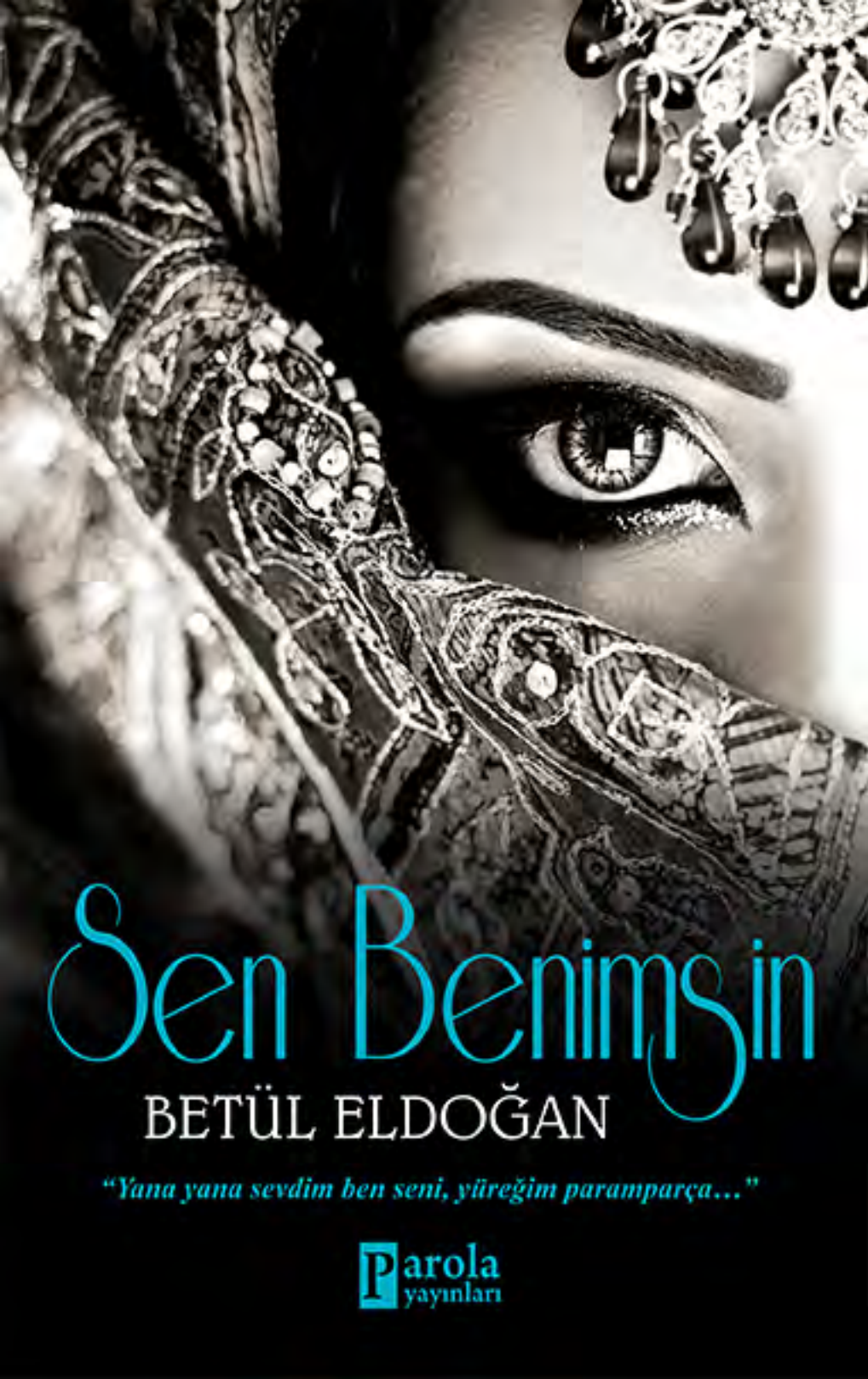

Sen Benimsin

BETÜL ELDOĞAN

"Yana yana sevdim ben seni, yüreğim paramparça..."

Parola
yayınları

Sen Benimsin

PAROLA YAYINLARI

PAROLA YAYINLARI : 313

Roman: 55

Eser: Sen Benimsin

Yazar: Betül Eldoğan

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Celal Coşkun

Editör: Yasemin Güler

Kapak Tasarım: Merve Kayalı Kürşat

İç Tasarım: M. Duhan Coşkun

Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Sti.

Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok.

No: 8 Davutpaşa Topkapı/İstanbul

Tel: 0212 482 83 96

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 17265

ISBN: 978-605-9121-81-1

1. Basım: Mart 2016

© Betül Eldoğan

© Parola Yayınları 2016

Bu kitabın her türlü basım hakları *Parola Yayınları*'na aittir...
Yazarın, çevirmenin, derleyenin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmî izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

Parola Yayınları

Mareşal Çakmak Mah. Soğanlı Cad. Can Sok.

No: 5-A Güngören / İstanbul

Tel: 0212 483 47 96 Faks: 0212 483 47 97

web: www.parolayayinlari.com

e-posta: parolayayin@gmail.com

Sen Benimsin

Betül Eldoğan

Parola
yayınları

TEŞEKKÜR

Başlarken korkmak sanırım en korktuğum şeydi hep. Cesusur olmak ve onun verdiği heyecanla yaşayanlardan olmak daimi idealimdi. Ben yazmaya karar verdiğimde arkamda sadece yakınlarım ve beni okuyabilecek bir avuç insan vardı. Onlara anlatabileceğim bir hikâyem olsun istedim. Korkmadan, hep yüreğimi dinleyerek yazmak istedim. Beni dinleyen, beni anlayanlara seslenmek onlarla olmak... Sanırım bu kitap da onlara ait.

Yüreğimizin bir olduğu sevgili okurlarıma ve elbette ki her zaman yanımda olan aileme...

Benim ilk okurlarım, can parçam biricik annem ve sadece kız kardeşim olmayıp aynı zaman da benim en yakın arkadaşım olan Hilal'e çok teşekkür ederim. En başından beridir yanımda olan sevgili dostlarım; Ayşenur, Merve, Dilara, Nilgün, Buse, Halime, Hilal ve Bertem'e, bana destek verdikleri için onlara her zaman minnettar kalacağım.

Bu fırsatı bana sağladıkları için Parola Yayınları ve kapak tasarımı da bütün endişelerimi dindiren Merve hanıma çok teşekkür ederim.

GİRİŞ

Önce sıcaklığı hissetmişti bedenim, hemen ardından dumanın o mide bulandırıcı kokusu. Uykuyla uyanıklık arasında bir yerlerde babamın çığlıklarını ve anamın feryatlarını duydum. Biri sürekli kapıma vuruyor beni uyandırmak için elinden geleni yapıyordu.

“Kader!” diye feryat etti babam. İşte tam o anda uyan-
dım. Etrafımı sarmış olan dumanlar yüzünden görüş alanım
oldukça kısıtlıydı ve nefes alamayacak haldeydim. Saat kaçtı?
Bu dumanlar nereden geliyordu? Kapıya doğru koştum ve ki-
lidi hızlıca çevirdim. Beni bekleyen babama korkuyla baktım.

“Çabuk! Çabuk ananı takip et”

Binanın iç kısmına kadar nasıl koştuğumu hatırlamıyor-
du. Üzerimde uzun bir gecelik vardı. Yaz gününde bile o an
üşümüştüm. Alevler binanın iç kısmına daha ulaşmadığı için
şanslı bile sayılırdık. Külleri gördü gözüm, kocaman bina ya-
nıyordu. Evimiz bir kağıt parçası gibi yanıyordu. Anam ağ-
lıyordu, babam çökmüştü, ben ise ilk kez o gücü hissettim.
Bana savurduğu cümleyi harfiyen uygulamıştı, yakmıştı evi-
mizi, yuvamızı, ocağımızı. O alevler beni de yakıyordu. İlikle-
rime kadar pişmanlığı hissettim. Beni affetmesi için, ona yal-
varmalıyım. Gurur yapmıştım, sadece ona inanmamıştım.

İnsan hiç öz amcasının evini, kızına âşık olduğu için ya-
kar mı? Ayaz yapmıştı. Ayaz, benim öz amcamın oğlu. Ba-

bamdan ve annemden bir şey istiyordu ve bu uğurda canımıza kast etmişti.

Benim adımlı Kader koymuşlar, kaderim iyi olsun diye, o halde neden benim adımlı koyarkenki niyetle kaderim bir değildi? Ayaz da biliyordu bunun günah olduğunu ama cehen-neme gitmeye çoktan hazırды oysa ben daha hazır değildim.

“Kader” diyebağırdıanam. Onabaktım, banaşışmış gözlerle bakıyordu. Ağlamaktan gözkapaklarımı zorlukla kapattım

“Az önce Ayaz’ı aradık, buraya geliyor”

Şimdiye kadar hiç titrememiştim ama şuanda titriyordum. Sanki o yapmamıştı bunu. Evimizi o yakmamış mıydı ya da yaktırmamış mıydı? Bizi Konakta kalmaya zorladılar. Şimdi ne olacaktı, okulum?

“Ana!” diye seslendim, son kalan nefesimle.

“Olmaz!” Annem çok ciddiye.

“Ana, ne olur dinle” diye yalvardım son bir çare. Canım acıyordu, bu zamana kadar verdiğim bütün savaşlardan mağ-lup olmuşum. Annem bir hışımla bağırdı bana doğru.

“Ne yapalım ha? Sokakta mı kalalım? Millete rezil mi olalım? Ayaz’ın yaptığına bak. Bize yaptığı zulümlere bak! Onun gözleri boyanmış, gözü hiçbir şeyi görmüyor artık”

“Okul?” dedim ağlayarak. Okul ne olacaktı? Onu nasıl bırakmamı isterlerdi benden?

“Unut okulu!” diye geveledi babam. Onca olaydan sonra kendine anca gelebilmişti. Ağlamama hıçkırıklar da eklenmişti.

“Hayır” diyebildim uzun bir sessizliğin ardından.

“Okuyacağım ben! Bu sene son, baba bunu bana yapmayın ne olursunuz. Söz lafınızı dinlerim, söz”

Annem bana bakamadı, gözlerini yere doğru kenetlemişti.

“Ayaz gelecek, konağa gideceğiz, zaten yeterince okudun”

Şimdi anlamıştım her şeyin bittiğini, benim için artık kader yazılmıştı. Ben okuyamayacaktım, Ayaz'ın dediği gibi ben buna mecburdum.

Bilir misiniz? Aşk her dilde çok farklıdır. Ama bu topraklarda bambaşkadır. Mardin'in uçsuz bucaksız topraklarında Ayaz'ın aşkı, sevdası dillere destandı. Ayaz Beyzade, aşiretini bile Kader'i için heba edebilirdi. O Mardin'in soylu ailelerinden gelen en büyük aşirete sahipti.

O Ayaz Ağaydı ama sahip olamadığı tek şey, kalbini çalan küçük kızdı. Çok yakında ona da sahip olacaktı. Bundan çok emindi.

Mardin'in üç kapısı vardı. Birinci kapı Mardin'e girmek için, ikincisi Mardin'den çıkmak için. Üçüncü kapısı ise Beyzade Konağına girmek için. Ama bu konağın çıkışı yoktu.

BİRİNCİ BÖLÜM

1995 - Mardin

Ağustos Mardin’de kuraklıkla beraber gelmişti. Mardin’in bereketli toprakları asırlardır hiç bu kadar yağmursuz kalmamıştı. Kuraklık en çok da Zenan’ı etkiliyordu. Karnı burnunda kadın sık sık nefessiz kalıyordu. Bu sıkıntılı günlerde tek sığınağı minik kızıydı. Kader’i.

Minik kızı onları yıllardır bekletmişti ama yıllar onların kavuşmalarını engelleyemezdi. Kader’inin doğmasına sayılı günler kalmıştı. Bir anda aklına insanların onun arkasından söyledikleri dedikodular gelmişti. Kısır demişlerdi, bir Beyza-de asla kısır olmazdı. İnsanlara göre; Yusuf kısır değildi o ağa oğluydu, o bir Beyzadeydi. Kısır olan Zenan’dı. Zenan kadın, kaç gece bu dedikodular yüzünden ağlamıştı, kaç uykusuz gece? Ama sonunda onların da yüzü gülmüştü. Zenan, sekiz aylık hamileydi.

Genç kadın kocasını aramak için oturduğu divandan kalktı bir anda bacaklarının arasında bir sıvının aktığını hissetti. Suyu gelmişti, kızları onlara erkenden kavuşmak istiyordu anlaşılan. Zenan bir anda kasıklarına saplanan ağrıya tiz bir çığlık attı, canı yanıyordu. Seslenmek için çırpındı ama sesi bir türlü çıkmıyordu. Yusuf neredeydi? Çok erken değil miydi? Bir anda öleceğini zannetti, ama sonra toparlandı, en iyisi kapıya ulaşmaktı, elbet avluda insanlar onu görürdü.

Kapıya doğru zorla birkaç adım attı, saniyeler ilerledikçe ağırları da artıyor, dayanılmaz hale geliyordu. Kapının kolunu bir hışım ile açmaya çalıştı, avluyu gözleriyle hemen taradı. Avlunun başında oyun oynayan Ayaz'ı gördü. Çocuktan başka kimse yoktu avluda. Zenan büyük bir çılgılık daha attı. Ayaz merdivenlerin başında olan yengesini gördü ne olduğu anlayamadı. Minik Ayaz koşarak merdivenlere vardı. Sanki yengesi ondan bir şey isteyecekti. Zenan sık nefeslerinin ardından konuşmak için çırpındı.

"Ayaz oğlum koş anana haber ver. Aahh! Zenan yengemin suyu gelmiş de koş yengem koş!"

Ayaz'ın bir anda kafası karıştı kaşlarını çatı yengesinin ondan istediği şeyi pek anlamasa da anasının yanına koştu. Zümrüt kadın, elindeki çelenge bir iğne yardımıyla nakışlar işliyordu, o kadar çok dalmıştı ki, Ayaz'ının geldiğini bile görmedi. Ayaz anasının yanına doğru koştu. Zümrüt kadın nefes nefese olan oğluna baktı.

"Ayaz'ım, niye koştun oğlum böyle? Bak hasta olursun sonra"

"Yengem, yengem dedi ki, suyum gelmiş" Zümrüt kadın heyecandan elindeki iğneyi parmağına batırdı. Çok erkendi daha neydi şimdi bu?

"Ne? Suyu mu gelmiş? Yengen nerede peki?"

Zümrüt kadın avluda yatan Zenan'ı gördüğün de kadıncağız ağırları yüzünden sesini bile çıkaramıyordu. Zümrüt Hanım, bir ağa karısıydı kesinlikle bu işinde üstesinden gelirdi. Mutfak tarafına doğru bağırdı.

"Emine, Hacer! Koşun çabuk Zenan doğuruyor şu konakta bir Allahın kulu yok mu?"

Bir anda avlu telaşla koşuşturan insanlarla doldu. Zenan zorlukla yanı başındaki Zümrüt'e baktı. En zor zamanlarında yanında olan bu kadın yine yanı başındaydı, can dostu, sırdaşıydı o.

"Zümrüt"

Zenan'ın alnından boncuk boncuk terler akıyordu, Züm-rüt ona mendil uzatan Hacer'e tebessüm etti ve Zenan'ın te-rini sildi.

"Zenan çok yorma kendini geçecek şimdi, ebe kadını ge-tirmesi için Ali'yi yolladım." Zenan zorla gülümsedi.

"Zümrüt dediydin de inanmamıştım, bu ağrı ah! İnsana ölüm yaşıyor" Zümrüt de Zenan'a gülümsedi. Hanım Ağa can dostunun yanı başında onunla ilgilenirken yanındaki Emine'ye; "Yusuf'a haber salın" dedi.

Tam dört saat olmuştu. Yusuf bu kadar saat içeride ne yaptıklarını merak etti. Bir oyana bir buyana dolanıyor sabırla iç çekiyordu. Zenan'ı düşündü, karısının çığlıkları Yusuf'un canını yakıyordu. Sanki o doğuruyordu. Beyzade konağında ölüm sessizliği hâkimdi, bu sessizliği bozan tek şey Zenan'ın çığlıklarıydı. Davut Ağa kardeşine doğru baktı, belli ki çok korkuyordu. Onu teselli etmesi gerektiğini hissetti.

"Yusuf" dedi kardeşine doğru "Endişelenme, bir şey olmaz hem hatırlasana Ayaz'ın doğumunda Zümrüt bütün Mardin'i ayağa kaldırmıştı"

Yusuf ağabeyine baktı, onun kadar güçlü olmak istedi bir anda. O ağaydı, her zaman güçlüydü, bir olay karşısında hemen çözüm bulur ve uygulardı ama Yusuf onun gibi de-ğildi. Davut Ağa her zaman sert mizaçlıydı, güldüğü çok zor görülürdü, sinirli ve tez canlıydı. Yusuf ise ağabeyinin tam tersiydi. O her zaman gülerdi, bir insana çok zor bağırırdı, insanlara karşı her zaman hoşgörülü davranırdı. Davut'la Yu-suf; güney ile kuzey gibiydiler. Biri gece, biri gündüz...

Kader, dünyaya gözlerini işte tam bu vakitte açtı. Ebe ka-dın Kader'i görünce maşallah çekti, hiç bu kadar güzel bebek görmemişti. Yağmur Kader'in gelişini kutlar gibi yağmaya başladı. Bazıları, Kader'in doğumuyla değişecek olan hayat-larının farkındaydı, bazıları ise değil. Zümrüt Hanım Kader'i kucağına aldığı anda hissettiği o sıcaklıkla titredi ve minik Kader'e bakmak için çırpınan oğluna bakıp gülümsedi.

2013

Gözlerimi sımsıkı kapattım, ağlamayacaktım zaten yeterince ağlamıştım. Canım yanıyordu, nefes alamama hissi beni her saniye daha da bu karanlık odanın dibine sürüklüyordu. Her şeyimiz yanmıştı, hiçbir şeyimiz kalmamıştı. Yangını, it-faiye ekipleri söndürmüştü. Peki ya benim içimdeki bu yangın? Onu kim söndürecekti?

Konağa geleli tam beş gün olmuştu, bu zaman zarfında odadan dışarıya çıkmadım neden diye sorduğum çok oldu. Neden yaptı? Benden neden bu kadar zor şeyler istiyor? Neden ben? Nedenlerin sonu hiçbir zaman tükenmeyecekti. Dışarıdaki sesleri kimi zaman duyamıyordum, duymak da istemiyordum. Ayaz, defalarca odamın kapısına dayanmıştı ama ben her seferinde bir kilit yardımıyla kurtulmuştum. Ayaz, o benim amcamın oğluydu, ağamdı. Buralarda asırlardır süregelen bir sistem vardı; Aşiret. Bu olay bizim için namus kadar önemliydi.

Aşiret, benim okumama karşıydı, çünkü aşiretti yöneten Ayazdı. Benden onu sevmemi istiyordu. Bunu yapamayacağımı binlerce kez söyledim ama anlamak istemiyordu. Ayaz her zaman benim hiç sahip olmadığım ağabeyimdi onu yârim olarak görmek beni korkutuyordu. Bana hiçbir zaman bağır-mamıştı, lakin şuanda dışarıyı inim inim inletiyordu. Uzandığım divandan kalktım, eğer Ayaz delirirse ne olacağını adım gibi biliyordum. Yakardı.

Avluya çıktım. Bilal Ağabey ve Ali Amca'nın boyunları büküktü, onları bu kadar korkutan şeye baktım. Ayaz, karşımda bir dağ gibi duruyordu. Geniş omuzları, siyah saç-ları ve onlara eşlik eden heybetli duruşu... Bu durum bile benim korkumu arttırıyordu. Ayaz; kıpkırmızı gözleri ve sinirden ortaya çıkmış olan boynundaki damarlarıyla bana

baktı. Sanki bana bakmadı da beni öldürdü. Onun bakışları her zaman bambaşkaydı. Bir nefes aldım ciğerlerime doğru, evet çok sakınım.

“Kader, Kaderim”

Titreyerek yere bakıyordum. Bana olan bakışlarından öyle çok utanıyordum ki, kimi zaman kendimi gizlemek için kuytu köşelere saklanırdım. Kafamı usulca kaldırarak, Bilal Ağabeye doğru yürüdüm.

“Bilal Ağabey, anamlar nerede?” Bilal Ağabey bana şaşırarak baktı.

“Eee Hanım Ağamın yanında, yaz köşesindeler” Ayaz arkamdan doğru sinirle soludu ya da ben öyle zannettim bana doğru bakarak konuştu.

“Bilal, beni Kaderle yalnız bırakın!”

Bana, gözünü hiç kırpmadan bakıyordu. Canım yanıyor-du, o görüyor mu acaba diye merak ettim. Ayaz’ı affedemiyordum, bu durumu kabullenemiyordum. Bilal Ağabey ve Ali Amca saniyeler içerisinde kayboldular. Ben de bir anda onlar gibi kaybolmayı istedim. Yok olmayı... Gözlerimi tekrar yere indirdim ona bakmayacaktım, bakarsam ağlardım. Yerdeki mermerin rengini beynime yerleştirir gibi dikkatle bakıyordum. Bir anda görüş alanıma bir çift siyah ayakkabı girdi. Aman Allah’ım! Aramızda mesafe bile kalmamıştı. Ellerini saçlarımın arasında hissettim. Uzun parmakları, adeta saçlarımı okşuyordu. Birden bir tutam saçımı alıp kokladı. Öyle bir içene çekti ki, yok oldum, bittim...

“Ağam biri görür” dedim nefes nefese. Şimdi olduğu gibi, hiçbir zaman insanları umursamamıştı, insanların düşünceleri onun için her zaman geri plandaydı.

“Görsünler” dedi hiç düşünmeden. “Yanlış anlarlar” dedim ona doğru bakmamaya devam ederek. Sıcak nefesini saçlarımın arasında hissediyordum.

“Yanlış olan bir şey yapmıyoruz; sen benimsin” dedi se-

sini bir tık daha yükselterek. Onun mıydım? Gözlerimi saniyeler içersinde yerden kaldırdım ve onun gece siyahı gözleriyle buluşturdum.

“Ben de ne zaman bana bakacaksın diye merak ediyordum” dudaklarında zayıf gülümseme vardı.

“Ben bir mal yahut bir eşya değilim” dedim düşünmeden. Ne söylediğimin farkına, bana öfkeyle bakan gözlerini fark ettiğimde vardım.

“İzniniz olursa anamın yanına gideceğim Ağam”

Bana yüzünü asarak baktı. Ona böyle hitap etmeme sinirlendiğini bilsem de aramıza bir mesafe koymak için böyle davranıyordum. Beni inciten tek şey onun bir türlü vazgeçemediği takıntılıydı. Ailemi, beni ve her şeyimi paramparça eden oydu. Ondan nefret etmem gerekirken edemiyordum.

“Bana Ağam deme, demedim mi ben sana?” Ona bakmadım, bakamadım.

“Kader” dedi bana doğru nefesini bırakarak. Ellerini yüzüme doğru sürdü, ona bakmak için hafifçe başımı onun olduğu yere doğru kaldırdım. Gece kadar siyah gözlerine baktım. Kaç kez bakmıştı bu gözler bana, kaç farklı kez? Sinirliyken, mutluyken, şaşkıngen, en çok da arzuyla...

“Ben sana neden Kader'im diyorum biliyor musun? Çünkü sen benim Kaderimsin, sen benim Rabbimden istediğim tek duamsın, sen benim ol, ben bu konağı yakarım. Sen gül, ben senin bir gülüşün için Mardin'i bile yakarım.”

Gözlerim doldu bir anda, onun görmemesi için başımı çevirdim. Ellerimi tuttu ve bir anda sol yanına doğru yaklaştırdı, panikledim. Elim usulca tenini kaplayan ince kumaşa doğru değince titredim, fark etmeden dudaklarımı ısırdım. Göğüs kafesinin arka yüzünde yer alan kalbi öyle hızlı atıyordu ki, bir an için korktum.

“Kader, beni bir tek üzen kim biliyor musun? Benim canımı en çok ne yakar?”

Ona baktım, şaşırılmışım. Ellerimi daha çok bastırdı kalbine doğru. Kaçacak olduğumu anlamışçasına daha da arttırdı baskısını.

“Burayı çalan küçük kız; onsuzluk bana ölüm, bana acı, cehennem! Hiç kalbi olmayan bir adam yaşar mı?”

“Yaşamaz” dedim titrek bir sesle. Beni onaylar nitelikte başını salladı.

“Yaşayamam, ölürüm” dedi fısıltıyla. Aniden büyüyen göz bebekleri benim korkumu körüklerken, son söyledikleriyle zorlukla yutkundum.

“Beni bırakırsan, eğer ki bu konaktan gidersen! Ant içirim yakarım Kader! Sensizlik beni kör eder, her şeyi yakarım. Ve buna kimse, kimse engel olmaz. Kimse engel olamaz bana!”

Mart 2011

Mardin’de kuraklık bile kendisini Mayısta gösterirdi. Günlerce yağmur duaları edilir, gölleri kurur, insanların gözleri havada bir bulut diye beklerdi. Bir yağmur bulutu. Yağmur yağsa neyse diye düşündü Zümrüt kadın Azat’ımı bana geri verecek mi ki diye hüznle gözlerindeki yaşı sildi.

İki kardeş birbirleriyle kavga ettikleri günden beridir konuşmuyordu. Kader’e de defalarca söylemişti. Azat’a bu kadar iyi davranırken neden Ayaz’a uzaktı ki sanki? Korkuyor dedi Zümrüt kadın üzüntüyle. Ayaz’dan kokuyordu Kader. Yanında sesini bile çıkarmazdı, onu gördüğünde titrer ya kaçır ya da saklanırdı. Bu durumdan o kadar canı sıkındı ki. Artık oğlunu nasıl avutacağını bile bilmiyordu. Öfkesi son zamanlarda daha da büyümüştü. Her köşe başında Kader’i görürüm diye okul yolunun o tozlu arazisinde köşe kapmaca oynadıklarını sanki bilmiyordu.

“Hanımım soğuk ayran yaptıydım” dedi Hacer, kadına ayranını gösterir gibi.

Hanım Ağa ayrına uzandı ve yudumda içti. "Serinledim Hacer, Allah razı olsun"

"Hepimizden inşallah" dedi Hacer gülümseyerek.

"Ayaz daha kalkmadı mı?" dedi Zümrüt.

"Hanımım odasının kapısını çaldık ama Aşam pek kalkacak gibi değil." Kadıncağızın sesi sıkıntılıydı. Belli ki dün de Kader yüzünden delirmişti.

"Kaçta geldi eve?" dedi Zümrüt.

"Gece geç saatte geldi hanımım. Halil ile Bilal getirdi konağa" Zümrüt kadın bu sefer kaşlarını öfkeyle çatı.

"Yine mi içmiş o mereti! Alaydın şu canımı da kurtulaydım Rabbim!" diye isyan etti kadın.

"Allah korusun Hanımım! Hiç olur mu? Siz bu konağın direğisiniz" dedi Hacer hızlıca.

Zümrüt kadının Hacer'in kolunu sıvazladı ve ayaklandı. "Sağol Hacer, akşam sofrayı donatın. Yusuf ağayla Zenan gelecekler inşallah."

"Olur hanımım..."

Kadın avlunun merdivenlerine yöneldi, aklına gelen şeyle Hacer'e tekrar seslendi

"Kitelraha da yapın, Kader pek sever."

"Yaparız hanımım..."

Zümrüt taş merdivenlerden çıkarken aklındaki düşüncelerle bunaldı. Önceliği Ayazdı. Onu uyandırıp bir güzel ağzının payını vermeliydi. Odasının kapısını çalmadan girdi. Odanın vaziyetini görünce üzüntüyle mırıldandı.

"Bu kadar dağıtacak ne vardı Ayaz'ım..."

Masanın başındaki sandalye yere doğru devrilmişti. Oda havasızlıktan dayanılmaz bir koku içersindeydi. Belli ki odada yaşamak için değil kendisini havasızlıktan öldürmek için duruyordu. Zümrüt kadın odanın perdelerini büyük bir öf-

keyle açtı. Pencerenin açılmasıyla oda az bile olsa aydınlandı. Kadının gözleri aniden yatağa doğru yöneldi. Her yere dağılmış olan resimler yüzünden Ayaz'ın yüzü pek gözükmüyordu. Yere doğru eğildi, bir resmi eline aldı. Gözlerinden akan yaşa engel olamadı. Üzüntüyle oğluna baktı.

"Artık resimlerden mi sever oldun Kader'i?" dedi üzüntüyle. Kader'in her hali vardı resimlerde. Onu hiç öyle çaresiz görmemişti. O Ağaydı, konağın, Beyzade Aşiretinin Ağası. Ama bir ağadan çok deli bir sevdalı gibi davranıyordu.

"Aklını Kader'le bozdu iyice" dedi bu sefer üzüntüyle kadın. Ayaz dağılan saçları ve yüzüyle akşamdan kalma olduğunu açık açık gösteriyordu. Zümrüt kadın yavaşça yatağına oturdu. Elleri Ayaz'ın alınına dökülen saçlarına uzandı. Terden hafif ıslanmış saçları birazcık yüzünden uzaklaşınca yüzü ortaya çıkmıştı. Huzursuz bir rüyanın ortasında olduğu değişen yüzünden belliydi.

"Kimi görüyorsun da bu kadar huzursuzsun?" dedi Zümrüt Hanım. Ayaz sağ tarafına doğru kollarını attı. Sanki boşlukta biri varmış gibi boşluğa kollarını doladı.

"Gitme" dedi Ayaz kuruyan dudaklarıyla. Kadın önce oğlunun uyandığını düşündü lakin arkasından gelen homurdanma ve huzursuz birkaç mırıldanmayla onun hala uyuduğunu gördü. Zümrüt telaşla onun sırtını sıvazladı.

"Rüyalarında bile o mu var oğlum?"

Gün içersinde iki klasik sınava ve de sözlü sınava tabi olmak Gül'e hiç de iyi gelmemişti. Söylenmeden duramadı.

"Biz de insanız" dedi üzüntüyle.

"Atlatacağız inşallah" dedi Kader gülümseyerek.

"Senin için hava hoş elbette ki, ya ben. Benim kafam yal-

nızca Edebiyat ve Coğrafyaya basıyor. Ne anlarım ben fonksiyonlardan” dedi inleyerek. Kader arkadaşının bu huzursuz hallerine alışkındı. Onu teselli etmek amacıyla gülümsedi. Gül her zaman Kader’in olumsuz bir şey karşısındaki sakinliğine hayrandı. Genç kız kısacık saçlarına parmaklarını doladı ve sandalyesine iyice yaslandı. Kantindeki kalabalık her saniye sanki daha da artıyordu. Gül huzursuzca kıpırdandı. Karşı masada oturan ve her saniye onları yiyecek gibi duran çocuğa gözleri kaydı.

“Sen buna yüz falan mı verdin?” dedi Gül çocuğu göstererek. Kader kısacık bir bakış attı Gül’ün gösterdiği yere. Hakan diye üzüntüyle mırıldandı.

“Hayır, delirdin sanırım!”

“Bak Gül söyledi dersin sonra, bu Hakan başımıza dert olacak. Bakış bakış değil bu çocuğun.”

“Allah korusun! Zaten bir tanesi bana yetiyor” dedi Kader üzüntüyle. Gül kızın başına bela olan şeyi düşündü, onun için üzüldü.

“Hala aynı mı?”

“Aynı, geçen gün okula da iki saat geç kaldım.”

“Anlamıyorum” dedi Gül şaşkınlıkla. “Bir insan neden amcasının kızına bu kadar bağlı olur ki?”

“Bağlı değil aslında, sadece.”

Kader sıkıntıyla Ayaz’ın ona karşı olan duygularını tamamlayacak bir tanım aradı. Yoktu ki. Birçok kez bunun günah olacağını düşünmüştü ve dillendirmişti. Doğacak çocuklarının sakat olma olasılığı bile bu günahın aslında ne kadar gerçek olduğunun kanıtıydı. Bir anda Ayaz’ın öfkeli siyah gözleri geldi aklına. Ona günah değil diyen haykırışı.

“Âşık mı?” dedi Gül. “Efendim” dedi Kader, dalıp gittiği yerden Gül’ün sesiyle uyanmıştı.

“Sanırım çok yorgunsun, konuşmalarımızı bile takip edemiyorsun.”

“Dün gece geç yattım, bir de bu akşam yemek için amcamlara gideceğiz.”

“Kolay gelsin dersem ayıp mı olur?” dedi Gül ortamı yumuşatmak amacıyla.

“Kolay gelsin cümlesinden daha fazlasına ihtiyacım var” dedi Kader, zoraki bir gülümsemeyle.

Ayaz arabanın içersinde üç saattir heyecanla bekliyordu. Sabah anasının söyledikleriyle kahvaltı bile etmeden soluğu okulda almıştı. Bu akşam Kader yemeğe gelecekti. Heyecanla aynaya baktı, daha sonra okul yoluna. Liseli gençler yolda keyifli sohbetlerle ilerliyordu. Aniden duraksadı. Kader bu kadar gencin içersindeydi her gün. Onların yanında oldukça yaşlı mı kalıyorum dedi içinden korkuyla.

“Yaşlı falan değilim!” dedi öfkeyle. “Sadece biraz daha olgun” dedi hızlıca.

Kader ile yaş farkı bazen gözüne takılırdı. Onunla aralarında hatırı sayılır bir yaş olsa da bunu sorun etmezdi. Okul yavaş yavaş dağılıyordu ve o sabırla bekliyordu. Sabretmek onun karakterine işlemişti aslında.

“Beni ne hale getirdin Kader'im” diye inledi. Çenesini direksiyona doğru yastı, gözleri umutla büyük çelik kapıya bakıyordu. Bekledi, bekledi ve tekrar bekledi. Ne gelen vardı ne de giden. Okulun müdürü bile çıkmıştı.

“Nerede bu kız?” dedi korkuyla. Bir anda eli telefonuna uzandı. Tam o anda kapının arkasında saklamış bir kız fark etti. Alayla gülümsedi.

“Şükür kavuşturana sevgilim” dedi gülümseyerek. Kızın uzun kestane rengindeki saçları kapının arkasından yarım bir şekilde görünüyordu. Belli ki beni fark etmiş dedi Ayaz Ağa

gölerek. Ağlaması gereken yerde gülüyordu. Ayaz merakla kızın neler yapacağını izledi. Kader yavaşça başını eğdi ve tekrar bir saniyelik farkla kapının arkasından kafasını uzattı. Oradaydı! ‘Ah beni fark ederse?’ dedi korkuyla. Saatlerdir okulda mahsur kalmıştı. Üzüntüyle saatine baktı. Yemeğe yetiştmezse anasından yiyeceği azarları düşündü durdu.

“Neden geliyorsun ki?” dedi Kader mırıldanarak. Azat çelik kapının üzerine parmaklarını yerleştirdi. Gözlerini biraz kapattı ve açtı. Onu hissediyordu sanki. Tam karşıdaydı işte. Uzun saçları, gül kokusu, zümrüt yeşili o gözleri ve pembe dudakları. Onu duymuştu. Acı bir şekilde onu hep duyuyordu. ‘Ben senin bütün isyanlarını, haykırışlarını duyuyorum Kader’im sen niye beni duymuyorsun’ dedi adam içinden. Bir kadın sırtını çelik bir kapıya dayamamış nefes nefese bir savaş veriyordu. Bir adam ise o çelik kapının tam arkasında parmaklarıyla kapıyı okşuyordu. Sanki okşadığı kadının ipek saçlarıymış gibi. Bir adam bir kadını o kapıya rağmen çok seviyordu ve bir kadın o adamı korkuları yüzünden reddediyordu. Kader başını çelik kapıya doğru dayadı. Kaçması imkânsızdı arka kapıyı zincirlemişlerdi, bahçenin duvarları ise oldukça yüksekti. Beklemekten başka çaresi yoktu.

“Belki de gittiğimi düşünür” dedi umutla. Ayaz kızın bu söylediği şeye gülümsedi.

“Benden kaçsan bile seviyorum ben seni” dedi sessiz bir şekilde. Kader adamın sesiyle donup kaldı. ‘Ne zamandan beridir oradaydı? Her şeyi duydu mu ki?’ dedi korkuyla. Ayaz bu oyunu daha fazla sürdürmeden kapın iç kısmına geçti. Şimdi Kader’in tam karşısındaydı. Kader adamın yüzüne bakamaz haldeydi. Kızarmış olan yanakları, soğuk soğuk ter boşaltan teni yüzünden huzursuzdu.

“Oyun bitti” dedi Ayaz sessiz bir şekilde, kıza doğru bir adım atarken. Kader yüzünü yerden kaldırıp adama baktı. Dağılmış saçlarını, esmer tenine uymayan şiş gözlerini uzun uzun seyretti. Gözleri şişmişti, peki ya neden?

“A-ğam” dedi Kader titreyen sesiyle. Ayaz en çok bundan nefret ediyordu. Ona Ağam diye seslenen bir kadına âşık olmak oldukça zordu. Bana Ağam diyor ama Azat’a Ağa olmasına rağmen demiyor!

“Ağalığı bırakırsam” dedi Ayaz Ağa kızın seviyesine inmek için başını biraz eğdi.

“Bana Ağa diyemezsin değil mi?” dedi gülümseyerek. Kader adamın ellerini omzunda hissedince geriledi.

“Şe-y o zaman ağabey derim” dedi hızlıca. Ayaz Ağa kızın bu lafına güldü.

“Ağabey daha çok yakar canımı. Neden bana, sana seslendiğim gibi seslenmiyorsun Kader’im?” dedi Ayaz. Ona nasıl seslenmeliydi ki? Ayaz kimi zaman ona Kader’im derdi kimi zaman sevgilim...

Adam kızın beyaz tenine baktı, iri yeşil gözlerini güneş ona vurdukça daha da mı güzel görünüyordu ne.

“Gittikçe güzelleşiyorsun” dedi Ayaz kızın uzun saçlarını okşarken. “Y-ok” dedi Kader itiraz eder bir şekilde.

“Öyle, git gide daha da güzel, daha da göz alıcı oluyorsun. Bu yaz kaç yaşında olacaksın?” dedi Ayaz gülümseyerek.

“Bilmem?” dedi Kader korkuyla.

“Ben biliyorum ama” dedi Ayaz Ağa gülümseyerek. Her yıl diye düşündü Kader, her yıl on sekize bir adım daha atıyordu. Git gide daha da korkuyordu. Biliyordu ki, evlilik yaşı geldiği zaman kıyamet kopacaktı.

“Dayanabilirim” dedi Ayaz Ağa başını sallayarak. “Sensiz bir kaç seneye daha dayanabilirim sevgilim.”

Ayaz kızın alna bir öpücük kondurdu ve onu arabaya doğru yönlendirdi. Genç kız arabanın ön kapısı açan adama hayır dermiş gibi baksa da Ayaz kaşlarını çattı ve çantasına uzandı. Hızlıca Kader’in sırt çantasını arka koltuğa yerleştirdi, genç kız kapısını kapatacakken Ayaz eliyle kapının kapanmasına yarım saniye kala engel oldu.

“Kemer” dedi Ayaz kıza doğru. Ayaz, kızın kemerini birkaç küçük hareketle bağladı ve kontrol etti. Genç kız başını cama doğru yasladı ve yolu seyretti. Arabayı çalıştıran adam sık sık kıza bakmadan duramıyordu.

“Torpido gözünü aç” dedi Ayaz en sonunda. Kader en derin düşlerinden uyanırmış gibi titredi ve adama baktı.

“Anlamadım?” dedi Kader hüznünlü bir şekilde. Ayaz Ağa kızın alnına dökülen saçlarına ellerini uzattı lakin Kader gözlerini kocaman açınca vazgeçti. Ona dokunmama bile dayanamıyor dedi içinden. Uzanıp torpido gözünü açtı ve içer-siden çıkan mektubu kıza uzattı.

“Oku” dedi Ayaz tekrar sert bir şekilde. Kader mektup zarfının üzerinde yazanlarla geriledi.

“Askeri bir belge mi?” dedi merakla. “Evet, içinde ki kağıdı oku.”

Kader okudu, dudakları kurumuştı. Ayaz’ı askere çağırıyorlardı öyle mi? Bir anda hissettiği boşluğu anlayamadı, şimdi rahat mı edecekti yani? Her sabah onu köşe başında bekleyen birinden kaçmak zorunda değildi öyle mi? Okulda okumasına engel de olmayacaktı o vakit.

“Sevindin değil?” dedi Ayaz üzüntüyle. Kader narin uzun ellerini eteğinin üzerinde birleştirdi sesini çıkaramadı. Ne hissettiğini bile bilmiyordu. Bir yanı delicesine bir sevinç yaşarken diğer yanı onun için üzülmüyordu.

“Sevindin elbette” dedi Ayaz hırsla. “Uğraşman gereken bir adam da kalmadı, bir sene yokum ne de olsa” dedi ses tonuna engel olamıyordu. Öfkeliydi, onu sevmemesine, ona değer vermemesine her şeye öfkeliydi. Adam aniden frene bastı. Genç kız bu ani frenle ufacık bir çığlık attı. Ayaz öfkeli hırlamalarına engel olmak için saçlarına ellerini geçirdi.

“Bana verem hastaymışım gibi davranmaktan bıkmadın mı? Benim bir erkek olduğumu! Duygularımı ne zaman anlayacaksın!” Ona bakmadı, bakamazdı. Bakarsa gözyaşlarına

engel olamazdı. Onun için ne kadar çok dua etmişti, onu bırakması için. Ama olmamıştı, hiçbir duası kabul olmamıştı.

“Rabbim duamızı kabul etmiyorsa bizim için hayırlı olduğu içindir” demişti bir kez anası. Onun için hayırlı olan bu muydu yani? Acı çekmek...

“Ne z-aman?” dedi Kader parmağına doğru akan bir damla gözyaşını takip edermiş gibi. Ayaz başını geri yasladı ve mırıldandı.

“Bir ay sonra...”

“Zümrüt yengemler biliyor mu?”

“Bilmiyorlar, söylemedim daha” dedi Ayaz Ağa. Genç kız uzun saçlarına şükretti. Ağlamaktan sesi biraz pürüzlü çıksa da yüzü saçları sayesinde görünmez haldeydi.

“Allah kavuştursun deseydin bari” dedi Ayaz alayla.

Sessizlik, her şeyin sonunda hep sessizdi onlar. Ayaz’ın onunla yaptı bütün savaşlarda sessizlik hâkimdi.

Adam parmaklarını havaya doğru kaldırdı ve hüznle kızın saçlarına uzandı.

“Söylememe bile izin vermedin ki sen. Oysaki seni bütün her şeye rağmen sevdim ben. Unutmamı bekliyorsun değil mi?” dedi kıza doğru.

“Hayır” dedi Kader en sonunda. “Unutmayacağını biliyorum” dedi ağlayarak. Omuzları hıçkırıklarıyla birlikte sarılıyordu şimdi. Adam kıza uzandı, kemerini yerinden çıkmasına engel olmadan ona sarıldı.

“En çok sen yaktın canımı Kader’im. En çok senin yeşil gözlerin, sessizliğin yaktı canımı...”

Genç kız onu kucaklayan adama sesini çıkarmadı. Bir ömür geçse de Ayaz hep aynı Ayaz olacaktı ve bir gün ona yenileceğini hissediyordu. Savaştan büyük bir yenilgiyle çıkacağı apaçıktı...

2012 YILI

Ayaz elindeki bavulu bile umursamadan koşarcasına girdi konağa, gözleriyle etrafı hızlıca taradı. Kaç gün olmuştu onu görmeyeli kaç ay, kaç mevsim. Sanki bir ömürdü o zümrüt yeşili gözlerden uzakta olmak, gurbette kalmak acıların en büyüğüydü. Zümrüt koca konağı inleterek bağırdı. Kadıncağızın sevinçten ayağından beton çekilir gibi olmuştu, sanki sevinçten kalbi duracaktı. Ayaz'ını tam on beş aydır doğru dürüst görmemişti ki.

"Ayaz'ım!"

Ayaz ona doğru koşan anasına bakıp gülümsedi. O da koşarak sarıldı anasına, anasının ağladığını görmese de hissediyordu. Zümrüt içli içli ağlıyordu. Çok mu zayıflamıştı ne? Yoksa aç mı bırakmışlardı biricik oğlunu. Zümrüt kadın zorlukla ayrıldı oğlunun kollarından, hasretinden kaç gün ağlamıştı şu koca konakta ama bitmişti işte. Simsiyah gözlü Ayaz'ına baktı, hiç değişmez miydi insan? Ayaz değişmezdi. Hanım Ağa parmaklarını Ayaz'ın yanaklarına yerleştirip okşadı uzunca bir süre.

"Ayaz'ım benim, canım oğlum, aslanım."

Ayaz tekrar sarıldı anasına, onu da özlemişti tıpkı Kader'i gibi.

Emine Hacer'den önce koşarak çıktı mutfaktan Ağanın geldiğini Hanım Ağanın sevinçli haykırışlarından anlamıştı zaten. Emine'nin ardından koşarcasına Hacer çıktı, o da bir yandan Emine'ye bağırıyordu.

"Kız bekle hele! Ocakta yemek vardı ya!"

"Kız ne yemeği anam! Ağam gelmiş sen ne diyorsun!"

Hacer de gülümsedi uzunca. Sonunda Ayaz Ağa gelmişti gurbet elden, askerlik hiç kolay değildi. Emine Ayaz'ın elindeki bavullara uzandı Ayaz da gülümsedi onlara doğru.

“Nasılsın Emine abla?”

“Sağlığınıza duacıyız ağam, şükür kavuşturana” Emine’nin yüzünde samimi bir tebessüm vardı, Hacer ise hiç olmadığı kadar huzurluydu.

“Hoş geldin Ağam, yokluğunuzda çok aradı gözlerimiz sizleri.”

Ayaz uzunca baktı Hacer’e. Belki her şeylerine şahit olmuştu bu iki kadın. Doğumlarına, çocukluklarına ve aşkına. Evet, aşkına değil Emine’yle Hacer, bütün konak şahitti, hatta bütün Mardin. Ayaz anasına döndü aniden, Kader’ini hatırladı, minik sevilisini.

“Ana! Kader’im nerede?”

Zümrüt bu soruyu bekliyordu lakin yine de şaşkına dönmüştü. Herkesler gibi o da on beş ayda unuttur onu zannetmişti lakin pek de doğru bir tahmin olmadığı şimdi ortaya çıkıyordu. Emine huysuzca baktı bahçeye, yalan söyleyemezdi ki Ağasına. Hacer’in içindeki huzur hemen kaçmıştı, Ayaz’ın hala Kader diye tutturacağını çok iyi bellemişti. Zümrüt genç adama nasıl cevap vereceğini şaşırılmış gibiydi.

“Şey... Oğlum, Kader şeyde...”

“Nerde?” Ayaz’ın sabrı taşmak üzereydi. Sinirle kaşlarını çattı.

“Oğlum bak sakın bir delilik yapma, daha yeni geldin zaten!” Zümrüt son çareyi oğluna yalvarmakta bulmuştu, her türlü onu dinlemeyeceğini biliyordu.

“Ana! Kader nerde dedim?”

Zümrüt kadının rengi sararmıştı şimdi de. “Ayaz’ım daha yeni geldin kurban olur anan sana, bak ölümü gör!”

Ayaz Ağa öfkeyle baktı anasına. “O nasıl laf ana! Allah gecinden versin.”

“Tamam, bak şimdi çıkalım bir güzel yemek yiyelim, bak hele Emine’yle Hacer bir sofraya kurar sana ki sorma. Akşam söz ararım ben Zenan’ı gelirler, ama şimdi bir dur olur mu?”

Ayaz sabırsızca baktı anasına, aylarca minik sevgilisinin sesini duymak için kaç gecesi gün ışıklarıyla birlikte erimişti. Ne mektup yazmış ne de gelmişti, sevmediği için demişti kaç kere. Beni sevmediği için. Bunun kadar acı bir şey var mıydı ki dünyada? Canını yakan tek şey onsuzluktı, bir kere yazsaydı ne olurdu! Birkaç cümle bile ona yeterdi oysaki. Nasılsın? Orada havalar nasıl? Ben iyiyim beni merak etme...

Bunlar bile yeterdi onun için peki ne olmuştu? Kader'e yazdığı her mektup geri gelmiş, telefonlarına hiç çıkmamış üstüne bir de ondan kaçmıştı.

Ayaz Ağa büyük düşüncelerle girdi odasına, ışığını yaktı, pencereye ulaşır perdeyi açtı, sonra gözleri zümrüt yeşiliyle buluştu, küçük bedeni gülmekten dolmuş gözleri ve pembe dudakları. Uzun uzun gülüyordu Kader'i sanki yeni duyduğu komik bir fıkraya. Ayaz gülümsedi, özlemişti sevgilisini, hem de ne özlem! Taş olsa ortadan ikiye ayrılırdı.

Zümrüt korka korka çevirdi numarayı, Allah vere de gel-memezlik yapsalardı. İşte o zaman düşünmek bile istemedi Hanım Ağa, Ayaz'ın öfkesini de bilirdi sabrını da...

Kader sandalyede huysuzca kıpırdandı. Tam iki saattir ara bile vermeden ders çalışmaktan kemikleri birbirine girmişti. Israrla çalan telefonun sesi onu olduğu yerden oynattı. Başta annesinin evde olmadığını hatırlayamadı, daha sonradan aklına düşmüştü.

"Geliyorum" diyerek bağırdı, sanki telefondaki ısrarcı kişi onu duyacakmış gibi, eğilip açtı telefonu. Numarasına bile bakmadan.

"Alo!"

Zümrüt keyifle gülümsedi, Allah ona gülmüş ve Kader

açmıştı telefonu. Kader'i ikna etmek daha kolaydı çünkü. Hiçbir zaman onu kırmamıştı çok şükür.

"Alo, Kader" Kader gülümsedi, yengesinin sesini hemen anlamıştı.

"Buyur yenge..."

"Ananlar yoklar mı evde yavrum?"

"Yok, bugün komşuda toplanacaklardı."

"Ya demek yok. Şey, ben şey için aramıştım sizleri." Hanım Ağa lafı uzatmayı pek sevemezdi ama şimdi buna mecburdu. Kader yengesinin sıkıntısını ses tonundan hemen kavramıştı.

"Bir şey mi oldu yoksa yenge?"

"Yok yok! Olmadı bir şey, ama olması an meselesi." Züm-rüt'ün sesi sonlara doğru kısılmıştı. Kader pek bir şey anlamamıştı.

"Anlamadım?"

"Ay senin aklını da karıştırdım ben şimdi. Kader kuzum, Ayaz geldi az evvel."

Kader elindeki telefonu büyük bir gürültüyle düşürdü. Ne çabuk! Oysa daha mezun bile olamamıştı liseden... Genç kızın kalbi göğüs kafesini zorluyordu, damarlarında dolanan sıcak kan durmayı kesmiş sadece kalbinde toplanmış gibiydi. Korktuğu başına gelmişti işte.

Züm-rüt bir gürültü duyunca korkuyla bağırdı. "Kader! Ne oldu kızım? Kızım ses versene."

Kader bağırarak yengesini zorlukla duydu uzanıp aldı telefonu, kulağına doğru götürürken hala kalbini hissetmiyordu. Aklını kaybetmesi an meselesiydi...

"Alo! Alo KADER!"

Kısılan sesini düzeltmek için boğazını sıktı, titreyen sesi korkusunu gün ışığına çıkarıyordu. "B-urda-yım yenge..."

“Ay! Çok korktum bir şey oldu zannettim, o ses neydi öyle?”

“Şey... Çocuklar sokakta top oynuyorlar kim bilir yine nereyi kırıp döktüler.”

Yalan söylemeyi hiç beceremez ki zaten. Sesindeki o korkuyu ve beceriksizliği hemen anladı Zümrüt. Korkuyor diyerek geçirdi içinden.

“Kaderim, bak ne olursun kızma bana. Ben senin anan sayılıyım, gel olur mu? Bak söz ben Ayazla konuşurum, gelmezsen vallahi de billahi de ben bile tutamam onu. Zaten çok kırgın sana, bir mektubu bile çok gördü deyip deyip durur oldu.”

Kader zorlukla nefes aldı. Yazdıklarının hiçbirini açmamıştı ki, her gönderdiği mektubu gerisin geriye göndermişti. Ayaz ise her seferinde heyecanlanmıştı lakin sonu hep hüsrandı. Ocakta mektupları açıp okuyan komutan bile bu durumu fark etmiş ve Ayaz'ın hatırını sorarken bir şeyler öğrenmeye çalışmıştı, o da farkındaydı Ayaz'ın ne kadar üzgün olduğunu.

“Gelemem!” dedi Kader keskin sesiyle, onu görmeye daha cesareti yoktu. Zümrüt gözlerini sabır çeker gibi yumdu.

“Kuzum, sen bizim ocağımızı mı söndüreceksin? Ben nasıl derim Ayaz'a Kader gelmek istemiyormuş diye? Ne olur halimiz?”

Kader düşündü, onu görmek istemediğinden mi yoksa korkusundan mıdır bilinmez hep kalbi duracak gibi oluyordu onun yanında.

“Yenge...” İtirazını Zümrüt hemen bozdu.

“Ben anlamam, şimdi hemen buraya geliyorsun, Halil'i gönderdim bile size. Zenan'ı sonra arar haber veririm.”

Usluca gözlerini kapattı.

“Peki.”

Ayaz şahane sofrayı görünce gülümsedi, upuzun masada yok yoktu. Köfteler, börekler, tatlılar daha neler neler...

"Oo bakıyorum da döktürmüşsünüz ana" Keyifle masanın başına oturdu. Zümrüt sevinçle oğlunun yanına oturdu.

"O ne kelime öyle, daha neler yapacağım sana ah bir bilse. Sen yokken boğazımdan bir lokma geçmedi ki."

Ayaz hemen uzanıp dolmadan aldı. Zümrüt de keyiflendi, Ayaz'ın iştahı yerindeydi.

"Of çok güzel olmuş, Hacer abla ellerine sağlık."

Hacer gülümsedi, Ayaz bir tek onun dolmalarını beğenirdi çünkü konakta.

"Afiyet olsun Ağam." Ayaz uzanıp sütlacı önüne çekti, bir yandan da konuşuyordu.

"Emine abla senin de ellerine sağlık çok güzel sütlaç."

"Beğendin mi Ağam, ben hep yaparım." Emine Ayaz'ın beğenisine içten içe sevinmişti.

"Yap yap!"

"Yavaş ye oğlum, boğulacaksın sonra." Zümrüt oğlunun sırtını okşadı. "Ayaz pek zayıflamışsın, yemek vermediler mi yoksa oğlum?"

Ayaz Ağa az daha gülmekten boğulacaktı.

"Hiç olur mu ana? Orada benim gibi binlerce asker var, elbet verdiler yemek."

"Ne bileyim sanki zayıflamaktan kemiklerin çıkmış ortaya."

Hacer ve Emine'nin de gözlerinden kaçmamıştı bu durum. Zümrüt konağın kapısının sesini duyunca gülümsedi.

"Ayaz'ım en güzel sürprizi sona sakladım."

"Dur tahmin edeyim, soğan kebabı!" dedi heyecanla. Zümrüt şen bir kahkaha attı.

“Yok oğlum bu yemek değil, sen en çok neyi seversin?”

Ayaz gülerek kalktı ayağa telaşla indi merdivenlerden ve gözleri onunla buluştu. Upuzun saçlarını açık bırakmıştı, gözlerinde hala belli bir telaş vardı ve pembe dudakları susmaya mahkûmmuş gibi kilitliydi.

Üzerindeki elbise dizlerinin çok çok aşagısındaydı. Ayaz Ağa yandığını hissetti, hiç bu kadar çok ayrı kalmamıştı ki ondan, hiç bu kadar uzun süre ona hasret kalmamıştı. Koku-sunu bile şimdiden hissetti. Gül kokuyordu işte.

Kader korkarak birkaç adım attı, nasıl davranacağını hiç bilemiyordu.

“...Hoş-geldin Ağam” Gözlerini zorlukla çekti gece gibi siyah gözlerden. Ona bakarsa sanki yanacaklardı ikisi de. Ayaz heyecanla yürüdü, bir serap görme ihtimalini de tarttı kafasında, onun kaybolması demek ölümdü...

“Geldin.”

Kader ne cevap vereceğini bilmediği için gözlerini çekmedi betondan. Ayaz Ağa dibine kadar geldi.

“Benim için.”

“Yen-yengem aradı da...”

“Olsun” dedi aniden, yüzündeki o aptal gülümsemeyi silememişti daha. Kızın kollarından tutup ona doğru bakmasını sağladı. Ve zümrüt yeşilini gördü, cennet bahçelerinin en koyu rengi gibiydi, yasak elma gibi.

“Sen geldin ya, dahası yok benim için.”

Kader kıpkırmızı yanağını saklamak istedi ama başarılı olduğu pek söylenemezdi, Ayaz Ağa kızın kollarından tutmuştu ve bırakamıyordu.

“Ağam” dedi Kader utanarak. Ayaz ‘Ağam’ lafında takılı kalsa da sesini çıkarmadı, daha sonraya sakladı bu işi.

“Söyle, ömrümün geri kalanı.”

“Şey... Herkesler bize bakıyor.”

Kader arkalarındaki insanları gösterince Ayaz kısa süreliğine de olsa arkasına baktı. Hacer ve Emine kıs kıs gülüyorlardı ve Zümrüt huzurla gülümsüyordu. Gülüyordu çünkü oğlu mutluydu, huzurluydu... Çünkü onun mutluluğu onun da mutluluğuydu. Ayaz Ağa hiç umursamadan sarıldı genç kıza, bunca ay dayanması bile onun için bir marifetti. Hele Sinan komutan olmasa şimdiye kadar on kere kaçardı askerden.

Kader ılık atacakken son anda Ayaz'ın sıcak göğsüyle karşılaştı. Ayaz kızın saçlarına gömdü başını, gül kokusunu içine çekerken zamanın durmasını diledi Rabbinden çünkü şimdi durursa Kader'i hep kollarında olacaktı.

İKİNCİ BÖLÜM

Davut Ağa ırgatların paralarını ödemeleri için Ali'ye haber saldı. İşçinin hakkını teri soğumadan ödemeyi babasından öğrenmişti. Kimsenin hakkını yemez ve yedirmezdi. Ne var ki, uykularını dahi kaçırın bir derdi vardı; Ayaz.

Oğlu Ağaydı lakin ağalık adına kalem oynatmıyordu. Ne zaman onunla konuşmaya çalışsa esip gürlüyordu. Davut Ağa oğlunun ne zaman bu kadar haddini aştığını düşündü. Onun karşısında hiç bağırmayan, sesini bile çıkarmayan oğlu artık bir volkan gibiydi. Ona Kader'den vazgeçmesini defalarca söylemişti. Ayaz inadından vazgeçecek gibi değildi. Zaten o yangın da o yüzden çıkmamış mıydı? Ne Davut Ağa ne de diğer aşiret büyükleri onun karşısında tek kelime edemiyordu. Edemezlerdi. O bir ağaydı, ağanın ağzından çıkan her söz bir kanun hükmündeydi. Kardeşine de bir şey diyemezdi. Sonuçta evlerini yakan Ayaz'dı. Oğlunun ne kadar çabuk sinirlendiğini biliyordu, belki de bu yüzden Ayaz'ın kendisini aratmadığını da artık anlamıştı.

Davut Ağa kafasında bir dünya dertle girdi konağa, en başta oğluyla konuşmalıydı, bu böyle devam edemezdi.

"Hoş geldiniz Ağam" dedi Bilal, önünü ilikleyerek.

"Hoş bulduk Bilal" Bilal Ağası için açtığı büyük kapıyı usulca kapattı. Davut Ağa avlunun iç kısmına doğru ilerlerken gözüne Ayaz ile Kader takıldı. Anlaşılan yine oğlu ya-

pacağını yapmış ve Kader'in başına tünemişti. Davut Ağa oğluna sinirle bağırdı, bu kadarı da çoktu. O, bir ağaya hiç yakışmayan şeyler yapıyordu.

"Ayaz!" Davut Ağa'nın gür sesi Kader'i ürkütürken Ayaz'ı hiç etkilememişti. Ayaz kendisine doğru seslenen babasına baktı, Kader bir saniyelik bu fırsattan yararlandı ve ellerini Ayaz'dan kurtardı. Genç adam babasıyla büyük bir kavga yaşayacaklarını hissetti. Ve derin bir nefes aldı. Ol-sun varsın Kader için babasıyla kavga etsin, bu onun için hiç önemli değildi. Önemli olan Kader'iydi.

"Ne zamandır ağalar gündüz vakti konakta bulunuyor?" Davut Ağa kaşları çatık bir şekilde oğlunu süzdü. Ayaz ona açık açık hesap soran babasına doğru döndü.

"Ne zamandan beri ağalara hesap soruluyor Davut Ağa?"

Kader bir şeylerin olacağını sezdi, amcasının karşısında rezil olmuştu. Ayazla onu görmüştü kesin. Genç kız ürkek bakışlarını yerden kaldırmadan bekledi. Davut Ağa, yeğeni Kader'e doğru baktı. Gün geçtikçe Kader daha güzelleşmiş, daha bir serpilmişti. Güzelliğin yanı sıra genç kız terbiyeli ve iyi kalpliydi, hiç saygısızlığı görülmemişti.

"Kader, kızım sen içeriye geç. Ayaz Ağayla benim konuşacak mevzularım var"

Kader boynunu hafifçe eğdi, koşarak yaz köşesine çıktı. Ayaz Kader'in yanından gitmesini hiç istemedi. Elinden gelse ömrü boyunca onu yanında tutardı, gözleri Kader'in arkasından durgunlaşmıştı. Davut Ağa dikkat çekmek için öksürdü.

"Gel hele Ayaz Ağa, seninle baba oğul konuşmayalı çok uzun zaman oldu"

Davut Ağa oğlunu da peşine katarak yürüdü. Beraber avlunun önündeki koltuklara geçtiler. Ayaz saygıdan önce babasının oturmasını bekledi.

"Otur hele Ayaz, seninle konuşalım bakalım. Bak sana Ağa diye hitap da etmiyorum senle ben bu saatten sonra baba

ve oğuluz.” Davut Bey oğlunu yumuşatmak için küçük bir tebessümle baktı. Ayaz babasının hemen yanındaki koltuğa oturdu. Davut Ağa iç çekti, şimdi bu meseleyi kökünden halledecekti ve bir daha bu durumla alakalı kimsenin başı yanmayacaktı.

“Bak oğul, sen esersin, gürlersin, biz senin sakinleşmeni bekleriz. Sen Ağasın senin sözlerin, lafların bizim için kanun hükmünde. Ağa dediğin sözünün eri, lafının doğrusudur. Biz sana Ağa diyoruz, senin ağzına bakıyoruz. Tüm aşiretimizin beyi de sensin”

Ayaz konunun Kader’e geleceğini biliyordu. Sakinleşmek için elini yumruk yaptı. Bu durumda sanki tek canı yanan Kader’di. Neden kimse onu görmüyordu? Neden kimse onu anlamaya çalışmıyordu.

“Oğlumsun ama o da benim yeğenim. Senin ettiklerin artık zulüm olmaya başladı. Kader’in ne suçu var? Kızı niye ulu orta yerlerde sıkıştırıyorsun? Yazık değil mi o kıza!” Davut Ağa artık sesini kontrol edemiyordu, sesinin de yükseldiğinin farkındaydı. Ayaz’ı dizginlemesi gerekiyordu ve bunu her ne şekilde olursa olsun yapmalıydı.

“Sana ben kaç kez söyledim olmaz diye. Niye beni ve aşiretini dinlemiyorsun? Sen bizden bunları mı öğrendin! Zulüm etmeyi mi? Öz amcan değil mi Yusuf?”

Ayaz babasıyla kavga etmemek için susuyordu.

“Bak!” dedi Davut Ağa bir hışımla, “Amcanın evini yıktırdın sesimi dahi çıkarmadım, çıkaramadık. Diyelim ki, ona göz yumduk, peki ya bu! Kız istemiyorsa hiçbir şey yapamazsın. O zaten senden korkuyor, demek ki istemiyor!” Ayaz Ağa babasının son sözleriyle hırsıyla ayağa kalktı.

“Yeter!” dedi bağırarak,

“Beni hiç dinlediniz mi acaba? Benim Kader’e zulüm ettiğim falan yok! Öyle bir şey yapmam, yapmam zaten!” Ayaz sinirden titreyen ellerine hakim olamıyordu. Sık sık sinirlendiğinde yaptığı gibi ellerini saçlarının arasına geçirdi;

“Ben amcamın evini falan yakmadım, kim yaptı bilmiyorum ama bulacağım, Bilal araştırıyor zaten. Kader istesin ya da istemesin ben onu seviyorum ve o yaşını doldurur dol-durmaz benim nikâhlı karım olacak. Demek Ağanın ağzından çıkan her laf bir hükümdür, o halde Davut Ağa bu da bir hükümdür bu böyle bilene!”

Öfkeyle avlunun merdivenlerine doğru ilerledi, önce yapması gerekeni yapacaktı. Kadere suçsuz olduğunu kanıtlamalıydı ama nasıl? Ona öz babası ve anası bile inanmazken mi? Böyle bir şeyi ondan nasıl beklerlerdi?

Konaktan çıktığı gibi arabasına atladı. Kapı önünde duran korumaların seslerine bile aldırmadan gaza yüklendi. Dağıtmalıydı, her şeyi unutmak için bir şeyler yapmalıydı. Kendini en iyi hissettiği şey sarhoşluk hissiydi. Sarhoşken tek Kader’ini düşünürdü, sadece onun bir çift zümrüt yeşili gözünü, sonra dolgun dudaklarını, ipek gibi saçlarını aklına getirir ve her defasında onun hayaliyle daldardı yatağa, sanki o yanındaymış gibi, sanki o onunmuş gibi. Öfkesi hız limiti gibi her saniye artıyordu.

“Düşünme” diye mırıldandı...

Daha fazla düşünme!

Zümrüt Hanım Zenan ile uzun zamandır sohbet etmediklerini fark etti. Son olaylardan sonra hala Zenan’ın yüzüne nasıl bakacağını bilemiyordu. Zenan yıkılmıştı, kadının evi oğlu yüzünden yanmıştı. Bir şey de diyemiyordu, ne demeliydi ki? Zenan, Zümrüt’ün sıkıntısını anladı.

“Üzülme” dedi Zenan, Zümrüt kahvesini içerken. Zümrüt, usulca başını kaldırdı ve Zenan’a baktı.

“Zenan” dedi Zümrüt kadın.

“Zümrüt, senin bir suçun yok ki, Rabbim böyle istedi ve böyle oldu. Yusuf zaten yeni bir ev alacak yakında, olan bizim Kader’e oldu.” dedi büyük bir üzüntüyle. Zümrüt Kader’in adı geçince ürperdi. Oğluyla tekrar konuşsa mıydı, onu dinler miydi? Zenan, aniden umutla Zümrüt’e yöneldi.

“Zümrüt, ne olur Ayaz’ı uzak tut Kader’den. Bak sen anasısın senin lafını dinler. Kader’i zor tutuyorum zaten, okuyacağım diye tutturuyor sürekli”

Zümrüt çaresizce kadına baktı.

“Ah keşke Zenan, keşke... Sanki Ayaz’ı tanımıyormuş gibi konuşma. Bana bile karşı geliyor artık. Aman diyeyim Zenan! Kader bir de okul diye tutturmasın, zaten Ayaz’ı zor tutuyoruz bir de okul olayı çıkarsa hepten delirir bizimki.”

Zümrüt kadın gözlerini uzaklara dikti. Ayaz’ın kaderi belki de Kader’di. Keşke Kader de onu sevse diye geçirdi içinden. Ayazla Kader arasında altı yaş vardı. Kader yakında on yedisini dolduracak ve on sekiz yaşında olacaktı. Bu durum Zümrüt kadını korkutuyordu, ya oğlu Kaderle evleneceğim diye karşılarına çıkarsa, o zaman ne yapacaklardı, ne diyeceklerdi! Eyvahlar olsun diye mırıldandı kadın.

Kader, anasının yanına gelip oturdu. Zümrüt Hanım, Kader’e bakarken maşallah çekti içinden. Kader her geçen gün daha da güzelleşiyor, sanki babaannesine benziyordu, hatta tıpkı oydu. Kader aynı babaannesi Ayşe’ye benziyordu, kaşı, gözü, gözleri hatta elleri bile. Rahmetlinin elleri gibi bembeyaz ve inceydi. Zenan kadın Kader’e baktı, anlaşılan yine bir şeyler olmuştu. Zaten her şey Ayaz’ın Kader’e olan aşkı yüzünden değil miydi?

“Kader, kuzum sen yemeğini yedin mi?”

Kader uzun zamandır yemek yemediğini o zaman fark etti. Canı yemek istemiyordu, tek istediği bu konaktan çıkmak, kaçmaktı. Bir yerlerde saklanmak ve sonsuza kadar orada kalmaktı.

“Yedim” diye geçiştirdi lafı lakin anası anında yalan söylediğini anladı. Kader yalan söyleme konusunda oldukça beriksizdi.

“Anana yalan söyleme, kalk bakayım, Hacer ablanın yaptığı dolmalardan ye, sen pek seversin, hadi kızım.”

Kader anasını üzmemek için kalktı. Yengesinin ona baktığını fark edince gülümsedi. Zümrüt kadın bunu bekliyormuş gibi o da gülümsedi.

Kader mutfakta kimseyi bulamadı. Hacer ve Emine teyzenin nerede olduğunu merak etti. Dolaptan dolmayı ve ezogelin çorbasını çıkardı, hızlıca onları yedi. Mutfaktan çıkarken odasına mı gitse, yoksa salona mı geçse bilemedi. Sonra salonda Ayaz’ın da olabileceği aklına geldi. Hemen bu seçeneği aklından çıkarıp odasına geçti. Zaten hava kararmak üzereydi, erken yatsa hiç fena olmazdı. Kader odaya girer girmez dolabındaki mor pijamalarını giydi. Uyumak istiyordu, belki o zaman yaşadığı her şeyden uzaklaşırdı. Yorgundu, hem kalbi hem de bedeni. Yeni bir hayata başlamak istememişti. O yalnızca okuluna devam etmek istemişti lakin artık öyle bir durum da yoktu ortalıkta. Ağlamamak için dudaklarını ısırırdı. Bunca şey çok ağırdı ve artık uyumak istiyordu. Sonsuza kadar uyumak...

Ayaz kaçınıcı kadehini içtiğini bilmiyordu. Onun bildiği tek şey Kader’di, Kaderi aklından ve düşüncelerinden çıkarıyordu. Kaç kere denemişti, olmuyordu ne yapsa ne etse faydasızdı. Onsuzluk nefessiz kalmak gibiydi. Büyük bir boşluktu sanki. Kadere karşı ilgisini ilk fark ettiğinde on sekiz yaşındaydı Kader ise daha çocuktı. Bir çocuğa aşıkta; hem de amcasının kızına, soyadları bile aynıyken daha...

Kader ona olan aşkının günah olduğunu söyleyerek onu

daha da delirtiyordu. Günah falan değildi, dinen de kabuldü. O halde Kader neden diretiyordu! Eğer bu bir günahsa Ayaz yanmaya çoktan hazırdı. Cehennem onun için hiçte önemli değildi...

Elindeki kadehi hızlıca masaya bıraktı garsona hesap işaretini verdi. Ayakta zor duruyordu nasıl araba süreceği konusu ise umutsuzdu. Sarsak sarsak yürüyerek, arabasının olduğu yere geldi birkaç uğraşla anahtarı arabaya yerleştirdi. İstemeden bir kakhaha attı, Kader'ini tekrar göreceği içindi bu sevinç.

Ayaz, Beyzade konağının sessiz avlusuna bakarken daha çok gülümsedi. Anlaşılan herkes uyumuştı, sevgilisinin de uyuyup uyumadığını merak etti. Sarhoşluğun verdiği baş döndürücü his canını sıktı. Kader'in odasının kapısına başını dayadı, kapıya doğru fısıldadı.

"Kader uyudun mu?" Dudaklarından istemsizce tiz bir kakhaha fırladı ve alnını dayadığı tahta kapıdan zorlukla kendini çekebildi. Kaderden ses çıkmayınca Ayaz kapıyı yumruklamaya başladı. Artık Kader onu duymalıydı; ona ihtiyacı vardı.

"Aç kapıyı konuşalım" diye diretti. Onunla artık konuşmalıydı, sürekli kaçmasından bıkmıştı.

Kader en güzel rüyalarından sıçrayarak uyandı, uyanmasının nedeni kapısının ardındaki gürültüydü. Genç kız gelen seslerle telaşa kapıldı. Hızlıca kalktı, gürültünün sebebi tabi ki Ayazdı, yine ne istiyordu ondan? Kapıya yöneldi ve kapıyı açtığı gibi Ayaz üzerine doğru düştü. Ayaz'ın üzerine çullaması Kader'in gerilemesine neden oldu. Genç adam heybetliydi. Nereden baksan bir metre seksen santim boylarındaydı ya da daha da fazlası. Geniş omuzları ve yapılı fiziği de düşünülünce Kader onun altında ezilmişti. Ayazdan gelen keskin içki kokusu Kader'in midesini bulandırdı. Anlaşılan Ayaz sarhoştı. Ayaz ise Kader'in üzerin de olmaktan çok memnun-

du. Genç kız nefes nefese soludu. Karın boşluğundaki baskı canını yakıyordu.

“Ağam?” iri yeşil gözleri kocamandı ve Ayaz elini uzatıp kızın uzun kirpiklerine dokunmak istedi.

“Kader sana geldim!” Ayaz ağzını yayararak konuşuyordu.

“Ağa-m siz sarhoş musunuz?” Ayaz yine kahkaha attı.

“İçtim hem de çok içtim, bil bakalım kimin yüzünden? Tabi ki senin yüzünden” diye hınzırca güldü ve Kadere daha da sokuldu, onun kokusu dünyadaki her şeyden daha güzel daha da bir anlamlıydı. Kader adamı zorlukla duvara dayadı onu taşıyamazdı, bedeni bu kadar yükün altında ezilirdi.

“Ağam” dedi Kader nefes nefese.

“Sarhoşsunuz, şimdi ben Hacer teyzeye haber salarım, o size acı bir kahve yapar, Bilal ağabey de sizi odanıza çıkarır hemen uyursunuz.”

Ayaz Kader’e baktı, bu küçük kız yine ne saçmalıyor diye iç geçirdi. Bin bir zorluklarla doğruldu, ellerini Kader’in omuzlarına yerleştirdi. Şimdi onu dinleme vaktiydi, Ayaz konuşacak Kader ise susacaktı.

“Sen ne saçmalıyorsun? Ben sarhoş falan değilim, sadece birazcık dağıttım.”

Ayaz Kader’in yeşilin en koyu rengi gözlerine baktı içi gitti, zorlukla konuştu.

“Ben...” dedi nefesini ona doğru savurarak,

“Ben artık dayanamıyorum, beni yok saymana. Bu, bu beni öldürüyor. Her sabah sensiz uyanmak, sana doyasıya bakamamak... Ah! Bana sanki veremliymişim gibi davranmana, benim yanımdan kaçmana, bu konakta kedi köpek gibi seni kovalamaya dayanamıyorum. Tamam, anlıyorum sana zaman da veriyorum ama sen... Sen bana bakmıyorsun hiç Kader. Ben ne kadar yakınsam sana, sen bir o kadar uzaksın. Senin hayalinle yaşamak beni delirtiyor, ben seni istiyorum sen ise kaçıyorsun Kader. Sen hep kaçıyorsun.”

Kader gözleri dolu dolu olan Ayaz'a baktığında içinde bir yerlerde onun da canın yandığını hissetti. Bunu yapmaya hakkı yoktu yapamazdı.

"Ayaz" dedi Kader.

Ayaz'ın gözleri aniden büyüdü Kader'i ilk defa ona adıyla hitap ediyordu.

"Benden her şeyi iste ama bunu isteme, sen benim için hiçbir zaman ağabeylik sınırından çıkmadın, bunu anlayıp kabul edemez misin?"

Ayaz gözlerini büyük bir hüsrarla kapattı. Hayır der gibi başını iki yana salladı. Gözlerini açtığında zümrüt yeşili gözler ona üzüntüyle bakıyordu.

"Peki, bana biraz zaman verebilir misin? Seni affetmem için bana zaman veremez misin?"

Ayaz Ağanın dudaklarında zayıf bir tebessüm oluştu. Demek ki, Kader'in elinde büyük bir liste vardı.

"Ben ve yaptıklarımı unutmak için ha! Elinde bir liste var mı?"

Kader sessizce dudaklarını ısırды. Ayaz hadi der gibi gülümsedi.

"Söyle, içini kemiren şeyleri bana söyle Kader'im, bana kız bana bağır yeter ki, benimle konuş. Korkma benden" Ayaz elini kızın güzel yüzüne doğru geçirdi ve mırıldandı.

"Söyle hadi..."

Kader tüm cesaretini topladı, belki de kızsaa, bağırsa, her şey daha katlanır olurdu. Ona, benden çaldığın yıllarımı istiyorum demeliydi, evimi, arkadaşlarımı geri istiyorum demeliydi.

"Evimizi yaktın ya da yaktırdın." Genç kız az evvel ağzından çıkanlara inanamadı. Böylesine büyük bir cesaret gösterdiği için kendisi bile, büyük bir şaşkınlık yaşıyordu. Ayaz ağa öfkeyle nefesini tuttu.

“Yapmadım!” Kader ona inanmayarak baktı. Nasıl inanasını beklerdi ki?

“Yemin ederim yapmadım! Bak bu neden oldu bilmiyorum ama ben yapmadım. Ah! Keşke yapsaydım o zaman yaptım der ve kurtulurdum ama ben yapmadım”

“Ağam yapmadım demişse yapmamıştır”

Ayaz kızın sesindeki inanmadığını belli eden tonu hemen anlamıştı.

“Bak sana söylediklerimin hepsi birer tehditti. Tamam, doğru buraya gelmenize çok mutlu oldum, olmadım dersem yalan söylerim ama sana olan aşkımın üzerine yemin ederim ki, ben yapmadım. Kim yaptı bilmiyorum ama bulacağım. Bulunca da sana haklı olduğumu göstereceğim”

Sadece biran için ona inanmıştı lakin aklında sürekli onun haykırıışları ve yangın varken ona nasıl tekrar güvenebilirdi ki... Ondan tekrar uzaklaştı ve toparlanmak için ellerini birleştirdi.

“Ben Bilal ağabeyi çağırmaya gideyim” Tam adımını atıyordu ki arkasından ona sarılan Ayaz’ı hissetti. Adam kaslı vücudunu Kader’in sırtına dayamıştı, burnunu küçük sevgilisinin saçlarına daldırıp kokladı, asla doyamıyordu. Yine dünyaya gelseydi yine onu severdi. Genç kızın kalbi ağzındaydı, kan vücuduna hücum ediyordu. Soğuk terler boşalıyordu vücudundan. Önce nefesini düzene sokmaya çabaladı, birkaç saniyede düzene girmişti ama kalbi hala aynı heyecanla çarpıyordu. Sanki o an zaman durdu. Her ikisi de konuşmadılar; dilleri lal olmuştu. Sanki o an onlar değil, kalpleri konuştu.

“Gitme...” diye inledi adam.

“Sen gidersen ben yok olurum kaybolurum. Beni bırakma, bu gece, seninle uyumak istiyorum, söz hiç dokunmam sana, sadece sana sarılıp uyumama izin ver.” Kader ne yapacağını bilemedi, Ayaz’ın ondan istediği şey imkânsızdı. Aynı yatakta hem de ikisi, asla!

“Olmaz” dedi genç kız sesi gereğinden fazla güçlü çıkmıştı. Ayaz kollarını genç kızın karnına bir ahtapot gibi sardı. Başını, kızın iyice öne çıkmış olan boynuna gömdü. Nefes alış verişleri artık genç kızın tenine vuruyordu, her nefes genç kıza sıcaklık hissi yaşıyordu.

“Eğer benimle uyumazsan yarın sabah sana ahtım olsun nikâh memurlarını doldururum konağa kimse de bir şey söyleyemez hem böylelikle seninle yatak sıkıntısını da çekmeyiz bakalım o zaman da beni yatağına almaz mısın?”

Genç kız yenilgiyi boynu bükük kabullendi, yapacağı pek bir şey yoktu hatta hiçbir şey yoktu.

“Tamam” dedi fısıltıyla. Genç adam bu cevaptan hoşlanmıştı. Kader’in beline sardığı çelik kolları bir anda açıldı. Kader birkaç saniyede hızlıca uzaklaştı Ayazdan ve onun olduğu tarafa bakmadı Allah’tan oda karanlık gibiydi, yüzünü kaplayan kırmızılık görünmüyordu. Genç adam kızı inceledi ama lanet ışık olmayınca kızı iyi göremiyordu. Genç kız hemen kapıyı kapattı, anası şimdi burada olsaydı kesin onun döverdi, hele babası... Dövemezdi ama kesin bir daha onun yüzüne bakamazdı. Allah’ım diye geçirdi içinden, ne olur kimse görmesin bizi, ne olur diye sonlandırdı duasını.

Ayaz yatağa Kaderden önce vardı yatağın sol tarafına doğru uzandı üzerin de sadece siyah gömleği ve pantolonu vardı. Kader utana sıkıla yatağa girdi, yorganı kafasını kapatacak şekilde örttü. Ayaz hemen yorganı Kader’in üzerinden çekti ona daha da yakın olabilmek için ona sarıldı. Genç kız kendine doğru hafifçe çevirdi ve göğsüne doğru usulca yatırdı, bir yandan da ona masal anlatmaya başladı. Tıpkı eskiden hep yaptığı gibi...

“Bir varmış bir yokmuş, zamanın birinde uzak diyarlarda bir ülke varmış bu ülkede insanlar çok ağır şartlar altında kanun denilen bir sistemle yaşarlarmış. Bir gün bu ülkenin padişahının bir oğlu olmuş, ülke bayram etmiş, adını da Ayaz

koymuşlar. Gel zaman git zaman Ayaz büyümüş ve kuzeni dünyaya gelmiş bu bir kızmış, adını da Kader koymuşlar. Ayaz, Kader'i gördüğünden beri ona meftun ona sevdalıymış. Onunla büyümüş, onunla yürümüş, onunla ağlamış... Ayaz zamanla ona karşı duygularının sevginden daha üstün olduğunu anlamış. Ayaz, Kader'e âşık olmuş. Bu sevda onu her geçen gün daha yiyor daha da bir acı yaşıtıyormuş. Ayaz her gece yatmadan önce Kader'in odasına gider, onu öper onun kulağına onu sevdiğini fısıldarmış ama maalesef kızın bundan hiç haberi olmamış. Ayaz Kader'e sevdasını anlatamıyormuş. Bir gün genç kızın evi yanmış ve bütün oklar Ayaz'a çevrilmiş, herkes Ayaz'ın yaptığını zannediyormuş. Aslında Ayaz için onların düşünceleri önemli değilmiş, asıl önemli olan sevgilisinin düşünceleriymiş. Kader'inin ne düşündüğünü öğrenince yıkılmış; genç kız da onu suçluyormuş. Genç adam sevdiğini kaybetme korkusu ve atılan iftiralardan dolayı içmiş, içmiş ve sarhoş olmuş. Aslında o sarhoş değilmiş onu sarhoş eden göğsünde yatan minik kızmış, o onunmuş ve hep onun kalacaktı"

Kader'in ağladığını Ayaz susunca anladı, gözlerinden her akan damlada Ayaz boğuluyor gibi oldu. Genç kızın minik kafasını tek hamlede hafifçe kaldırdı ve kendisine bakmasını sağladı, avucunun tersiyle kızın gözyaşlarını sildi. Ona bakmaktan hiçbir zaman bıkmayacaktı.

"Ağlama, buna dayanamıyorum" genç kız hıçkırığını tuttu.

"A-ayaz canını yakıyorum"

"Hayır, sevgilim sen benim yaşamamı sağlıyorsun."

"Şimdi gözlerini kapat. Ben de senin kokunu içime çeke çeke sarhoş olayım."

Kader gözlerini kapattı uyumadan önce fısıltıyla beraber Ayaz'a umut tohumlarını attı.

"Sana bir şans vereceğim" genç kız birkaç saniyede derin

bir uykuya daldı. Ayaz az evvel doğru duyup duymadığına inanamadı ama doğru duymuştu işte, Kader'i ona bir şans verecekti. Kader onu sevebilmek için ikisine bir şans verecekti, bu yıllardır beklediği fırsattı, onu sevebilme ihtimali. Ah bu ihtimalle bir ömür bile geçirebilirdi. Genç adam minik sevgilisini daha çok çekti kendisine doğru, onun kokusunu çekti tekrar ve tekrar. Uykuya dalarken tek düşündüğü kollarında uyuyan minik kızdı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hacer ellerindeki çamaşırları bir yandan asıyor, bir yandan da öfkeyle mırıldanıyordu. Ortalıklarda bulunmayan Emine'ye söyleniyordu. Konakta bir iş olduğunda zaten Emine hemen kaybolurdu. Uyuşuk karı diye söylendi Hacer. O kadar sinirliydi ki, Hanım Ağanın geldiğini bile görmedi. Hanım Ağa Hacer'in yine kime sinirlendiğini az çok tahmin ediyordu. Zümrüt hanım her zaman Hacer'le Emine'nin birbirleriyle olan muhabbetine gülerdi, aralarındaki laf dalaşmalarını ise tek o değil bütün konak ahalisi gülerек seyrederdi. Hacer her zaman kaybederdi çünkü Emine Hacer'e göre daha kurnazdı.

"Yine kimlere celallendin Hacer?"

Hacer bir anda çılgılığı bastı, Hanım Ağa yine aklını başından almıştı. Zümrüt Hacer'in çılgılığından sonra kahkahayı bastı.

"Allah senin ömrüne ömür katsın Hacer" Hacer bir an duraksadı ama sonra toparlandı, Hanım Ağa yine onu korkutmuştu.

"Ay! Hanım Ağam siz miydiniz? Ödüm kopuverdi ya. Emine'ye sinirlendim, işler yığıldı, bizimki hala ortalıklarda yok!" Kadın gülerек konuşmaya başladı;

"Neyse sen bırak Emine'yi falan sen, Ayaz Ağayı gördün mü onu söyle"

“Yok, Ağamı bu gün hiç görmedim, odasını da az evvel toparlamak için girdim yatağı hiç dokunulmamış gibiydi” Zümrüt kadın düşünceli, düşünceli konuştu.

“Allah Allah, nerede bu oğlan? Dün gece gelmemiş mi acaba?”

“Bilmem ki?”

“Neyse sen bırak çamaşırları da Kaderi uyandır, bugün onunla türbeye gidecektik, erkenden çıkalım yolla”

Hacer hanımın dediğini hemen yerine getirmek için Kader’in odasına gitti. Kader’in kapısına bir iki kez tıklattı ama ses seda yoktu, Kader’in uyuduğunu zannetti. Kapının kolunu aşağıya doğru çekti ve odaya girdi.

“Kaderim, kuzum Hanım Ağam çağırıyor, aaaa!” Hacer tiz bir çığlık attı.

Bir de ne görsün Kader’le Ayaz yatakta sarmaş dolaş uyuyorlardı. Eyvahlar olsun diye ağıt yaktı içinden. Kader’in yatağında Ayaz’ın ne işi vardı? Genç adam kıza öyle bir sarılmıştı ki, Kader’in nefes alabilmesi imkânsızdı. Hacer hızla odadan çıktı, yüzü bembeyazdı şimdi ne yapacaktı?

Hacer’i gören Emine salına salına yürüdü ona doğru, içten içe de gülüyordu. İçinden of ne iyi yaptım bütün çamaşırı Hacer’e yükleyerek diye geçirmeden edemedi.

“Oo Hacer Hanım hayrola senin çamaşırlar çabuk bitti herhalde! Ah eğer elin bu kadar çabuksa mutfağa da bir uğra derim.” Emine Hacer’in yüzüne bakmadığından ona ne olduğunu daha anlamamıştı.

“Ne o kız, pek suskunsun bu günlerde Ana! Ne oldu kız sana? Neden rengin gitti bacım senin?” Hacer Emine’nin yüzüne baktı. Şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş gibiydi.

“Emine”

“He?” Emine kadının tansiyonu mu düştü diye panikledi.

“Kız benim gözlerim mi bozuk yoksa gerçekten de Ka-

der'in odasında Ağam mı var?" Emine duydukları karşısında gözlerini kocaman açıp kapattı.

"Ne?" Bir hızla Kader'in odasına girdi, aynı manzarayla o da karşılaşınca korkarak odadan çıktı. Yürürken ayakları titriyordu, eyvahlar olsun der gibi ellerini dizlerine vura vura Hacer'e döndü.

"Kız Hacer ehsahtanda oda da Ağam var! Kız bunlar sarmaş dolaş yatıyorlar ya? Ne etcez şimdi biz?"

"Ne edeceğimizi mi var, Davut Ağaya haber salmadan bu işi sessizce halledeceğiz yoksa var ya Ağam bu konağı başımıza yıkar, altında da biz kalırız." Emine elleriyle ağzını kapadı, Davut Ağa bu manzarayı görürse onları öldürürdü.

"Doğru söylüyorsun da biz nasıl kalkarız bu işin içinden?" Hacer hemen aklına gelen planı anlattı. Bundan başka çareleri yoktu.

"Bak şimdi, sen koş Bilal'e haber ver, durumu anlat ama ortalık yerde değil tenhada anlat, sonra ben Hanım Ağaya haber vereyim. O ne edeceğimizi daha iyi bilir." Emine kafasını salladı bir anda aklına bir soru takıldı.

"Hacer, Kader Ağamı bırak yatağına, odasına dahi koymaz ne işi var o zaman Ağamın Kader'in odasında?"

Hacer Emine'ye ilk defa hak verdi. Gerçekten de Kader böyle şey yapmazdı, korkusundan odasından çıkmazdı gari-bim.

"Doğru söylüyorsun, bizim Kader çok masumdur, o yapmaz kesin başka iş var bu işin içinde"

Hacer hızla Zümrüt Hanımın yanına gitti. Zümrüt Hanım az daha baygınlık geçiriyordu, kadının tansiyonu çıktı. Hemen olaya el attı, kimse duymamalıydı bu olayı, özellikle Davut Ağa. Zümrüt Hanım Hacer'le koştur koştur Kader'in odasına gitti. Kadıncağız yatakta oğluyla Kader'i görünce yine bir baygınlık daha yaşadı. Oğlu resmen Kader'in koununda uyuyordu, bir de arsız gibi elleriyle kızı ahtapot mi-

sali sarmalamıştı. Zümrüt Kadın inşallah Ayaz daha ileriye gitmemiştir diye fısıldadı kendince. Hacer ise yatak tarafına dahi bakmıyordu, utanıyordu. Kaderle Ayaz'ın doğumlarına bizzat şahit olmuştu kim derdi bunları da göreceğini. Zümrüt Hanım bir anda bağırdı. Sinirleri hat safhadaydı delirmemek elde değildi.

“Ayaz!” Ayaz sanki kış uykusuna yatmış gibiydi, kollarıyla daha sıkı sarmaladı Kader'ini. Kadın bu tepkiye daha da delirdi.

“Ayaz kime diyorum ben! Kalk hemen!”

Ayaz en güzel rüyalarından uyanır gibi mırın kırın ederek açtı gözlerini, kollarındaki minik sevgilisini bulunca hepsinin bir hayal olmadığını anladı. Yüzüne uzun zamandan beri olmayan bir mutluluk yerleşti, otuz iki dişiyle sırtıyordu artık. Tabi bu uzun süremedi, anası başında deliler gibi cırlıyordu. Ayaz Kader'e baktı onun hala uyuduğunu görünce sevindi. Kim bilir Kader uyansa ne kadar utanırdı? Bir şey değil, bir daha Ayaz'ı yanına koymazdı, olan Ayaz'a olurdu. Ayaz sessizce minik sevgilisini bıraktı. Bu ona çok ağır gelmişti, sanki hiçbir şey olmamış gibi anasıyla Hacer'e baktı. Anasının gözlerindeki ateşi gördü, çok sinirli olduğu hemen anlaşılıyordu. Anasına doğru sus işareti yaptı, Zümrüt Hanım bu işaretle daha da çıldırdı.

“Ana sus artık, ıskalım buradan, dışarıda istersen bana işkence et, Kader'i uyandırma haydi”

Hacer ve Zümrüt Hanım hemen avluya çıktılar. Kadıncağızın sinirinden dili düğümlemişti, tek kelimeyle her şeyi yakıp kül edecek gibiydi.

“Seni büyük salonda bekliyorum Ayaz Ağa, derhal orda ol! Mazeret istemem” Ayaz anasının sesindeki o soğukluğu hissetti, yalnızca başını salladı.

Zümrüt kadın elindeki yelpazeyi bir oyana bir buyana sallıyor aklınca kendini serinletmeye çalışıyordu ama nafile bu öfke geçecek gibi değildi. Ayaz Ağanın odaya girdiğini görünce ondan tarafa bakmadan konuştu.

“Otur hele Ayaz Ağa”

“Ne o ana, oğluna ilk kez Ağa diye hitap ediyorsun, demek ki baya sinirlendirmişim seni” Zümrüt kadın sinirle baktı oğluna.

“Bak almayayım seni ayağımın altına. Sana sinirlenmeyeyim de kime sinirleneyim, hem sen cevap ver hemen! Ne işin vardı kızın odasında, onu geçtim kızın yatağında he! Cevap ver hemen Ayaz, bak Ağa falan anlamam alırım ayağımın altına!” Ayaz gülümsedi.

“Bak bir de arsız, arsız gülüyor. Arsız evlat, cevap ver hemen!”

“Tamam, anam neden kızılıyorsun anlatıyorum dinle. Gece evde değildim sabaha karşı eve geldim, Kader’i merak ettim sonra...” Ayaz daha cümlesini tamamlamadan Zümrüt kadın lafı ağzına tıkadı.

“Merak etme, sana ne oluyor! Kızın odasına niye gidiyorsun, âlem ne der hiç düşündün mü? Bakın hele komşular Ayaz Ağa Beyzade konağında kuzeniyle aynı odada yatar kalkar olmuş, hem de nikâhsız! Bu dedikodular mı dolansın Mardin’de?”

Ayaz ses tonuna dikkat ederek konuştu, karşısında oturan anasıydı.

“Ana dinle sonra yorum yap. Ben Kader’in odasına girdiğimde kız uyuyordu benim de uykum vardı yanına uzandım. Eğer sorun ettiğin nikâhsa, nikâhı da kıyarız ana. Hem baha-nesi de olur”

Zümrüt kadın telaştan ne yapacağını bilemedi. Ne derdi eşine, Zenan'a, Yusuf'a? Kim kabul ederdi bunu?

"Olur mu oğul? Kader daha genç sayılır, hem ne bu acele?" Ayaz anasına doğru sırttı.

"Ana nikâh lafına gelince hemen oğlun oldum az evvel ayağının altına alıyordun beni?" Tek kaşını usulca kaldırıp arsız arsız sırttı.

"Hiç analar evlatlarına kızar mı? Ben sadece laf olmasın diye öyle kızdıydım hem uygun düşmez. Kader seninle aynı yatakta yattığını biliyor mu?"

Genç adam kızın üzerine yüklenecek olan vebali düşündü ve onu korumak için bir atmaca gibi atıldı.

"Bilse alır mı beni odasına! Ana sen de Kaderi tanımıyor-muş gibi konuşma"

Anasının gözlerini okumaması için gözlerine ciddi bir tavır yerleştirdi, bu Ayaz'ın en iyi yaptığı şeydi. Gözleri çok iyi yalanlar söylerdi, eğer bunu başaramasaydı Kader'den onca yıl aşkını saklayamazdı.

"Doğru, o halde bu konu bir daha bahsi bile açılmamak üzere kapandı. Kader öğrense kız yüzümüze dahi bakamaz." Sesindeki sıkıntı hala geçmemişti.

"Bu konuda haklısın ana, lakin bir konu daha var"

"Neymiş o konu?" Zümrüt Hanım bir şeyler çözmeye çalışır gibi oğlunu süzdü.

"Kader'in odasında kitaplar gördüm hem de az da değil. Onları ne yapıyor?" Zümrüt şen bir kahkaha attı, Ayaz anasına şaşırarak baktı.

"Ne yapacağı mı var oğulum, Kader pek sever kitap okumayı ne zaman Bilal çarşıya çıksa ona kitap aldırır."

Ayaz ilk kez Kaderle alakalı bir şeyden haberdar olmadığı için şaşırdı. Kader'in okulla olan merakını hep bilirdi ve delirirdi, ama kitap okumayı sevdiğini bilmiyordu.

“Ya... Demek kitap okumayı çok seviyor”

“He ya, ne zaman boş vakti olsa köşelerde kitaplar okur”

“Benim niye haberim yok bundan? İlk defa duyuyorum. Hiç görmedim elinde kitap”

“Oğul senin okulla olan nefretinden kızcağız elindeki kitapları da alırsın diye korkuyor herhalde. Zaten sessiz sessiz köşelerde saklanarak okur”

Ayaz sinirle soludu, ondan bu kadar mı çok korkuyordu. Her şeyini alacağını mı düşünüyordu? Neden yapayım ki? Kitaba niye kızayım, bu kadar mı zorbayım gözünde!

“Demek benden gizli iş yapıyor he?” Zümrüt kadın korkuyla atıldı, boş yere olay çıkmasını istemedi. Daha durulmamış suları tekrar dalgalandırmaya yüreği el vermezdi.

“Bırak oğul okusun kız, zaten okuldan aldın diye çok üzülüyor, bütün gün bu konakta canı sıkılıyor, ne etsin kız delirsin mi?”

“Ana ben okumasın mı dedim? Neden benim haberim yok diye sinirlendim, bana niye hiçbir şey anlatmıyor, neden?”

Zümrüt Hanım ağzında acı bir tat ile yüzünü astı.

“Ne yapsın kız senin tepkinden korkuyordu, senin her şeye celallendiğini göze alırsak iyi de yapıyor”

“Ana!”

“Tamam, tamam bir şey demedik, zaten yakında Azat’ımla Dicle’m geliyor, geçen konuştum telefonda söyledi Dicle’m” heyecandan sesi bile titremişti. Öylesine özlemişti ki onları. Ayaz Azat’ın geleceğini duyunca önce sendeledi. Demek bu kadar erken dönüyordu İstanbul’dan. Allah vere de yine Kader’in aklını karıştırmasa diye söylendi içinden.

“Azat’ın geleceğinden neden benim haberim yok? Maşallah ana! Konakta ne dönüyorsa benim haberim yok!” Zümrüt Hanım kırdığı potu hemen düzeltmeye uğraştı.

“Aman canım dün aradı Dicle, sana söylemeye fırsatım olmadı.”

“Ana bak, o oğlun olacak herif yine Kader’in aklını falan karıştırırsa, vallahi bu sefer elimden zor alırsınız, geçen seferden daha çok hırpalarım onu” Daha şimdiden öfkeyle bahsediyordu ondan.

Zümrüt Hanımın aklına geçen seferki olay geldi. Tekrar aynı manzarayla karşılaşmaya kalbi dayanmazdı, zor ayırmışlardı Ayaz’la Azat’ı.

“Aman Allah korusun oğul! O nasıl laf öyle, siz kardeşsiniz, hiç kardeşler kavga eder mi?” Ayaz’ın yüz ifadesinden pek bir şey okunmuyordu.

“Ben anlamam, o yine gelip Kader’e akıl vermeye kalkarsa vallahi kardeş falan dinlemem!” Ayaz bir sinirle kalktı divandan.

Hanım Ağanın aklına Azat’ı geldi. Ah nasıl da özlemişti yavrusunu, uzun zamandır gelmiyordu. Azat, Ayaz’ın bir küçüğüydü daha sonra da Dicle geliyordu. Azat İstanbul’a okumak için gitmişti. Kızı Dicle ise ağabeyinden bir dakika bile ayrı kalamadığı için onun peşine takılmıştı. Ayaz yirmi dört yaşındaydı, Azat yirmi bir, Dicle ise on sekize yeni girmişti. Kader’den ay büyüklüğü vardı. Zaten konaktan ayrılırken en çok da Kader’den ayrılmak Dicle için zor olmuştu. Onlar birbirleriyle beraber büyümüşlerdi. Dicle de aynı Ayaz gibi esmerdi ama Azat her ikisine inat sarışındı, gözleri masmaviydi. Ağabeyi gibi uzun boyluydu ama onun kadar yapılı değildi. Azat her zaman okumanın derdindeydi, bu okuma arzusunu aynen Kader’e de aşlamıştı. Azat İstanbul’da hukuk okuyordu. Aslında Ayaz neyse Azat tam tersiydi. Aynı Yusuf ile Davut ağa gibi.

Kader gözlerini açtığında saattin çok erken olduğunu fark etti. Birden aklına dün gece geldi, hemen yan tarafına baktı ama Ayaz'ı göremedi. Rahat bir nefes aldı. Kalkıp üzerine değiştirdi, en sevdiği beyaz elbiseyi giydi Allah'tan elbise diz kapağını üzerinde değildi.

Bir seferinde ona bakan biri yüzünden Ayaz'ın adamı nasıl dövdüğünü hatırladı. O günden beri hep dikkat ederdi.

Mutfağa girdiğinde Hacer ablasıyla ile Emine ablasını gördü. Bugün sanki pek suskunlardı. Kader onlara bakarak gülümsedi bu ikili onu hep güldürürdü.

"Günaydın" dedi neşeli bir şekilde. Hacer elindeki çay tepsisini yere düşürdü. Emine Kader'i görünce kıza doğru ürkerek baktı, anlaşılan kızcağızın hiçbir şeyden haberi yoktu, zaten böyle bir şey asla yapmaz diye düşündü.

"Ay Kader kızım sen miydin" Hacer heyecandan elini yüreğine doğru bastırdı.

"Başka kim olacaktı Hacer abla, neden korkuttum ki seni?"

"Hi-ç aman neden korkacakmışım" Hacer yerdeki kırık bardaklara uzandı. Emine dikkat çekmek için lafa atladı.

"Aman kız Kader, anam bu bugünlerde pek kör gibi oldu ya, eee... yaş da ilerledi bunadı anlayacağın" Hacer Emine'nin ne yaptığını anladı o da yalandan kavgaya katıldı. En iyi yaptıkları şeyi, birbirleriyle uğraşıp ortamdaki bütün gerginliği dağıttılar.

"Aa! Üstüme iyilik sağlık bana diyene bak hele, geçenlerde patlıcan dolması yerine biber dolması yapan sonra da bu patlıcan dolması değil mi diyen sen değil miydin?"

Kader yeni bir kavgaya daha şahit olduğu için büyük bir heyecana kapıldı gülümsedi, kim bilir yine nasıl eğlenecekti.

Aslında her ikisinin de birbirini sevdiğini bildiği için onların kavgalarına hiç üzülmeydi, aksine büyük bir eğlence ziyafetine ortak olacağı için mutlu olurdu.

“Huu! Komşular yetişin şu bizim Hacer’e bakın hele, bunadı daha evlenemeden hem de. Ayol ben biber dolması yapmış olabilirim ama geçen gün fırındaki keki de ben yaktım herhalde!”

Kader artık kendisini tutamadı ve bastı kahkahayı. Genç kız o kadar çok gülüyordu ki, bu kahkahasına ortak olarak Emine ve Hacer de katıldı. Kader’in gözlerinden yaşlar gelmişti ama kendisini durduramıyordu. Mutfağın önünden geçen Ayaz Ağa Kader’in kahkahasını duyunca gülümsedi. Bu ses dünyadaki en sevdiği melodiydi. Merakla kafasını mutfağa doğru uzattı, merak ettiği şey onu bu kadar güldürenin ne olduğuydu? Hacer’le Emine’yi gören Ayaz hemen anladı vaziyetti.

Emine kapıda Ağasını görünce bir anda bocaladı. Kader’in ise Ayazdan haberi dahi yoktu.

“Ay Emine abla siz hiç değişmezsiniz. Demek fırında keki yattı ha, biber dolması da çok komikti”

“He komikti, Kader şey kızım tamam artık biz işimizi yapalım, kız Emine uzat bana tavayı da ben şey edecektim şey... Kız ben ne yapacaktım unuttum gene” kadın çaresizce etrafına bakındı. Kader yine bastı kahkahayı, gülmekten artık karnı ağrıyordu. Ayaz ise bu manzaranın keyfini çıkarıyordu.

“Aaa! Hacer bak Ağam gelmiş, hayrola Ağam, bu saatte mutfakta bir şey mi aradınız?”

Kader Ayaz’ın ismini duyar duymaz kızardı kahkahası boğazında tıkanı. Sahi dün gece ona şans vereceğini söyleyerek ne yapmak istemişti? Kendine kızdı, yaptığıının aptallık olduğunu biliyordu.

“Hiçbir şey aramadım Emine abla ben sadece bu kadar güzel gülen kim ona bakmaya geldim ve tahminlerim de doğru çıktı”

“He o mu biz hiçbir şey yapmıyorduk Ağam vallaha” Hacer yine saçmalaya başlamıştı saçmaladıkça daha da batıyordu. Emine Hacer’e bir cimcik attı. Ayaz gülümsedi ve ardından Kader’ine baktı.

“Hacer abla?”

“Buyur Ağam”

“Babam tarlada mı yoksa şirkette mi?”

“Sabah kahvaltısını yapmadan gitti Ağam” Ayaz düşünceli bir şekilde başını salladı.

“Peki ya amcam?” Kader Ayaz’ın neden bu kadar soru sorduğunu merak etti. Sıkıntıyla nefes alıp veriyordu artık.

“O da Davut Ağayla çıktıydı.” Ayaz gülümsedi, işte beklediği cevap buydu.

“O halde bizi kahvaltıya beklemeyin biz dışarıda oluruz. He Hanım Ağa sorarsa Ayaz Kader’i de alıp gitti dersin” Ayaz birden genç kızın kolundan tuttu ve sürükleyerek mutfağın dışına çıkardı. Emine öylece baka kaldı. Hacer’in ise ağzı o şeklini almıştı.

“Ana..! Kız Emine ne etcez şimdi biz Hanım Ağa keser bizi ya!”

“Kız Hacer Ağamı gördün mü? Kızı nasıl aldı ya! Eyvahlar olsun, yine olan bize oldu, dur bile diyemedik”

“Koş haber ver Zümrüt Hanıma!” dedi nefes nefese kadın, sabahtan beridir başlarına gelmeyen kalmamıştı. Koskoca konakta yaşanabilecek her şey bu sabah yaşanıyordu.

Ayaz bugün her şeyi halledecekti. Kader eğer ona bir şans verdiyse bu şansı en iyi şekilde değerlendirmek zorundaydı. Genç kız utana sıkıla konaktan çıktı. Şimdi ne yapacağım diye geçirdi içinden. Anası duysaydı bu sefer kesin döverdi! Ayaz

arabaya önce Kader'ini bindirdi. Onu ön koltuğa oturttu, emniyet kemerini bağladı. Sanki bunları Kader yapamazdı? Yapardı lakin Ayaz bunları yapmayı, Kader'e hizmet etmeyi çok seviyordu. Onu her şeyden korumak çocukluktan beridir yaptığı ve sevdiği tek şeydi. Kader sıkıntıyla ofladı, onu bekleyen şeylerden bir haberdi. Ayaz arabaya biner binmez Kader'in olduğu tarafa baktı. Genç kız adama inatla bakmıyor, gözlerindeki yeşilliği ondan mahrum bırakıyordu. Ayaz kızın cama yaslanmış olduğunu fark etti, elleriyle onun saçlarını okşadı. Özlüyordu onu hem de yanında olduğu halde, bu nasıl aşktı, anlayamıyordu. Canının acısına da alışmıştı.

Ayaz arabayı boş araziye doğru sürdü, Kader'den bir ses çıkmasını bekledi lakin anlaşılan genç kız onu sesinden de mahrum bırakmıştı. Kader nereye gittiklerini çok merak etse de sormadı, nasıl olsa nereye gittiklerini yol üzerinde anlardı.

Kader, Mardin'in en ünlü çarşısına vardıklarını fark edince bocaladı. Şimdi ne yapacaktı? Mardin'de Ayaz ağayı tanımayan yoktu ki. Hem onlar birer Beyzade idi. Tanınmama gibi bir imkânları yoktu. Rengi kaçan Kader'in aklına bir anda Ayaz'la kuzen oldukları geldi. İçi rahatlamıştı doğrusu. Bu sayede insanlar onlar hakkında kötü şeyler düşünmezlerdi. Ayaz arabayı park etti Kader'in olduğu tarafa baktı.

"Kahvaltı yapalım, yapmadın biliyorum"

"Tamam"

Ayaz arabadan çıktı ama Kader hala emniyet kemeriyle uğraşıyordu. Kemerini bir türlü açılmıyordu. Ayaz Kader'in hala arabada olduğunu fark etti neyle uğraştığını görünce gülümsedi. Minik sevgilisi, minik parmaklarıyla kemerle uğraşıyordu. Ah! O ellerin yüzünü okşamasını her şeyden çok isterdi. Ayaz Kader'in kapısını açtı, genç kız daha ne olduğunu anlamadan kızın üzerine doğru eğildi. Genç kız korkuyla koltuğa sindi gözlerini sımsıkı kapattı, sonra kulağına bir 'cıt' sesi geldi gözlerini yavaş yavaş açtı. Ayaz kızın korkuyla bakan gözlerini süzdü, ondan korkmuştu. Sinirlenmemek için

ellerini yumruk yaptı. İnsanın sevdiği, ondan korkunca ölesi geliyordu.

“Ağam şey, ben yani şey sandıydım...”

“Ne sandın?” dedi soluk soluğa, neden yanlış anlıyordu her seferinde onu. Ona dokunmaya bile kıyamazken nasıl böyle şeyler düşünüyordu!

Kader tek kelime edemedi, sessizliği Ayaz’ı daha da deli ediyordu.

“Peki, sen sus ben yine beklerim değil mi? Ayaz’ın işi ne ki, o hep beklesin!”

Ayaz Ağa bir sinirle kaldırıma çıktı Kader’i bile beklemedi. Zira şu anda çok sinirliydi. Kader Ayaz’ın arkasından bakakaldı. Onun bu kadar sinirleneceği aklının ucundan dahi geçmemişti. Koşarak Ayaz’a yetişmeye çalıştı. Nefes nefese Ayaz’ın elini tuttu. Ayaz elindeki sıcaklıkla irkildi. Uzun parmakları arasında minik bir el vardı Kader’in eliydi bu, sevgi-lisinin. Kalbi tekledi biranda, az evvel celallenen adama ne olduğu merak etti. Kader ilk defa Ayaz’ın elini tutuyordu bundandı bu telaş, bu heyecan. Kader, Ayaz’ın elini tuttuğunu bile fark etmemişti ona yetişmek için yapmıştı bunu.

“Ağam” Kızın yeşil gözleri adamın kömür karası gözle-rine kenetlenmişti. Ayaz az evvel hiçbir şey yaşanmamış gibi konuştu onunla, az önce olanları unutmuştu bir anda. Kader,

“Ben özür dilerim öyle yaptığım için, seni kızdırdığım için yani, öyle bir tepki vereceğini bilseydim yapmazdım, yemin ederim”

Ayaz mutluluğu iliklerine kadar hissetti. Bir anda onu deli gibi kızdıran Kader şimdi ise dünyanın en mutlu adamı yapmıştı. Bu Kader’in sırrıydı işte. O mucizeviydi, onun mucizesi.

“Sen nasıl bir şeysin böyle?” Kader Ayaz’a boş gözlerle baktı.

“Sen öyle bir şeysin ki, seni kimseyle paylaşmak istemi-

yorum anlıyor musun? Sen hep benimle kal, benim ol. Kader sen benimsin” Kader yine aynı kelimeyi duymuştu ‘Sen benimsin’ o gerçekten de Ayaz’ın mıydı?

“Hadi yemek yiyelim yoksa seni aç bıraktığım için vicdan azabı çekeceğim”

Kader elinin Ayaz’da olduğunu işte tamda o anda anladı. Ayaz kızın elini parmaklarının arsına geçirip yürümeye başladı. Kader ne yapacağını yine bilemedi. Çekse, Ayaz kesin kızardı, çekmese millet onlara bakıyordu. Milletin lafından çok Ayaz’ın gazabından korktuğu için sesini çıkaramadı.

Ayaz, kızı en iyi lokantaya soktu. Daha önce burada yemek yemiş ve keşke Kaderim de burada olsa diye düşünmüştü. Şimdi o hayali gerçekleşiyordu, bunun gibi her şey gerçekleşecekti önce Kaderi, ona âşık olacaktı, sonra da onunla evlenecekti. Bunu engelleyen herkesi Ayaz’ın zulmü bekliyordu...

Ayaz yemek esnasında Kader’i izledi, o yemek yiyordu ama sanki bu olağanüstü bir şeymiş gibi onun her hareketini dikkatle inceliyordu. Minik elleriyle, çatalı tutuşu, sonra dolgun dudaklarına giden lokmalar, bunlar Ayaz için hayati önem taşıyordu. Kader geldikleri lokantayı çok beğenmişti, burası insanın içini ısıtıyordu. Ayaz’ın onu incelediğini sonradan fark etti. Az daha lokması boğazında kalıyordu. Genç adam simsiyah gözleriyle yine aynı şeyi yapıyordu.

“Yemeğini yemeyecek misin?”

“Yiyorum zaten” Kader adamın ne dediğini pek anlamadı.

“Ben doyдум, eğer işin yoksa hemen konağa gidelim, anamlar bekler. Hem bu gün türbeye gidecektik” Ayaz kıza kaşlarını çatarak baktı.

“Hayır! Daha işimiz var, hesabı ödeyeyim sonra çıkarız”

Kader boynunu eğdi kim bilir anası neler yapacaktı ona. Arabayı çarşının ilerisine süren Ayaz, kızın ne kadar endişeli olduğunu fark etti.

“Kader, ne oldu?”

“Geç kalırsak anam beni öldürür” Ayaz bir şey anlamadığını belli eder gibi kıza baktı.

“Öldürür mü?”

“Şey bir keresinde Dicle’yle çarşıya gittiğimizde çok kızmıştı hala izleri de var” Ayaz ani bir fren yaptı çarşıya mı hem de haberi olmadan? Hem neyin izi hala vardı?

“Ne! Ne işiniz vardı çarşıda! Hem neyin izi var?” Ayaz bağırдыğının farkında bile değildi. Genç kız korkuyla olduğu yere sindi, yine ağzından kaçanlar yüzünden başı yanacaktı.

“Şey biz geçen sene Dic-le”

“Kader!” diye bağırды Ayaz, hızlı anlatması için.

“Dicle’yle çarşıya çıkmıştık geçen sene hem fazla da oylanmadık.” Ayaz sinirden ellerini saçlarına geçirdi. “Şu iz ne peki?”

“O mu? Anam çok sinirlendi terliği koluma doğru attı onun izi sonra çok pişman oldu zaten” Ayaz’ın siniri şimdi iki kat daha artmıştı. Yengesi Kader’ine mi vurmuştu?

Ayaz bir hışımla Kader’in kolunu yakaladı önce sol koluna baktı orada bir şey bulamayınca sağ koluna baktı. Dirseklerinin biraz üzerinde bir çizgi şeklinde çizik gördü Ayaz sinirle bağırды.

“Bunu Zenan yenge mi yaptı?”

“Dedim ya bilerek olmadı, sonradan çok üzüldü.”

“Başlatma şimdi üzülmesine sana nasıl vurur ben sana bakmaya kıyamazken o sana vurdu öyle mi?” Kader bir anda anasını korumaya geçti.

“Ayaz yeter! O benim anam bana vurabilir sonuçta, o beni dünyaya getirdi hem bundan sana ne?” Ayaz sinirle önüne döndü, doğru söylüyordu ama sinirlenmişti işte. Kafasını camdan dışarıya doğru döndürdü.

“Çok canın yandı mı?”

“Hayır, sadece biraz acıdı ama geçti, isteyerek yapmadı diyorum sana”

“Peki, bu hep oluyor mu? Yani yengem hep dövüyor mu seni?”

“Hayır, sadece bir sefer terlik fırlatır o da ıskalar zaten”

“Pekala” Ayaz arabayı tekrardan çalıştırdı. Kader derin bir nefes aldı. Allah’tan bu olayı atlatabilmişti.

Ayaz arabayı dükkânların önüne yere park etti. Genç kız burayı ilk kez görüyordu, neresi olduğunu da çıkaramadı. Ayaz arabadan indi, Kader ise etrafını incelemekle meşguldü. Burası neresiydi gerçekten? Ayaz bir dükkânın önünde durdurdu Kader’ini.

“Biliyor musun sevgilim ben kitap okumaya karar verdim ama duydum ki, sen kitap okumaya benden çok önce başlamışsın. Eee... O halde senin engin bilgilerinden faydalanmalıyız ha ne dersin? Benim için bir kitap seçip ömür boyu okur musun?”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Zenan koca konakta Kader'i arıyor ama bulamıyordu. Nerede olduğunu düşünmek bile istemiyordu. Eğer okula kaçmışsa bu akşam konakta olası bir kıyamet kopardı. Hem de en büyüğünden. Hacer ve Emine Zenan'ı görünce ne yapacaklarını şaşırdılar. Emine havaya, Hacer ise yere bakıyordu.

"Hacer, Kader'i gördün mü?" Hacer bir anda ne diyeceğini şaşırdı.

"Hiç görmedim bu sabah hanımım" Zenan pek ikna olmamıştı.

"Emine, sen gördün mü peki?"

"Yok, hanımım nereden göreyim ben Kader'i biz bugün mutfaktan hiç çıkmadık ki"

"Emin misiniz?"

"He ya hiç çıkmadık" Hacer, Emine'nin yalan söyleme kabiliyetini hafife aldığını anladı. Emine her zaman birkaç küçük yalanla işin içinden kolayca sıyrılıyordu.

Zümrüt, oğlunun yaptıklarından haberdardı. Bu yüzden Zenan'ın Kaderi arayacağını da çok iyi biliyordu. Sonuçta kız anasıydı, kızını sokaktan bulmamıştı. Zümrüt Hanım bahçe-de konuşan Zenan ve Hacer'i görünce yalana sarıldı başka çaresi de yoktu. Ne diyebilirdi ki Zenan'a, oğlum senin kızını kaçırmış mı?

“Zenana” Zümürüt’ün sesini duyan kadın ona doğru baktı.

“Kaderi Bilal ile beraber çarşıya yolladım. Kader’in canı çok sıkındı kızı biraz gezdir dedim” Zenan, Zümürüt’e hemen inandı.

“Ne zaman yolladın? Keşke bana haber verseydin merak ettim kızı” sesi sıkıntılı çıkmıştı. Zümürüt Hanım bu yaştan sonra oğlu için en yakın dostuna yalan söylediği için utandı.

“Söyleyecektim ama seni bulamadım. Hadi gel birer kahve içelim sana anlatacaklarım var”

Zümürüt elindeki kahve fincanını dökmemeye çalışıyordu. Ne vardı sanki oğlu onu yalan söylemek zorunda bırakmasaydı. Şimdi kırk yıllık dostuna yalan söyler olmuştu. Hoş doğruyu söylese daha fenaydı. Zenan’a hak veriyordu, onların şokundan dolayı konuşamaz hale gelmişlerdi.

“Zümürüt, Dicle gelecekmış doğru mu?” Zenan yüzünde kocaman bir gülümsemeye baktı kadına. Hem Dicle’yi hem de Azat’ı çok severdi. Küçükken Ayaz’ı onlardan daha çok severdi ama büyüdükçe Ayaz tanınmayan bir adam olmuştu. Zenan artık onu tanıyamıyordu.

“He ya geliyorlar, özlem son bulacak”

“Azat da mı geliyor?”

“Evet, ikisi beraber geliyor.”

“İnsanın evladından ayrı kalması çok zor olmalı, biz Kader’imizden hiç ayrı kalmadık. Biliyorsun o bizim yıllar sonra doğan tek evladımız” Kadıncağızın sesinden bile kızına olan düşkünlüğü belli oluyordu. Onu gözünden sakınsa bile kimi zaman onu kırmak zorunda kalıyordu. Son zamanlarda okul yüzünden onu üzdükleri için hem kendisine hem de Yusuf’a öfke doluydu.

“Tek olsa bile evlat farklı Zenan, ben hiç birini ayıramam”

“Ayaz’ı kucağıma aldığımda Kaderden bile çok küçük-tüm, o sanki benim evladım gibi değildi sanki ben oydum o da ben. En çok onun doğumunda ağrı çekmiştim. O inatçı, sinirli, tez canlı ve de çok kıskançtır ama hiçbir kere beni üzmedi. Ben ne dediysem hemen yapardı...” Zümrüt’ün aklına oğlu geldi, her ne kadar onu delirtse de evlattı sonuçta, canından candı Ayaz.

“Azat ise doğduğunda parmak kadardı, ölecek diye çok korkmuştuk. Lakin o dayandı, sabretti ve Allah’ın izniyle bize geri döndü. Azat neyse Ayaz tam tersidir, hatırlasana çocukken bunlar hep ayrı oynarlardı. Azat’ım okumayı pek sever, Kader gibi o da pek meraklıdır kitap okumaya. Bir keresinde göz doktoruna dahi götürdüm gözleri bozulacak diye” ardından Zümrüt kadın gülümsedi, aklına küçük kızı Dicle gelmişti.

“Dicle’ım ise kimselere benzemez”

“Sana benzer o Zümrüt” Zenan elindeki kahve fincanını usulca masaya bıraktı.

“Bilmem, belki de.”

“Gözleri saçları hatta duruşu bile sen”

“Zenan, ben evlatlarımı çok özledim, arayalım mı onları?” Zenan, Zümrüt’e gülümseyerek baktı o bile özlemişti onları.

“Hadi arayalım”

Kader tırnaklarını avuç içlerine öyle bir geçirmişti ki avucunun içi kızarmıştı. Bunu en çok korkarken yapardı. Demek Ayaz onun kitap okuduğunu biliyordu. Çok kızmış mıdır diye geçirdi içinden. Eğer kızsaydı belli olurdu lakin Ayaz ona gülümsüyordu. Bir şey anlamayan Kader, Ayaz’a tekrar boş gözlerle baktı.

“Kızmadın mı?”

“Neye?”

“Kitap okumama” Ayaz kızın yüzünü ellerine aldı, ona tekrar gülümsedi. Kader’i korkutmak istemese de kimi zaman bunu çok kolay yapıyordu demek ki.

“Neden kızacaktım ki?”

“Sen, şey... Yani... Sen pek hoşlanmazsın ya...” Ayaz kızını kendisine yaklaştırdı.

“Sana kızdım ama geçti, sanırım seni kitaplarla paylaşabilirim, hem ben okula gitmene karşıyım sınavlara girebilir, evde ders çalışabilirsin ama kesinlikle okula gidemezsin”

“Yani ben kitap okusam, ders çalışsam sorun olmaz mı Ağam?” Genç kız Ayaz’a umutla baktı. Ayaz Kader’in umudunu söndürmemek için ‘Ağam’ lafını sineye çekti ve başını evet anlamında salladı.

“Peki, kitap almama, ona kızmaz mısın?” Kader mutluluktan ne yapacağını şaşırmıştı.

“İstersen kitapçıyı eve götürelim ama sen yanımda ol ve böyle gülümse.” Kader utançtan başını çevirdi, o kadar mutluydu ki, artık köşelerde kitap okumasına gerek kalmamıştı.

“Çok istemem, Bilal ağabey zaten bana yenilerini almıştı” Ayaz kaşlarını çatı. Kader’e biri kitap alacaksa o kişi o olmalıydı. Sadece o.

“Yasak!” dedi öfkeyle. Kader neyin yasak olduğunu anlamadı. “Ne yasak?”

“Bilal’in sana kitap alması. Sana bundan sonra benim haricimde hiç kimse bir şey alamaz” Kader neyin yasak olduğu duyunca üzüldü. Ne yapacaktı bundan böyle kitap da mı okuyamayacaktı?

“Ama ben sadece...”

“Ben anlamam, sana bundan sonra ben kitap alacağım, hangi kitabı istersen söyle bana, ben sana alırım tamam mı? İstersen hep benimle gelirsın, birlikte alırız istediklerini”

“Ağam sizi meşgul ederim ben”

“Beni meşgul etmezsin Kader'im sen beni ancak ve ancak mutlu edersin, seninle ilgilenmek beni ne kadar mutlu ediyor bir bilsen keşke”

Ayaz, kızın ellerinden tutarak kitapçıya soktu. Kader ilk defa bu kadar kitabı bir arada görüyordu, istemediği kadar çok kitap vardı. Ayaz genç kızın ilgisini fark etti, demek sevgilisi kitaplara verdiği ilgiyi ona vermiyordu. Kıskançlığı hissetti, kitapları kıskanıyordu. Değerinin bir kitap kadar olmadığını anladı, incindiğini hissetti. Kader gördüğü ilk rafa koştı, eline aldığı kitabın arkasını okumaya başladı, o kitapları genelde böyle tanırdı. Ayaz ise gözleriyle Kader'i izliyordu. Kızın kitabı enine boyuna incelemesine şaşırdı. Hiç onu böylesine heyecanlı ve hevesli görmemişti. Keşke onu da öyle heyecanla ve ilgiyle inceleyseydi, belki de böylece aşkının ne kadar gerçek olduğunu ona kanıtlardı.

Kader elindeki kitabı yerine bırakırken onlara doğru ilerleyen kızı fark etti.

“Hoş geldiniz, nasıl bir şey bakmıştınız?” Genç kız bakışlarıyla Ayaz'ı süzdü. Hiç bu kadar yakışıklı bir adam görmemişti. Ayaz'ın heybetli duruşu, kızın kalbini yerinden oynatmıştı. Kader'i fark eden kız ikisinin kardeş olduğu düşündü. Kader'i henüz lise çağındaki kızlara benzetmişti. Satış görevlisi kız Ayaz'ın Kadere nasıl baktığını görmediği için böyle düşünüyordu hâlbuki baksaydı, görseydi, o gözler nasıl bakıyor Kader'e o zaman anlardı.

“Şey ben şiir kitabı alacaktım.”

“Peki, aklınızda bir kitap ismi yahut bir şair var mı?”

Ayaz merakla Kader'i inceliyordu, demek şiir seviyordu. Bilseydi ona şiirler okurdu, ona sayfalar dolusu şiirler yazardı.

“Aslında şair var, Nazım Hikmet var mı?” genç kız bir rafa doğru ilerledi, Kader de onu takip etti.

“Burada Nazım Hikmet'in bütün eserlerini bulabilirsiniz” genç kız Ayaz'a gülümsemeyi eksik etmedi, lakin Ayaz

onun yüzüne bile bakmıyordu. Kız bu durumu fark edince morali bozuldu. Biraz sohbet etseler belki bu yakışıklı adam hakkında bilgi sahibi olurdu.

“Şiir sever misiniz?”

Kız Kader ile konuşmanın en karlı yol olduğunu düşündü. Kader gözleriyle taradığı kitaplardan başını satış görevlisine çevirdi, ona gülümsedi.

“Evet, çok severim, özellikle Nazım Hikmet’i”

“Ben de severim ama Özdemir Asaf başkadır benim için. Sizi ilk defa gördüm, Mardin’de. Misafir misiniz?”

“Hayır, biz Mardinliyiz.” Konuşma sırası şimdi Ayaz Ağadaydı. Bir saattir başında dikilen kız yüzünden sevgiliyle konuşamıyordu.

“Öyle mi?”

“Evet” dedi Kader, Ayaz’ı onaylar gibi. Genç kız neşeyle konuşmaya devam etti.

“Adım Aysel” elini Kadere doğru uzattı, Kader kızın aniden öyle bir girişim yapmasına şaşırsa da ona karşılık olarak elini uzattı ve usulca gülümsedi.

“Ben de Kader”

“Memnun oldum? Şey çok merak ettim de acaba hangi okulda okuyorsun?”

Ayaz bir anda öfkeli bakışlarını kıza yöneltti. Aptal kız şimdi de okul mevsusunu mu açıyordu?

“Kader okumuyor o benim nişanlım!” Kader resmen küçük dilini yutmuştu. Ayaz’ın ses tonundan ne kadar delirdiği belli oluyordu. Aysel ise şaşkınlıkla ikiliyi süzdü. Demek nişanlıydılar, iyi de Kader çok genç durmuyor muydu?

“Şey kusura bakmayın çok genç görünüyorsunuz ondan...” sesinin titrediğini hissetti.

“Eğer bizi rahat bırakırsanız çok seviniriz böylelikle daha rahat kitaplara bakabiliriz!” Ayaz soğuk bir şekilde kıızı süz-

dü. Aysel önce ne yapacağını bilemedi, adamın tavrı onu incitmişti. İlk defa bir erkek ona böyle davranıyordu. Kader kıza doğru özür dilercesine baktı.

“Neden yaptın bunu?” Kader kızın onlardan uzaklaşmasıyla Ayaz’a bu soruyu yöneltmişti.

“Ne yapsaydım? Senin benim amcanın kızı olduğunu, sana âşık olduğumu ve ne yazık ki, senin bana karşılık vermediğini mi söyleseydim? İnan bu canımı çok yakardı!”

“Ayaz, yapma” dedi Kader çaresizce.

“Sen yapma! Bana bir şans vereceğini fısıldadın, bunun benim için ne kadar önemli olduğundan haberin var mı?” Kader bunun olacağını biliyordu zaten, o yüzden onca yıl ondan kaçmıştı. Ona bir şans vermesi, savaştığı her şeyden pes etmek yenik düşmektir. Birbirlerinden bu kadar ayrı bu kadar farklıyken nasıl birlikte olabilirlerdi ki? Hem Ayaz onun öz kuzeni değil miydi?

“B-en öyle bir şey demedim” Gözlerini ondan kaçırdı ve arkasına döndü. Az ötedeki raflara doğru ilerlerken Ayaz ona engel oldu.

“Dedin! Göğsümde uyurken fısıldadın, bana umut verdin. Bunu sen söyledin Kader”

“Özür dilerim” Genç kızın dudaklarında aniden sıcak bir dokunuşla yarıda kesildi nefesi. Ayaz öfkeyle kızı susturmak için parmaklarıyla dudaklarını örtmüştü.

“Sakın! Sakın özür dileyeyim deme. Bana sakın yapma bunu! Buna dayanamam anlıyor musun? Beni tekrar öldürmene dayanamam? Ben bu umut parçacığıyla bir elli sene daha yaşarım yeter ki, sen umut verdiğin için özür dileme benden”

Kader konuşmanın sonuna geldiklerini hissetti. Ayaz’a kızamıyordu, çünkü haklı olan oydu. Umudu o vermişti hem de kendi yatağında!

Kader elindeki iki kitaba baktı, aslında o kadar çok kitap

görmüştü ki, hepsini alma arzusunu yenmişti. Bu kadar kitap Ayaz için hiç sorun olmazdı lakin Kader için olurdu. Ayaz'a bir şeyler aldirmek fikri onun için daha yeni bir aşamaydı. Genç kız bir başka rafın önünden geçerken gözüne bir kitap takıldı. Kitaba kısacık bir bakış atarak duraksadı. "Sen Benim-sin" Aman Allah'ım diye düşündü genç kız bu gerçekten de inanılmazdı.

Ayaz'ın onunla konuşurken sürekli kullandığı sen benim-sin, şimdi karşısında bir kitap ismiyle görünüyordu. Kader'in elleri terledi, Ayaz Kader'in gerilediğini fark etti, hangi kitaba baktığını görünce o da şaşırdı. Gülümsedi, uzun boyunun ona verdiği rahatlıkla üst raftaki kitabı aldı.

"Bak sevgilim burada ne var?" Ayaz kitabın ön kapağını Kader'e doğru gösterince Kader iyice terlemişti. "Kitap işte" Kızın umursamaz tavrında yatan o gizli endişe onu daha da keyiflendirmişti.

"Bence sadece kitap değil. Bunu alıyorum ve sen her gece yatmadan önce bu kitabı bana okuyacaksın" hayır kabul etmez bir şekilde elindeki kitabı salladı.

"Ya amcamlar... Amcam çok kızar buna!" Genç kız kurtulmak için bir fare deliği arıyordu.

"Babam anlayış gösterir, sonuçta ağa oğlu böyle istiyor"

"Haklıymış" dedi Kader aniden, Ayaz ona merakla baktı

"Kim haklıymış?"

"Tarih öğretmenim" Ayaz sinirle soludu, yine o lanet okuldan ve oradaki insanlardan konu açılmıştı "Ne dedi ki?"

"Bana bir aşığı kimsenin durduramayacağını söylemişti"

"Siz tarih dersinde aşk hakkında mı konuşuyorsunuz!" Ayaz'ın öfke dolu sesi kitapçının içersinde yankılandı, birkaç kişi onlara doğru baktı.

"Fatma öğretmen çok iyidir, bizimle de her konu hakkında konuşur bunda bir sorun yok ki"

“Fatma öğretmen?” Bir erkek değil miydi yani? “Tarih dersime giderdi kendisi”

“Bir bayan mıydı?”

“Evet, evli ve üç çocuğu var, biri benimle yaşıt” Ayaz gü-lümsedi, içi rahatlamıştı.

“Demek bir bayan he, ben de bir erkek sandım.”

“Benim erkek bir tane bile hocam yoktu”

“Nasıl yok? Gerçekten mi?” Ayaz kızı ciddi mi diye uzun uzun süzse de doğru söylediğine kanaat getirdi. Kader’in iri zümrüt yeşili gözlerinde o pırıltıdan başka bir şey okunmu-yordu.

“Evet” dedi kısaca. Kader Ayaz’ı bir şeylere inandırma çabasına girmede, yalan söylemediğini ona nasıl olsa kanıtla-yabilirdi. Onun asıl anlamadığı şey ise, öğretmenlerinin kız yahut da erkek olması neyi değiştirirdi ki?

“İyi de neden?”

“Okul kaydında babamla müdür özel olarak konuşmuş-tu”

“Amcam çok iyi yapmış” Ayaz, içten içe amcasını takdir etti. Böyle ince ayrıntılı düşünmesi güzeldi.” Gidelim mi ar-tık, anamlar bekler”

Ayaz yine konunun yengesine çıkmasına sinirlendi. Eğer yengesinin tutumları olmasaydı Kaderle şimdiye kadar ev-lenmişti belki de. Hoş amcasının da bu konuyu pek onayla-dığı söylenemese de ne yapıp eder bir şekilde onayını alırdı.

Yusuf ağabeysiyle beraber şirkette gitmişti. Anlaşılan Ayaz Ağa yine yoktu ortalıkta. Bundan sıkıldığı çok belli olan Davut Ağa kardeşine derdini anlatmakta buldu çareyi. Ne yapsa etse Ayaz onu dinlemiyordu artık.

“Ayaz ne şirkete uğruyor ne de tarlalara. Geçen gün aşiretten birkaç adam geldi, demelerine göre büyükler de bu durumdan şikâyetçiymiş. Onlar nasıl şikâyetçi olmasınlar! Ben babası olarak bile şikâyetçiyim valla, şeytan diyor tut kulağından”

“Aman ağabey olur mu öyle şey! Hem Ayaz büyüdü, artık o bir Ağa. Senin oğlun değil ki tek, hepimiz onun ağzına bakıyoruz”

“Aslında aklımda bir fikir var ya, nasıl söyleyeceğimi de bilmiyorum” Davut Ağa sıkıntıyla nefes aldı.

“Anlat öyleyse, bir çözüm yolu bulduysan ne ala”

“Bak ben düşündüm taşındım, Ayaz daha toy birisi hem Kaderede olan ilgisini de sen de benim kadar yıllardır biliyorsun”

Davut Ağa ilk defa bu konu hakkında konuşuyordu. Yusuf ağabeyine utanarak baktı. Olanlar aklına geldikçe her ikisi de bu mevzunun bu aşamaya nasıl geldiğine inanamıyordu.

“Allah da biliyor ya ben Kaderi kızım kadar çok severim, Dicle neyse Kader de odur benim için. Ayaz’ın düşüncelerini yokladıydım geçenlerde vazgeçecek gibi değil. Biliyorum Yusuf sen ne dersen haklısın lakin o da benim oğlum”

“Ağamsın, büyüğümsün sen ne dersen olur ağabey” Yusuf içindeki kor ateşlerin her geçen saniye daha da harlanmasına ve alev almasına aldırmadı. Canını tek sıkan kızı ve eşiydi. Onlara zarar gelmesinden korkuyordu.

“Bak Yusuf, ağalığı falan bir kenara bırak en başta senle ben kardeşiz, aynı ana ve babadan doğmayız. Ben ne kadar Ayaz yapma desem de o burnunun dikine gidiyor. Onca olaylar oldu Allah var bir kere de sormadın ağabey neden diye. Sen bana anamla babamın emanetisin. Ama ben artık seni de koruyamaz hale geldim Yusuf! Kendi öz evladımın seni koruyamıyorum” Davut’un sesi titremişti, ilk kez bu kadar açık ve net konuşuyordu. Şimdi gerçekleri konuşma vaktiydi. Şimdi bütün günahların dökülme vaktiydi.

“Ayaz’ın bana zararı yok, Kader’e var ne varsa” dedi Yusuf öfkeyle.

“Haklısın, kızın okulundan bile alınmasına sebep oldu. Diyeceğim o ki Yusuf, Ayaz’ın bu sevdadan dönemeyeceği gün gibi ortada. Onun bu işi bırakmayacağını ve Kader’i eninde sonunda alacağını her ikimiz de biliyoruz.”

“Ne yapayım peki? Sen söyle o vakit, de ki; kızını şöyle koru de! Korurum”

“Koruyamazsın Yusuf ben bile koruyamam. Ayaz, Ağa olduğu için artık onu durdurmak çok zorlaştı. Bu durumun hal çaresi de şöyle olacak. Ayazla Kader’i nişanlandıracağız” Yusuf birden ayağa kalktı, bu çok fazlaydı.

“Olmaz!”

“Dinle hele beni, sonra konuş. Onları nişanlayınca Ayaz durulur zaten, sonra bir bahaneyle Ayaz’ı İstanbul’a yollayacağız, o İstanbul’dayken de sen Kaderi alıp Antep’e yollayacaksın, halası Dila iyi bakar ona. Hem o arada Ayaz gelir biz de Kader’in kaçtığı yalanını söyleriz. Ayaz elbet delirir, tüm Mardin’i başımıza yıkar ama birkaç ay içerisinde durulur, o da unuttur Kader’i böylelikle biz de bu felaketten kurtuluruz”

Davut Ağanın söyledikleri Yusuf’un mantığına uymuştu. Yalnız işin içindeki oyun onun canını sıkıyordu.

“Vazgeçer mi dersin ağabey?”

“Vazgeçer elbet, hem her yeri arasa bile aklına Dila hiç gelmez. Kader ile Ayaz bir büyüdü hiç kopmadıkları için böyle oldu Ayaz”

“Tamam, ama Kader’e sonra anlatalım. Eğer şimdi anlatsak her şey karışabilir”

“Bu aramızda bir sır olarak kalacak” dedi adam fısıltıyla.

“Bir sır” diye tekrar etti Yusuf. Bu sırnın herkesin canını yakacağını bilemeden.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kader ellerindeki torbalardan kitapları çıkardı. Kitapları her zamanki yerine koydu. Sandığın üzerinde kitaplar bir kule şeklini almıştı. Bu kadar kitabı nereye koyacağını bilemediği için sandıkta çare aramıştı. En sevdiği roman olan 'İnsan ne ile yaşar?' kitabını aldı. Yatağa boylu boyunca uzandı. Bu romanı belki yedi kez okumuştur ama bu kitaba olan sevgisin asla eksilmiyordu. Aslında klasikleri çok severdi lakin aşk romanlarını da seviyordu. Orda insanlar özgür bir şekilde yaşarlar, arzularına göre karar alırlardı.

"İnsan" dedi Kader kendi kendine; "İnsan bazen kaçmak istiyor bu konaktan, Mardin'den, her şeyden herkesten, ama en çok da kendisinden."

Kitabı okudukça daha iyi hissetmeye başladı, bu onu rahatlatmıştı. Günün heyecanını ve stresini kitap sayesinde birkaç dakika içersinde atmıştı.

Ayaz, beyaz gömleğini üzerinden çıkarırken tek düşündüğü şey yangını nasıl ispatlayacağıydı. Eğer kendisini haklı çıkarırsa amcasıyla yengesi ona inanırdı, o zaman Kader'i ni almasına seslerini çıkaramazlardı. Aslında şeytan arada

Ayaz'a git, kızın tut kolundan, sürükle nikâh salonuna diyor-
du ama bunu yapamazdı. Bunu yapabilmesi için en az beş ayı
vardı. Acaba şimdi ne yapıyor diye düşünmeden edemedi.
Eğer o şimdi yanında olsaydı kesin onunla uyurdu. Kollarıy-
la onu geçen gece yaptığı gibi sımsıkı sarardı. Aklına birden
bu gece de bunu yapabilme ihtimali geldi. "Neden olmasın"
diyerek gülümsedi, bu düşünce onun mutlu olmasını sağladı.
Hem de çok mutlu...

Akşam yemeğinin avluda yendiğini duyan Ayaz, Ka-
der'in de orada olabileceğini bildiği için erkenden aşağıya
indi. Hacer ve Emine bir yandan masayı hazırlıyor bir yandan
da atışıyorlardı. İkisi de Ayaz'ı görünce suspus oldular.

"Yemek hazır mı?

"Hazırdır Ağam" Emine Hacer'den önce davranmıştı.
Ayaz masanın köşesine oturdu bu sefer her zamanki yerinde
değildi. Kader'in oturduğu yerin tam karşısıydı, Ayaz keyifle
gülümsedi.

"Yemekte ne var Hacer abla?" Hacer Ağasına yemekleri
anlatmaya başladı.

"Ağam bu akşam yemek tam size göre, mercimek çorbası,
zeytinyağlı dolma, içli köfte, pilav, orman kebabı. Hee, bir de
tatlı yapmıştır Kader" Ayaz Kader'in ismini duyunca heyecanla
Hacer'e baktı.

"Kader mi? Tatlı mı yaptı?"

"He ya, Kader pek hamarattır, mutfakta yemek yapmayı
da pek sever" Ayaz heyecanla sordu.

"Hangi tatlıyı yaptı?"

"Gül tatlısını Ağam, hangi geçen gün yaptık da siz
pek beğendiydiniz ya" Ayaz biraz düşününce neden bahset-
tiklerini anladı, demek sevgilisi parmaklarıyla ona tatlı yap-
mıştı, onun için. Ayaz şimdi büsbütün gülüyordu, keyfi tam
yerindeydi.

"Hacer abla, Kader nerede?" Ayaz oturduğu yerden kıpır-

dandı, cevabı heyecanla beklediği ortadaydı. Hacer Ayaz'ın bu hali karşısında ne edeceğini yine şaşırmıştı.

“Şey Ağam, mutfakta, şerbet hazırlıyor”

Ayaz, hemen mutfağın yolunu tuttu. Güzel sevgilisi şerbeti tatlıya döküyordu, onu korkutmamak için kapının önünde onu izlemeye karar verdi. Ayaz'ın yanında olduğunu daha fark etmeyen Kader, kendi kendine konuşmaya başladı

“İnşallah beğenir yoksa boşuna emeklerim gidecek, ama beğenir bence”

“Beğendim bile”

“Oh be beğenmiş” Genç kız adamı fark edince birden dengesini kaybetti ve yere düşer gibi oldu. Ayaz bunu fark edince, hemen kızı yakalamak için koştu, Kader bu sırada gözlerini kapamıştı ve Ayaz son anda kızı kurtarmıştı. Kollarında olan kıza baktı, şimdi ona çok yakındı. Yakından daha güzel olduğunu fark etti. Ah! Keşke gözleri açık olsaydı o güzel gözlerine daha yakından bakardı. Ayaz zorlukla yutkundu, bu kız ne kokuyordu sabun kokusu ne zamandan beri bu kadar güzel geliyordu ona. Belki de sadece Kader'in üzerinde bu kadar etkileyici oluyordu. Ayaz bir anda Kader'in uzun kirpiklerine baktı. Kader ise genç adamın kollarında olduğunu Ayaz'ın kalbinden anladı, Ayaz'ın kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu.

“Kader” Ayaz nefes alamaz hale gelmişti işte, onu etkilemek Kader için bu kadar kolaydı. Genç kız nefesini tutmuş, sesini dahi çıkaramıyordu.

“Gözlerini aç” dedi adam dua eder gibi.

Kader tekrar ses çıkamayınca Ayaz emir verir gibi konuştu. Sesi bu yüzünden biraz sert çıkmıştı.

“Kader sana gözlerini aç dedim” Kader gözlerini açtığında ona bakan gözlerle karşılaştı. Ayaz ile aralarında sadece bir santim kalmıştı. Onun temiz nefesini yüzünde hissedebiliyordu.

“Ağam?”

“Kader, seni şimdi öpmemek için bana bir neden söyle?”

“Şey şerbet!” Ayaz afalladı ne şerbetiydi şimdi bu? Hem de böyle bir anda.

“Şerbet mi! Ne şerbeti?”

“Şerbet, soğumaması lazım yoksa olmaz” Kader sanki o an tek önemli şey buymuş gibi konuşunca Ayaz gülümsedi.

“Ne olmaz?”

“Tatlı olmaz, yan-i olur. Olur, ama kıvamı olmaz”

“Demek olmaz” dedi Ayaz üzüntüyle. O an için onu bırakmak istemese de bırakmak zorunda olduğunu kendisi de çok iyi biliyordu.

“Evet, hem amcamlar bizi bekler” Son çare olarak da bunu bulmuştu.

“Bakalım evlenince hangi bahanenin arkasına sığınacaksın?” Ayaz istemeyerek kızı bıraktı, ah şimdiye öpseydi belki daha çok rahatlardı. Kader Ayaz’ın dediklerini sindirmeye çalıştı. Bu gerçekten olabilir miydi? Evlenmeleri olası bir şey miydi?

“Tatlıyı bana yaptın değil mi?”

“Ha-yır, Hanım Ağam geçenlerde çok beğenmişti ondan yaptım”

Ayaz uzun parmaklarıyla kızın bir tutam saçını okşadı ve sever gibi geri bıraktı. Kızın saçları son zamanlarda fark etmese de fazlasıyla uzamıştı.

“Bence sen yalan söylüyorsun, bana yaptın çünkü bu tatlıyı sevdiğimi biliyorsun”

“Ayaz” dedi Kader yorgunca. “Söyle sevgilim”

“Bu gerçek değil, bana olan aşkın”

Genç adamın yüreği yerinden oynamıştı o an. Dudaklarında acı bir tebessüm oluştu ve zorlukla konuştu.

“Ama yaşıttığın acı, gerçek”

“Gececektir, eminim” dedi Kader üzüntüyle

“Hayır, geçmez” diye inatlaştı adam.

Ayaz masaya oturduğunda herkesin çoktan geldiğini fark etti, Davut Ağa oğluna doğru baktı. Bütün aile masanın başına toplanmıştı bu akşam.

“Ayaz bugün neredeydin?”

“İşim vardı” Ayaz önündeki çorbaya odaklanmış gibi başını kaldırmadan cevap verdi.

“Ne işiymiş bu?” dedi Davut Ağa. “Özel bir iş baba”

“Öyle olsun bakalım” dedi adam kaşğını masaya bırakarak.

“Amca?” dedi Ayaz, Yusuf, Ayaz’a doğru baktı

“Eğer iznin olursa seninle konuşmamız gereken birkaç mevzu var”

Yusuf başını salladı “Olur, konuşalım” dedi kısaca.

“Yenge, seninle de aynı konuyu konuşmalıyım”

Zenan konunun Kader ile ilgili olduğunu adı gibi biliyordu. Kadının yüzü aniden kireç gibi bembeyaz oldu. Başını zorlukla salladı.

“Ne konuşmak istiyorsan burada konuş” Davut Ağanın sesi gereğinden fazla gür çıkmıştı.

“Olur! Sizinle yangın hakkında konuşmak istedim. Bak amca, ben senin canına, malına zarar verecek bir şey yapmam, o yangını ben çıkarmadım! Evet doğrudur Kaderi seviyorum, hem de canımdan da çok. Lakin bu benim onu tehlikeye atacak delilikler yapmamı sağlamaz. Bilal ile konuştum, o bu olayı çözecek. Bu olay çözüldükten sonra da, Kader’le evleneceğiz!”

“Oğlum hiç olur mu öyle şey” Zümrüt Hanım olaya el atmak istese de oğlunun gözlerindeki ciddiyetti görebiliyordu.

“Olur ana, Ağa değil miyim ben!” Kader ne yapacağını bilemediğinden başını öne eğmiş vaziyete Ayaz’ın ağzından çıkan her kelimeyi içinden tekrarlayarak dinliyordu. Avucuna bir damla gözyaşı düştü, ağlıyordu. Her şeyin bu kadar kolay olması ne acıydı.

“Ağasın doğru” dedi Yusuf acı bir gerçekle yüzleşir gibi.

“Sen Ağasın ve senin dediğin olur, öyle ya”

“Bak amca” dedi Ayaz bir hışımla. Ağzından kaçabilecek olası bütün sözleri yutmaya çalışırken, boğazında düğümleliyordu sözler. Kaderi de üzme istemiyordu söyleyecekleriyle.

“Yıllar var ki, sustum lakin artık susamam. Kader benim alın yazım, o olmadan şu konaktan çıkmak dahi gelmiyor içimden. Sakın bana alınma amca, Kader’in elini benden başka kimse tutamaz!”

“Ayaz” dedi Zenan, ilk defa bu konu hakkında konuşacaktı.

“Seni bebekliğinden beridir tanırım, sen de bilirsin ki, Kader bizim tek yavrumuz, tek çocuğumuz. Onun daha küçük olduğunu sana söylemek benim borcum değil lakin sen bizim fikrimize bile danışmadan, sormadan kararlar alıyorsun. Kader’i karnında sekiz ay taşıyan ana benim, ona sütünü veren, uykusuz geceler geçiren yine benim. Sen şimdi diyorsun ki, ‘Yenge senin en kıymetlini senden alıyorum’. Ağasın doğrudur lakin biz de senden yaşça büyüğüz. Ayaz Ağa kızımın fikrine bile danışmadan kararlar almaya ne hakkın var?” Kadıncağızın söyledikleri hem Zümrüt’ün hem de Davut Ağanın canını bir hayli yakmıştı.

Herkes susmuştu, Zenan, resmen Ayaz’dan hesap soruyordu. Kimsenin yapamadığını Zenan kadın bir başına yapmıştı. Davut Ağa kendinden utandı, onun yapmadığını Zenan tek başına yapıyordu. Ayaz ise yengesine baktı, onun haklı olduğunu çok iyi biliyordu.

“Peki, yenge, soralım o vakit” Şimdi söz sırası Yusuf’taydı; “Kızım?” dedi Yusuf Kader’e doğru bakarak. Kızının ne kadar utangaç olduğunu iyi biliyordu. Kader gözlerinin kenarlarını çevreleyen kırmızılığı babasından saklayamadı. Ayaz’ın canı yandı, Kader ağlamıştı. Onu istemeden tekrar üzmişti.

“Buyur baba” sesi zayıf, hasta bir insan gibi çıksa da yüzünü kaldıramadı masadan.

“Kızım sana bunu sormaya çekiniyorum ama sormak zorundayım”

“Bak kızım sen ne dersen o olacak tamam mı? İstemediğin bir şeyi kabul etmem ben, merak etme” Yusuf biraz duraksadı ve bekledi.

“Kader, Ayaz Ağanın sözlerini duydun değil mi?”

Genç kız yalnızca başını salladı, bu durumda konuşması öyle zor geliyordu ki ona, boğazına takılı kalmış bir iğne sanki son süratle midesine doğru acı verici bir şekilde ilerliyordu.

“Kızım senin ne düşündüğün benim için önemli sen ne diyorsun bu fikre?”

“Be-n ben büyüklerimin benim için ne uygun görürseler ona uyarım”

“Kader yavrum kendin için en doğru kararı sen verirsin, söyle şimdi annecim Ayaz’ın söyledikleriyle senin fikrin aynı mı? Onun düşündüklerine sen ne diyorsun?” Zenan kızının susmaması için konuşuyordu. Onun suskunluğu belki de o an en çok onun canını yakıyordu.

“Benim için uygundur”

Kader’in ağzından çıkan her laf Ayaz için büyük bir heyecandı. Ne demişti sevgilisi? Uygundur mu? Bu gerçekse ölü mü yakındı, soluk soluğa kıza baktı.

“Kader kızım emin misin?” Kader Ayaz’a doğru baktı.

“Evet” dedi acı bir fısıltı eşliğinde.

“Peki, öyleyse bundan böyle kimse bu mevzu hakkında konuşmasın. Ayaz ile Kader’i nişanlamak uygun düşer. Cümle âlem duymuş zaten! Yusuf bu işi törelere göre halledelim, bugün günlerden ne Hanım Ağa?”

“Çarşamba Aşam.” Zümrüt soruya yaşananlarının etkisinden geç cevap vermişti.

“İyi öyleyse haftaya sizden kızı istemeye geliriz. Haydi, hayırlı uğurlu olsun.”

Ayaz kulaklarına inanamıyordu gerçekten de herkes onaylamıştı, hatta babası bile. Bu kadar kolay olması onu şaşırtmıştı. Ayaz Ağa kalkıp ayağa deli gibi bağırmak istiyordu, içindeki bu heyecanı Kader’i öperek dindirmek istiyordu. Kader artık onun sayılırdı, sadece onun.

“Bu bir rüya değil mi?” genç adam bunun bir rüya olacağını düşünüyordu, en güzel rüyasıydı hiç şüphesiz.

“Eğer bu bir rüyaysa, beni uyandıracak olanı öldürürüm”

“Rüya falan değil” dedi Davut Ağa. “O halde?” dedi Ayaz Ağa heyecanla.

“O haldesi mi kaldı artık Ayaz Ağa. Bundan sonra bizim dediklerimizi hiç şüphesiz yerine getireceksin. Kader’i sana verdik yalnız şartlarımız da var bilesin!”

“Tamam! Ben her şeye kabulüm!”

“Kader benimle olsun tarlada çalışmaya bile razıyım”

“Tarla işçisi olmana gerek yok, sen Açalık yap yeter bizim için”

Herkes tekrar yemeğine döndü. Kader hala yemeğine dokunamıyordu, şimdi ne yapacağım diye düşünüyordu. Ayaz’ı hep farklı görmüştü bu saatten sonra onun hakkındaki düşüncelerini nasıl değiştirecekti ki?

Ayaz hiç olmadığı kadar mutluydu, Zümrüt kadın oğlunun mutluluğunu gördükçe o da mutlu oluyordu, Ayaz’ı ilk defa bu denli mutlu, gülerken görüyordu. Zenan yaşananlara

hala anlam veremese de eşinin “Yemeğini ye hanım” diye mırıldanmasına uydu.

Saatler ilerledikçe Ayaz odasında bir oyana bir bu yana dolaşıyordu. Konakta herkesler uyumuştı lakin o uyuyamamış. Kader’in yanına gitmesi gerektiğini hissediyordu, sonuçta artık nişanlı sayılırlardı. Saat tam 01:00 olunca Ayaz odasından çıktı Kader’in odasına varması tam tamına otuz saniye sürmüştü. Kapıyı hafifçe vurdu, ses çıkmayınca yavaşça içeriye süzüldü. Kader odanın içinde yoktu, Ayaz bir anda bir korkuya kapıldı, yoksa kaçmış mıydı? Onu bırakmış mıydı? Ayaz deli gibi odayı aramaya koyuldu ama işte yoktu. Yer yarılmış da içine girmiş gibiydi sanki! Kader duştan sonra bornozunu üzerine geçirmişti, Allahtan odasının içinde bir banyo vardı. Kapıyı açıp içeride birinin olduğunu görünce çılgılığı bastı.

Ayaz arkasında çılgılık atan Kaderi görünce hemen eliyle kızın ağzını kapattı. Az daha bütün konak başlarına üşüşecekti, son anda kurtulmuşlardı. Kader ağzını kapatan adamın verdiği yakınlık yüzünden çırpınmaya başlamıştı, odasında hiç tanımadığı bir adam vardı. Ayaz kızı sakinleştirmek için fısıltıyla konuştu.

“Benim, Ayaz!”

“Bak şimdi ellerimi çekiyorum sen sakın bağırma anlaştık mı?”

Kader kafasını sallamakla yetindi. Ayaz ellerini çekince kız düzenli nefes alabilmek için biraz uğraştı.

“Neden korktun benden?”

“Se-ni hırsız sandım” dedi büyük bir korkuyla. Hala yüreği ağzındaydı.

“Haklısın odana böyle hırsız gibi girmemeliydim, özür dilerim sevgilim” Genç adam kızıdan biraz uzaklaştı ve onun sakinleşmesini bekledi bir süre.

“Kader konuşalım mı biraz?”

“Olmaz” dedi Kader aniden, üzerine sarılı olan havluyu hissedince daha fazla utanmıştı.

“Nedenmiş o?” dedi Ayaz merakla.

“Şey Ağam ben üzerimi değiştirmeliyim”

Ayaz o zaman fark etti Kader’in üzerindeki bornozu. Kızın saçlarından damlayan su damlacıkları yeri ıslatmıştı. Ayaz bir anda ahlaksız şeyler düşündü, gerçekten de çok büyük bir kötülük yapmış olmalıydı ki böyle cezalandırılıyordu. Ayaz bir erkekti sonuçta, böyle etkilenmesi ise elbette ki çok normaldi, normal olmayan Kader’in üzerindeki şeylerdi.

“Ev-et yani se-n giyin, ben divanda seni beklerim”

Ayaz daha kötü şeyler düşünmemek ve kızı utandırmamak için ona bakmadı. Kader hızlıca eşyalarını alıp banyoya döndü. O kahrolası duygularla Ayaz’ı baş başa bıraktı. Anlaşılan Ayaz Ağayı çok zor bir gece bekliyordu. Ayaz içinden yüze kadar saydı, belki düzelirim diye de nefes kontrollerinde bulundu. Kader üzerine giydiği elbiseyle Ayaz’ın olduğu yere geldi, saçları hala ıslaktı.

“Hasta olacaksın, saçlarını kurut Kader’im”

“Olmam, çok sıcak zaten”

“Olursan seni cezalandırırım” dedi sert bir biçimde. Kader Ayaz’a bir şey söylemedi.

“Benim asıl konuşmak istediğim bir şey var”

“Seni dinliyorum Ağam”

“Bu akşam dediklerinde gerçekten öyle mi düşünüydün? Beni gerçekten kabul ettin değil mi Kader?”

Kader bunu bekliyordu, tabi ki Ayaz ondan bir cevap bekleyecekti. Ona nasıl bir cevap vereceğini daha kendisi bile bilmezken nasıl cevap verecekti şimdi?

“Kader ben bunu öğrenmek zorundayım” “Be-n”

“Sen!” diye ısrar etti adam.

“Ben sadece artık yorulduğumu hissettim.”

“Yoruldun mu?”

“Evet, çok yoruldum ben her gün kaybedeceğim bir oyunu oynamaktan çok yoruldum. Eninde sonunda kaybedeceğim bunu biliyorum. Ben sadece okumak istedim ama sen izin vermedin. Eğer bazı şeylerin sonu belliyse uzatmanın bir anlamı da yoktur değil mi?”

“Demek kaybedeceğim bir oyun yüzünden öyle dedin”

Ayaz yumruklarını sıktı, ne bekliyordu ki zaten, Kader’in de ona onun gibi âşık olabileceğini mi? onu sevebileceğini mi? Bu tabi ki mümkün değildi! O her zaman Ayazdan kaçan küçük bir kız olarak kalacaktı.

“Haklısın ben de senin yerinde olsaydım beni sevmezdim! Beni kim sevsin ki zaten! Ben kimim ki korkunç biriyim doğru! Hiç kimseyim değil mi ben?” Öfkeyle yerinden kalktı ve kıza doğru baktı.

“Hiç kimse canımı yakacak kadar benim için önemli değil, lakin sen, sen benim canımı, kalbimi ve ruhumu parçalıyorsun! Sana olan aşkım yüzünden herkesin diline düştüm”

Adam kızın hala bir cevap vermemesiyle daha da öfkelendi, onu rahatlatacak bir şey söyleyemez miydi en azından?

“Sen hep sus zaten, en iyi bildiğin şey odur senin!”

Ayaz aniden kapıya doğru yöneldi ve büyük bir gürültüyle kapıyı kapattı. Genç kız adamın gidişi ve söylediklerinden sonra tuttuğu gözyaşlarını serbest bıraktı. Sadece canı yanan o muydu? Susmanın ne kadar zarar verdiğini keşke Ayaz da bilseydi.

Ayaz, kalbinin acıdığını hissetti, yine aynısı oluyordu işte, zorlukla duvara yaslanarak salonun kapısına ulaştı. Zar zor nefes alıyordu. Kader onun ölümüne sebep olacaktı, ölüyordu da zaten. Ayaz umurunda mıydı acaba Kader'in? Umurunda olsaydı şimdi yanında olmaz mıydı? Sevmiyordu işte onu! Ayaz bu gerçeği ilk defa dile getiriyordu bir anda sarsıldı, nefessiz kaldığını hissetti. Ölümün ona bu kadar yakın olacağını bilmiyordu. Ah! Keşke bir kere bile olsa Kader'i öpebilseydi belki o zaman daha rahat bir ölüm yaşardı, belki daha az acı çekerdi. Ayaz'ın gözleri kapanırken tek düşündüğü şey minik sevgilisiydi, ölürken bile onu düşünüyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Zümrüt kadın gecenin bir yarısında su içme arzusuyla uyandı. Her gece başucunda duran su şimdi yerinde yoktu. Hayretler içersin de mutfağın yollunu tuttu nasıl olmazdı ki yerinde diye düşünüyordu. Mutfığa uğrarken salonun kapı eşiğın de yatan birini fark etti. Eyvahlar olsun diyerek ağıt yaktı, bu iri kıyım adam oğlu Ayazdı. Kadın koşarak oğlunun yanına vardı. Evladının duvara yaslanmış olan kafasını aldı kucığına. Aniden korku sardı yüreğini, oğlu soğuk terler atıyordu.

“Ayaz’ım ne oldu sana! Aç gözlerini ne olur annem!”

Ayaz Ağa gözlerini zorlukla açtı başında anasını görünce gülümseye çalıştı

“Ana.”

“Tamam, yorma kendini ne olur ben hemen yardım çağırıyorum”

“Çağırma” diye itiraz etti.

“Ayaz’ım iyi değilsin!” diye diretti kadın lakin oğlu ondan daha ısrarcıydı.

“Değil-im ama bunu çaresi doktorlar da değil anam”

“Nasıl değil oğlum! Şu haline bak! Ne oldu sana böyle?”

“Âşık oldu oğlun ana, hem de deli gibi. Benim doktorluk işim yok Kaderlik işim var” Zümrüt kadın dağ gibi oğlunun

yıkılışına gözleriyle şahit oluyordu. Bu ona acı veriyordu, birkaç saniye içerisinde ağlamaya başladı.

“Oğlum bak istediğin oldu, Kader artık senin sayılır”

“Değil. O benim değil ana, ben ona bakıyorum ama o bana bakmıyor. Bu bana acı veriyor, dayanamıyorum ana, beni sevmemesine dayanamıyorum! Kalbim acıyor ona yalvarmak istiyorum, benim aşkımın sadece şu kadarcığını bana bahşetsin diye. O lanet okulu bile benden çok seviyor”

“Ayaz oğlum ne olur bak! Zamanla o da sana sevdalana-cak, hem evlilikte keramet vardır derler”

“Kim ne derse desin ana, o beni görmüyor, yıllar geçse de bu gerçek; değişmeyecek. Çok denedim, yemin ederim, onu unutmak için başvurmadığım yol kalmadı ama olmuyor, bir vida gibi aklıma takılı kaldı, beynimden atamıyorum kalbimden nasıl atayım ben?” Zümrüt şimdi ağlamalarına hıçkırık-larını da kattı.

“Ben dayanamıyorum ana, ne olur yardım et”

Ayaz’ın yakarışları Zümrüt Hanımın yüreğini parçaladı. Oğlu ölüyordu, hem de gözlerinin önünde, ona yardım dahi edememek kadının ağrına gidiyordu. Bir anne olarak yapabileceği bir şey olsa yapardı, lakin bu durumda elleri kolları bağlanmıştı.

Zümrüt kadın oğlunun başında uyumasını bekliyordu. Ayaz’ın deli inadından kimselere haber verememişti. Bu duruma bir çözüm bulması gerekiyordu, yoksa oğlu daha fena olacaktı, hiçbir ana buna dayanamazdı. Ayaz huzursuzca yatakta döndü, rüyasında huzurla mırıldandı.

“Kader...”

Zümrüt kadın, tekrardan ağlamaya başladı oğlu rüyala-rında bile Kader’i görüyordu demek.

Kader o sabah erken kalmış, kahvaltı masasını bir yandan kurarken diğer yandan da dün geceyi düşünüyordu. Acaba Ayaz'ın arkasından mı gitmeliydi? Dün geceki halini hatırladıkça göğsü sıkışıyor, içi sıkıntıyla dolup taşıyordu. Zümrüt kadın Kader'i avluda bulunca ona doğru seslendi. Bu işin en kısa sürede çözüme ulaşması için bütün gece uyumamış, oğlunun başucunda beklemiş, düşünmüştü.

"Kader."

"Buyur Hanım Ağam?"

"Benimle gel hele"

Kader ne yapacağını şaşırdığı için yengesini takip etti. Beraber yaz köşesine gelmişlerdi. Zümrüt kadın ilk defa Kader'e bağırıp çağırmak istiyordu ama kızın bir suçu olmadığını da biliyordu. Bu durum ne kadar da çelişkiliydi böyle. İşte ana olmak bu kadar zordu.

"Otur şuraya, seninle konuşmak istediklerim var" Kader sorgusuz sualsiz ona gösterilen yere oturdu.

"Kızım ben kimim?" Hanım Ağanın sorusu Kader'i şaşırtmıştı. Böyle bir soru beklemiyordu. Kader ellerini önünde birleştirdi ve boynunu usulca eğdi.

"Bu konağın Hanım Ağası'nın yenge"

"Hayır!" dedi kadın bağırarak. "Ben kimim biliyor musun? Ben bir anayım" Kader yengesinin yükselen sesindeki imayı çözemedi, hafifçe başını kaldırdı. Genç kız hala bir şey anlamamıştı. Zümrüt, kızın korkudan kocaman olmuş gözlerini fark edince duruldu, onu üzecek bir şey söylemek istemese de o an gözlerinde dün geceki oğlu belirmiş tekrar öfkeyle dolmuştu.

"Benim bir ana olduğumu biliyorsun değil mi?" Zümrüt'ün sesi daha yumuşak çıkmıştı bu sefer.

“Tabi ki biliyorum Hanım Ağam”

“Analar evlatlarını korumak için her şeyi yaparlarmış. Bir ana evladını korumak için üzülmessin diye onu herkesten korur. Ama ben koruyamıyorum.”

“Olur, mu yenge?”

“Ben Ayaz’ı senden koruyamıyorum Kader. Ona çektiğin acılar o kadar fazla ki, buna alışmış gibi yaşıyor. Sor bana Ayaz’ın acıları beni üzmüyor mu? Yüreğim yanıyor benim, ben anayım kızım.”

Kader başını sıkıntıyla önüne tekrar eğdi, ilk defa yengesinden azar işitiyordu. Kadıncağızın acısı, yüzünden okunuyordu. Zümrüt Hanım göz kapaklarında tonlarca ağırlık varmış gibi usulca kapattı ve zorlukla açtı gözlerini. Gözyaşları birikmişti, dokunsalar tekrar ağlayacaktı.

“Senin duyguların Ayaz’ın canını yakıyor. Dün onu yerde yarı baygın buldum ne kadar korktuğumdan haberin var mı kızım?”

Kader kıpkırmızı gözlerle yengesine baktı birden. Ayaz dün bayılmış mıydı?

“Bayıldı mı?” gözleri dolmuştu genç kızın, Zümrüt kızın üzüldüğünü hemen hissetti en azından kıza daha iyi davranması gerektiğini hissetti.

“He ya... Yerde yatıyordu, doktorları çağırmak için giderken bana doktora gerek yok dedi, sadece senin aşkına muhtaç olduğunu söyledi.”

Kader şimdi ağlıyordu işte, keşke öyle davranmasaydım diye düşündü. Keşke onun arkasından gidecek kadar cesur olsaydı, kahrolası korkaklığı yüzünden Ayaz’a bir şeyler olabilirdi.

“Benim yüzümden oldu”

“Kızım senin yüzünden ya da değil, senden tek istediğim ona daha iyi davranman âşık olmasan bile öyleymiş gibi davranman, o bunu hak ediyor. Nişanlanacaksınız yakında”

“Yenge be-n çok üzgünüm...”

Zümrüt, genç kızın yüzünü avucuna aldı. Kızın saçlarını okşamaya başladı.

“Dicle benim için ne ise sen de benim için aynısın. İkini de öz evladımdan ayırmam. Ne olur, Allah aşkına ona iyi davran, senin bir gülüşün onun için dünyalara bedel, dün masada ne kadar mutlu olduğunu gözlerimle gördüm. Bir ananın bu yalvarışlarını ne olur göz ardı etme olur mu?”

“Tam-am” dedi Kader, Zümrüt Hanım bir anda mutlu oldu, su serpilmişti sanki yüreğine.

“Gerçekten bunu yapacak mısın?”

“Yaparım ama ne yapacağımı pek bilmiyorum” Kader kı-zarmış olan yüzünü saklama gayretinde bulundu.

“Ben sana anlatırım sen de yaparsın olmaz mı?” Kader utanarak kabul etti. Zümrüt kadın hemen Kaderi Ayaz’ın gönlünü alması için hazırlamaya başladı. Bir an önce eskisi gibi görmek istiyordu oğlunu. Bir kez daha kaldıramazdı yü-reği onu öyle görmeye.

“Dinle o vakit, bundan sonra Ayaz’a Ağam deme, Ayaz de”

“Olur mu hiç öyle şey yenge? Büyüğümdür o, Ağamdır. Ayıp olmaz mı?”

“Olmaz olmaz, hem siz nişanlı sayılırsınız Ayaz sen böyle söyleyince deli oluyor.”

Kader peki der gibi başını salladı ve Zümrüt tekrar kıza doğru eğilip listenin devamını anlattı.

“Heh şöyle, bugün sofrada ona hizmet et olur mu? Kim-seyle değil sadece onunla ilgilen, hatta ben bugün onun oda-sına hazırlatayım kahvaltıyı sen ona yedir. Zaten ayağa kalka-cak gücü var mıdır bilmem...”

“Yenge, olmaz. Yapamam ben bunu!”

“Yaparsın yaparsın. Ne var canım bunda, zaten ayaklana-

maz! Kalkarsa ayağa Allah korusun! Ya tekrar güçten kuvvetten kesilir giderse dağ gibi oğlum!”

Kader yenilgiyi tekrar kabul etti, buna da peki der gibi başını salladı. Şimdiden olacakları düşünmemek en iyisiydi. Su akar yolunu bulur derdi hep ninesi, su aksın aksın ama hangi yolu bulacaktı bu su?

“İyi o vakit, haydi iş başına”

Kader odadan çıkınca Zümrüt ellerini göğsüne doğru kaldırdı ve dua etti.

“Allah’ım ne olur Kader’in yüreğine bir aşk filizle. Oğlumun bir daha öyle görmeye bu yüreğim dayanmaz”

Kader elinde hazırladığı kahvaltı tepsisiyle utana sıkıla girdi odaya. Ayaz’ın hala uyuduğunu görünce tepsiyi masanın üzerine koydu. Bu odaya yıllar vardı ki girmemişti. Görünen o ki, yakında bu odaya taşınacaktı. Masanın tam karşısındaki duvarda bulunan resimler Kader’in ilgisini çekti. Sessizce yaklaştı, sağ eli o an da istemeden resimlere uzandı, bu oydu. Uyurken, ağlarken, gülerken hatta yemek yerken çekilmişti bu resimler. İyi de bunları kim çekmişti. Genç kız her halini yansıtan resimlere bir süre baktı ve içi acıdı. Ayaz’a ne kadarda çok zarar verdiğine, bir kez daha şahit olmuştu.

Ayaz gözlerini açtığı anda kafasına sanki balyozla vurulmuş gibi bulanık görüyordu her yeri. Baş ağrısından önce inledi, ardından yattığı yerden doğrulmaya çalıştı, tam o sırada Kader’i fark etti. Demek genç kız şimdi de yakıp kül ettiklerini görmeye gelmişti. Kızın ne yaptığını fark edince hafifçe kaşlarını çatı.

“Neden buradasın?” Kader irkilerek Ayaz’a baktı. Ayaz, dağınık saçları gecedan kalma gibi şişmiş gözleriyle onu süzüyordu. Genç kız bir an ellerini nereye yerleştireceğini bil-

medi, en sonunda eteklerini çekti. Gergindi, her ikisi de çok gergindi.

"Yemek getirdim, Hanım Ağam dedi ki, bugün dinlen-
sin"

Ayaz alayla güldü demek anası şimdi de oğluna bir he-
diye sunar gibi ona Kader'i sunuyordu. Ayaz yataktan tam
kalkacaktı ki, Kader onu durdurdu. Gücsüz parmaklarıyla
Ayaz'ın geniş omuzlarını itti, onun dinlenmesi lazımdı.

"Olmaz! Bugün bu yataktan çıkamazsın, dinlenmem la-
zım..."

"Öyle mi? Kim dedi"

"Ben diyorum Ayaz, itirazın var mı?" Ayaz kızın cesare-
tine hayran kalmıştı doğrusu. Ne olmuştu o ürkek, çekingen
Kader'ine.

"Ya demek öyle, peki benim yataktan kalkmamam için ne
yapmayı planlıyorsun?"

"Bugün hep seninleyim, hatta beraber yemek yiyeceğiz
ben sana yemek bile pişireceğim. Dinlenmelisin"

Ayaz'ın yine kalbi tekledi bu kız neler diyordu böyle?
Onunla mı kalacaktı? Bütün gün mü?

"Bütün gün mü?" dedi şaşkınlıkla. Kader evet der gibi
gülümsedi.

"Bana ne istersem yapacak mısın?" Ayaz iyice bu işten
zevk alır olmuştu şimdi. Genç kız bir kez daha Ayaz'a evet
dedi.

"Peki, bana kitap okur musun?" Ayaz heyecanla kıza ba-
kınca Kader tekrar gülümsedi.

"Elbette"

Ayaz keyifle yatağa geri girdi, o halde sorun yoktu. Bir
yandan delice bir merakla bunun sebebini soruyordu kendi-
ne. Kader nasıl birden bu kadar iyi olmuştu ona karşı? Anasını
düşündü, sanırım onunla konuşmuştu. Onun kendi arzusuy-

la gelmemesine biraz üzülsede sesini çıkarmadı, çıkaramazdı ki. Uzun zamandan beri ilk kez Kader yanı başında, ondan korkmadan çekinmeden davranıyordu.

Kader elindeki tepsiyle yatağa oturdu, yemeğin iki kişilik olduğunu gören Ayaz gülümsedi. Demek beraber yemekleri için hazırlamıştı. Kader Ayaz'ın hala hasta olabileceğini düşündüğü için ona yardım etmeyi kalkıştı, elindeki çatalla bir dilim domates aldı, hiç çekinmeden Ayaz'ın ağzına doğru uzattı. Ayaz kızın bu davranışına saatlerce gülmek istedi, Kader onu kendi elleriyle besliyordu.

"Hep böyle yemek yemeye bir ömür razıyım sevgilim"

"Olur" dedi Kader utanarak, başını önüne daha fazla eğdi. Saklanmak için bir köşe bulmamak için kendisiyle savaş halindeydi.

"Gerçekten mi?" dedi adam heyecanla. Böyle bir cevap beklemiyordu.

"Hıhı" hiç düşünmeden bir parça peyniri Ayaz'ın ağzına tıktı, daha fazla konuşup onu utandırmasını hiç istemiyordu.

"Peki, o zaman... Şey... Böyle senin ellerinden yemek güzel olur ama senin için zor olmaz mı? Hayır, yani senin için de sorun değilse hep evlenince böyle senin ellerinden yemek yerim ben" Ayaz kızı sınırmış gibi süzdü. Dün geceki konuşmaları hala aklının bir köşesindeydi ve kızın değişiminden memnun olsa da içindeki soruları cevapsız bırakamazdı.

"Eve-t, olabilir" Kader toparlanmak adına kendisi için getirdiği çatala uzandı, kocaman bir zeytini ağzına attı.

"Kader, sen iyi misin?"

"İyiyim Ayaz, nereden çıktı şimdi bu?"

"Hayır, sana söylediklerime şimdiye kadar on kere reddetmen ve benden kaçman lazımdı ondan"

Ayaz, kızın yüzüne doğru baktı onu incelerse belki bir şeyleri anlardı. Kader hemen kendisini toparladı, bu bakışı

çok iyi biliyordu. Ayaz bir şeylerden şüphelenirse ona böyle bakardı ve eğer en ufak bir şey yakalarsa daha fazla üstelerdi. Yüzüne hiç olmadığı kadar ciddi bir ifade takındı, gözlerini kırpmadan ona baktı.

“Hayır, yok öyle şey Ağa- Ayaz hem biz evleneceğiz”

“Öyleyse dün dediklerin neydi? Hem sen benim bayıldığımı kimden öğrendin?” Kaşlarını çatmış bir şekilde kızı süzdü. Kader bu soruları bekliyordu. Önce omuzlarını dikleştirdi ve önceden çalıştığı cümleye odaklandı.

“Ben mantıklı düşünmeden söyledim onları, hem gecenin bir yarısında odamda olman çok yanlış. Bayıldığımı yengem söyledi”

Ayaz daha fazla dayanamadı ve genç kızın açıkta kalan omzunu öptü, Kader bu hareketi hiç tahmin etmiyordu, teneinde hissettiği o sıcak dokunuş ve ürpertiyle gözlerini kapattı. Ayaz’ın nanemsi kokusu genzini yakmış, kalp atışlarını arttırmıştı. Sanki az evvel ona çatık kaşlarıyla bakan Ayaz değilmiş gibi şimdi ona gülümsüyordu.

“Merak etme sevgilim evlendikten sonra hiç odadan çıkmayacağız”

Kader yaşının verdiği cahillikle sordu.

“Nasıl, ne yapacağız ki bütün gün odada?” Ayaz keyifli bir kahkaha attı, bu kızın masumluluğu Ayaz’ın en sevdiği şeydi. Onun hiç değişmesini istemiyordu.

“Onu da o gün gelince anlarsın sevgilim”

Genç kız başını tekrar eğdi ve soğumuş çaylara baktı.

“Bana yediğin şu zeytinlerden versene”

Zenan, kahvaltıda kızını göremeyince önce mutfağa ardından da avluya bakmıştı lakin hala Kaderi bulamamıştı. Acaba dün akşamki olanlara mı içlerlendi dedi üzüntüyle. O da istemezdi işlerin bu noktaya gelmesini, dün gece Yusuf ile yaptıkları o kavgada bile bunu dillendirmişti lakin Yusuf sanki bir günde Ayaz'ı damadı olarak görmeye onu bu şekilde benimsemeye başlamıştı.

"Zümrüt, Kader nerede?"

"Hiç sorma neler geldi başımıza" Zümrüt üzüntüyle kadına baktı. Zenan, kötü bir haber korkusuyla birden endişelendi.

"Ne oldu anlat hemen!"

"Ayaz" dedi Zümrüt zorlukla "Ayaz'ı dün baygın buldum"

Zenan büyük bir çığlık attı, korkuyla elini ağzına götürüp kapattı.

"Ne! Nerede buldun öyle? Bize niye haber vermedin? Doktor falan çağırdınız mı hemen?"

"Nasıl haber vereyim bacım, benim deli oğlan izin mi verdi sanki. Kader Ayaz'a bir şeyler söylemiş Ayaz'ın da kalbi kırılmış, yığılmış kalmış kapının önüne. Bir görseydin halimi az daha ölüyordum, çok korktum Zenan... Aklım çıktı... Şimdi Kader'i onun odasına yolladım, gönlünü alsın diye, kızmadın değil mi?"

Zenan bir anda Kadere çok kızdı. Ayaz'a bayılacak kadar ne söylemiş olabilirdi ki?

"Yok, asıl ben çok üzgünüm, ben bugün kızarım ona..."

"Yok, sen hiç kızma, ben usulüyle konuştum onunla, hallettik çok şükür."

"İyi yapmışsın" dedi Zenan tebessümle, eğer işler böyle

ciddi bir noktaya geldiyse, kızının da artık kaderine boyun eğmesi gerekti. Ayaz ile nişanlı sayılırlardı, her ne kadar gönüllü el vermese de iş işten geçmiş, laf ağızdan çıkmıştı.

“Zenan, Kader’e yavaş yavaş öğretsek mi?” dedi pat diye Zümrüt Hanım.

“Neyi öğretsek mi?”

“Neyi olacak, bunlar nişanlanmayacak mı?” Zenan evet der gibi başını salladı.

“Heh! Bizim Ayaz iki aya kalmaz tutturur evlilik diye. Bizim Kader daha çok genç, eminim sen de ona kadınlık adına hiçbir şey anlatmamışsındır” Zenan bir anda kızardı ama sonra kahkahayı bastı.

“Hiç sorma Kader ne bilsin kadınlık falan, hatırlıyor musun?”

“Neyi?” Zümrüt de artık kahkaha atıyordu

“Ay neyi olacak, evlenmeden önce annemlerin bizimle konuşmalarını”

Zümrüt kadının kahkahası bütün konağı sarmaladı, kadının gülmekten gözlerinden yaşlar geliyordu artık.

“Ay hatırlamam mı? Daha on yedimize yeni basmıştık, ne kadar korkmuştum bu konağa girerken” eski günler anılarında canlanınca ürperdi bir an.

“Sen mi ben mi?” Zenan da aynı Zümrüt gibi eskilerin verdiği rüzgâra savruldu.

“Hep bir korku vardı içimde. Davut Ağa bu korkumu Ayaz doğduktan sonra sevgiye bıraktı”

“Yusuf’um hep bana karşı sevgi doluydu, bir kere bile bana bağırmaıştır. Erkek çocuğumuz olmadığı için asla bana kızmadı. O hep Kader’imi ve beni sevdi”

İki kadın eskileri biraz yad edip, kahveleri soğumuş da olsa içtiler. Kırk yıllık dostluk vardı aralarında, çocuklukları bir, düşünceleri bile birdi onların. Birbirlerini zamanla dost

gibi değil kardeş gibi sarıp sarmalamışlardı. Dertler birikince birlikte dökerlerdi su testisinden, birlikte yad ederlerdi her şeyleri.

“Biz ne yapalım bu kızla onu söyle?” uzun bir sessizlik sonrasında Zümrüt’ün sorusu Zenan’ın gülümsemesine sebep oldu.

“Vallaha bilmem ki, Hanım Ağa olan sensin Zümrüt Hanım, sen de hele”

“Zenan bak biz yarın hep beraber çarşıya gidelim, sen Ayaz’ı merak etme, ben ondan izni zorla olsa da alırım. Çarşıda alınacak bir dünya şey var, hem sonra şu genç kızların gittikleri yerler var ya hani kuaf... Ay neydi orası?”

“Kuaför” diye cümlesini tamamladı Zenan.

“Heh! Oraya gidelim Kader’i güzelleştirelim, hoş Kader şu an bile çok güzel maşallah. Sonra da alınacakları alırız, zaten haftaya nişan var diye tutturdu Davut Ağa”

“Olur, öyleyse ben de Yusuf’a akşam söylerim, bir şey demez zaten.”

“Hadi öyleyse kalk bir bakalım mutfağa, akşam için tas kebabı dediği Davut Ağa.”

“Lafa daldık bak görüyor musun?” dedi Zenan gülerek, iki kadın şen kahkahalar eşliğinde mutfağın yolunu tuttu.

Ayaz’ın yemeği bitince, Kader yemek yemeğe koyuldu. Ayaz da bu arada kızı incelemek için zaman kazanmıştı. Kader’im diye seslenmek istese de diyemedi. Kız çok açtı anlaşılan, ilk defa onu bu kadar iştahla yemek yerken görüyordu.

“Yavaş ye sevgilim, boğulmanı istemem” Kader bir anda yutkunamadı, yengesi aklına gelince hemen toparlandı

“Dün gece pek yemek yiyememiştim ondan” Ayaz kaşlarını çatı.

“Neden yemek yemedin?”

“Midem dün gece pek iyi değildi ondan”

“Öyle olsun bakalım” adamın sesi fısıltıyla çıksa da Kader ne dediğini duymuştu.

“Haftaya” dedi Kader utanarak.

“Evet, haftaya...”

“Beyaz gömleğini giy sana çok yakışıyor” Kader tekrar ilgisizmiş gibi ufak bir lokmayı ağzına attı. Ayaz ise bir anda küçük dilini yutmuştu. Kader ona ilk defa güzel bir iltifat ediyordu. Beyaz ona çok mu yakışıyordu? Doğru mu duymuştu?

“Ne dedin sen?” Ayaz gülümseyerek kızın yüzünü avuç içerlerine aldı

“Beyaz işte, sana yakışıyor”

“Demek yakışıyor, neden önceden söylemedin bütün dolabı beyazla doldururdum”

Genç kız adamın bu içten lafına gülümsedi. Ayaz, kızın güldüğün görünce onu daha da gülerken görmek için onu karnından gıdıklamaya başladı. Kader Ayaz’a gafil avlanmıştı, genç adam keyifle kızı gıdıklamaya devam etti. Kader ise artık gülmekten kızarmıştı. Ayaz onu yatağa doğru yatırınca genç kızın saçları beyaz çarşafta doğru saçıldı. Aynı bir melek gibiydi, onun kahkahası bütün odayı sarıp sarmalamıştı. Ayaz da Kader ile beraber gülüyordu. Kızın üzerinde üstünlük sağlamış ve onu daha çok gıdıklamak için fırsatları değerlendiriyordu

“A-yaz hahah... Ne olur d-u-r artı hahah... Dayanamıyorum...” kızın sesi soluk soluğa çıkıyordu.

Ayaz kızı dinledi ve ellerini onun üzerinden yavaşça çekti. Bir anda ne kadar yakın olduklarını ikisi de fark etti. Kader ile aralarında sadece bir santim vardı, birlikte nefeslerini dü-

zenlemeye çalıştılar. Ayaz her nefeste daha da yakınlaşmak istedi. Uzun parmaklarını kızın yüzüne doğru uzattı, narin yüzünü parmaklarıyla okşadı. Dudaklarına kaydır gözleri, şimdi onu öpseydi, masum bir öpücük kim ne diyebilirdi buna? Ayaz yanlış bir şey yapmak da istemiyordu ama kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, artık nefes alamayacak gibiydi.

Kader ise ölüyordu. Ayazla aralarında mesafe sadece bir dokunuş kadardı. Bir anda yüzündeki parmakların dudaklarına gittiklerini fark etti, gözlerini olumlu bir şekilde kapattı. Bu Ayaz'a izin verdiğinin göstergesiydi. Ayaz hiç düşünmeden dudaklarını genç kızın pembe dolgun dudaklarıyla örttü. Sanki hiç yaşamamıştı, ilk defa baktığı bu tadın bir anda bağımlısı oldu, bu saatten sonra Kader'i çok zor bırakırdı.

Kader dudaklarının üzerindeki sıcaklığı hissetti ve hiçbir tepki vermedi. Ayaz ise ne kadar vakittir bu halde olduklarını bilmiyordu ama durması lazımdı çünkü Kader nefes sorunu bile yaşayabilirdi. Dudaklarını ondan çekmeden önce küçük bir buse bıraktı dudağının kenarına, eğer Kader ona karşılık verseydi daha ileriye gidebileceğini biliyordu. Kader yavaşça açtı gözlerini Ayaz hala aynı yerdeydi, dudakları birbirlerine çok yakındı. Utanarak başını sağa çevirdi Ayaz kızın yüzünü kendisine doğru çevirdi.

“Ben seninle ne yapacağım? Dün bu duyguyu yaşamadan ölürsem daha çok acı çekerim diye düşünüyordum ama şimdi bu tadı aldıktan sonra sensiz nasıl yaşarım diye düşünüyorum”

Kader birden cesur davranmıştı, ince narin parmaklarını Ayaz'ın yüzüne yerleştirdi. Adamın elmacık kemiklerini okşamaya başladı.

“Benimle yaşarsan, ölmezsin”

YEDİNCİ BÖLÜM

Zümrüt, oğlundan izni almak için tam iki gündür uğraşıyordu. Ayaz'ın yine deli inadı tutmuştu. İki gündür dünyalar onun olmuş gibi dolanıyordu. Ayaz Kader'i öptükten sonra her şey yolundaydı, Kader Ayaz'a karşı üstün bir iyilik harcıyordu. Ondan kaçmıyor, birlikte bir şeyler hakkında biraz daha rahat konuşabiliyorlardı. Ayaz bu büyüünün yakında bozulacağını sanki hissediyordu, ona göre Kader yakında yanındaki iyilikleriyle beraber kaybolacaktı. Son günlerde sürekli olarak Kader'in kaçabileceği fikrine vardığı için sürekli olarak onu arıyordu. Gözleri genç kızı iki dakika görmesin konakta olaylar çıkıyordu.

Davut Ağanın ise keyfine diyecek yoktu, oğlu her işe tamamlıyor, işe zamanında gelip çok çalışıyordu. Bu durum aşiret büyüklerinin kulağına gidince Davut Ağayı yanlarına çağırdılar. Doğrusu ilk defa Davut Ağanın göğsü kabarmıştı, aşirettekiler oğlunun artık gerçek bir Ağa gibi davrandığını bile söylemişlerdi. Ağalığının her şeyden önde olduğunu herkes biliyordu.

Ayaz Ağa anasına doğru öfkeyle soludu. İzin vermeyeceğini bile bile niye ona karşı bu denli ısrar ediyorlardı ki?

“Ana olmaz dedim, ısrar etme!”

“Bak oğlum sen de beni anla, Kader’in kaçtığı falan yok, nerden çıkarıyorsun? Biz sadece alışverişe gideceğiz, ben artık Kader’in kaynanası sayılıyım”

Ayaz kaynana lafına gülümsedi, sahi Kader artık anasına, anne babasına da, baba diyecekti. Bu lafları onun ağzından duymak için sayıyordu.

“Olmaz dedim! Çok istiyorsan ben de sizinle geleceğim” Ayaz’ın restini gören Zümrüt Hanım sinirle konuştu, ne yani oğlu da mı onlarla nişan alışverişine gidecekti? ‘Olmayacak işlere kalkışıyor bu oğlan’ dedi söylenerek.

“Oğlum sen ne dediğini biliyor musun? Cümle alem ne der sonra? Bu nişan alışverişinde senin ne işin var hem?”

“Ne derlerse desinler ben de gelirim olur! Yoksa olmaz, izin vermiyorum.”

“Oğlum hiç nişan alışverişinde damat olur mu? Hem sen sadece damat değil, Ağasın da. Uygun düşer mi?”

“İyi o halde” Zümrüt Hanım rahat bir nefes aldı, sonunda dediğine gelmişti oğlu demek.

“O zaman ben de arabada beklerim, Hanım Ağam”

Ayaz anasına gülümsedi bu bir zafer nidasıydı. Zümrüt kadın sinirle soludu, Ayaz’ın inadından kalp hastası olup çıkacaktı yakında.

“Hiç ana lafını dinleme sen, hep böyle dik dik git oğlum!”

“Yok anacım, ben senin lafından hiç çıkar mıyım?”

“Hiç, sen hiç çıkar mısın ki lafımdan?” Hanım Ağa söylene söylene indi merdivenlerden Ayaz da hemen arkasından gülerek.

Kader boy aynasında kendine baktı, saçları gerçekten çok uzamıştı anasının haklı olduğunu düşündü. Saçlarını omuzlarına kadar kesme fikrini anası sunmuştu. Kader saçlarını sıkı bir şekilde balıksırtı modelinde topladı. Neden bu gün çarşıya çıktıklarını anasından öğrendiğinde çok utanmıştı.

Zenan, Kader'in odasına girdiğinde kızının saçlarını topladığı görünce gözlerinin dolduğunu hissetti. Küçük kızı yakında evlenecekti. Ellerinden kayıp giderken bile bunu durdurmak istiyordu. Son günlerde Zenan'ın üzüntüsü yüzüne yansımıştı. Kızının onu gördüğünü fark edince hemen toparlandı ve tebessüm etti.

"Ana, ağlıyor musun?" Kader üzüntüyle kadına baktı.

"Yok kızım, ne ağlaması. Bir an dalıp gittim ondan oldu herhalde"

"Yok sen gerçekten ağlıyorsun" Zenan divana oturdu kızını da yanına çağırdı. Kader anasının yanına hemen kuruldu, divana doğru uzandı, başını anasının dizlerine doğru koydu. Küçükken en çok bunu severdi anası onu böyle saatlerce okşardı. Zenan kızının ipek gibi saçlarını okşamaya başladı.

"Artık Hanım Ağa olacaksın, benim sözlerimi iyi dinle Kader, bu konuyu seninle konuşmak benim için de çok zor"

Kader anasının hangi konu hakkında konuşacağını tahmin edemiyordu. Zenan derin bir nefes aldı, şimdi kızına öğüt verme zamanıydı.

"Çocukluk çok geride kaldı Kader, bundan böyle benim lafımın önünde Ayaz'ın lafı vardır. Kocan ne diyorsa sana ne emrediyorsa o. Kocandır, dinlemelisin, peygamberimiz bile böyle öğüt vermiştir. Ona hizmette hiç kusur yapmayasın, Ağadır hemen kızabilir, ama sonra durulur. Anneannen de bana böyle demişti, sen doğuştan Beyzadesin ama şimdi Ağa karısı olacaksın Allah'ın izniyle"

Kader hiç sesini çıkarmadan anasını dinliyordu

“Evlilik çok ciddi bir iştir Kader'im, baba ocağına benzer. Ne vakit erkek bir çocuk doğurursun, o vakit kocanı eve bağlarsın” Kader şaşırarak anasına baktı

“İyi de ana benim hiç erkek kardeşim yok, babamı nasıl eve bağladın? Seni sevdiğini biliyorum ana” Zenan gülerken kızının yüzünü okşadı, ona önemli bir sır veriyormuş gibi fısıltıyla konuştu.

“Dünyada hiç kimse baban kadar iyi bir eş olamaz, ona sevdami ve sevdamin tohumu olan seni verdim o zaten hep bana bağlıydı”

“Ayaz” dedi Kader utanarak. Onu, son günlerde her gördüğü zaman sıcaklık hissediyordu dudaklarında.

“Onunla evlenirsem, sizi görmeyecek miyim?”

“Olur mu öyle şey... Sen hep bizi göreceksin, sadece kocanın yanında olacaksın o kadar.”

“Baban bu duruma nasıl evet dedi hala anlamış değilim ama karar verildi, laf ağızdan bir kere çıkar. Dönüşü yok bu yolun Kader'im”

“Ana, ben korkuyorum.”

“Ben de çok korkmuştum ama meraklanma Ayaz Ağa seni incitmemek için elinden geleni yapacaktır...” Bu söylediğine aslında kendi bile kimi zaman inanmasa da o an için kızını ikna etmek düşünüyordu ona. Ayaz'ın hiçbir zaman kızını bile isteye üzdüğünü düşünmemişti, yalnızca onun sevdasının verdiği ateş herkesi yakıp kül ettiği için böyleydiler.

“Öyle mi dersin?” Kader'in şüpheli bakışları kadının gözleriyle kenetlendi.

“Üzerse biz varız yanında, baban var... Ben varım...”

Bilal Ağasını görünce hemen önünü ilikledi, saygıdan başını eğdi. Ayaz Bilal'i görünce derhal ona doğru yol aldı.

"Bilal, Hanım Ağayı sen bırakacaksın değil mi çarşıya?"

"He Ağam, ben bırakacağım"

"İyi o halde sen köyüne git bugün, izin verdim sana" Bilal hiçbir şey anlamamıştı.

"Ağam Hanım Ağayı daha çarşıya götürecektim?"

"Hanım Ağayı ben götüreceğim sana izin verdim, lafımı ikiletme Bilal!"

"Emrin başım üstüne Ağam, senin lafın üzerine ne laf söyleyebilirim ki?"

"Bu arada yangınla ilgili bir gelişme var mı?"

"Var Ağam, yangının bir kundaklama olduğunu öğrendim"

"Kundaklama mı? Kim yapar ki bunu? Ne amcamın ne de bizim bir düşmanınız yok" dedi düşünceli bir şekilde.

"Vallaha Ağam hiç bilmiyorum, kundaklama olduğunu da karakoldan öğrendim ben de."

Uzun bir süre düşündü, kim yapardı? Amcasının değil düşmanı biriyle bir husumeti bile yoktu. Belki başka bir şey de işin içinde olabilirdi ama kundaklama olayı başka bir şeydi. Ciddi manada zarar verilmek istenilmiş olmalıydı.

"Bilal bu işin peşini bırakmıyorsun, yapanı eninde sonunda bulacağız anladın mı? Ellerimle öldürmeden önce onu, amcamın eline teslim etmem lazım!"

Zümrüt Hanım oğlunun abrayı arazide nasıl hızlı sürdüğünü görünce ona hırsıyla baktı.

"Atla peşimizden koşturan mı var Ayaz? Yüreğim ağzıma geldi oğlum! Az yavaş sür şunu gözünü seveyim..."

“Yok, ana ne kadar erken biterse benim için o kadar iyi” Ayaz aynadan arkada oturan Kader’e baktı. Genç kız başını cama yatırmış hiç sesini bile çıkarmadan dışarıyı seyrediyordu.

“Zenan bu oğlan beni öldürecek, ne vardı Bilal bıraksaydı bizi?”

“Zümrüt, demek ki Ayaz’ın işi varmış? Ayaz niye zahmet ettin?”

“Yok, hiç olur mu? Benim hem fazla bir işim yok sizi beklerim ben”

“İyi de Ayaz, çok sürer bizim işimiz” diye itiraz etti Zümrüt hanım. Ayaz bu kadar süre ne yapacaklarını içten içe delice bir duyguyla merak ediyordu

“Ne yapacaksınız ki o kadar vakit?” Ayaz heyecanla cevap beklerken anası lafı ağzına tıkadı

“Kadın işine ne zamandır burnunu sokar oldun sen? İşimiz var işte...”

Ayaz anasının onu azarlamasına sinirlenmişti ama hemen duruldu, eğer bir laf söyleseydi anası kesin Kader’in önünde onu yine azarlardı.

“Zümrüt, kuaförü sordum geçen Emine’ye hani onun bacısı o işleri yapıyor ya”

“He ya doğru, iyi yapmışsın” Ayaz bir anda frene bastı. Zümrüt Hanım az daha cama yapışıyordu. Ayaz sinirle konuşmaya başladı.

“Ne kuaförü?”

“Ay Allah seni ne etsin evlat! Az daha ruhumu teslim ediyordum, niye aniden öyle fren yapıyorsun oğlum?”

“Ana beni delirtmeyin, kuaförle ne işiniz var sizin?”

“Of! Ne işimiz olacakmış, Kader’in saçlarını kestireceğiz” Zümrüt Hanım önemsiz bir detayı aktarıyormuş gibi konuşuyordu. Ayaz’ın aklına gelen başına gelmişti sinirle bağırды arabada.

“Olmaz! Kimden izin aldınız hem!”

“Senden değil herhalde, kızın saçları çok uzamış, azcık kestirelim dedik. Ne var bunda oğlum?”

“Beni delirtme ana, olmaz dedim. Kader’imin saçlarına kimseler el sürmeyecek!” Zümrüt kadının nefesi kesilir gibi oldu, oğlu yine onu delirtiyordu. Ah, ne vardı birazcık da ona çekseydi.

“Oğlum dellendin mi gene sen? Kızın saçlarına kimsele-
rin ellediği falan yok! Hem Kader de istiyor, ne lüzumu var
bu kafada o kadar saçın!” Ayaz aniden arka koltuğa döndü

“Doğru mu?” Kader zorlukla konuştu, Ayaz’ın ne kadar
sinirli olduğunu görebiliyordu

“E-vet çok uzadılar hem”

“Bana niye söylemedin?”

“Ne o sen mi kesecektin kızın saçını?” Hanım Ağa yine
oğlunun dalına basıyordu. Altı üstü bir saç, oğlunun bunca
tantanasına ne gerek vardı ki?

“Ana!” diye bağırdı Ayaz Ağa

“Şey söyleyecektim ama anamlar izin vermediydi” diye
işin içinden sıyrılmaya çalıştı genç kız.

“Aman aman, her saç kesiminde aynı muhabbet oğlum,
kızın saçları uzadı ne var yani az kestirsek? Beline gelmiş ca-
nım saçlar...”

“Çok mu uzadı?” Ayaz soruyu direk kıza doğru sordu.

“Evet” Kader çekinerek ördüğü saçlarının ona gösterebil-
mek için önüne aldı.

“İyi o halde ben de geliyorum kuaföre. Kim kesecekse
ben göstereceğim nereye kadar kesileceğini.”

“Ay hepten çıldırdı bu oğlan! Hiç kadınların olduğu yer-
de erkek kısmı olur mu? Ne yapacaksın bizimle kuaförde?”

“Olur ana, o benim sevdiğim. Saçlarına dokunulmasına

hala katlanamıyorum, bu yüzden benim izin sürem bitmeden sizinle o kuaföre geliyorum”

Kuaföre girdiklerinde herkes bir anda Ayaz Ağaya baktı. Ayaz ise kuaförün sahibi olan Hatice’nin yanına gitti. Kadın Ayaz Ağayı tanıdığı için ne yapacağını bilemedi.

“Buranın günlük kazancı ne kadar?”

“Değişiyor Ağam, yüz elli lira falan anca olur günlük.”

“Al bu parayı bugün kapalısın tamam mı? Kimse girmeyecek buraya” Hatice elindeki bir tomar paraya baktı ve zorlukla yutkundtu. En az bir haftalık parası elindeydi.

“Olur Ağam”

“Kader saçlarını kestirecek en iyi kim yapar bu işi?”

“Ağam istersen ben Gül’ü çağırayım en iyi o yapar, pek beceriklidir”

Hatice hızlıca odalardan birine girdi, Zenan ve Zümrüt Hanım koltuklara oturmuşlardı. Kader de bir köşede oturuyordu.

Gül kısa saçlı ve minyon tipli bir kızdı. Kader onu görünce aniden ayağa kalktı. Gül Kader’i görünce sevinçli bir çığlık attı.

“Kader! Sen misin?”

“Gül!”

Ayaz ikilinin birbirini nerden tanıdığını çözememişti. Gül aniden Kader’e sarıldı, birbirlerini çok özlemişlerdi.

“Senin burada ne işin var? Burada mı çalışıyorsun yoksa?”

“Evet dediydim ya bir keresinde”

“Hatırlamıyorum kusuruma bakma”

Gül bir anda Zenan Hanımı gördü, saygıyla başını eğdi. Zenan Gül'ü hemen tanıdı.

"Nasılsın Gül kızım?"

"Çok iyiyim efendim siz nasılsınız?"

"Sağ olasin, ananlar nasıllar iyiler mi?" Gül gülümsedi ve başını salladı.

"Onlar da iyiler efendim" Zümrüt merakla Zenan'a baktı. Gül'ü tanımayan bir tek Zümrüt ile Ayaz'dı.

"Zümrüt bak bu Gül, Kader'in okul arkadaşı" Zenan kızın elini hafifçe sıkıp bıraktı. Zümrüt bir anda korkuya kapıldı, oğlunun yüzünü şöyle bir inceledi ve onun gerildiğini hemen anladı.

"Öyle mi? Maşallah çok güzelmış" Gül Zümrüt Hanıma doğru gülümsedi.

"Teşekkürler efendim"

"Kader" dedi Ayaz aniden, birileri onunla ilgilenmeliydi yoksa çıldıracaktı.

"Benimle arkadaşını tanıştırmayacak mısın?"

Kader bir anda bocaladı ne diyecekti şimdi? Nişanlım Ayaz mı? Genç kız ne yapacağını bilemez gibi önce Gül'ün koyu kahve gözlerine, ardından kaşları hala çatık olan Ayaz'a baktı.

"Şey haklısın, Gül Ayaz ben-im..."

"Ben Kader'in nişanlısıyım" ondan önce davranıp ipleri eline almıştı. Gül bir anda dondu. Ne yani en yakın arkadaşı evleniyor ve bunu ona daha söylememiş miydi? Gül bozulurak Kader'e baktı.

"Öyle mi ben de Kader'in sıra arkadaşısıyım, bana neden söylemedin?" dedi kız fısıltıyla. Ayaz, ikilinin konuşmalarını pür dikkat dinlese de Gül'ün sesini zorlukla duyuyordu.

"Şey çok aniden oldu"

“Öyle mi? O yüzden mi okula gelmiyorsun?” dedi genç kız üzülerek. Kader zorlukla gülümsedi.

“Ben okulu bıraktım...” Gül gözlerini kocaman açıp kapattı. Az evvel yanlış mı duymuştu? “Ne? Bıraktın mı?”

“Evet, zaten çok bile okudum” dedi gülerek, bunu babası söylemişti.

“Kader bu sen misin? Sen bunu söyleyecek son insansın, hem son sınıftayız! Okul bitti sayılır! Birkaç ay için tüm hayatını yakamazsın”

“Bu benim Gül...” Kader gözlerinde biriken yaşları hissetse de acısını yansıtmamak için gülümsedi. Ayaz Kader’in zorla tebessüm eden dudaklarına baktı ve ardından doğruyu her zaman gördüğü yeşil gözlerine. Gözlerinde her an yere düşmeye hazır gözyaşları birikmişti. Gül denilen kızıdan hiç hoşlanmamıştı.

“Her neyse bence işimizi hemen halledelim.” Daha fazla konuşmak istemiyordu Kader. Kader’e doğru bakan Ayaz tamam anlamında başını salladı. Gül Kader’i bir aynanın yanına oturttu. Kader’in yüzünden düşen her bir üzüntü parçasını Gül görmüştü, onun da morali bozulmuştu. En yakın arkadaşını kaybediyordu. Bu ilk kez olmamıştı, daha önce de okulu aileleri zoruyla bırakanlar olmuştu. Zorla evlendirilenler de... Lakin Kader’in başına böyle bir şey gelmesinin şokunu hala atlatamamıştı.

Ayaz Gül’e doğru baktı, genç kız önce Kader’in saçlarını açtı daha sonra saçlarını güzelce yıkadı. Ayaz ise kızın en ufak bir yanlışını gözlemlemeye koyuldu, ne zaman bulursa kızın işine son verecekti. Zaten çok rahatsız olmuştu

Gül Kader’in beline kadar gelen saçlarını güzelce taradı, sonra aynaya bakıp arkadaşına gülümsedi.

“Nasıl kesmemi istersin?”

“Bilmem...” Ayaz hemen lafa atladı

“Ben sana göstereceğim, daha fazlasını kesmeyeceksin.” Ayaz kıza uyarıyı önceden verse de, Gül daha ne olduğunu anlamadan kızın ellerinden tarağı aldı sonra onunla bir hiza belirledi. Kız şaşırarak Ayaz’a baktı.

“Ama bu çok az, hem Kader nasıl istiyorsa onun fikrini almam lazım”

Ayaz sinirlenmemek için yumruklarını sıktı.

“Pekala soralım, KADER?”

Kader aynadan ona benim dediğim olacak der gibi bakan adama bir şey diyemedi. Zaten dese kaç yazardı ki, sonunda dediği olmayacaktı.

“Olur, yani Ayaz’ın gösterdiği kadar olsun”

“Peki” Ayaz bir anda fikrini değiştirdi

‘Kesmeni istemiyorum’

“Efendim?” dedi Gül kaşları kalkık bir şekilde adama baktı.

“Kader’in saçını kesme, istemiyorum”

“Ama...” Gül elindeki tarağı yavaşça yerine bırakıp adama döndü. Kader’in anlattığından daha da zorbaydı bu adam. Böyle bir şeyle karşılaşacağını hiç düşünmemişti.

“Aması falan yok! İstemiyorum o kadar” Kader duruma el atmanın zamanı geldiğini anlayınca Ayaz’a doğru döndü. Zümrüt Hanım ve Zenan duruma dahil olmamak için yerlerinde zor duruyorlardı. Zümrüt işlerin böyle karışacağını en başından tahmin etmiş olduğu için sadece yüzünü astı.

“Ayaz, lütfen benim isteklerimi de düşünmeni istiyorum” Ayaz bir anda Kader’in söylediklerini düşündü. Yaptıklarının çocukça olduğunu bilse bile bu huyundan vazgeçemiyordu...

“Sen nasıl istiyorsun?” Kader kafası karışmış gibi duran adama gülümsedi.

“Çok kısa kes, daha rahat ederim...” herkes nefesini tutmuş Kader’i dinliyordu

"Hayır!" dedi bir anda Ayaz. Kader'in düşüncelerine saygı gösterme olayı buraya kadardı!

"Lütfen Gül, omuzlarıma kadar kes, zaten uzun saçla dayanamıyorum. Sürekli rahatsız oluyorum."

"Benim lafımı dinlemiyor musun?" dedi adam öfkeyle.

"Ayaz lütfen, bu saçla yaşayan benim..." dedi üzüntüyle.

Ayaz sinirle çıktı dışarı, yine aynı şey olmuştu işte, Kader yine ona karşı gelmişti, arabaya bindi. Biliyor muydu ki O, Kader'in uzun ipek gibi saçlarını ne kadar çok seviyordu? Bilmezdi tabi, Ayaz bir anda beynine giden kanı hissetti. Kanı damarlarında o kadar hızlı ilerliyordu ki, bunu hissedebiliyordu. Bu durumun tek sebebi sinirli olmasıydı...

Gül Kader'in yeni saçlarına bir güzel fön çekmişti. Kader Gül'e göre doğuştan güzeldi, yeni saçlarıyla sanki biraz daha olgunlaşmıştı, sanki o küçük kızın yerine olgun bir bayan gelmişti.

"Çok güzel oldun kızım" Zümrüt Hanımın söyledikleri Kader'i gülümsetti.

"Teşekkürler yenge"

"Gül kızım şey... Hani siz şey... Hani şu yüze sürülen şeyler de yapıyor musunuz?"

"Elbette."

"Tamam, o vakit bir güzel süsle Kaderi"

Kader tam itiraz edecekken Zümrüt Hanım engel oldu. Gül eline aldığı allığı yavaşça sürdü Kader'e. Gül, Zenan ve Zümrüt Hanımın koyu sohbetlerini aynadan takip ediyordu. Kader ile konuşmak istediği onca şey vardı ki, daha fazla bekleyemedi ve fısıltıyla konuştu.

"98 aldın" Kader hiç bir şey anlamamıştı.

"Ne?"

“Fizikten 98 aldın” Kader bir anda duraksadı, ağlamak istiyordu, çok çalıştığı fizik sınavından demek 98 almıştı. Şimdi o kadar çaba nereye gitmişti. Gözleri dolu dolu Gül’e baktı; “2 puanı nerden kırmış peki?” genç kız gülümsedi.

“İşlem hatası yapmışsın” Kader de kıza gülümseyince genç kız daha fazla bu eziyete dayanamadı.

“Gelmeyeceksin değil mi?” sesi yorgun ve üzgün çıkmıştı.

“Gelemem Gül”

“Ama neden? Sen çok iyidind Kader, üniversiteyi kazanacağın kesindi, hocaların bile göz bebeğiydin sen.”

“Hani sana bir keresinde benim kaderim ben doğmadan çizildi demiştin, işte bu onun ispattı. Üzgünüm, kimsenin canı yansın istemiyorum artık.”

“Şey, bak bunu söylemek bana düşmez ama Hakan geçen gün seni sordu bana” Kader derin bir nefes aldı, Hakan ile bu konuyu defalarca konuştukları halde peşini bırakmamıştı.

“Ne dedi?” korkudan eli ayağı boşalmış gibi oldu. Birilerinin onları fark etmesinden korkmuştu.

“Seni sordu işte, nerde olduğunu falan. Pekiyi görünmüyordu Kader, Hakan bu, ne yapacağı belli olmaz biliyorsun...”

“Gül benim için Hakan ile konuşur musun? Ona dönme-yeceğimi söyle olur mu?”

“Ben söylemesem... Yani Hakan’ı tanıyorsun.”

“Sen benim en yakın arkadaşısın, sadece sana güvenebilirim. Ayaz’ın onu öğrenmemesi gerekiyor.”

“Tamam, konuşacağım” Gül üzüntüyle bir kez daha kıza baktı. Genç kız aynadan kendi gibi görünen ama hiç tandık gelmeyen yabancıya baktı.

“Sağ ol” diyebilirdi yalnızca, başka bir şey gelmiyordu o an aklına. Kafası bu kadar karışıkken Hakan ile uğraşamazdı. Ayaz’ın ve onun asla bir araya gelmemesi lazımdı.

“Şey nasıl olmuş, beğendin mi?”

“Ay maşallah, çok becerikliymişsin kızım ellerine sağlık”

Zümrüt çantasından bir miktar para çıkardı, zorla kızı verdi bahşişi.

“Hak ettin kızım al şunu, hem sen öğrenciymişsin de”

“Sağ olun efendim”

“Haydi öyleyse biz yola koyulalım, kim bilir bizimki arabada kaçınıcı sinir krizini geçiriyordur”

“Kader beni ara tamam mı?”

“Şey, telefonum yok ama seni evden arayabilirim”

“Olur, ev numaranız var bende, ararım seni”

“Yok, biz başka eve taşındık. Beyzade konağındayız, istersen gel otururuz. Seni çok özliyorum Gül, gel olur mu?”

“Olur, gelirim.” Kader kızı bir kez daha sarıldı ve ondan istemeyerek ayrıldı.

Ayaz, arabada sinirlerine hâkim olmaya çalışıyordu. Bir anda kuaförden çıkan anasıyla, yengesini gördü. Arkalarından çıkan bayanın üzerinde aynı Kader’in kıyafetleri vardı. Birkaç dakika sonra bu bayanın Kader olduğunu anladı. Ne olmuştu sevgilisine? Nasıl bir anda bu denli değişebilirdi? Cazibesinden az daha küçük dilini yutuyordu Ayaz. Bu sevgilisi olamazdı! Onun minik sevgilisi kesinlikle bu şekilde süslenmezdi ama şimdi Kader yeterince güzel değilmiş gibi daha da güzel olmuştu. Sanki büyümüştü. Ayaz keyifle gülümsedi.

“Ay oğlum bitti bizim işimiz haydi sür arabayı, akşam ettik görüyor musun Zenan?”

“Çok güzel” dedi Ayaz şaşkınlığını gizlemeden.

“Ne çok güzel?” Zümrüt oğlunun bakışlarının arkada oturan Kader’de olduğunu anlayınca gülümsedi.

“Değil mi ama ben de çok beğendim. Bir de saçlarının kesilmesine izin vermiyordun, bak ne güzel oldu...”

“Kader” dedi Ayaz, kız hemen ona baktı aynadan “Efendim”

“Saçlarını çok beğendim, iyi ki beni dinlememişsin.”

Zenan ve Zümrüt Hanım ani bir şokla Ayaz’a baktılar. Ayaz Ağa ilk defa kendi kararı dışında bir şeyi onaylamış, hatta beğenmişti. Zümrüt Hanım içinden kahkahalar atmak gelse de yalnızca ortaya bir laf attı, “Güzele ne yakışmaz ki” Kader utancından aynadan hemen bakışlarını çekti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ayaz, kızın elini sımsıkı kavramıştı. Artık nişanlı sayılırlardı, onun için yaptığı yüzüğün neredeyse büyük çoğunluğu bitmişti. Tam iki gecedir sabahlara kadar yüzüğü yapmakla meşguldü.

Ayaz ne kadar Kader'in okumasına karşı da olsa, o mücevherat bölümünden mezundu. Mücevher tasarımı üzerine tam dört sene üniversiteye gitmişti. Yeteneği çizim üzerineydi, ama bir kez bile olsun kendi elleriyle hazırladığı bir yüzüğü Kader'in parmağında görmemişti. Ona yaptığı kolyeleri, yüzükleri hiç takmamış, aksine hepsini geri yollatmıştı. Şimdi ise sabırsızlıkla kendi elleriyle hazırladığı yüzüğün sevgilisinin narin parmaklarında nasıl duracağını bekliyordu.

Kader Ayaz'ın yoğun ısrarları sonucunda onunla birlikte öğlen yemeğini dışarıda yemeyi kabul etmişti. Anası ve yengesi de bu duruma sevinmiş olmalıydı ki onun için yeni aldıkları kıyafetlerden seçip, zorla giydirmişlerdi. Genç kız saçlarına yeni yeni alışıyordu. Önceden daha rahat bir şekilde topladığı uzun saçlarını üzümlere kimi zaman özlüyordu.

Ayaz yemek fikrini attığı andan beridir büyük bir gayretle uğraşıyordu. Kader'e ulaşmak hiç kolay olmayacaktı, bunu geçen uzun yıllarda artık kabullenmişti lakin artık Kader eskisi gibi değildi. Minik sevgilisi artık ona daha yakın, yanındayken daha rahat hatta daha sevgi doluydu...

Ayaz, genç kızı geçen gün gittikleri lokantaya götürdü, burayı sevdiğini hemen fark etmişti. Aynı yere tekrar oturdu- lar. Ayaz Kader'in de seveceğini düşünerek bir lazanya sipa- rişinde bulundu

"Lazanya ne?" Kader ilk kez duyduğu yemek ismini bi- raz garipsedi. Genç adam gülümsedi.

"Bir tür İtalyan yemeği sevgilim" Kader'in suyu içişinin ardından iri yeşil gözlerini tekrar ona yöneltişini seyretti.

"Peki, nasıl bir şey?"

"Hiç görmedin mi?"

"Hayır" Ayaz uzanıp genç kızın saçlarını okşadı.

"Bu bir ilk o halde. Bütün ilklerini benimle yaşamını isti- yorum, bütün ilklerinde ben olayım ve ben olacağım."

"İlk sanırım" dedi Kader utanarak.

Kader gelen yemeği görünce keyifle gülümsedi.

"Ne oldu?" diyerek sordu Ayaz merakla, kızın yüzünde- ki aydınlanmayı hissetmişti.

"Ben bu yemeği daha önceden yemiştım" Ayaz bir anda dondu, kim yapmış da yemişti lazanyayı? Yengesi böyle şey- leri bilmezdi ki? Bir yerde mi yemişti acaba?

"Nerede yedin peki?" Ayaz'ın sesindeki merakı fark et-meyen Kader masumca cevap verdi

"Okuldayken Hakan..." Kader bir anda ağzını kapattı. Ah o aptal ağzından az daha neler çıkacaktı. Kader Ayaz'ın gözlerindeki öfkeyi gördü. Genç adam, bir anda aslan gibi kükredi.

"Okuldayken Hakan diyordun sanki!"

"A- Ayaz bak zannettiğin gibi değil, gerçekten..."

"Nasıl peki! Sen söyle bana o halde!"

"Okulda sene sonu kutlamaları vardı o zaman bir arka- daş getirmişti..."

“Arkadaş hee! Arkadaş demek! Senin Hakan adında bir arkadaşın var? Ben neyim peki? Neden senin erkek arkadaşların var Kader! Ben niye bu çocuğu yeni duyuyorum?” Genç adam öfkesinden dolayı yerinde duramaz hale gelmişti. İşte tam da bu yüzden istemiyordu o okulu! Başka insanların yanında olduğunu düşündükçe yüreğine binlerce iğne batıp çıkıyordu sanki.

Ayaz’ın söyledikleri karşısında Kader’in diyecek hiçbir şeyi yoktu. Ne demeliydi ki? Zaten ne dese Ayaz’ın siniri durulurdu, doğrusu en iyi beceren o bile ne yapacağını kestiremiyordu.

“Kalk hadi! Sana benim kim olduğumu göstereyim.” Kader Ayaz’ın ayağa kalktığını görünce bir anda savunmasızca adamın elini tuttu, Ayaz’ın yeniden rahatsızlanmasını istemiyordu. Ayaz elindeki o narin beyaz elle duraksadı. Sımsıcaktı avuç içleri, o kadar yakındı ki. Bir anda öleceğini hissetti, bu sıcaklık onun ölümünün habercisiydi.

“Gitme! Ne olur gitme”

“Neden?”

“Çünkü ben seninle yemek yemek istiyorum, seninle ilklere başlamak istiyorum. Bu bizim ilk beraber lazanyamız” Ayaz kıza doğru döndü birden, işte yine aynı şeyi yapmıştı Kader ve o her defasında minik kızı hemen affedebiliyordu. Ayaz deliriyor, Kader onu bir tatlı sözle kandırıyordu, Ayaz Kader’in ağzından çıkan her bir söze kanıyordu aslında.

“Ben, seninle ne yapacağım?” diye fısıltıyla konuştu adam.

Lokantadan çıktıklarında saat ikiye geliyordu, beraber arabaya kadar yürüdüler. Ayaz genç kızı ön koltuğa oturttu,

o da arabaya geçince onunla Hakan mevzusunu konuşmaya karar verdi.

“Kaç yaşında?”

“Kim?” diye sordu Kader merakla.

“Şu o it! Yani Hakan” Ayaz sinirle döndü cama doğru. Kader sıkıntıyla cevap verdi.

“Aynı yaştayız”

“Seninle aynı sınıfta mıydı peki?” iç sıkıntısı giderek artıyordu. Kader Ayaz’a yalan söylememek adına düşünmeden evet dedi. Ayaz’ın bir anda ruhu daralır gibi oldu, demek sınıftaki insanlarla samimiydi. Tabi ya diye geçirdi içinden, samimi olmasalar adını nerden hatırlasın?” Haftaya, seni istemeye geleceğiz biliyorsun değil mi?” Ayaz kızın tepkisini ölçmek için yüzüne baktı. Kızın yeşil gözlerini aradı, onlar yalan söylemezdi. Ayaz kızın gözlerini ararken Kader’in daha başka sorunları vardı. Evlilik sanki ona çok uzak bir kavramdı, evlenmeyi bile hiç düşünmemişti.

“Biliyorum” Ayaz Kader’in gözlerinden hiçbir şey okuyamamıştı, sevgilisi ilk defa bir zırh misali gözlerini koruyordu.

“Biliyorum ve korkuyorum” diyerek derin bir nefes aldı Kader. İşte sonunda itiraf etmişti. Ayaz Kader’in sıkıntısını onunla paylaşmaya hazır olduğunu hissettiği için sevinmişti. Genç adam kıza doğru merakla sordu;

“Neden? Neden korkuyorsun?”

“Senden.” Ayaz kızın korkusunu elle tutulur biçimde hissetti. Kaderi ondan korkuyordu, saçının tek bir teline zarar gelirse canı yanan, o ağladığı zaman boğuluyormuşçasına acı çeken ondan korkuyordu öyle mi?

“Korkma” Ayaz zorlukla yutkundu ve kızın elini tuttu. Ona sanki güç vermek ister gibi okşadı ve geri bıraktı.

“Seni sevmekten bir an bile vazgeçmem, vazgeçmem. Asla, asla olmaz bu, asla!”

“Ya bıkarırsan benden, ben bir çocuk sayılırım benimle uğraşmak senin için sıkıcı hatta bunaltıcı olabilir” Ayaz Ağa gülümsedi, bu kız neler saçmalyordu böyle?” Saçma” dedi bir anda.

“Saçma olan ne?”

“Senden, bıkmak usanmak çok saçma. Ben senin yanında ne kadar mutluyum farkında değil misin? Kaç yıldır sevgimde hiç eksilme oldu mu ya da senden hiç kaçtım mı? Ben senin saçının tek bir teli için her şeyi yakmaya kabulüm. Sen bedenimin parçasısın, benim kalbim gibisin, sana daha yakın olmak için neler yapabileceği bilmiyorsun. Bilseydin böyle konuşmazdın sevgilim”

“Ben senin parçan mıyım?” Genç adam kıza doğru eğildi bir tutam saçını koklamak için kendine çekti ama saçları kısa olduğu için daha fazla uzanmak zorunda kalmıştı.

“Bu yüzden saçlarını uzun seviyorum, bak şimdi uzanmak zorunda kalacağım” genç adam hemen fırsatı değerlendirdi ve kıza doğru eğildi. Kader’in saçlarını kokladı ondan ayrılırken alnına küçük bir öpücük kondurmayı unutmadı, bu masumluğun simgesiydi. Kader utanarak geri çekildi, Ayaz kıza doğru nefesini bıraktı;

“Seni seviyorum” dedi Ayaz. Kader şaşırarak adama baktı, ona ilk defa seni seviyorum dermiş gibiydi, ne zamandır bu kadar etkilenir olmuştu Ayaz’dan. Eğer etkilenmiyorsa neden titriyordu?

“B-en anlamadım?” diyebildi genç kız, öylesine büyük bir enerji vardı ki içinde, her an patlayacak korkusuyla nefesini dahi tutmuş vaziyetteydi.

Ayaz iyice kıza yaklaştı, dudaklarıyla aralarında sadece birkaç santim kalmıştı. Kader’in yerinden çıkarcasına atan kalbini duyabiliyordu, aynı onun kalbi gibiydi. Kızın kalbinde sanki iki kalp varmış gibi sesli bir şekilde atıyordu, zaten kalbim onda değil mi diye düşündü. Kalbini çalmış ve geri

vermemiştii. Ayaz zorlukla konuştii, bu yakınlık onun için de hiç iyi değildi.

“Seni, seviyorum.”

Ayaz bir anda kızın dudaklarını öptü. Sadece beş saniye süren bu öpücük Ayaz için bir ömür sürmüştü. Ömründen ömrü gidiyordu onunlayken. Genç kız bir anda yine aynı duyguları hissetti, sıcak dokunuşa hiç tepki vermedi, veremedi.

“Eve gidelim” dedi zorlukla, feleği şaşmıştı iyice. Ayaz bir kahkaha attı ve arabanın anahtarlarını yerleştirdi.

“Daha işimiz bitmedi.” Genç kız adama merakla baktı, kim bilir yine ne yapacaklardı.

“Ne işi?” diyerek feryat etti Kader.

“Gidince anlarsın, sevgilim.”

Zümrüt Hanım ve Zenan, Kader ve Ayaz’ın konaktan çıkmasını fırsat bilip kendilerini çarşıya zor atmışlardı. Nişan olacaktı lakin daha hazırlıklar tam bile sayılmazdı. Girdikleri ilk mağazadan ellerinde bir dünya torbalarla çıktılar. O kadar çok şey almışlardı ki, en son girdikleri iç çamaşırı mağazasından aldıkları gecelikler dükkan çalışanlarını bile mutlu edecek kadar fazla ve pahalıydılar. Zenan o kadar yorulmuştu ki, doğrulamıyordu, tüm kemiklerini sanki ezilmiş gibi hissediyordu. Zümrüt Hanımın ise Zenan’dan hiçbir farkı yoktu.

“Ay Zümrüt, öldüm ya ben! Ne zormuş bu işler”

“Hiç sorma bacım, hadi gel bir yerlerde soğuk bir şeyler içelim. Sıcak geçti başımıza, fenalık geldi inan ki”

İki kadın aynı anda gördükleri küçük çay bahçesine kendilerini zor attılar.

“Hamladık falan diyordum ama değilmiş, bu kadar az zamanda bir dünya işi hallettik çok şükür”

“Sorma, ben şimdiden bunları nasıl götüreceğiz diye düşünüyorum kara, kara” dedi Zenan düşünceli bir şekilde. Zümrüt bir kahkaha attı.

“Davut Ağanın haberi var, hem kim karışacakmış bizim işimize? Sen akşam Kader’i alıp gel bana. Kızın üzerinde nasıl duruyorlar ona bakalım”

“Hepsini mi deneyecek?” Zümrüt bu sefer daha büyük kahkaha attı.

“Delirdin mi kız sen? Kızına hiç giy şu iç çamaşırlarını der misin? Kader’in bu saflığı hep senden Zenan. Kıza hiç öyle denir mi?” Zenan bir anda bozulur gibi oldu;

“Aman nerden bileyim ben, sanki daha önce hiç kızımı evlendirdim de çeyizlik bir şeyler aldım. Aldığım, yaptıklarım ortada. Her şeyi tas tamam çok şükür çeyizindeki eksiklikleri bugün de hallettik baya...”

“Ay çok yakışacak, bak görürsün. O beyaz elbiseyi giydi-relim nişan günü Kadere, pek yakıştı”

“Geldik” dedi Ayaz bir anda. Kader hayretler içersin de geldikleri yere baktı burası teknolojik aletler satan bir mağazaydı. İyi de ne işleri vardı burada? Ayaz keyifle Kader’in elini tuttu. Kader ise girdikleri mağazadaki telefonlara bakıyordu. Bir telefonum bile yok diyerek düşündü genç kız. Bu gidişle hiç olmayacaktı. Ayaz kızın ilgisini görünce daha da keyiflendi, demek ki doğru bir karar almıştı. Ayaz satış elemanına doğru yönelince Kader’ini de yanında sürükledi.

“Merhabalar” satış görevlisi adam ikiliyi güler yüzle karşılamıştı.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” Ayaz adamın gözleriyle Kader’e bakıp bakmadığını inceledi. Allah’tan adam sadece Ayaz’a doğru bakıyor ve onunla ilgileniyordu.

“Yeni çıkan telefon modellerine bakabilir miyiz?”

“Elbette efendim” adam hemen cam fanustan yeni modelleri gün ışığına çıkardı. Hepsini birbirinden güzeldi, Kader bir anda beyaz bir telefon gördü, o kadar güzeldi ki, genç kız bir anda dokunma arzusuyla yandı. Ayaz sevgilisinin ilgilenmediği telefonu hemen tanıdı.

“Bu olsun” dedi hiç sorgusuz.

“Paket değil mi?”

“Hediye” dedi bir anda genç adam. Kader Ayaz’ı tartar nitelikte süzdü. Hediyeinin sahibini delicesine merak etmişti.

“Siz kasaya geçin, ben işlemleri yapayım”

“Telefon koruyucuları ne tarafta?” diye sordu Ayaz Ağa.

“Telefon kılıflar şu tarafta efendim”

Ayaz kızın elinden tekrar sürükledi. Genç kız onlarca güzel kılıftan en çok su yeşili olan kılıfı beğendi. Ayaz hemen bunu fark etti ve onu da alıp kasaya gitti, kasiyer kız genç adama gülümseyerek baktı.

Ayaz kasiyere parayı uzattı “İyi günlerde kullanın efendim”

Ayaz arabaya bindikten sonra Kadere doğru gülümsedi. Kader bir anda kucağına bırakılan poşetle Ayaz’a şaşkınlıkla baktı. Telefon onun için miydi yoksa?

“Bana mı?” Kader engel olmadığı mutlulukla sarsıldı. “Başka kime olabilir ki?” Kader dolu gözlerle Ayaz’a baktı. Hiç olmadığı kadar mutluydu şu anda. Bir anda genç adamın boynuna atıldı, Ayaz bu ani çıkıştan dolayı afallamıştı. Genç kız ağlayarak konuştu;

“Teşekkür ederim, benim hiç telefonum olmamıştı” Ayaz

bu sıcak kolları boynunda hissedince keyifle kızın saçlarını kokladı.

“Biliyorum.”

“Neden yaptın bunu? Neden aldın? Hem çok pahalı bu, ne lüzumu vardı ki?” Ayaz kızın keyfine engel olacak olan bütün sorularını ortadan kaldırabilmek için uğraştı.

“Önemli değil. Hiçbir şey senin mutlu olman kadar önemli değil.”

Kader Ayaz’ın kollarından yavaşça ayrıldı. Utanarak açtı kutuyu, karşısında ona bakan telefonu bir elması tutar gibi dikkatle tuttu.

“Bu çok güzel.”

“Senden daha güzel değil.” Kader Ayaz’ın ona yaptığı inceliğe gülümsedi.

“Peki, nasıl kullanacağım ben bunu? Yani ev telefonları gibi değil ki.”

Ayaz keyifle gülümsedi. Kadere bir şeyler öğretmek onunla ilkleri paylaşmak en büyük arzusuydu.

“Ben sana öğretirim sevgilim, gel bak böyle açılıyor”

Kader bir uzmanı dinler gibi Ayaz’ı dinliyordu. Ekran kendisine gelince ona her şeyi en ince ayrıntısıyla anlattı elbette bazı şeyleri atlayarak. Meselâ internet gibi. Kesinlikle Kader’i sosyal medyadan uzak tutmak istiyordu. Ayrıca sevgilisini başka saçma şeylerden de uzak tutuyordu. Daha sonra sadece telefonuna ilgi gösterirse kendi aldığı telefonu kendi elleriyle parçalara ayırmamak için. Ayaz bir anda kıza kamerayı gösterdi. Genç kız şaşırarak baktı telefona. Ayaz ön kamerayı ayarladı ve bir anda kıızı yanına, göğsüne doğru çekti. Ayaz tam göğsünde Kader varken resmi çekti. Kader sadece birkaç saniyede gerçekleşen bu olayın etkisinden bir müddet çıkmadı. Genç adam resme beğeniyle baktı ve tekrar gülümsedi. Bu onların aynı karede ilk resmiydi.

“Bunu duvar resmi yapıyorum” dedi hiç düşünmeden.

“Ne resmi?” dedi Kader, hala üzerinde atamadığı şaşkınlık vardı.

“Bu ekranda hep biz olacağız, eğer bu resim buradan kalkarsa ben de bu telefonu parçalara ayırırım”

“Peki” dedi Kader, Ayaz sevgilisinin uysal davranmasına sevinmişti.

“Numaramı kaydettim, yabancı bir numara görmek istemiyorum Kader'im” Ayaz'ın ciddi ifadesi Kader'i biraz ürkütmüştü. Yalnızca bir telefon konusunda neden bu kadar tedbirli davrandığını anlamamıştı.

“İyi de neden?”

“Neden aldım sanıyorsun bu telefonu? Sesini her zaman duymak için elbette, başka birisi için değil. Yalnızca benim için açacaksın telefonu.”

“Ama zaten biz hep yan yanayız?”

“Bu bana yetiyor mu sanıyorsun? Seni gün içersin de ne kadar özlüyorum bir fikrin var mı?” Kader anladım anlamında başını salladı.

“Evlenene kadar bununla yetineceğim. Daha sonra zaten benim bu sorunlara çok güzel bir fikrim var” Genç kız yine hiçbir şey anlamamıştı, Ayaz bir kahkaha atıp kızın saçlarını okşadı.

“Merak etme sevgilim fikirlerimi senin üzerinde uygulamalı olarak gösteririm”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ayaz gözlerine büyütecı son kez geçirdi. Elmasın son önemli düzenlemelerini yapıyordu. Tam yedi gündür gece gündüz bu yüzüğü yapmaya uğraşıyor, her yorulduğunda aklına Kader'ini getiriyordu. Onun ince uzun parmaklarında bu yüzüğü düşünüyordu. Bu yüzük sadece Kader'e yakışırdı. Onun gibi masum, güzel ve duru. Çizimini bile Ayaz yapmıştı, ilk defa mücevher tasarımı okuduğuna seviniyordu. Yüzüğe bir lale modeli vermişti laleler gibiydi Kader de. Laleler, nazlı çiçeklerdi. Usul usul bakardı sahipleri onlara. Asla dokundurmazlardı yüreklerine çünkü onlar en küçük bir incinmeden sonra solarlar ve bir daha dirilmezlerdi. Ömürleri kısacıktı zaten; 'Bir mevsim' dedi kendi kendine. Sadece bir mevsim açarsın kalbimde Kader'im...

Ayaz gözlerinin acıdığını hissetti, sol gözü ılık ve mercandan dolayı iki gündür kan toplamıştı. Bu yüzden sevgili-siyle bile görüşemez olmuştu. Ayaz Kader'in onu beğenmesinden çok korkuyordu. Allah'tan telefon vardı da sürekli rahatsız eder olmuştu küçük sevgilisini. Bir keresinde Kader'i yemek yaparken aramış ve zavallı Ayaz ile konuşmaktan yemeği yakmıştı. Ayaz'a göre Kader yavaş yavaş ondan etkileniyordu. Bu düşünce Ayaz'ın aklını başından alıyor, içinde deli gibi bağırma isteği uyandırıyor. Sonunda Rabbi onun dualarını duymuştu. Sonunda ona kavuşacaktı. Ona ve kalbine.

Kader aynaya utanarak baktı, bu delilikti. Zümrüt Hanım kızı görünce bir maşallah çekti. Çok yakışmıştı elbise Kader'e, sanki ona göre dikilmiş gibiydi.

"Ana ne olur, ben giyemem bunları."

"Aa! Ben aldım sana hediye, bunu da mı kabul etmiyor-sun Kader?"

"Olur mu hiç yenge, bu çok kısa değil mi ama?"

"Ne varmış, bütün genç kızlar böyle giyiyor. Hem herkesin yanında giy demiyoruz, nişanlının yanında giy kızım" Kader aniden bu elbiseyle Ayaz'ın karşısında durmayı hayal etti ve yutkundü. Düşüncesi bile onu ürkütmüştü.

"Olmaz! Hayatta olmaz! Ayaz hiç sevmiyor böyle giyin-memi, öldürür beni inan ki" Zümrüt Hanım gülümsedi ve ardından kıza sır verir gibi konuştu.

"Kızım biz sana ulu orta giyin de çık mı diyoruz? Nişanlınla yalnız hiç kalmayacak mısın? O zaman giyersin" yengesinin söyledikleriyle Kader iyice kızarmıştı.

"Zaten yüzü beş karış bu günlerde, nişan gününü uzattık diye söylenip duruyor."

Zümrüt Hanım ile Zenan Azat ile Dicle'nin gelmesi nedeniyle nişanı bir hafta sonrasına almışlar ve konak da kıyametler kopmuştu. Ayaz bir an önce nişan istiyordu. Ne kadar uzarsa bu iş o kadar uçuruma sürükleniyordu ona göre.

"Sahi, Ayaz neden yok hiç konakta?" Zenan'ın meraklı sorusunun cevabını Kader de çok merak ediyordu. Sanki bir yıl kadar Ayaz'ı görmemiş gibi hissediyordu. Son zamanlarda hisleri Kader'i çok korkutuyordu. Kalbinin ağrıdığını birkaç kez hissetmişti. Sanki bir şeyler yarım gibiydi. Bir haftadır, Kader'in hayatında her sabah başına dikilen Ayaz yoktu. Genç kız nedendir bilinmez Ayaz'ı göremeyince onu görme

isteğiyle yanıyordu. Ayaz onu aradığında kafasındaki bütün soru işaretleri yok oluyordu.

“Ben de bilmiyorum, sanki kafasına bir şeyler düşmüş gibi. Her zaman etrafta olan Ayaz Ağa şimdi eve bile gelmiyor. Gelse odadan çıkmıyor. Bir şeyler dönüyor ya hayırlısı Zenan”

Zenan aniden Kader’e yöneltti bakışlarını. Belki o sebep olmuştu bu duruma.

“Kader, sen mi bir şey dedin de incindi Ayaz?”

“Yok ana” dedi Kader. O da en çok bundan korkuyordu ya. Son iki gecedir Hakan mevzusu yüzünden bana mı darıldı diye düşünmeden edemiyordu. Zümrüt Hanım düşünceli düşünceli konuştu.

“O halde ne oldu buna?”

“Belki çok işi vardır şirkette o yüzden zamanı yoktur” dedi Zenan “Belki de...” dedi Zümrüt.

Kader aynaya tekrar döndü ve diz kapağının üzerinde olan kırmızı elbiseyi bir kez daha çekti. Olacak gibi değildi ki zaten, ona da hiç yakışmamıştı.

“Ana çıkarıyorum elbiseyi.”

“Olmaz” dedi Zümrüt aniden.

“Bir erkek hiçbir zaman sevdiği kadından uzun süre ayrı kalmaz” dedi Zümrüt sinsice gülerken.

“Ee ne yapacağız peki Zümrüt?”

“Kader’in şu yedi günde öğrendiği bilgileri test edeceğiz.”

“Hayır!” diyerek feryat etti Kader.

Zümrüt Zenan’a döndü, Zenan ise umutla kızına baktı çünkü Kader birazdan kadınlık adına öğrendiği bütün bilgileri uygulamalı olarak anlatacaktı.

Kader sıkıntıyla elbisenin kenarını belki yüzüncü defa çekiştirirdi. Bu elbiseyi hiç sevmemişti, sevmeyecekti... Bir anda öylece Ayaz'ın kapsının önünde durdu. Öylece dururken onu özlediğini fark etti. Özlemek duygusu kız için yeni bir histi.

Sıkıntıyla kapıyı çaldı. Bekledi, bekledi ama ses gelmedi sonunda vazgeçti. Arkasını dönüp gidecekken kapı hafifçe aralandı. Kız hemen arkasına döndü ve hayal kırıklığı yaşadı çünkü Ayaz sadece kapıyı aralamış ve bedeninin yarısını kapıdan dışarıya çıkarmıştı. Diğer yarısı ise saklanır gibi ortalarda yoktu. Ayaz Ağa genç kızı hayretler içersinde hızlıca süzdü. Bu kız çıldırmış mıydı? Neden onu deli etmek için böyle giyinmişti? Ayaz aklından geçen binlerce soru ve öfkeyle kıza baktı. Kader Ayaz'ın öfkelenildiğini anında anladı. Şimdi yanıyordu işte. Ayaz sevgilisinin yarı çıplak halini görünce kimse görmesin diye kolundan tuttuğu gibi odasına soktu. Genç kızın bir anda soluğu kesildi, nefes alışverişleri bir türlü düzene girmedi. Ayaz ise kapkaranlık odada kızı kapıyla kendisi arasında hapsedmiş ve zümrüt yeşili gözlerine bakıyordu. Ona karşı öfkeliydi lakin Kader ona ne yapmışsa sarılma arzusuna engel olamıyordu.

Kader utanarak başını çevirdi. Aralarında sadece Ayaz'ın kaslı göğsü vardı. Allah'tan Ayaz benden uzun diyerek şükretti. Saçlarının arasında bir boğa gibi nefes alıp veren Ayaz'ı hissetti, ona çok kızmış olmalıydı. Genç kız kaçmak için biraz uğraşır gibi oldu lakin adamın çelik gibi göğsü buna izin vermiyordu. Ayaz küçük kızın uğraşlarını izliyor ve eğleniyordu.

"Buradan kaçabileceğini mi sanıyorsun?" dedi genç adam. "Bence bana hemen açıklama yapmaya başlasan iyi olur. Mesela bu kıyafetle başlaya bilisin. Şayet ben birazdan delirme noktasına gelebilirim!"

Kader adamın yüzünü sadece bir gölge gibi görüyordu. Karanlık kızın görüş mesafesini kısmıştı. Zorlukla yutkundu.

"Be-n şe-y..."

“Sen ney sevgilim!”

“Karanlık” dedi genç kız, Ayaz bir anda afalladı. “Karanlık mı?”

“Burası çok karanlık” Genç kız kadınlığını ilk defa kullanacaktı. Yengesi ona kadınlığını kullanan her kadın her türlü beladan kurtulacağını söylemişti. Ellerini bir anda adamın kaslı göğsüne yerleştirdi. Sol eliyle sanki Ayaz’ın kalbini elinde tutarmış gibi kalp hizasına elini yerleştirdi. Ayaz’ın kalbinin çok hızlı attığını hissetti. Ayaz ise resmen erimişti. Kızın parmakları göğsünde ve kalbinin üzerindeydi. Nefes nefese aşk gibi. Ayaz bir an nefesini kontrol edemedi, öleceğini hissetti bu dokunuşlar onun sonu olacaktı.

“Çok hızlı atıyor” dedi genç kız hayretle. Bir anda kulağını Ayaz’ın göğsüne doğru yatırdı ve bir müddet adamın kalp atışlarını dinledi. Ayaz ise toparlanmak için uğraşıyordu ama bu durumda toparlanmak hiç de kolay değildi.

“K-ader dur!” dedi aniden. Kızın dokunuşları artık katlanılmayacak konuma gelmişti, eğer onu durdurmasaydı sonuçları çok kötü olacaktı. Kader bir anda incindiğini hissetti. Neden ona dur demişti? Kader Ayaz’a baktı, kalbine doğru ağır yumruklar indirip nefesini düzeltmeye çalışıyordu.

“Dayanamı-yorum...” adamın sesi nefeslerinin arkasından zorlukla çıkmıştı.

“Neye? Bana mı?” Genç kızın gözleri dolmuştu. Ayaz ilk defa ondan kaçıyor ilk defa onu istemiyordu. Bu duyguya da en az özlemek kadar acemiydi bedeni. Ayaz kızın her an yere inecek gözyaşlarına baktı. Ağlıyordu sevgilisi. Ellerini uzattı ve kızın gözlerindeki yaşları sildi.

“Ağlama, dayanamam.”

“Beni sevmiyorsun artık!” diye feryat etti genç kız. Kader, ‘neden beni artık sevmiyor’ diye düşündü. ‘Neden benden kaçıyor? Kaçacaksa neden alıştırdı bana bu duyguları? Neden bana sevdiğini söyleyerek kandırdı?’

Ayaz kızın ağzından çıkan her lafta alev almıştı. Bunu da nereden çıkarmıştı?" Ne dedin sen?" Kader ağzından çıkan bir hıçkırığa engel olamadı.

"Bana neden beni sevdiğini söyledin? He neden yaptın? Neden beni etkin altına aldın?" Ayaz sorular karşısında afalladı, sevgilisi resmen ondan etkilendiğini söylüyordu. Ayaz hafifçe gülümsedi.

"Seni etkim altına mı alıyorum?"

"Bırak bunları" diye bağırdı Kader birden, "Bana cevap ver, beni niye bırakıyorsun? Bu acımasızlık" dedi genç kız ve tekrar ağlama krizine girdi. Ayaz kızın başını kaldırdı, aynı yere bakıyorlardı şimdi. Sadece gözlerler konuşuyordu.

"Sen ne diyorsun böyle? Seni sevmemek mi? Seni sevmekten ne zaman yoruldum, ne zaman vazgeçtim? Bırakır mıyım seni? Hiç aklın alıyor mu bunları?"

"Neden kaçıyorsun benden?" kızın incinmiş sesi Ayaz'ın yüreğini paramparça etmişti.

"Çok mu merak ediyorsun?" Kız evet anlamında başını salladı. Ayaz kızın cevabından sonra isteksizce solundaki düğmeye bastı ve lambayı yaktı. Genç kızın aniden gelen ışıkla birden gözleri kamaşmıştı. Ayaz ise kızın vereceği tepkiden çok korkuyordu.

"Bu yüzden" Genç kız Ayaz'ın sol gözüne baktı. Gözü kan çanağı gibiydi. Kader elleriyle Ayaz'ın sol gözünü okşadı. Ayaz bu tepkiyi hiç de beklemiyordu

"Bu yüzden mi kaçtın?"

"Evet, şey beğenmezsin diye."

"Beğenmez miyim? Hayır, yani şey..."

Ayaz kızın ince belinden sarıldı. Genç kız böyle bir hareket beklemediğinden küçük bir çığlık koptu dudaklarından. Ayaz anında bu çığlığı öperek engelledi. Kader dudaklarındaki bu hisle sustu, ellerini Ayaz'ın yüzden çekecekken Ayaz

bunu engelledi. Dudaklarını kızıdan çekerken gülümsedi, kızın kıpkırmızı yüzüne baktı.

“Hep böyle kızaracak mısın? İşimiz var desene” Kader anlamamış gibi davrandı.

“Ne işi?” Ayaz muzip bir çocuk gibi kahkaha attı. Daha sonra kızı kollarının arasına alarak daha da yukarıya kaldırdı.

“Kader, sen gerçekten beni dinlemiyor musun? Yoksa bunlar bir numara mı?”

“Yoo anlamadım, ondan sordum.”

“Peki, öyle olsun bakalım, korkmadın mı gözümden?” Kader gayet rahat bir şekilde konuştu.

“Neden korkacakmışım. Bir keresinde benim gözümde arpacık çıkmıştı, hatırlamıyor musun?”

“Hatırlamaz olur muyum bütün gün gözün kapalı diye deli olmuştum.”

“Neden?”

“Hangi doktor kapattıysa o güzel zümrüt yeşili gözlerini, onu bulup dövmek istedim. Senin güzel gözlerini görmesem deli olurum Kader'im ölürüm.”

“Ayaz” dedi Kader utanarak.

“Söyle ömrümün en güzel baharı.”

“Bana hani arabadayken bir şey demiştin ya” Ayaz biraz düşündü ama hatırlayamadı.

“Ne demiştin?” Genç kız tekrar utanarak konuştu

“Şe-y hani demiştin ya seni seviyorum diye” Ayaz gülümsedi. Kader'i ona neler söylüyordu böyle. Kıza cevap olarak yalnızca başını evet anlamında salladı.

“Bir kez daha söyler misin?” Ayaz donuk bir ifadeyle kızı süzdü. Kader ondan ne istemişti az evvel?

“Söylememi mi istiyorsun?” Ayaz'ın hevesli sesi kızı güldürdü

“Evet”

“Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Seni çok çok ama çok seviyorum” Kader’in gülümsemesi iyice genişledi. Ayaz ona her seni seviyorum dediğinde kalbi yerinden çıkıyor, mutlu oluyordu. Bu aynı çikolata kadar tatlı bir histi hatta ondan bile daha iyiydi.

Adam sevdiği kadını kucaklarında taşıyarak koltuğa oturttu ve o da sevdiğinin yanı başına oturdu. Şimdi sıra elbisedeydi.

“Kırmızı” dedi Ayaz kıza doğru “Ben sana böyle şeyler giyme demedim mi Kader?” Kız utanarak başını önüne eğdi.

“Ben şey...”

“Bak sana hiç yakışmamış” diye yalan söyledi Ayaz. Hâl-buki kızın bütün fiziğini ortaya çıkaran elbise onu daha olgun ve daha dişi yapmıştı.

“Yengemler zorla giydirdi inan ki” Ayaz kaşlarını çatı.

“Anamlar mı? Onlar mı almış sana bunu?”

“Evet, daha bunlardan çok var. Ama beğenmediysen...”

“Beğenmedim! Hem de hiç beğenmedim.”

“Ben de giymem o vakit, söz” Kader tekrar eğdi başını. Beğenilme isteğiyle atan kalbine ağır bir yük oturmuştu. Ayaz ilk defa onu beğenmediğini dillendiriyordu.

“Ne dediler sana da giydin bunları?” Kader yalan söyleyeceğini önden belli ederek kekeledi

“H-iç ne di-yecekler ki?”

“Kader, yalan söyleme” Ayaz kızın yalan söylediğini gözlerinden anlamıştı. Kader kabullenir gibi olayları anlatmaya koyuldu.

“Ben de hiç beğenmedim senin gibi ama giydiler işte. Ben çok dedim Ayaz çıldırır diye ama sadece onun yanında giyersen sorun olmaz dedi Hanım Ağam, ben de sesimi çıkaramadım” bu fikir Ayaz’ın da aklına yatmıştı. Sonuçta yalnızlarken kim görecekti ki Kaderi.

“Anam haklı, bunları sadece benim yanımda giy.”

“Olur.” Genç kız bir kez daha sıkıntıyla elbiseyi çekiştirdi.

“Rahatsız mısın onun içersinde.”

“Ben alışkın değilim.”

“Alışmalısın sevgilim” dedi Ayaz arsızca.

“Neden ki?”

“Evlenince yani biz beraber yaşayınca böyle elbiseler giyeceksin de ondan” Kız korkuyla geriledi. “Yalnız mı? Konakta yaşamayacak mıyız?” Ayaz hayır anlamında başını sağa ve sola çevirdi.

“Nerede yaşayacağız.”

“Bilmiyorum sevgilim ama o güne çok az zaman kaldı yakında seninle ev bakacağız.”

“Ama ben burayı seviyorum, hem herkes burada.”

“Ben de seni seviyorum ve sadece beni sevmeni istiyorum. Yalnız yaşamayı, hayatımızda yalnızca ikimizin olmasını istiyorum. Sadece sen ve ben.”

“Amcam izin vermez” dedi Kader ciddiyetle. Ayaz sevgilisinin elini öptü

“Ben babamdan izni aldım bile” Kız yenildiğini kabul lenip hemen konuyu değiştirdi. Bu konuyu daha sonra da konuşabilirlerdi. Ayaz’ı bu yalnız yaşama konusundaki kararından vazgeçirmeliydi. Konaktan ayrılmak, ailesinden uzaklaşmak istemiyordu.

“Gözün neden böyle oldu?”

“Şimdi değil” dedi Ayaz Ağa

“Ne şimdi değil?”

“Cevabı, şimdi değil yarın öğreneceksin zaten” Ayaz kızı tam tekrar öpecekken avludan gelen sesler onu durdurdu. Anasının sesi bütün konakta yankılanıyordu. Kime böyle bağıırıyordu ki?

Emine bahçedeki Bilal'e seslenmek için avluya çıktı. Konağın kapısının açıldığını duyunca bir anda küçük hanım ve küçük beyi gördü. Azat ve Dicle beklenenden daha erken gelmişlerdi. Emine hayretler içersinde bağırımaya başladı.

"Hanım Ağam! Hanım Ağam!"

Zümrüt Hanım Emine'nin sesini duyunca hemen avluya çıktı, merakla kadıncağıza baktı.

"Hayrola Emine birine bir şey mi oldu? Neden bağırıyorsun?"

Emine telaşla ellerini salladı ve arından hanımını yanına çağırdı.

"Hanımım geldiler, küçük hanımla ağam geldi." Hanım ağanın aklına hemen kızı ve oğlu geldi ve koşar adımlarla merdivenlerden indi. Oğluyla kızını konağın dış kapısının önünden görünce ayaklarının bağı çözüldü. "Azat'ım!"

Azat anasını görünce ellerindeki torbaları bırakıp hemen anasına koştu. Zümrüt hanım kendisine engel olamadan göz yaşlarını akıttı. Aylar sonra ilk defa evlatlarını görüyordu. Nasıl da özlemişti onları.

"Anam!" dedi Azat anasına sarılırken. Dicle, onları kıskandığını belli ederek konuştu.

"Ne o Hanım Ağam kızını unuttun herhalde?" Zümrüt kızın sesini duyunca ayrıldı oğlundan. Kızı pek güzelleşmişti görmeyeli, sanki biraz boy mu atmıştı? Dicle hemen anasının doğru sarıldı. O hep duygusaldı lakin bunca zamandır anasını görmemesi bu duygusallığını zirvelere taşımıştı.

"Hele bir daha tuttur İstanbul diye bak ben sana neler yapacağım" dedi kadın kızına doğru. Dicle gözyaşlarını elinin tersiyle silerken bir yandan da başını hayır der gibi salladı.

"Yok gitmeyeceğim. Bırakmayacağım sizleri"

Genç kız anasından ayrıldıktan sonra Kader'i aradı gözleri. Yangından ve konağa taşındıklarından daha yeni haberi olmuştu.

"Kader nerede?"

"Ağabeyinin yanındadır, şimdi gelir" Dicle gözlerini kocaman açtı. Nasıl yani Kader ağabeyiyle birlikte miydi?

"Ana emin misin?"

"Neden emin miyim kızım, birlikteydiler işte..."

Ayaz avluda kardeşlerini görünce keyifle gülümsedi. Kader ise Dicle'yi görünce hemen merdivenlere doğru koştu. Dicle ağabeyiyle Kader'i görünce sevinçle atıldı Kader'e doğru

"Kader!" diye haykırdı Dicle. Kader kıza doyasıya sarıldı. Dicle Kader'den ayrılır ayrılmaz saçlarını ve elbiseyi görünce bir ısıklık çaldı. Anlaşılan o yokken Kader baya bir değişmişti.

"Bu halin ne? Televizyondaki mankenler gibi olmuşsun, maşallah" genç kız Dicle'nin elbiseden bahsettiğini anlayınca utanarak bacaklarını kapatmaya çalıştı. Dicle küçük bir kahkaha attı, Ayaz ise hemen duruma el koydu. Küçük bir el hamlesiyle Kader'ini arkasına sakladı. Genç kızın ufakık bedeni Ayaz Ağanın cüsseli bedeninin arkasından görünmez hale gelmişti. Ayaz sinirle soluyarak kardeşine döndü.

"Dicle gülme!"

"Aman ağabey, hemen bağır zaten. Beni hiç özlemedin galiba?" Ayaz yumuşayarak kızın saçlarını okşadı.

"Olur mu öyle şey hiç? Seni çok özledim."

"Ben de" sevinçle atıldı Dicle Ayaz'ın boynuna.

Dicle ile Ayaz ayrılınca sıra Azat'a gelmişti. Azat ağabeyine büyük bir öfkeyle bakıyor, Ayaz ise hiç pas vermiyordu. Birkaç saniye sonra her ikisi de gülmeye başladı, Zümrüt Hanım rahat bir nefes aldı.

"Gel buraya" diyerek takıldı Ayaz. Azat bir anda ağabe-

yine sarıldı, bu iki dağın kavuşması gibiydi. İki kardeş de arada yaşananları unutmuş eskisi gibiydi can ciğer olmuşlardı.

Dicle anasının bütün sorularından ustaca kaçarak soluğu Kader'in odasında aldı. Kesin o yokken bir şeyler olmuştu. Dicle ile divana oturdu Kader. Kızın ardı arkası kesilmeyen soruları başladı bir anda.

"Anlat çabuk" Dicle sabırsız olduğunun önceden sinyallerini vermişti.

"Neyi anlatayım?" Dicle Kadere kısık gözlerle baktı.

"Bana numara yapma, beceremiyorsun, başla anlatmaya yoksa çok kötü olacak."

"Biz nişanlanıyoruz" dedi bir anda Kader. Zaten eninde sonunda Dicle de öğrenecekti, bu durumda en iyisi ondan duymasıydı.

"Ne!" diyerek çığlık attı kız.

"Dicle bağırma, birileri duyacak sonra."

"Kızım sen ne dediğinin farkında mısın?"

"En iyisi sana baştan anlatayım dinle."

Kader Dicle'ye her şeyi en başından itibaren anlattı. Yangını, Ayaz'ın onun odasına geldiğini ve birlikte uyuduklarını. Onunla yaptıkları her şeyi en ince ayrıntısıyla aktardı. Dicle'nin gülmekten karnı ağrıyordu. Demek ağabeyi sonunda kavuşmuştu Kader'e. Neler de yapmıştı öyle? Yemeğe çıkmaklar, beraber uyumaklar, telefon almalar, kitaplar... Anlaşılan ateş bacayı iyice sarmıştı. Genç kız utanıyordu, keşke anlatmasaydım diye düşünmeden edemedi.

"Ay, dur, gülmekten karnım ağrıdı, demek seni odasına hapsetti."

"Dicle! Bak gülme, zaten çok utanıyorum."

“Kızım sen deli misin? Ne var bunda ağabeyim sonunda kavuşuyor sana, ben asıl ona seviyorum”

“Şey ben sana aslında bir şey soracaktım?” Dicle kızın huzursuzca iç çekişiyle heyecanlandı. Oturduğu yerden usulca doğruldu.

“Sor tabi, bana sormayacaksın da kime soracaksın?”

“Dicle bana bir haller oldu”

“Ne halleri kız?” Genç kız hissettiklerini anlatabilmek için sözcüklerle boğuşuyordu. Bu duyguyu nasıl anlatabileceğini bilemiyordu.

“Hiç birisini gördüğün zaman ellerin falan titriyor mu? Şey uzun zamandır tanıdığın ama son zamanlarda daha da yakın olduğun birine. Ya ne bileyim sanki içimde bir kuş var gibi. Her an uçmaya hazır her an özgürmüş gibi. Geceleri kalbim ağrıyor, kendimi yarım hissediyorum. Ben bu duyguyu hiç tanımıyorum, daha önce hiç böyle olmamıştım.”

Dicle düşündü, düşündü hiçbir şey anlayamadı çünkü bu hisleri o hiç yaşamamıştı.

“Bir dakika!” dedi Dicle aniden. Kader sevinçle ona döndü, demek ki cevabı bulmuştu.

“Buldun mu? Neyim var benim.”

“Bak ben bunları bilmiyorum ama sana izlediğim dizilere ve filmlere göre yorum yapabilirim” Kader umutsuz vakaymış gibi Dicle’ye yüzünü astı.

“Dicle ne dizisi ne filmi! Ben burada çok ciddi bir durumdan bahsediyorum.”

“Dur kızım hemen celallenme, bak şimdi, bu durumun aynısını yani hissettiklerini bir çizgi kahramanı da hissediyor”

“Bir de çizgi film izliyorsun öyle mi?” Dicle utanarak cevap verdi.

“Ne yapayım ağabeyim bütün gün okulda, onu bekler-

ken canım çok sıkılıyor, arada bakıyorum öyle. Neyse biz konumuza geri dönelim. Cedric adında bir çocuk Chen adında bir kıza karşı bu hisleri yaşıyordu.”

“Çocuk mu dedin az evvel sen?” Kader büyük bir hüsrarla kıza kaşlarını kaldırdı. Dicle’nin çizgi filmde yola çıkarak ona yardım etmesi bir yana, bu duygularının benzerini yaşanan kahramanın çocuk olması diğer yana.

“Ay sana da iyilik yaramıyor” Kader hemen kızın gönlünü aldı, en azından bir sonuç varsa ortada bilmesi gerekiyordu.

“Tamam, kızma canım, devam et”

“İşte bu çocuk, dedesine senin hissettiklerine benzer sorular sordu, o da onun Chen’e âşık olduğunu söyledi”

Kader aniden divandan kalktı. Ne yani şimdi o da Ayaz’a âşık mı olmuştu?

“Ne oldu?” diye sordu Dicle merakla.

“Yo-k bir şey, sen emin misin? Yani âşık olduğuna”

“Tabi hatta çocuk hep bu duyguları yüzünden kıza rezil oluyor”

“Ama onlar daha çocuk” diyerek isyan etti Kader. Dicle Kader’e inanmayan gözlerle baktı.

“Bunu sen mi söylüyorsun? Ağabeyimin sana çocukluktan beri âşık olduğunu göz önünde bulundurursak eğer, çocuklar da âşık olabilir.”

“Bana sıcak bastı, burası çok mu sıcak?” Kader ellerini yelpaze etkisi vermesi için sallıyor, bu baskıdan bir an evvel kurtulmayı arzuluyordu.

“Yo bence oda serin. Neyin var senin?” Genç kız ona bakan meraklı gözleri es geçti ve her zaman en iyi yaptığı şeyi yapmaya karar verdi. Kaçmak.

Zümrüt baklavanın ve diğer tatlıların tadına baktı. Zennan da onunla birlikte Hacer'e yardım etmek için pilavı yapıyordu. Kader ise yaptığı su böreklerini fırından çıkarıyordu. Zümrüt Hanım oğlu Azat'ın tatlıya olan düşkünlüğünü bildiği için en az beş çeşit tatlı yapmıştı. Kader de Dicle'nin en sevdiği yemek olan su böreğini yapmıştı.

Azat konağa yayılan kokular nedeniyle mutfağın yollunu çoktan tutmuştu. Anasının ve diğer kadınların telaşlı bir şekilde yemek yaptıklarını görünce gülümsedi. Anası yine döktürmüştü.

"Oo, Hanım Ağam bu kadar yemekler kime? Bilseydik dün gelirdik" Zümrüt oğluna bakıp gülümsedi.

"Size oğlum, kime olacak bak sen pek seversin diye neler yaptım" Zümrüt Hanım elindeki bir tepsi tatlıyı oğluna doğru tuttu. Azat gördüğü tatlılardan sonra kapıdan mutfağa doğru hızla yürüdü. Bu ziyafete erkenden başlasa fena olmazdı.

"Ana bunlar ne, kaç çeşit var burada?"

"Ye aslanım hepsi sana feda olsun. Pek zayıflamışsın zaten. Yemek yapmıyor mu Dicle sana?" Azat ağzına attığı şekerpareyle konuşmaya çalıştı.

"Yok ana, senin kızın pek beceriksiz. Evi yakmasın diye mutfağa barikat koydum."

Kader içten bir kahkaha attı, Azat'ın ağzı doluyken konuşması kızı güldürmüştü. Tam da o sıra da Ayaz Ağa kapıda Kader'i izliyordu. Yine kardeşiyle Kader bir aradaydı. Bu his onu öldürüyordu. İnsan sevdiğini kardeşinden kıskanır mıydı? Ayaz kıskanıyordu.

Bir sinirle kardeşine söylendi; "Yavaş ye, boğulacaksın!"

"Boğulmam meraklanma, hem bunları Kader yapmış, nasıl boğulurum" Azat ağabeyisini hep Kader'e karşı kullanırdı. Onu Kader'den kıskandığını çocukluktan beridir biliyordu. Genç adam sinirle ona bakmaya devam etti.

"Yeme o vakit!" Kader olası bir kavganın çıkacağını hissetti ve huzursuzlandı.

"Yok, ben yapmadım onları, ben sadece gül tatlısını yaptım" Ayaz Ağa keyifle gülümsedi, sonunda sevgilisi onu korumak için ortaya atılır hale gelmişti demek.

"Bak gördün mü Azat Efendi. Kader'im ne diyor, gül tatlısını bana yapmış" Azat abisine alayla gülümsedi.

"Nerden biliyorsun, Kader'in öyle bir şey dediğini duymadım."

"Çünkü bu konakta gül tatlısını sadece bana yapar da ondan. Kader gül tatlısının tepsisini bana ver" Kader hemen tepsiyi Ayaz'a uzattı. Ayaz keyifle gülümseyerek aldı tepsiyi. Herkes Ayaz'ın ne yaptığını anlamaya çalışıyordu.

"Emine Abla."

"Buyur Aşam,"

"Bana bir çatal ver" Emine bir telaşla çekmecedен çatalı aldı ve beyine uzattı. Zümrüt kadın oğlunun ne yaptığını anlamaya çalışıyordu.

"Oğlum ne yapacaksın bir tepsi tatlıyla? Çok istiyorsan koyalım bir tabağa ye."

"Yok ana" dedi Ayaz Ağa keyifle.

"Bu oğlun tatlımın hepsini yer sonra. Benim için yapıldı bu tatlı, kimse ağzına bile süremez"

"Hay Allah'ım yine dellendi bu oğlan" Ayaz Ağa Kader'e doğru baktı.

"Gel benimle sevgilim" Kader Ayaz'ın herkesin içinde ona sevgilim demesinden utanmıştı. Emine ve Hacer utanarak başını yana çevirdi. Genç kızdan bir tepki gelmeyince Ayaz kaşlarını çatı.

"Kader, gel dedim!" Zümrüt kadın Kader git anlamın da başını salladı. Kader anasına bile bakamadan çıktı mutfaktan.

Avluda oturdukları için güneş tam tepelerindeydi. Ayaz bir yandan gül tatlısını yiyor bir yandan da kızı doyuruyordu. Kader ne kadar istemese de Ayaz zorla ağzına lokmaları sıralıyordu.

“Yemek yemelisin, çok zayıfladın bu aralar,”

“Ayaz çatlayacağız şimdi, çok yedik hele ki sen.”

“İyi işte benden kurtulursun” diyerek takıldı Ayaz.

“Allah korusun!” Kader’in büyük endişeyle çıkan sesinden adam etkilenmişti.

“Allah beni de seni de korusun sevgilim”

“Benim işim var, gitmem lazım sonra doyurursun beni olmaz mı?”

“Olmaz!” dedi Ayaz Ağa, sıkıntıyla nefes alıp verdi.

“Sana bir şey vereceğim”

“Bana mı?” Kader şaşkın bir ifadeyle adamın gözlerine bakınca Ayaz Ağa ayağa kalktı ve dizlerinin üstüne çöktü. Kader’in şaşkınlığı bin kat daha artmıştı, bu da neydi şimdi?

“Ayaz, ne yapıyorsun?”

“İzin verirsen sana bir şey vereceğim, aslında yarın verecektim ama dayanamadım işte. Hani sabah bana dedin ya gözün neden kızardı diye,”

“Evet” Kız merakla cevabı bekledi.

“Bir elmas ilk önce çok değersiz bir taştır, onu sahibi öğretir ve maharetli elleriyle biçimlendirir. Bu bazen ayları bazen de haftaları alır. Sahibi bu elmasa ondan bir şeyler katar. Âşık ise aşkından üzgünse hüznünden ve özlem çekiyorsa özleminden. Asıl önemli olan onu işlemek değil, ona duygularını yansıtmaktır. Ben seni yansıttım. Sana benzemesi için bir lale motifini işledim. Laleler sevgilim, hayatta ki en nazlı çiçekler-

dir. Tıpkı sen gibi. Senin gibi onlar da incinmelere gelemeler. Çok seversen kaçarlar senden, az seversen küserler, solup giderler. Sen bir lalesin sevgilim, benden kaçmaya çalışırsın ama bilmeni isterim ben de toprağım, onun kadar güçlü müyüm bilmem ama kökünü benim toprağıma bağlarsan bütün ömrüm boyunca susuz bırakmam seni. Seni hep kendi toprağınmış gibi bakarım. Evlen benimle Kader, sonsuzluğa benimle adım at sevgilim, at ki, artık ben de özlemini çekmemeyim.”

Ayaz’ın ağzından dökülen her bir kelime Kader’in yüreğine ulaştı. Böylesine aşk sözlerini Ayaz’dan daha önce hiç işitmemişti. Ellerine bir damla gözyaşı damladı Kader’in, bu onun gözyaşıydı. Ayaz cebinden çıkardığı kocaman bir yüzükle ona bakıyordu.

“Ne dersin sevgilim bu yüzük gibi takar mısın beni de kalbine?”

ONUNCU BÖLÜM

Gözyaşlarım parmaklarıma bulaşıyor oradan kalbime akıyordu. İlk defa bu duyguyu hissettim. Ayaz elleriyle kalbime mekik dokuyordu. Beni her defasında daha da çaresizliğe sokuyordu.

Bir zamanlar günah diyerek kaçtığım bu olaydan şimdi kaçamıyordum, ondan bir saniye bile ayrı kalamaz olmuştum. Bu sevdadır mıydı? Ben Ayaz'a sevdalanmış mıydım? Eğer bu sevdadır ya da aşk değilse neydi, heves mi?

Bana döktüğü her bir kelime beni daha da ağlatıyordu. Ona baktım, gece gibi siyah gözlerine. Acaba kaç kez kaçmıştım ondan. Bana savurduğu her kelimeye artık muhtaç gibiydim. Ben Ayaz'a gün geçtikçe muhtaç kalıyordum. Bana beklentiyle baktığını hissettim, ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyordum. Ne yapabilirdim ki? Konuşamıyordum, dilim lal olmuştu. Bekledi, sadece benim konuşmam için beni bekledi.

Önce ellerimle gözyaşlarımı sildim, konuşmak için kendimi toparlamam lazımdı.

"Ayaz" sadece onun ismini zikredebilmiştim. Sesimin titrediğini hissettim, bedenim de sesim gibi titriyordu. Bana umutla baktı.

"Söyle, benim küçük sevgilim"

“Gözlerin” dedim zorlukla” Benim yüzümden mi bu halde?” Ayaz sorunun karşısında kaşlarını çatı.

“Kader, yine o saçma sapan konuşmalardan birini yaşamayacağız değil mi?”

“Hayır! Ben sadece...” konuşamıyordum, o da anlamıştı zorlandığımı, elleriyle yüzümü kavradı, ona bakmam için beni zorladı. Aslında zorlamasına gerek de yoktu. Ben uzun zamandır gözlerimle onu arar olmuştum, onu görmesem gözlerim hemen isyan ediyordu. Ayaz gülümsedi.

“Senin için bir gözüm kanlanmış, çok mu? Ben onca yıl kalpsiz yaşayabildiysem, bir ömür sol gözüm olmadan da yaşayabilirim”

“Neden?” dedim kısaca. Bana tekrar gülümsedi.

“Çünkü seni çok seviyorum” sanki avuçlarının içerisinde değerli bir elmas tutar gibi onun yüzünü avuçladım. Bana iri iri bakan gözlerine hiç olmadığım kadar dikkatle baktım. Başparmağımla onun elmacık kemiklerini okşadım.

Sustuk, ikimiz de sadece bakiştık. Ona bakarken de ilk defa canım yandı. Acaba o da benim gibi miydi şu anda? Onca olay, onca söz, onca kavga ve gürültü, ne olmuştu onlara? Hepsi bir silgiyle silinmiş ve mazide mi kalıştı? Yoksa hala bizimle miydi?

“Ben” dedim tekrar “Seni kazanmak için ne yaptım?” fısıldıyordum. Onun gibi birisini kazanmak için ne yapmışım? Bu kadar yanımda, yakınımda olduğu halde nasıl görememişim?

“Ben senden kaçtıkça yoruluyorum ama sonra sensizliği tadınca canım yanıyor. Sanki çok uzun seneler görmemişim gibi oluyorum. Seni kırdım, incittim ve belki de canını yaktım ama sen...”

Tekrar bir nefes aldım konuşmam gittikçe yoğunlaşıyor ve bu durum rahat konuşmama engel oluyordu. Ona her şeyi anlatmalıydım, en başından.

“Sen diyorsun ki yine gel, bana yüzük yaptın öyle mi? Benim için bir de bunca olaydan sonra, ben seni hak edecek ne yaptım Ayaz?” Ayaz aniden beni kendine çekti. Her zaman yaptığı hareketle burnunu saçlarıma doğru sakladı. O da benim gibiydi, benim gibi dağılmıştı...

“Sen hak etmek için ne yaptın bilemem ama ben bu acıyı hak etmek için ne yaptım çok iyi biliyorum”

Aniden ondan uzaklaştım.

“Ne yaptın?” dedim merakla. Bana boş gözlerle baktı.

“Seni çok sevdim Kader ve hala seviyorum. Sensizlik benim canımı acıtıyor ve bir gün Rabbimin seni benden alacağını da çok iyi biliyorum. Bütün sevenler gibi ayrılıktan korkuyorum. Ben Allah’ın işine karışıyorum Kader. Ayrılık da Allah’tan, sevmek de ondan. Seni çok sevdim, o bilir burasının nasıl yandığını. Yana yana sevdim ben seni.”

Ellerimi onun kalp hizasına doğru koymuştum. Bana dolu dolu gözlerle baktı.

“Ve bir gün ben senden ayrılırsam, o zaman... İşte o zaman ne yapacağımı bilmiyorum. İnan hiç bilmiyorum.” Bir süre sessizliği dudaklarımdan istemsizce dökülen kelimeyle bozmuştum “Kader...”

“Kader bize ne oyunlar oynar, nereye sürükler bilemeyiz” diyerek geveledim. Bana bakıp gülümsedi.

“Benim Kader’im beni nereye sürüklerse oraya giderim”

Yalnızca tebessüm ettim. “Eğer kaderimizde ayrılık yazılıysa...” Parmaklarını aniden beni susturmak için dudaklarına götürdü ve bir yemin edermiş gibi konuştu.

“Ayrılık yok sevgilim, bize ayrılık yasak, haram. Daha seninle geçirmem gereken bir elli sene var.” Ona inanmayan gözlerle baktım.

“Elli mi? Ama bu çok uzun süre.”

“Aslında sevgilim ben ortalama olarak konuştum.” Bana

ağzı kulaklarında gülerek konuşuyordu, eskilerde kalmış bir duygu vardı üzerinde.

“Sen bunlarla kafanı yorma sevgilim. Zaten elimde hazırlanmış bir hayat projesi var, yakında uygulamada olacak. Peki, teklifim?” dedi merakla, gözlerimle yüzüğe baktım. O kadar güzeldi ki... Etrafında pırlanta taşlar vardı, ön tarafı ise lale modelindeydi. Kimsenin kolay kolay sahip olamayacağı bir şeydi. Kesinlikle çok pahalıydı.

“Ben bunu kabul edemem” dedim üzülerek. Bana büyük bir öfkeyle baktı.

“Nedenmiş o?”

“Ayaz bu çok pahalı ve çok özel” sinirle nefes aldığını hissettim. Ona bakamadım çünkü daha fazla sinirlenebilirdi.

“Pahalı mı? Senden değerli mi sanıyorsun? Benim karım olduğunda sana onca şey aldığım zaman da böyle itiraz mı edeceksin? Sence ben buna izin verir miyim?”

“Ha-yır” dedim zorlukla.

“O zaman bu yüzüğü kabul et. İnan ki, tam yedi gündür bununla uğraşıyorum ve bu yüzük yüzünden seni tam yedi gündür adam gibi göremedim!”

“Bana öyle inanmayan gözlerle bakmayı kes lütfen, senden daha özeli yok hayatımda. Sadece kabul et Kader. Beni kalbine kabul et”

Zorlukla nefes aldım, bunu yaptığımı inanamıyordum.

“Kabul ediyorum” dedim. Bir anda çocuk gibi gülmeye başladı. Yüzüğü parmağıma taktığında anlamıştım. Ben bu yüzüğü takarak Ayaz’a benzeyecektim. Onun gibi âşık olma-ya başlamıştım.

Hakan sinirle soludu. Neredeydi? Nerede ve kiminleydi? Bu sorular tam üç haftadır beyninde bir arapsaçı halinde duruyor ve rüyaları kâbuslara dönüyordu. Her zaman gözünün önünde olan meleği şimdi ortarlardan kaybolmuştu. Ondan haber alamamak Hakan'ı deli ediyordu.

Her yere bakmıştı. Evlerine, hastanelere hatta babasının iş yerine bile gitmişti. Allah'tan ailesi zengin ve köklüydüler yoksa bunların hiçbirini yapamazdı. Gözleri delice bir arzuyula Kader'i arıyor onu bulamamak ise Hakan'ın öfkesine öfke katıyordu. Oturduğu sıradan aniden kalktı. Kader'in yerini ancak Gül bilirdi. Onu sıkıştırırsa belki bir şeyler öğrenirdi. Hakan Gül'ü okulun bahçesinde görmüştü. Aptal kız diyecek söylendi, en yakın arkadaşı yoktu ve onun umurunda bile değildi. Hakan Gül'ün koluna aniden yapıştı, genç kız korkuyla çığlık attı. Onu korkutanın Hakan olduğunu görünce ufak çaplı bir şok yaşadı. Kesin yine ona Kader'i soracaktı. Kahretsin diyerek söylendi kız.

Hakan kızı okulun banklarına doğru sürükledi ve bir banka doğru ittirdi. Genç kız korkarak oturdu.

"Nerde?" Ona bakan öfkeli bakışlar kızı daha da korkutmuştu. Gül kim hakkında konuştuğunu anlamamış gibi yapmakta çare aradı. "Kim?"

Hakan öfkeyle bağırdı. Ona yalan söylüyordu bunu her halinden anlamıştı.

"Kızım, ben aptal mıyım? Sence beni kandırabilir misin?"

"Ben bir şey mi dedim, kim hakkında konuşuyoruz onu anlamadım."

"Gül, sabrımı zorlama!" diyerek haykırdı Hakan

"Kader nerede?" Gül dudaklarını ısırđı şimdi yanmıştı işte.

"Bilmiyorum" diyerek yalan söyledi. Hakan kızın çenesinden sıkıca kavradı ve ona bakması için zorladı.

“Kader nerde dedim Gül! Nerede olduğunu çok iyi biliyorsun, hemen söyle”

“Bilmiyorum on kere mi söyleyeyim. Geçen gün de söyledim!”

“Bak eğer biliyor ve söylemiyorsan yemin ederim seni öldürürüm! Eğer babanın işinden olmasını istemiyorsan hemen söyle bana Kader’in yerini” Kızın korkusu bir kat daha artmıştı. Telaşla başını salladı.

“Yapamazsın!” Hakan keyifle gülümsedi.

“Bir telefon açmama bakar, bunu istemiyorsan hemen adresi ver” Gül sıkıntıyla gözlerini yumdu. En yakın arkadaşını ele vermek zorundaydı. Babası yeni iş bulmuştu, eğer işinden olursa halleri duman olurdu.

“Tamam” dedi üzüntüyle. Hakan bu sefer daha da güldü.

“Beni zora sokmayacağını biliyordum, adres?”

“Beyzade Konağı, biliyorsun değil mi?” Hakan bir anda korkuyla kıza baktı. Meleği gözünün önündeydi ve o görememişti öyle mi? “Orda mı?”

“Evet”

“Sen nerden biliyorsun?” dedi Hakan bir anda.

“Geçen anasıyla geldiği bize, konuştuk biraz” Hakan tekrar sinirlenmişti. Bu aptal kız meleğini ondan saklamış mıydı? “Ne zaman?” diye bağırdı

“Çarşamba günüydü herhalde”

“Ne dedi sana” Hakan en çok bu sorunun cevabını merak ediyordu. Ya bir daha gelmezse okula, o zaman ne yapacaktı?

“Konuştuk işte, kız kıza konuşulacak şeylerden bir de şey dediydi...” Hakan aniden atıldı.

“Ne dedi? Genç kız sıkıntıyla iç çekti. Kader için çok kötü sonuçlar doğuracak olan cevabı verdi.

“Okul- okulu bırakmış”

Hakan bir anda kızın omuzlarından sarsmaya başladı.

Yalan söylüyordu, meleği onu bırakamazdı.

“Yalan söylüyorsun” dedi haykırarak

“Sana yalan borcum yok Hakan, Kader’i artık rahat bırak, o nişanlı sayılır” Gül ağzından çıkanları düşünemeden söylediği için bir anda afalladı, sol eliyle ağzını kapattı. Hakan duyduklarıyla bir anda şoka girmişti. Akli Gül’ün söylediklerini anlamaya çalışıyordu. Sevddiği kız okulu nişanlandığı için mi bırakıyordu? Onu bırakıyor muydu? Evlenecek miydi? Bir başkasıyla mıydı şu anda? Ona bir kez bile gülümsememişti ki daha. Hakan bir anda yıkılmıştı, zorlukla konuştu.

“Ne? Ne de-din sen?” Gül Hakan’ı sakinleştirmek için sakin bir tonda konuşmaya çalıştı.

“Hakan çok üzgünüm ama bu doğru, Kader evleniyor” Hakan boğazına takılan bir yumruğu görmezden geldi.

“Kiminle? Hangi piçle evleniyor!”

“Hakan...”

“Konuş kimle dedim sana” Gül Hakan’ın çaresizliğini görmüştü, demek ki o da çok seviyordu Kader’i. Bir anda ona karşı içi acıdı, onun için üzülmüştü.

“Ayaz ile evlenecek”

“Hangi Ayaz? Mardin’de kaç Ayaz var biliyor musun kızım sen?”

“Ayaz Beyzadeyle evleniyor.”

Hakan ikinci şokunu daha yaşıyordu. Kader amcasının oğluyla mı evleniyordu? Sinirle dişlerini sıktı. Gül Hakan’ın kıpkırmızı gözlerine çekinerek baktı. Eğer Gül doğruyu söylüyorsa meleğini onun elinden alması biraz zorlaşacaktı. Ayaz’ın Ağa olduğunu biliyordu.

“Emin misin?”

“Evet onları beraber gördüm” tekrar yumruklarını sıktı ve içinden ona kadar saydı. On saniye sonra diyerek tekrarladı on saniye sonra sakinleşeceğim. Ama tam üç dakika geç-

mesine rağmen öfkesinde gram azalma yoktu. Gram sakinleşmiyordu.

Azat kız kardeşinin elindeki kumandayı aniden aldı. Dicle öfkeyle ağabeyine baktı. En sinir olduğu şeyi yapıyordu Azat, elinden kumandayı alıyordu.

“Ama bu akşam benim dizim var” Azat pek umursamıyormuş gibi ona gülümsedi.

“Bana ne ben mi dedim bugün diziyi koyun diye bütün gün magazinden ve dizilerden başka şeylere bakmaz oldun zaten” Dicle anasına umutla baktı. O ona hiç kıyamazdı.

“Ana ya bak sana oğlun ne yapıyor? Bir diziyi bile çok görüyor bana”

“Sakın ana, bu kızın yemek yapmayı daha bilmiyor ama maşallah hangi ünlü kiminle, hangi dizide ne olmuş dizideki oyuncuların çok daha iyi biliyor” Zümrüt elindeki kahveyi gülmekten az daha döküyordu. Halaoğluyla kızı tam gaz atışıyordu. Kalbi sevinçle doldu hiç değişmemişlerdi.

“Beraber yaşamak size pek yaramamış anlaşılır.”

“Sorma, yemek bile yapamayan kızınızı taktınız peşime”

Dicle alındığını belli edercesine somurttu.

“Gelmem ben de bir daha” Azat kardeşinin gönlünü almak için ona doğru kumandayı uzattı. Zaten Dicle kumandayla bile hemen barışacak bir insandı. Kız sevinçle ağabeyine gülümsedi, Azat da göz kırptı. Hanım Ağa kapı eşiğinde Kader’i görünce hemen yanına çağırdı. Kader utangaç bir şekilde sol elini saklayarak içeriye girdi. Dicle Kader’in elini neden sakladığını anlamamıştı. Azat ise onu fark bile etmemişti. Dicle bir anda kızın elinden gelen ışığı gördü bu kesinlikle bir elması yoksa bu kadar güzel parlamazdı. Kumandayı hemen kenara bırakıp haykırdı.

“Aman Allah’ım elinde elmas mı var?” Kader içinden Dicle’ye söylendi. Hemen de fark etmişti.

Kader umursamazca konuştu “Ne elması Dicle?” Zümrüt Hanım yanında oturan kıza baktı, o da fark etmişti parmağın-daki şeyi sakladığını ama sesini çıkarmamıştı.

“Yalan söyleme, gördüm kafam kadar yüzük var, kesin elmas, bakayım ne olur!” Kader yakalandığını kabul etmiş-ti, elini açığa çıkarınca Zümrüt ve Dicle hayretler içersinde yüzüğe baktılar. Zümrüt kadın hayatında hiç bu kadar güzel yüzük görmediğini düşündü. Dicle ise hiç yüzük görmemiş gibi kızın narin parmaklarında yer alan yüzüğe bakıyordu. Yüzüğe dokunmak için uzandı.

“Takabilir miyim? Lütfen Kader” Kader kıza gülümsedi, “Elbette takabilirsin”

Kader yüzüğü tam çıkarıyorken Ayaz Ağa odaya girdi. Kader’in yüzüğü çıkardığını görünce sinirle konuştu.

“Ne yapıyorsun sen?” Kader hemen yüzüğü geri taktı.

“Hiç, ben sadece yüzüğü Dicle’ye gösteriyordum.”

“Yalan söyleme gördüm çıkarıyordun!” Dicle duruma hemen el attı.

“Ben istedim çıkarmasını çok beğendim, takmak istedim sadece”

“İsteme! O Kader’in yüzüğü. Kader bir daha çıkardığını görmeyeceğim”

Dicle alınmıştı, Ayaz ona ilk defa bağıyordu.

“Bu kadar değerliyse bir daha dokunmam, özür dilerim.” Ayaz kız kardeşini kırdığını anlayınca hemen onun gölünü al-maya koyuldu. Onu boş yere üzdüğü için kendisine kızmıştı.

“Ben sana senden değerli mi dedim? Sadece o yüzüğün Kader’in parmağından çıkmasını istemiyorum.” Kız tekrar alınarak konuştu.

“Sen mi yaptın?”

“Evet, sana da bir kolye yaptım, daha hazır değil ama salya kadar hazır olacak” Dicle bir anda mutlulukla gülümsedi. Onun için bir kolye mi tasarlamıştı?

“Gerçekten mi? Benim için mi yaptın?” Ayaz Dicle’nin uzun siyah saçlarını okşadı. Ona olan sevgisini belli edercesine alnına küçük bir öpücük kondurdu.

“Tabi senin için, Kader benim sevdiğim ama sen de benim canımsın” Dicle sevinçle Ayaz’ın boynuna atıldı. Onun için birini özel bir şeyler yapması incinen gururunu tekrar toparlamıştı.

“Çok teşekkür ederim, beni çok mutlu ettin ağabey. Nerede şimdi?”

“Odamda git bak” dedi Ayaz.

“Ben kolyeme bakmaya gidiyorum” Dicle’yi mutlu ettiği için Kader Ayaz’a minnetle tebessüm etti. Ayaz Dicle’nin gönlünü anında almıştı.

“Hangi ara yaptın oğlum bu yüzüğü? Çok güzel maşallah nazar değmesin”

Azat abisini delirtmek için alayla konuştu.

“Aman ana Ayaz Ağa için sorun mu, söylemiştir bir adama o da hemen hazırlamıştır” Ayaz tam kardeşini boğazlayacakken Kader konuştu.

“Ayaz bunu kendi elleriyle yaptı” Ayaz keyifle sevdiği kadına baktı, son zamanlarda onu sahiplenmesi dikkatinden kaçacak gibi değildi. “Duydun işte Azat efendi. Aldın mı ağzının payını?”

Azat sessiz kalmayı yeğledi. Tam o sırada içeriye Hacer girdi. Kadın koşturmaktan kan ter içinde kalmıştı.

“Hayrola Hacer bu ne telaş?” dedi Zümrüt kadın, Hacer önce soluklandı, daha sonra Kader’e doğru konuştu.

“Kader yavrum, Gül diye bir arkadaşın geldi, konağa girmedi de içeriye, seni dışarıda bekliyor, hele bir git bak” Genç

kız arkadaşının ismini duyunca meraklandı. Neden içeriye girmek istememişti ki? Ayaz'ın ise yüzü birkaç saniyede sert bir ifadeyle donuklaşmıştı. O Gül denilen kız yine karşılarına çıkmıştı işte.

"Hanım Ağam?" dedi Kader izin ister gibi. Ayaz'dan izin isteyemedi çünkü izni vermeyeceğini adı gibi biliyordu. Zümrüt kadın sıkıntıyla oğluna baktı. Oğlunun yüzünü görünce izin vermek istemedi ama Kader'in de hatırını kırmayı hiç istemiyordu.

"Git kızım" Ayaz birden ayağa kalktı.

"Ne demek git, o gelsin konağa? Onun ne işi var dışarıda?"

"Ayaz oğlum, gitsin baksın kız. Bakalım ne istiyor, sonra gelirler konağa."

"Olmaz!" dedi Ayaz hışımla. Kader yumuşak bir sesle konuştu

"Ayaz, lütfen, fazla sürmez, hem bir yarım saat kadar."

"Olmaz dedim."

"Abi izin ver gitsin, hem ne yapacak kız Kader'e? Kaçırarak değil ya?" Ayaz sıkıntıyla ofladı, gerçekten de korkuyordu.

"Pekala, bir şartım var, tam yarım saat! Yarım saat sonra buradasın yanımda, anlaşıldı?" Genç kız gülümsedi ve başını olumlu anlamında salladı. "Anlaşıldı, geç kalmayacağım söz"

Kader avluya indiği gibi büyük kapıya doğru yürüdü. Yanına sadece telefonunu almıştı, zaten fazla da zamanı yoktu. Ona kapıyı açan evin güvenliği için bekleyen Halil ile Mehmet oldu. Konaktan çıkar çıkmaz karşısında onu bekleyen Gül'ü gördü. Genç kız hemen arkadaşının boynuna sarıldı ama sanki Gül'ün bir sorunu varmış gibiydi. Bir garipti bugün.

“Çok özledim seni, iyi ki geldin”

Gül Kader’den ayrılırken bir anda kıza doğru özür diler gibi baktı.

“Ne oldu?” diye sordu Kader merakla.

“Özür dilerim Kader. Yemin ederim ki çok üzgünüm, beni tehdit etmeseydi söylemezdim ama...” Kader kızın söyledikleriyle nefesinin kesildiğini hissetmişti. Korkudan tepki veremez hale gelmişti.

“Burada mı?” diye sordu kız. Hakan buradaydı. Genç kız sıkıntıyla gözleriyle sokağın sonundaki arabayı işaret etti. Siyah camla kaplı arabanın içinde Hakan’ı görmüyordu ama hissetmişti.

“Gül, ben nişanlıyım ve artık daha dikkatli davranmam lazım. Ayaz gelirse neler olur biliyor musun?”

“Bak senin için endişelendim ama Hakan çok kötüydü ve benden bir iyilik istedi. O çok kötüydü Kader, sanki parçalanmış gibiydi” Gül arkadaşına doğruyu söylediğini kanıtlamak ister gibi çırpınsa da Kader zaten onun doğruyu söylediğine emindi.

“Peki, ne yapmamı istiyorsun?”

“Hakan ile konuşmanı, belki ona iyi gelir.”

“Yapamam!” dedi Kader sıkıntıyla.

“Bak ben sokağın başında olacağım. Sadece on dakika onunla görüş, eğer birisi çıkarsa zaten sizi göremez, camlar siyah ekran” Kader tekrar arabaya baktı ve kabul ettiğini gösteren işareti verdi.

Hakan arabada Kader’in konaktan çıktığını görür görmez gözlüklerini çıkardı. Başını direksiyona koyarak melegini inceledi. Onun için bir ömür gibi gelen tam iki hafta, onu görmeyi düşlemişti ve şimdi tam karşısındaydı. Bembeyaz dizlerine kadar gelen elbisesi ona çok yakışmıştı. Hakan kızın saçları inceledi. Kesilmişti, beline kadar gelen o güzel saçların

yerine omuzlarına doğru dökülen saçlar gelmişti. Sanki Kader daha olgun görünüyordu, daha da güzel.

Kader arabaya biner binmez Hakan'ın göz hapsine girmişti. Genç kız sıkıntıyla ellerini saçlarına doğru sürdü.

"Sadece on dakika, daha fazlası için vaktim yok" Hakan alayla gülümsedi.

"On dakika mı?"

"Evet!"

"Peki" Hakan arabanın camından dışarıya baktı.

"Benim için ayıracak bir on dakika yok ama o piç için var değil mi? Çok merak ediyorum neden o diye. Neyi fazla benden?" Hakan sinirinden kuduruyor, Kader ise susuyordu.

"Tam dört sene lan! Dört sene sesimi dahi çıkarmadan seni sevdim. Sen ne yaptın, görmedin bile. Bana bir kere gülümsemedin, kaçtın benden. Hani sadece okumak istiyordun, hani kimsede gönlün yoktu o halde neden nişanlandın?"

Genç kız uzun parmaklarına sabitlemişti gözlerini. Ona vereceği bir cevap yoktu.

"Susma!" diye bağırdı genç adam. Kader ona yalnızca boş gözlerle baktı.

"Ben sana olmaz dedim Hakan. Sana asla ümit vermedim. Evet, doğru benim tek arzum okumaktı ama elimden aldılar. Ben de kader dedim ve boyun eğdim. O piç dediğin adam benim nişanlım..." Hakan aniden kıza bağırdı.

"O senin hiçbir şeyin değil tamam mı? O mu seni çok seviyor he! Ben seviyorum lan seni! Ben!" gözlerinin yandığını hissediyordu. Öfkeden yüzü kıpkırmızıydı, boğazı ağrıyordu bağırımdan.

"Yanılıyorsun" dedi Kader.

"Beni gerçek seven o." Hakan Kader'in ağzından çıkan her sözle daha da yıkıldı.

"Demek senin de gönlün var öyle mi? Boşuna korumasın o vakit onu!"

“Benim gönlüm Ayaz’da olsa ne değişecek? Sana âşık olacağımı mı zannediyorsun? Anla artık Hakan, benden sana ne yar ne de dost olur” Kader arabadan tam inecekken Hakan arabayı kilitledi. Genç kız kapıyı açmayı denedi ama beceremedi.

“Aç kapıyı!” diye bağırdı Kader. Adam rahat bir şekilde konuştu.

“Konuşmamız daha bitmedi”

“Bitti!” diye itiraz etti genç kız.

“Ben bitti dediğimde biter her şey! Şimdi beni iyi dinle o Ayaz mıdır her ne ise...” Hakan konuşurken kızın sol elindeki yüzüğü gördü. Bütün bedenine bir öfke dalgası ele geçirdi.

“Çıkar o yüzüğü!” Kader korkarak sakladı yüzüğünü

“Hayır!”

“Çıkar, yoksa ben zorla çıkarırım. O adi herif aldı değil mi?”

“Kahretsin!” Hakan elleriyle direksiyona vurunca korna sesi uzun bir süre çaldı. Kader korkarak konuştu.

“Yapma biri duyacak” Hakan kıza doğru konuştu.

“Duysunlar ne değişir! Onlardan korkum mu var?” Kader korkuyla koltuktan doğruldu. Hakan’ın gözü kara olduğunu hep biliyordu ama onu hiç bu kadar kontrolden çıkmış görmemişti. O anda konağın kapısının açıldığını görünce hemen Hakan’a bağırdı.

“Ne yaptığını gördün mü? Hemen uzaklaşalım buradan, yakalanırsak neler olur biliyor musun?”

Hakan kıza inanmayan gözlerle baktı. Kader hafifçe başını eğdi ve tekrar öfkeyle haykırdı.

“Ne bakıyorsun, sür arabayı! Ayaz görecekt şimdi”

Hakan anahtarı keyifle çevirdi ve ardından kıza kaçamak bir bakış attı. “Sen nasıl istersen melek”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Dicle elinde ki daha bitmemiş kolyeyi anasına gösterdi. Zümrüt Hanım da kızı gibi kolyeyi çok beğenmişti. Kader'in yüzüğü kadar gösterişli olmasa da önemli değildi. Önemli olan Ayaz'ın onu düşünmesiydi.

"Ay! Ağabey bu çok güzel. Çok teşekkür ederim."

Ayaz'ın Dicle ile ilgilenecek vakti yoktu. Akıllı Kader'deydi. Tam on dakika olmuştu. Sıkıntıyla kolundaki saate baktı. Bir of çekti, kesin o salak kız Kader'e saçma sapan şeyler söyleyerek aklını karıştırıyordu. Dicle Ayaz'ın neden sıkıntılı olduğunu anlayamadı, soran gözlerle Azat'a baktı. Azat ben karışmam işaretini yaptı. Zümrüt oğlunun sıkıntısını anladı, onu sakinleştirmek için konuştu.

"Oğlum, gelir şimdi meraklanma"

"Ana ne vardı izin verecek, benim iznimi bile danışmadan hem de" Ayaz'ın sesinden çıkan öfkeyi Dicle dahi hissetmişti.

"Ağabey, ne yapacaktın? Kızı konağa mı hapsedecektin?" Ayaz Azat'ın söyledikleriyle daha da öfkeleni.

"Evet yapacaktım! Gerekirse onu da yaparım!"

"Ağabey Kader mi gitti?" Dicle etrafını önce bir taradı ardından anasının yanına geçti. Azat, evet anlamında başını sallayınca Dicle oturduğu yere iyice sindi. Ayaz'ın sağ solu hiç belli olmazdı.

Ayaz koltuktan hışım ile kalktı, cama doğru yürüdü sıkıntıyla ellerini saçlarına daldırdı. Eğer beş dakika sonra Kader gelmezse o gidecekti. Zümrüt kadın oğlunun bu hallerine hem üzüyor, hem de seviniyordu. Üzüüyordu çünkü oğlu hep endişe halindeydi. Seviniyordu çünkü Ayaz Kader'i canından çok seviyordu, onu kimse Kader kadar mutlu edemezdi.

Ayaz Ağa camdan dışarıya bakarken bir anda bir korna sesi duydu. Bu da neydi şimdi? Bir araba sürekli olarak korna çalıyordu.

"Duydunuz mu?"

"Neyi?" diye sordu Dicle, Ayaz birden rüzgâr gibi esip çıktı odadan. Zümrüt kadın oğlunun nereye gittiğini anlayamadığı için arkasında bağırdı.

"Oğlum nereye? Allah Allah delendi gene bu oğlan, kalkın bir bakalım gene bir delilik etmesin!"

Ayaz Ağa önüne geçen her insanı bir kasırğa gibi kenara fırlatıyordu. Emine Ayaz'ın onu itmesiyle elindeki tepsi yere devrilmişti. Kadıncağz hayretler içersinde konuştu.

"Anaa! Kız Ağam gene dellenmiş ya. Hacer koş kız!"

Hacer mutfaktan elleri sabunlu halde çıktı. Belli ki bulaşıkları yıkıyordu. Hacer Emine'ye doğru çemkirerek konuştu.

"Ne var kız! Niye bağıırıyorsun?"

"Kız koş Ağam gene dellendi" Hacer bir eyvah çekti. Ayaz dellendiyse kimseler tutamazdı onu. Yakıp kül etmeden kimseleri sağ koymazdı.

"Nerede Ağam söylesene?"

"Ben nerden bileyim, koşarak çıktı konaktan. Elimdeki tepsiyi bile devirdi baksana!"

“Kız bırak şimdi tepsiyi, koş Hanım Ağamı çağır!” Emine koşarak çıktı merdivenlerden, ama her şey için çok geçti artık. Ayaz’ın çıkaracağı kıyamet birazdan yer sarsıntısıyla birlikte gerçekleşecekti.

Ayaz konağın kapısını bir gürültüyle açtı, sokağın her iki yanına da baktı ama Kader’den hiçbir iz yoktu.

“Kader! Kader! Neredesin?” Ayaz sinirle birkaç küfür savurdu. Korktuğu başına gelmişti. Kader ellerinden kayıp gitmişti, belki de kaçmıştı. Ondan kaçmış olabilme ihtimali adamı deli ediyordu. Ayaz Ağa çaresizlikle tekrar bağırdı.

“KADER!!!”

Halil Ağasının yanına vardığında, Ayaz’ın yüzündeki perişanlığı görmüştü. Perişan haldeydi Ayaz Ağa, sevgilisini gözlerinin önündeyken kaybetmişti. Kaybolmuştu.

“Ağam” dedi Halil, Ayaz Ağa bir volkan gibi patladı. İşe yaramaz adamlar, işlerini adam gibi yapsalardı, belki de Kader kaçamaz, gitmezdi.

“Sizi buraya bostan korkuluğu diye mi diktik? Hesap ver Halil Kader’im nerede söyle?”

Halil sıkıntıyla ellerini birleştirip başını yere eğdi. Nasıl hesap verebilirdi ki, zaten ne diyebilirdi? Ayaz Ağa Halil’in suskunluğuyla daha da çığırından çıktı. Ellerini adamın yakalarına geçirdi ve onu sarsmaya başladı.

“Susma söyle! Nerede Kader söyle yoksa öldürürüm seni!”

“Ağam yeminle az evvel fark ettik biz de”

“Ne demek az evvel lan! Ben sizi niye besliyorum he!”

Ayaz’ın sesi artık bağırmaktan kısılmıştı. Halil ilk defa hata yapıyordu, karşısında onu öldürecek gibi davranan adama ne yapacağını ne diyeceğini bilmiyordu.

“Ağam Kader hanımın yanındaki kızı aldık zaten” Ayaz’ın öfkesi bu sefer iki kat daha da artmıştı.

“Nerede o kız?”

“İçeride Ağam, belli ki çok korkmuş”

Ayaz Ağa Halil’in dediklerini duymazdan geldi, koşarak içeriye girdi. Girer girmez Mehmet’tin yanındaki Gül’ü gördü. Kızın ağladığını görünce daha da öfkeleni. Demek yalandan ağlıyordu şimdi de! Ayaz Ağa avluyu kıyamette sürükleyecek sesle bağırdı. O kızı kendi elleriyle öldürecek.

“Söyle! KADER nerede?”

Genç kız Mehmet’in arkasına saklandı. Allah biliyor ya bu adamdan ödü kopuyordu. Mehmet Ağasının suallerini görmezden gelip kızı arkasına sakladı.

“Ağam kız çok korkmuş”

“Başlatma şimdi onun korkusundan! Mehmet cevap versin şu kız, SON KEZ SÖYLÜYORUM KADER NEREDE?”

Gül’ün ağlamaktan sesi kısılmıştı. Önce hıçkırığını yuttu, ardından zorlukla konuştu.

“Bilmiyorum” Ayaz bir anda kızı yakalamak için atağa geçti ama Mehmet buna izin vermedi. “Ağam!”

“Mehmet çekil öldürecekim bu kızı!”

O esnada Zümrüt kadın merdivenlerin başından oğluna doğru bağırdı. Ayaz Ağa anası yüzünden geri adım atmak zorunda kaldı.

“Ayaz!”

Herkes avluda toplanmıştı. Ayaz’ın şiddetinden en çok Gül korkuyordu. Azat ağabeyinin neden delirdiğini anlamıştı. Koşarak aşağıya indi, Mehmet’in arkasına saklanan kızı geç de olsa fark etti. Ayaz’ı sakinleştirmek için onu kenara çekti.

“Ağabey gel benimle, önce sakinleş.”

“Nereye geleyim Azat! Kader yok diyorum sana”

“Tamam, sen bir sakin ol, gelir şimdi. Kızı da korkutmuşsun belli ki”

“Bırak beni, benim Kader’i bulmam lazım” Ayaz hırlar gibi kardeşine dişlerini gösterse de Azat geri adım atmadı.

Zümrüt kadın Kader’in ortalıklarda olmadığını duyunca bir ağıt yaktı. Şimdi Ayaz’ı nasıl durduracaklardı?

“Oğlum gel otur hele, bulunur Kader. Kaçacak değil ya?”

Ayaz anasına öfkeyle haykırdı. “Kaçmadıysa nerede ana! Kader nerde?”

Emine elindeki soğuk suyu Ağasına sundu. Ayaz Ağa tek yudumda içti buz gibi suyu. O bile söndüremiyordu içindeki yangını. Hiçbir şey söndüremezdi Kader’in yokluğunu.

“Şimdi!” dedi Ayaz Ağa, sakın tutmaya çalıştığı bedenini kızı doğru çevirdi.

“Ya konuşursun ya da ben seni konuşturmasını iyi bilirim, anlat!”

Gül nasıl bir yalan söyleyeceğini yaklaşık on dakikadır düşünüyor ama bir türlü bulamıyordu. Yalan söylemek sandığından daha da zordu. Genç kız sıkıntıyla dişlerini dudaklarına geçirdi. Bugün bu konaktan sağlam çıkamayacaktı.

“Bak kızım” dedi Zümrüt kadın sakinlikle.

“Sen kötü bir kızı hiç benzemiyorsun, bize zorluk çıkartmadan Kader nerede söyle kızım. Vallahi bu çocuğu zor tutuyorum bilesin!”

Gül titreyen sesiyle onlara yalanları sıraladı eğer gerçeği söyleseydi Ayaz hem Kader’i yakardı hem de onu. Hakan ise cabası olurdu işin.

“Ben ona şey dedim...”

“Ne dedin lanet olası, çabuk söyle!”

“Fatma öğretmenin bugün gideceğini, şey onun tayini çıkmıştı da”

Aslında yalan da söylemiyordu, gerçekten de bugün İstanbul'la gidiyordu Fatma öğretmen.

"Tarih öğretmeniniz mi?"

"Evet, Kader onu pek severdi, benim ağzımdan kaçtı. Hemen döneceğini söyledi ve koşarak gitti."

"Neden durdurmadın! Cevap ver Allah'ın belası!"

Azat, Ayaz'ın omzuna dokundu. Anlaşılan bütün sinirini küçük kızdan çıkaracaktı.

"Ağabey sakin ol artık! Gelir şimdi, ne var bunda? Kader okula kadar gitmiş işte"

"Ne demek ne var Azat? Ben nasıl delirdim biliyor musun? Az daha çıldıracaktım"

"Oğlum bir sakin ol artık, gelir şimdi" Zümrüt kadın artık oğlunu tutamaz hale gelmişti.

"Sakin falan olamam ana! Bana cevap ver, yanında telefonu var mıydı?"

Herkes şaşırarak Ayaz'a baktı. Kader'de telefon ne gezerdi ki?

"Dellendin mi gene oğulum! Nasıl kızın yanında telefonu olsun?"

"Ana ben aldım, oldu mu? Şimdi cevap ver Gül Hanım! Var mıydı, yok muydu?"

"Şey sanırım vardı sanırım..."

"Ara o zaman ağabey Kader'i" dedi Azat hızlıca. Ayaz hemen telefonundan Kader'im yazan yere bastı. Allah'tan telefonu çalışıyordu.

Hakan boş arazide arabayı sürüyor bir yandan da kızı inceliyordu. Sanki biraz zayıflamış gibiydi, yoksa ona mı öyle

gelmişti emin olmadı. Kader ise Hakan'ın yüzüne dahi bakmıyordu, kafasını cama dayamış vaziyette dışarıyı seyrediyordu. Gözü alabildiğince bütün her yerde kurak topraklar vardı, aynı onun gibi çaresizdiler.

Genç kız Ayaz'ı düşündü. Kim bilir neler olmuştu konakta? Ayaz'ın onu göremeyince neler yaptığını düşünmek dahi istemiyordu. Aniden elinde titreyen şeyle irkildi. Hakan kızın telefonu olduğunu görünce hayrete düştü. Hangi ara telefonu olmuştu ki? Yoksa o piç mi almıştı?

"Telefonun çalışıyor!" dedi Hakan, biraz öfkeyle. Genç kız sıkıntıyla telefona baktı. Üzerinde Ayaz yazan yazıyı görünce küçük çaplı bir krize girmişti. Şimdi ne yapacaktı? Telefon sürekli olarak çalışıyordu açmalı mıydı, yoksa açmamalı mıydı? Bilmiyor, bilemiyor gibiydi. Sıkıntıyla bir of çekti.

Hakan ise iyice şüphelenmişti arayan ısrarcıydı, kesin o piçti.

"Sakin telefonu açma Kader! Sakın!" Kader Hakan'ın tehdidini boş verip açtı telefonu.

"E-fendim" Kader sesinin titrediğini anlayınca daha da endişelendi. Her an bir şeyler kopabilirdi, mesela kıyamet gibi. Ayaz telefonu geç açan kıza bağırdı.

"Neden açmadın telefonu, çabuk cevap ver Kader! Hangi cehennemdesin sen? Ne kadar merak ettiğimi biliyor musun?"

Kader sesinin titrememesi için uğraştı. Hangi yalanı söyleyeceğini bile bilmiyordu.

"B-en ö-zür dilerim, önemli bir işim var yoksa sana haber verirdim"

Ayaz bu sefer daha da öfkelenmişti. Demek çok önemli işi vardı öyle mi? Ondan daha mı önemliyi Fatma denilen kadın?

"Önemli mi! Sen bana önemli mi dedin? Az daha kafayı sıyrıyordum haberin var mı? Söyle çabuk neredesin gelip seni alacağım. Sonra bu konuyu uzun uzun konuşacağız"

“Ben şe-y söyleye-mem Ayaz, lütfen zorlama”

“Ne demek söyleyemem! Ben bilmiyor muyum nereye gittiğini he? Okula gittiğini biliyorum! Gül her şeyi anlattı”

Kader büyük bir şaşkınlık geçirdi. Gül onu çok büyük bir beladan bir yalanla kurtarmıştı. Genç kız rahat bir nefes aldı. Ayaz’ın Hakan’dan haberi yoktu demek. Asla diye düşündü genç kız asla bilmemeli!

“Ayaz izin isteseydim vermezsin. Söz veriyorum işim biter bitmez geleceğim, istediğin kadar kızarsın bana olmaz mı?”

Hakan kıza şüpheyle baktı. Demek Ayaz denilen adam meleğine kıza bilme hakkına sahipti. Hem de bu hakkı ona Kader veriyordu.

“İnan ki Kader, sana hiç olmadığı kadar çok kızgıyım. Ben oraya geliyorum, beş dakika sonra okulun bahçesinde ol!”

“Ta-mam.”

Genç kız çekinerek kapattı telefonu. İstemese de Hakan’a baktı. Genç adamın gerilmiş olan bütün kasları Kader’i korkutmaya yetmişti ama eninde sonunda onunla uzlaşmalıydı.

“Hakan, durdur arabayı” Hakan alayla güldü. Gerçekten bu kız onun hem sonu hem de başlangıcı olacaktı.

“Nedenmiş o?”

Genç kız sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Hakan’ın yüzünde o alaycı gülümsemelerinden biri vardı.

“Durdur adam gibi konuşalım seninle”

Hakan şaşırılmıştı. Kader ne zamandan beri onunla konuşmak için böyle davranır olmuştu. O kaçardı, şimdi ne değişmişti? Yoksa Ayaz’ı gerçekten de sevmiyor muydu? Aniden tozlu arazide fren yaptı. Kader ani fren yüzünden öne doğru sarsıldı.

“Konuşmak mı? Kimle, benimle mi?”

“Başka bir insan var mı burada? Ben göremiyorum Hakan”

“Kader, sen cidden benimle konuşmak mı istiyorsun?” Hakan’ın sesi heyecandan titremiştir. “Evet”

“O halde, seni dinliyorum. Sen yeter ki konuş, ben seni hep dinlerim”

“Peki o zaman, sakın sözümü kesme! Beni sorgusuz sualsiz dinle. Hakan ben her zaman okumak için çırpındım bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun ama olmadı işte okuyamadım, yani okulu bırakmak zorunda kaldım”

Hakan sinirle yumruklarını sıktı. Kader’in uyarısı yüzünden onun sözünü hiç kesmedi. Sakin kalmaya çalışarak onu dinlemeye koyuldu, hoş ne kadar süre sakın olabilirdi ki?

“Ben bir karar vermek zorunda kaldım ve bu kararımın hep arkasında kalmak zorundayım. Hakan, ben çok üzgünüm böyle olmasını hiç istemezdim inan ki, senin için çok üzülüyorum. Ama beni artık bırakmak zorundasın. Anla beni, ben artık nişanlı sayılırım, sana unuttu beni diyemem, buna hiç hakkım yok ama lütfen artık beni rahatsız etme! Benim yeni bir hayatım var, bu saatten sonra seninle görüşmem hem benim için hem de senin için hiç iyi olmaz.”

“Bırakmam, bırakmam Kader! Olmaz, isteme bunu benden, yapamam” Hakan çaresiz durumdaydı sevdiği kız ondan hiç yapamayacağı şeyler istiyordu. Bırakmak o kadar kolay mıydı?

“Hakan, bir keresinde bana hayatın bize hiç ummadığı anda yaptırdığı şeylerden bahsetmiştin. Belki de bizim için en hayırlı olan budur”

“Ya ben, benim için en hayırlı şey bu mu yani? Seni bırakmak mı? Sana hayatın bizim için seçtiği yollardan da bahsetmiştim hatırlarsan ve bizim bazen bu yollardan saptığımızı. Sap o yoldan Kader, benim için yap bunu”

Hakan umutla kızı baktı. Erkek adam ağlamazdı ama Hakan ağlayacak konuma gelmişti. Aslında erkekler kadın-

lardan bile daha içli ağarlardı. Onlar ağlarsa sevdiklerini kaybettiklerin içindi. Hakan gibi.

“Benim bu yoldan sapmak gibi bir lüksüm yok. Ben bu yolun çizgilerinden dışarıya çıkamam, imkânsız Hakan”

“Ben çıkarırım melek, sen yeter ki iste. Ben her şeye razıyım bu aşk için”

Hakan kızın bembeyaz ellerini avuçlarının arasına aldı ve nazikçe okşadı. Kader ellerini çekmek için hamle yaptı ama beceremedi.

“Hakan” dedi umutsuzca. Sakin olmaya çalıştıkça Hakan daha da baskı yapıyordu.

“Beni okula bırakır mısın?”

“Neden?” Hakan merakla Kader’e baktı. “Beni oradan alacaklar çünkü bir de şey ben Ayaz’a söylemedim seninle olduğumu. Sakın bir çılgınlık yapıp beni de kendini de yakma” Hakan anahtarlarını çevirirken alaycı bir şekilde tekrar gülümsedi. Sesi bu sefer bir fısıltı eşliğinde çıktı.

“Ben zaten yanmışım melek”

Ayaz okul arazisine bir fırtına gibi girdi. Kader’in buraya yürüyerek nasıl geldiğini düşünmeden edemedi. En az yirmi dakika yürümesi demekti bu. O halde nasıl gelmişti? Koşmuş muydu?

Kader arabadan inerken Ayaz’ın arabasını gördü Hakan’a teşekkür eder gibi baktı. En azından bir çılgınlık yapmamıştı.

“Yarın” dedi Hakan “Yarın yıkık harabeye gel”

Genç kız sıkıntıyla mırıldandı. Ondan istediği şey akla hayale sığacak bir şey değildi.

“Delirdin mi sen? Ben nasıl geleyim oraya hiç aklın alıyor mu?”

“Tamam gelme! Gelme ben geleyim konağa, olur?”

“Off! Tamam, bak bu son ama beni nasıl bir zora soktuğundan haberin var mı hiç?”

“Numaranı ver bana, sana mesaj atarım” Kader birden telefonu Hakan’dan saklama gereksinimi duydu. Ayaz’ın sözleri çınladı kulağında eğer numarasını başkalarına verirse neler olacağını düşündü.

“Olmaz!”

“Kader bana numaranı ver dedim! Verir misin değil”

“Hakan, olmaz dedim neden anlamıyorsun?”

“Ya verirsin ya da o piçe her şeyi anlatırım, sonunda ölüm de olsa bunu umursamam!”

“Beni tehdit mi ediyorsun sen?” Kader ses tonuna hiç dikkat etmemişti. Öylesine sinirli her anda pişman olacağı laflar edebilirdi. Hakan’ın sınırları zorlaması git gide onu deli ediyordu.

“Evet, tehdit ediyorum çünkü bana başka bir yol bırakmadın!”

Sıkıntıyla verdi numarasını ama onun numarasını asla kaydetmedi telefonuna eğer Ayaz telefonuna bakarsa ona bunun hesabını sorardı.

Kader okulun bahçesine girdiğinde arabaya yaslanmış, öğlen güneşin altında onu bekleyen Ayaz’ı gördü. Sıkıntı ve korkuyla yürüdü Ayaz’a doğru. Ne yapacaktı? İnşallah çok kızmamıştır diyerek dualar etti ama kabul olmayacağı Ayaz’ın yüzünden belliydi. Adamın öfkesi kilometrelerce öteden anlaşılıyordu.

“Neredesin sen!” diyerek haykırdı Ayaz Ağa. Kader en doğru şeyi yaptı, onu daha fazla yalan söylememek için sustu.

“Bana cevap ver! Ne kadar meraklandığımdan haberin var mı? Aklımı oynatıyordum az daha”

“Ben” dedi genç kız kısık sesiyle “Üzgünüm” diyerek devam etti. Ayaz daha da delirmişti. Tek söylediği şey üzgün olabilmesi miydi?

“Üzgün müsün? Beni hiç düşündün mü? Ben kaçtığını zannedince duyduğum o korkudan haberin var mı? Canım ne kadar yandı biliyor musun? Cevap ver Kader! Ben sana boşuna mı aldım o telefonu? Arayamaz mıydın ya da bana en azından haber veremez miydin?”

“De-dim ya izin vermezsin diye” Kader her an ağlayacakmış gibi Ayaz’a baktı. Görüş mesafesi bulanıklaşmıştı.

“Bu kadar önemli o he! Fatma denilen kadından sana ne! O kadından sana ne?”

Genç kız şaşırarak Ayaz’a baktı. Neyden bahsediyordu? Fatma öğretmenin bu konuyla alakası neydi ki? Birden aklına Gül’ün okul bahanesine ek olarak bir şeyler daha söyleme ihtimali düştü ve sustu. Yanlış bir şey söylerse eğer hem o hem de Gül yanabilirdi.

“Susma cevap ver!”

“Ayaz bana bağır çağır ama lütfen beni de anlamaya çalış.”

“Sen hiç beni anlamak için çabaladın mı? Bundan sonra...” genç adam işaret parmağını sallayarak kıza döndü.

“Bundan sonra benim haberim olmadan bir adım dahi atmayacaksın konaktan! O kızla görüşmeni de yasaklıyorum! Duydun mu beni? Konağın avlusuna bile benim iznim olmadan çıkmayacaksın!”

Genç kızın gözlerinden istem dışı bir damla gözyaşı aktı. Ayaz, kızın ağladığını görünce yumuşayacak gibi olmuştu ama hemen toparlandı. Kesinlikle ödün vermemeliydi.

“Şimdi, bin şu lanet arabaya, hemen!”

Kader elinin tersiyle gözyaşlarını sildi ve hızlıca arabaya bindi. Ayaz Ağa her zaman yaptığı gibi kızın emniyet kemelerini bağladı, daha sonra o bindi arabaya. Arabayı çalıştırır çalıştırmaz büyük bir hızla çıktı okuldan.

Onların arkasından bakan kalbi kırık bir adam vardı. Kalbi de aklı gibi karmakarışık. Ne kadar çok istediye sırf meleğine bir şey olmasın diye arabadan çıkıp Ayaz'ın ağzını burnunu kırmamıştı. Biliyordu ki en büyük zararı Kader gö-rürdü. Onun incinmesini ise asla istemiyordu.

Ayaz Ağa konağına doğru giden yol ayrımından sola sapacağına sağa sapmıştı. Kader ise hiç sesini çıkarmamış ama Allah var ya çok korkuyordu Ayaz'dan. Bugün hiç olmadığı kadar öfkeli olduğunu biliyordu.

Ayaz Ağa bomboş bir arazide durdurdu. Genç kız hayretler içersin de Ayaz'a baktı çünkü burası sınırdı, mayınlı araziydi.

"Ayaz" dedi Kader korkarak. Bir çılgınlık yapmasından korkuyordu.

"İn aşağıya Kader!"

Kader korkarak indi arabadan. Ayaz kıpkırmızı gözlerini zorlukla açıp kapattı. Kader sıkıntıyla adama baktı. Neden buraya gelmişlerdi? Bu soru beyninde dört dönüyordu.

"Ayaz..." sıkıntısı sesine de yansımıştı. Dudakları kurumuş, boğazında acı bir tat vardı. Ayaz Ağa 'Dikkat mayın!' yazan çitlerin yanına doğru yürüdü. Kızın sesini duyunca durup ona baktı.

"Ben-" dedi Ayaz Ağa. "Bir saat önce ne düşündüm biliyor musun Kader?"

Ayaz'ın dudaklarından çıkan her kelime bir fısıltıyla uçtu ve havada kayboldu. Kader ağlamaya başladı.

"Ben bugün senin bulamayınca kaçtığını düşündüm ve aklıma ilk yer olarak burası geldi. Burası!" diyerek bağırdı Ayaz Ağa. Genç kız bu sefer hıçkırıklarında boğulurcasına ağlıyordu.

"Buraya gelecektim ve burada ölecektim. Ben sadece bunu düşündüm, sadece bunu! Neden biliyor musun? Çünkü seni kaybetmiştim ve kalbim de param parçaydı aklı-m... Aklım ise kaybolmuştu onu bile yitirmiştim. Dedim ki kendi kendime, 'bir mayınla ölsem daha az acı verici ve daha çabuk ölüm olur.' Öyle değil mi Kader?"

"Sen şimdi gelmiş bana üzgün olduğunu söylüyorsun öyle mi? Gerçekten üzgün müsün Kader? Benim kadar üzgün müsün?" Kader bir adım attı Ayaz'a doğru, bir delilik yapmasından çok korkuyordu. Ayaz kızı durdurmak için elini kaldırdı.

"Ay-az bak, çok korkuyorum, g-el buraya!"

"Gelme!" diyerek bağırdı genç adam.

"Gelme, benim kendimle hesaplaşmam lazım"

"Tamam, hesaplaş ama uzak dur oradan... Ne olursun..." dedi kız Ayaz'ı sakinleştirmek için.

"Beni..." dedi Ayaz Ağa zorlukla "Beni bırakırsan, bu araziye düşmüş bir çocuk gibi olurum Kader. Çaresiz ve yalnız kalırım!"

"Bırakmayacağım!" diyerek bağırdı genç kız. "Ne olur Ayaz, gel buraya!"

"Söz ver!" diyerek bağırdı Ayaz Ağa gözleri dolu dolu. Kader ona hayatındaki en büyük sözü verircesine söz verdi.

"Söz veriyorum, yemin ederim Ayaz seni bırakmayacağım..."

Ayaz kızın samimiyetini hissetti ve bir anda ona doğru yürüdü. Kader aralarındaki birkaç adımı ona sarılarak kapattı. Genç kız, hiç yapmayacağı şeyi yapıp Ayaz'ın kokusunu

içine çekti. Bir anda aklını kaçırmıştı. Ona bir şey olacağını düşünmüştü. Demek o da öyle hissetmişti, ölecekmiş gibi.

"Sen..." dedi Kader. "Sen delirmişsin..." Ayaz kızın ona sarılmasıyla biraz olsun kendisine gelmişti.

"Sakın bir daha buraya getirme beni, çok korktum"

"Tamam" dedi Ayaz Ağa "Sen bana o sözü verdin ya, artık hiçbir kuvvet bizi buraya getiremez"

Ayaz ile Kader konağa girer girmez Zümrüt kadın ile karşılaştılar. Kadıncağız meraktan az daha ruhunu teslim ediyordu. Oğlunun bir delilik yapmasından çok korktuğu gibi Kader'in de bir şeyler söyleyerek bu olayın tuzu biberi olmasından daha da korkuyordu.

"Nerede kaldınız oğlum? Az daha ölüyordum meraktan."

"Geldik işte ana."

"Kader kızım sen geç içeri, Zenan da çok meraklandıydı zaten"

Kader Ayaz'a onaylıyor mu diyerek baktı. Ondan habersiz hiçbir şey yapamazdı bu saatten sonra. Ayaz kıza onay verir gibi bakış attı, genç kız hızlıca çıktı merdivenlerden. Zümrüt kadın Kader'in merdivenleri çıktığını görünce hemen çekıştirdi oğlunu divana doğru.

"Gel oğlum, adam gibi anlat bana şu olayı"

"Ana ne anlatayım sana, buldum işte Kader'i"

"Oğlum ne olmuş, anlat ki bileyim, ikiniz de hali neydi az evvel öyle? Bir şeyler olmuş işte belli." Hanım Ağa ısrar etse de oğlunun ağzından tek bir kelime alamayacağını biliyordu. Biliyordu lakin gene de çırpınıyordu.

Ayaz Ağa ona endişeyle bakan kadının yüreğini ferahlatmak için hiç istemese de anlattı. Zümrüt kadın birkaç dakika içersinde bütün yaşananlardan haberdardı. Mayınlı arazi kısmını ise Ayaz anlatmadan atlamış, anasının kalp krizi geçirmesinden endişe etmişti.

Kader odasına girdiği gibi kendisini yatağa attı. Yatakta boylu boyunca uzanmıştı. Gözlerini beyaz tavana dikmiş, bütün bu yaşanan olaylar ona çılgınlık gibi geliyordu. Bu delilikti. Hakan ile ne yapacaktı bunu bilmiyordu ve bundan çok korkuyordu. Eğer Ayaz her şeyi öğrenirse o zaman ne yapacaktı?

Genç kız birden telefonundan gelen mesajla uzandığı yerden sıçradı. Telaşla telefonuna uzandı. Ayaz ona mesaj atmıştı, sevinçle açtığı telefonun kilidini lakin hiç bilmediği numarayla karşılaşınca şaşırmıştı. Mesajı açar açmaz sesli bir şekilde okudu.

“Yarın saat 13:00’de yıkık harabede ol. Eğer gelmezsen, olacaklardan ben sorumlu değilim melek”

Kader mesajın Hakan’dan geldiğini adı gibi biliyordu. Büyük bir üzüntü ve korku oturdu yüreğine. Uzandığı yere doğru tekrar yattı ve gözlerini ağır bir şekilde kapattı. Düşünmemek elde değildi, ne yapacağını hala bilmiyordu ve eğer çıkar bir yol bulmaz ise çok kişinin canı yanacaktı.

Güneş yeni umutlar ve yeni haberlerle doğmuştu Beyza-de konağına. Bugün Kader’i Ayaz’a isteyeceklerdi. Ayaz Ağa sabahın sadece altısı olmasına rağmen bütün gece deli gibi döndüğü yataktan kalmıştı. Üzerinde hiç olagelmemiş bir heyecan vardı. Sanki kalbi yerinden çıkacakmış gibi heyecanla doluydu. Tam bir saat buz gibi suyun altında durmuş, içindeki bu heyecanı atmak için elinden ne geliyorsa yapmıştı ama

gececek gibi değildi. Saçlarını kurutmamıştı mesela ya da iki saat odasının içersinde mekik çekmişti. Aklında sadece Kader'i vardı, birden her şeyin bozulacağını düşünüyordu. Bir anda her şeyin toz olup uçmasından korkuyordu. Her geçen gün bu korku onu bitiyordu. Her sabah ya odasında yoksa diyerek uyanmak, yüreğine artık ağır geliyordu. Bu düşünce-lerinin elbette ki tek bir sebebi vardı. Senelerce uzak olan Kader'in ona sadece birkaç haftada bu kadar çok yakın olması. Alışkın değildi buna, o hep savaşırmıştı aşkı için. Şimdi aşkının meyvelerini yemek kimi zaman boğazına takılı kalıyordu.

Kader sürekli olarak çalan telefonunu en sonunda açmak zorunda kalmıştı. Hakan'ın ne kadar ısrarcı olduğunu çok iyi bilirdi.

"Alo" dedi Hakan sevinçle, en sonunda Kader telefonu açmıştı.

"Efendim" dedi Kader sıkıntı eşliğinde.

"Neden hiç cevap vermedin mesajlarıma? En az elli mesaj atmışındır."

"Hakan, beni bu yüzden mi rahatsız ettin?"

"Rahatsız mısın seni aramamdan?"

"Elbette ki rahatsızım, benim seninle görüşmem hiç doğru değil" diye isyan etti genç kız lakin Hakan yalnızca gülüm-sedi.

"Bu dünyada ne doğru ki Kader? Bir doğru varsa o da sensin benim için."

"Lütfen yine başlama, beni rahat bırakmanı istiyorum. Bu senden son arzum, lütfen beni anla artık."

"Yapamam" dedi Hakan öfkeyle. "O zaman bana başka yol bırakmadın."

"Ne yapacaksın, çok sevgili kuzenine mi şikâyet edecek-sin? Aa! Pardon sen onunla nişanlanmıştın değil mi?"

"Konuyu başka yere çekme lütfen!"

“Kızma meleğim, geleceksin değil mi?”

“Nasıl geleyim Hakan, senin yüzünden avluya bile çıkamaz haldeyim.”

“Ben anlamam, saat tam 13.00’de orada ol!”

“Hakan!” kızın ikaz dolu sesi Hakan’ın pek de umurunda olmamıştı.

“Sonra görüşürüz melek tam üç saat sonra.”

Kader sıkıntıyla fırlattı telefonu yatağa, nasıl olduğunu anlamadan birden kapısı açılmıştı. Kader bir çığlık atıp sonra duruldu. Gelen Dicle’ydi. Bir gün aklını bu kız yüzünden kaybedecekti.

“Ay benim! Ne çığlık atıyorsun öyle?”

“Aklımı alacaksın sen Dicle?”

“Ne var yani, gelemey miyim? Zaten hiç konuşmadık dün hakkında.”

Kader Dicle’nin derdini hemen anlamıştı. Bu işten en iyi şekilde kurtulmak için kıvrandı.

“Ne hakkında?”

“Kader! Sence ben yutar mıyım? Fatma öğretmenmiş de yok efendim tayini çıkmış da. Sence yuttum mu ben bunları? Kız sen var ya korkundan bu konaktan adımını dahi atmazsın, kimseye söylemeden etmeden çıkıp gideceksin öyle mi?” Dicle en ciddi haliyle Kader’in karşısında dikilmişti Genç kız sıkıntıyla oturdu divana. Dicle’den hiçbir şey kaçmazdı.

“Nasıl anladın?” Dicle bir kahkaha attı.

“Kader bizim göbek bağlarımız birdir unuttun mu? Her ne kadar birbirimize benzemesek de ben seni herkesten iyi tanırım. Anlat yoksa bülbül olup Ayaz ağabeyime öterim”

“Tamam, tamam sen yeter ki bülbül olma. Dinle şimdi bunların hepsi aramızda tamam mı?”

“Bizim aramızdan hiç sır çıktığını gördün mü sen?”

Kader her şeyi en başından Dicle'ye anlatmıştı. Genç kız Kader'in başına gelenleri öğrenince adeta dili lal olmuştu. Onca belayı nasıl atlattı? O olsaydı kesin her şeyi birbirine katar, eline yüzüne buluşturırdı.

"Nefesim kesildi Kader!" diyerek haykırdı Dicle. "Sorma Dicle yüreğim ağzıma kadar geldi"

"Ee ne yapacağız şimdi? Bu Hakan ciddi galiba, eğer buluşmazsan ne yaparım dedi sana" Dicle korkudan kömür karası gözlerini kocaman açmıştı. "Her şeyi anlatırmış Ayaz'a. Dicle ben Hakan'ı iyi tanırım o kolay kolay vazgeçmez. Çok inatçıdır, yaparım derse yapar."

"Yandık biz, ağabeyime anlatırsa çıkamayız işin içinden!"

"Sorma, asıl önemli olan ben nasıl çıkarım bu konaktan?"

"Kader" dedi Dicle bir anda, aklına gelen birkaç fikir tam yerlerine oturmuştu.

"Söyle" dedi Kader.

"Benim aklımda bir fikir var ama..."

"Dicle bak lütfen fikrin akla mantığa uygun olsun."

"Hem de mükemmel uygun."

"O zaman anlat" dedi Kader sabırsızca. O an için en kötü fikre bile razıydı.

"Bak şimdi, Ayaz ağabeyim bu gün saat tam on ikide çiçekçiye gidecek, oradan da beni alışverişe..."

"Devam et!"

"Yani biz bugün konakta nerden baksan bir iki saat yokuz. Kesin seni Azat ağabeyime emanet eder ama sen bir yolunu bulup ağabeyime yalan söylersen o sana inanır"

"Olmaz" diyerek haykırdı Kader "Yeterince yalan söyledim, hem Azat'ı da bu işe bulaştıramam!"

"Kızım dur, önce beni dinle, ben diyorum ki, sen Azat ağabeyime de ki öğretmenimle tam görüşemedim, beni okula

götürür müsün? O var ya sana kıyamaz hem Azat ağabeyim Ayaz Ağama göre çok daha yumuşak mizaçlıdır.”

“Dicle...” dedi Kader istemediğini belli eder gibi yüzünü astı. “Sen farkında mısın bilmem ama ben gittikçe daha da batıyorum. Yalan yalanı doğuruyor.”

“Kurtaracağım seni bu bataklıktan sen yeter ki beni dinle!”

“Ya yakalanırsak? O vakit ne olacak? Ağam öldürür beni.”

“Yakalanırsan bütün suç benim, oldu mu? Ben yaptım derim.” Genç kız umursamazca omuzlarını silkeleyince Kader karşı çıktı. “Dicle saçmalama!”

“Ne demek saçmalama? Sen benim için kendini her zaman tehlikeye atıyorsun, bir kere de ben atmışım çok mu?”

“İyi ki varsın” diyerek sarıldı boynuna Kader “İyi ki benimlesin.”

Azat Kader’in kapısından geçerken Dicle’yle Kader’in konuşmalarına şahit olmuştu. Bir anda damarlarında yayılan öfkeyle açtı kapıyı. O Hakan denilen adam yüzünden Kader hem Ayaz’a hem de onlara yalan söylemek zorunda kalmıştı öyle mi? Azat içeriye girer girmez birden kükremeye başladı.

“Bana hemen o Hakan denilen adamın numarasını ver Kader!”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Dicle'nin ona bakan iki çift mavi göze bakarak çılgık atması, hatta kaçması gerekirken, aksine sakin bir şekilde duruyordu. Eğer kaçarsa Azat'tan çok büyük bir dayak yiyeceğini de biliyordu.

Kader ise şaşkınlıktan ve korkudan konuşamaz hale gelmişti ne yapacağını bilmiyordu. Aptallık ondaydı, herkesi kandıracağını sanmış ve sonucunda hüsrana uğramıştı. Allah'tan Ayaz duymamıştı, duyduğunu düşünmek bile istemiyordu.

"Ağabey..."

"Ağabey ya ağabey! Sizin ne haltlar çevirdiğinizden haberiniz var mı? Hakan kim Kader? Bana hemen hesap ver!"

Genç kız bir anda afalladı, Azat'ın ona ilk defa böyle büyük bir öfkeyle baktığına şahit olmuştu. Ve ilk defa Kader'e bağırıyordu.

"Az-at, önce beni dinle..." kızın sesi korkusundan cılız çıkmıştı. Azat Kader'e inanmayan gözlerle baktı.

"Neyi dinleyeyim ben! Bu yaptıklarınızdan ağabeyimin haberi var mı?" İkisinden de ses çıkmadı. Azat, biliyordum der gibi başını salladı.

"Demek yok! Ne hatlar karıştırıyorsunuz o halde? Ayaz bunları duyarsa neler olur? Cevap ver Kader! Sen de Dicle!"

“Kader’in bir suçu günahı yok, her şey o aptal Gül denen kızın suçu!” Dicle aniden Azat’ın dikkatini çekmişti. Gül diye bahsettiği kız, dün gördüğü o küçük kız olmalıydı. Dicle sessiz kalan Kader’e doğru yöneldi, susmamalıydı, onun hiç bir suçu yoktu ki!

“Susmasana Kader! Anlat ağabeyime her şeyi o da hak verecektir.”

“Dicle! Adamın asabını bozma! Ben kimseye hak falan vermem, hele ki böyle durumda”

“Azat” dedi Kader fısıltıyla; “Beni dinlersen belki beni anlarsın, inan ki öyle olmasını ben istemedim”

Azat ona çaresizce seslenen kıza baktı, Kader’in şu vakte kadar bir kere bile yalan söylediğini işitmemişti. Öfkesini bir kenara bırakmak ve adam akıllı karar vermek zorundaydı. Azat divana oturunca Dicle derin bir nefes aldı ve Kader’i yanına çağırdı.

“O halde bana yalan söylemeden, beni kandırmadan anlat şu Hakan mevzusunu”

Kader derin bir nefes aldı, her şeyi Azat’a en başından Hakan ile tanışmalarından itibaren anlattı.

Eylül 2009

Kader koşarak çıkmıştı evden, okulun ilk günü geç kalmıştı. Aptallık ondaydı anasını dinleyip erken uyumalıydı. Lakin uyamamıştı, Ayaz’dan korkusuna liseye başlamıştı. Ayaz üniversite okuyordu ama gözlerini ondan bir saniye bile ayırmıyordu, her yerde karşısındaydı. Kader ayakkabı bağcıklarını bağlamadığı için asfalta doğru diz üstü düştü. Aniden diz kapaklarında bir yanma hissi uyandı, canı çok yanmıştı. Gözlerinden birer damla yaş geldi. Aslında o çocuklar gibi mızımız değildi ama ağlamadan yapamıyordu işte.

Sanki uğursuzluk üzerindeydi bugün. Ayaz haklıydı aslında, o her gün gittiği okul onun sonunu olacaktı. Ayağa kalmayı denedi ama olmadı, diz kapakları çok acıyordu ve yürüyemez halleydi. Kanıyor mu diye sadece bir saniye baktı dizlerine ve ürpertiye gözlerini geri çekti. Dikiş atacak kadar bir açıklık vardı ortada.

İşte tam da o vakit karşılaşmışlardı Hakan ile. Hakan, kızı görünce cennetin kapılarının açık kaldığını düşünmüştü. Hiç bu kadar güzel bir kız görmemişti, bu kız olsa olsa cennetten gelmeydi, bir melek!

Hakan kulaklıkları kafasından çıkardı zorlukla. Dili dönmüyordu, konuşmaz olmuştu. Daha sonra kızın çok acı çektiğini gördü, ağlıyordu kız. Kanayan yarısı için bu kadar içli ağlayacak kadar küçük değildi ki? Yerinden kımıldayamadı, öylece durmuş kızı seyrediyordu. Açık kahverengi saçlarının beline kadar geldiği saç örgüsünden belliydi, yüzünde bir tek bir kusur bile yoktu. Masumluğu saf güzelliyle öyle bir örtüyordu ki, bir meleğin ihtişamı vardı üzerinde.

Kızın yanına gitmek için hamle yaptı, ama çok geç kalmıştı. Ayaz Ağa Kader'i asfalta kapaklanmış ağırlarken bulunca öfkesi bir kat daha artmıştı, demek okul hakkında bulunduğu bütün tehditleri hiçe sayarak gidecekti okula! Kader karşısında duran iri cüsseli adama baktı. Gölgesiyle her yeri örtmüştü, güneşi bile. Korktuğunun başına geldiğini anlayınca daha çok ağlamak istedi, daha on dört yaşındaydı ama her şeyi en erken haliyle yaşıyordu.

"Ben gitmeyeceksin demedim mi sana? Uzaktan eğitim alacaksın demedim mi?" Adamın kıza bağırıldığını gören Hakan öfkeyle kaşlarını çatı. Ne hakla bağırıyordu kıza?

"Şey, dedin ama..."

"Aması ne?" Ayaz sakın olmak için çırpınsa da bu konuda pek de iyi değildi. Kader'in her şeye rağmen okula devam edeceği ortadaydı. Ne vardı sanki dizinin dibinde olsaydı.

Zaten okula gitmesine gerek de yoktu ki, isterse her gün eve özel öğretmenler gelirdi.

Genç kızın gözyaşları Ayaz'ın yüreğine kor ateşte kızgınlashmış demirin batma etkisi yapmıştı. Onu böyle her gördüğünde canı daha da yanıyor, ağlamasından nefret ediyordu.

"Ağlıyor musun sen?" Kader anında toparlanıp gözyaşlarını elleriyle sildi.

"Ha-yır"

"Neden ağlıyorsun?" Ayaz'ın perişanlığı ortadaydı, kızın ağladığını görmek kalbinde sıkışmalara sebep oluyordu.

"Düştüm" dedi Kader, sakladığı dizkapaklarını göstererek. Kızın kanayan yaralarını görünce hemen onu kucağına aldı. O an ki endişesi ve korkusundan yalnızca bunu akıl edebilmişti. Hakan ise hayretler içinde onlara bakıyordu.

"Canın çok yandı mı?" diye sordu Ayaz merakla. Genç kız çekinerek cevap verdi.

"Ha-yır, yani çok değil"

"Hemen hastaneye gidiyoruz, pansuman yaptırmamız lazım"

"Gerek yok bence" diyerek mırıldandı Kader.

"Ne demek gerek yok! Canın yanmış belli ki"

"Tamam" diyerek kabullendi Kader, kaybedeceğini bile bile savaşmanın alemi yoktu.

Kader bir anda yollun karşısında onları izleyen çocuğu fark etti. Onun da lise öğrencisi olduğu kıyafetlerinden beliydi. Çocuğun doğrudan ona baktığını fark edenince utanarak başını çevirdi. Hakan'ın ise kızın zümrüt yeşili gözlerini görünce aklı başından gitmiş, düşünemez olmuştu. Kızın gözlerinden gözlerini alamıyordu. Bir melek görmüş evet ama meleği gözlerinden bir serap gibi kaybolmuştu.

Ayaz Ağa kızı arabanın arkasına yatırdıktan sonra hemen arabayı çalıştırıp uzaklaştı oradan. Hakan, çaresizlikle baktı

yere. Sonra gözlerine kızdan dökülen eşyalar ilişti. Kızın defteri ile saç tokası. Bir umutla koştu, belki ona ait bir şeyler daha vardır da onun hakkında bilgi alırdı. Sevinçle aldı defteri yerden, defterin üzerine yapıştırılmış olan etiketti okudu.

“Kader Beyzade Kızıltepe Anadolu Lisesi”

Demek kız bir lise öğrencisiydi, hem de 9. Sınıf aynı yaşıydılar lakin bir sorun vardı Hakan özel bir koleje gidiyordu. Bir anda aklına gelen fikir onu tekrar mutluluğa sürükledi. Neden olmasın ki, babasıyla konuşursa kesin o da aynı liseye gidebilirdi. Hatta aynı sınıf, aynı sıra... Hakan'ının aklındaki şeyler onun için bir başlangıçtı aslında.

Yerden kızın kurdeleli tokasını aldı, avuçlarında gezdirdi. Bir süre sonra çekinerek kokladı tokayı. Toka aynı bir gül gibi kokuyordu, sanki gül kızın saçlarıydı, toka da oradan almıştı bu kokuyu. Derinden etkilenmişti Hakan, hem de çok derinden.

Kader sıkıntıyla baktı Azat'a ona her şeyi anlatmıştı. Azat kızın her kelimesinde daha da öfkeleniyordu, demek o Hakan denilen piç yüzünden Ayaz bu kadar acı çekmişti, ne kadar korktuğuna gözleriyle şahit olmuştu.

Bir anda ayağa kalktı Azat, sinirle birkaç tur attı odanın içersinde. Ayaz'ın da her şeyi bilmeye hakkı vardı ama yapamazdı, yaparsa doğacak olan sonuçları şimdiden görebiliyordu. Ayaz'ın bir sinirle katil bile olacağı apaçıktı.

“Hiç mi düşünemedin Kader? Eninde sonunda bunlar olacak diye he!”

“Düşündüm” dedi Kader ağlayarak. “Hem de çok düşündüm Azat. Hakan'a şu kadarcık umut vermedim. O aslında kötü bir insan değil, sadece bana öfkeli, bu yüzden kime

saldıracağını bilmiyor” Dicle Kader’i korumak için ağabeyinin karşısında siper oldu.

“Tamam işte neyi daha uzatıyorsun ağabey? Baksana ne kadar korkmuş.”

“Dicle sen hiç konuşma, asıl suç sende! Kader’e sunduğun o mükemmel plandan haberim var. Hiç mi korkmadın Ayaz ağabeyinden? Ayaz duyarsa ne olur biliyor musun?”

“Ne yapsaydım, her şey ortaya çıksaydı daha mı iyiydi?”

“Elbette daha kötüydü ama bu işi kız başınıza hallede-mezdiniz!”

“Nasıl yani? Sen bize ağabeyime söylemediğimiz için kızmadın mı?”

“Kızdım! Konuyu saptırma Dicle, benim öfkem bu Hakan denilen adamın tehditlerine kanmanız!”

“Azat” dedi Kader fısıltıyla. “Ayaz öğrenmemeli, öğrenirse çok üzülür. Ona yalan söylemek zorundaydım.”

Azat ile Dicle Kader’e şaşırarak baktılar. Ne zamandan beridir Kader Ayaz’ın üzülmesinden korkuyordu? O her zaman Ayaz’ın şiddetinden korkan ve çekinen kız değil miydi? Ya da asıl soru, ne zamandır Kader Ayaz’a karşı bu kadar ilgiliydi?

“Sen az evvel ne dedin? Dicle ne dedi Kader duydu mu?”

“Ağabey inan ben de duydum, demek ki gerçekmiş”

“Sen şimdi Ayaz’ın üzülmesinden mi endişeleniyorsun?” dedi Azat merakla. Kader en ciddi haliyle cevapladı soruyu “Başka neyden endişe duymam lazım ki?”

“Kader, söz konusu Ayaz ağabeyim! Yani benim hani deli olan ağabeyim. Hani hep deliren var ya? Öfkesinden dağların bile toz toprak olduğu. Azat ağabeyimden bahsetmiyoruz şu anda”

Dicle fal taşı gibi gözleriyle Kader’e bakıyordu, gerçekten

olabilir miydi? Kader'in âşık olabilme ihtimali mevzu bahis miydi? Kader ona inanmayan gözlerle bakan Azat ile Dicle'ye gerçeği nasıl itiraf edeceğini bilmiyordu.

"Ben, şey..."

"Tamam!" dedi Azat bir anda, eğer Kader gerçekten Ayaz'a karşı yıllardır ilk defa bir şey hissediyorsa buna engel olmazdı. Bu ağabeyine haksızlık olurdu.

"Size yardım edeceğim ama bir şartla"

"Şart mı?" dedi Kader sıkıntıyla, Azat kıza doğru biraz kaydı ve ona bir sır verirmiş gibi konuştu.

"O çocuğun ağzını burnunu kırmadan ne ben rahat ederim ne de öteki dünyada Ayaz'a adam gibi hesap verebilirim. Öteki dünyada huzurlu olmam için önlememi almalıyım."

Genç kız ne kadar istemese de kabul etmeliydi. Bundan başka çıkışı yoktu.

Ayaz Ağa ellerindeki beyaz laleleri özenle koydu arabaya. Arabayı çalıştırmadan önce Kader'i aramalıydı, sesini duymaya ihtiyacı vardı.

"Alo" dedi Kader korkarak. Ayaz Ağa kızın sesindeki endişeyi hemen hissetmişti.

"Kader!"

"Ayaz şu anda işim var sonra arasan olmaz mı?"

"Ne işiymiş o? Neredesin sen!" Ayaz'ın bağırmasıyla Kader daha da sinmişti oturduğu yere. Çaresizce Azat'a baktı. Azat kızın kiminle konuştuğunu telefonda çıkan gür sestен anlamıştı. Kader soran gözlerle ona baktı, Azat kızın imdadına hemen yetişti. Aniden Kader'in elinden almıştı telefonu.

"Ağabey benim Azat" Ayaz Ağa kardeşinin sesini du-

yunca daha da öfkelen-di. Tamam, Azat'a Kader'i emanet etmişti ama onlara gizlice işler yapın, benim de haberim olmasın dememişti.

"Azat! Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

"Yengemi dolaştırıyorum, eee... Bu gün nişan var çok heyecanlıydı ben de dolaşalım dedim"

"Kime sordunuz siz? Bana dahi haber vermeden, kafanıza göre mi takılıyorsunuz?" Ayaz arabanın içinde bas bas bağıırıyor, öfkesinden nereye saldıracığını bilemiyordu.

"Tamam, kızma hemen damat bey, gelin hanımın tasma-sı bende" Azat aslında fakında olmadan daha da sinirlendir-mişti Ayaz'ı. Ayaz kardeşine birkaç küfür savurdu, şimdi de sevgilisinden köpek gibi mi bahsediyordu?

"O köpek mi lan! Ağzını topla Azat! Ya da dur toplama ben konağa gelince tekrar dağıtmak zorunda kalmayayım, öyle dağınık kalsın!"

"Beli ki senin hey heylerin üzerinde. Neyse sonra konu-şuruz, bizim ufak bir işimiz var"

Ayaz Ağa arabada tekrar sarsıcı bir tufana başladı, bu se-fer bağır-mıyordu, yeri göğü inletiyordu.

"Ne dedin sen? Senin ne işin olabilir Kaderle! Bak Azat seni affettim diye mi yapıyorsun bunu? Bu cesaretti kim verdi sana? Kader'e ver telefonu!"

"Kader şu anda pek müsait değil..."

"Azat!" diyerek bağır-dı genç adam.

"O telefonu hemen Kader'e ver"

"Pekala" Ayaz Ağa öfkesini kontrol altına almak için ne-fes egzersizi yaptı. Kader'e bağır-amazdı, zaten her an kaçacak diye yerinden oynuyordu.

"Efendim" kızın korktuğu zamanlarda olduğu gibi sesi titremişti.

"Kader, benim ruh ve akıl sağlığım için bana cevap ver"

Kader bir anda oturduğu koltuktan korkarak sıçradı. Ne olmuştu Ayaz'a? "Sağlık mı? Ayaz ne oldu ki sana? Kaza falan mı yaptın?" Ayaz şu halde bile onu güldüren sevgilisine hayret etti, onu düşünmesi ve endişe etmesi daha da hoşuna gitmişti.

"Hayır, kaza falan yapmadım. Sen sadece bana Azat ile ne işiniz olduğunu söyle"

"Ayaz" dedi kader utanarak.

"Benim canım çok şeker elma çektiydi de Azat'a söyledim bana alması için bu bahaneyle biraz gezelim dedik, kızdın değil mi bana?" Ayaz Ağa tekrar gelen bir öfke dalgasını gözlerini kapatarak karşıladı.

"Neden bana söylemedin? Ben sana alamaz mıydım elma şeker?"

"Söyleyecektim ama utandım işte, hem sen çok yoğunsun diye..."

"Yoğun falan değilim, konu sensen yoğun olabilme ihtimalim yok, anladın mı beni?"

"Özür dilerim Ayaz."

"Tamam, yapacak bir şey yok, oldu bir kere, bu mevzuyu nişandan sonra konuşacağız! Şimdi eve dönmenizi istiyorum hemen!"

Kader bir anda, Ayaz'ın bütün olanlardan haberi varmış gibi hissetti. Gözlerini yumdu, hem kendisini hem de Ayaz'ı kandırarak belki de en büyük günahını işliyordu.

"Tamam." Ayaz telefonu kapatır kapatmaz hızla çikolata almak için bildiği dükkâna doğru aracını sürdü. Aklında hala Kader vardı.

Kader ise vicdan azabıyla boğuşuyordu. Bu his onu korkutuyordu. Azat Kader'e döndü ve onu teselli etmek için birkaç şey geveledi.

"Merak etme ağabeyim hiçbir şey öğrenmeyecek"

“Emin misin?”

“Öğrenirse bile aferin aslanım diyerek beni kucaklayacak” Azat’ın keyifli sesinin altında yatan korkuyu hissetmedi Kader. Hâlbuki Azat da Kader kadar ağabeyinden korkuyordu.

Hakan arabanın içinde Kader’i bekliyordu, meleği onu ekecekti anlaşılan. Bir süre sonra bir aracın yaklaştığını gördü. Demek Kader yakalanmıştı. Hiç umursamadı aslında. Ayaz denilen adamdan hiç korkmuyordu, sadece meleğinin incinmesinden çekiniyordu.

Hakan ortada komik bir şey varmış gibi güldü. Kızı aracın içersinde gördüğü için en azından rahatlamıştı. Arabanın içinde ne kadar da rahatsızdı, sanki sorunu oymuş gibiydi. Kader için asıl sorun hep o olmamış mıydı zaten?

Azat karşısındaki arabaya baktı. Simsiyah camdan hiç bir şey göremiyordu.

“Bu mu o Hakan denilen çocuk?”

“Evet” dedi Kader.

“Niye arabayla gelmiş bu? Seninle aynı yaşta değil miydi bu çocuk?”

“Evet, aynı yaştayız”

“Desene ehliyetli yok, iyi bir ihbara bakar o vakit. Yoksa seni kaçırmak için mi arabayla geldi?” Azat’ın sorusu karşısında donup kalmıştı genç kız. Hakan’ın böyle bir deliliğe kalkışacağına gönlü el vermiyordu.

“Hayır, Azat, o her zaman araba kullanır. Hem kaçırmaz yani öyle düşüncesizce bir harekette bulunmaz.”

“Sen az evvel onu mu savundun bana?” Azat tek kaşını kaldırdı.

“Hayır.”

“Ben avukat adayıyım ve inan senin yaptığın şeye halk arasında avukatı olma diyoruz.”

“Azat, şimdi bunları tartışmasak.”

“Haklısın, sen arabada kal, ben bir ağzını burnunu kırıp geliyorum.”

Azat arabanın kapısını tam açacakken Kader ondan önce davranıp kapıyı açmış ve arabadan inmişti. Azat kızın arkasından bağırırsa da o hiç kulak asmamıştı. Eğer her şeyin sorumlusu oysa bu işi kendi başına halletmeliydi. Hakan arabadan çoktan inmiş, meleşinin ona gelmesini bekliyordu. Azat Kader’e bir hışımla tekrar bağırdı.

“Kader dur! Buraya gel, kime diyorum ben!”

Kader’in Azat’ı dinleyecek zamanı yoktu, bir an önce kavga gürültü çıkarmadan bu işi halletmeliydi. Hakan arabaya yaslanmış onlarla yüzleşmeyi bekliyordu. Kader yaklaşıncaya yaslandığı yerden doğruldu.

“Melek” dedi fısıltıyla. “Hakan, yalnız gelecektim...”

“Ama ne yazık ki ağabeyim beni yollattı, dayak için” Azat Hakan’a alayla gülümsedi.

“Demek ki Ayaz denilen adam pek de cesur değilmiş, baksana arkasından yanında çalışan köpeklerini yollatıyor” Hakan’ın ağzından kelimeler çıkar çıkmaz Azat bir yumruk savurdu çenesine doğru. Hakan’ın burnundan gelen kan oluk, oluk akıyordu, dudağı da patlamıştı. Gülümsedi, Azat daha da öfkелendi. Hiçbir şey yokmuş gibi bir de sırtıyor muydu? Tam bir tane daha atacakken, Kader bağırdı.

“Yeter! Azat yeter artık!”

“Kader!” diyerek bağırdı Azat. Hakan kıza baktı, ağladığını görünce gülümsemesi anında yüzünden silinmişti.

“Azat kavgayla mı halledeceksin? Sence doğru olan bu mu?”

“Benim işime karışma!”

"Tamam!" dedi Hakan, aniden hem Azat hem de Kader ona döndü.

"Adam gibi konuşmak istiyorsan, gel o vakit ama bir şartla."

"Ne şartı lan! Senin şart koyacak halin mi var?" Azat'a tekrar kararlar baktı genç adam. "Senden koktuğum için değil! Kader'in üzülmemesi için adam gibi konuşmayı öne sürüyorum. Şartım basit, bize Kader ile beş dakika ver!"

"Hayır!" diyerek itiraz etti Azat. Kader Hakan'ın dağılmış yüzüne baktı. Yeşil gözlerinin altındaki morluklara, halkalara gözü takılı kaldı. Demek ki uyku uyumamıştı.

"Tamam" dedi Kader, Azat ona öfkeyle baktı.

"Kader!"

"Sadece beş dakika Azat, beş dakikayı geçerse Ayaz'ı ara"

"Bak..."

"Beni kaçırarak değil!" diye noktayı koydu genç kız. Azat ne kadar istemese de kabul etmek zorunda kaldı, o arabaya doğru yöneldiğinde Hakan Azat'ın tamamen uzaklaştığına karar verince yüzünü Kaderden saklamak için başını eğdi. O piç herif yüzünü tamamen dağıtmıştı.

"Hakan, sadece beş dakika anladın mı? Daha fazla duramam yanında"

"Anladım" dedi Hakan, gülerek devam etti. "Kulaklarım iyi duyar."

"Hala değişmedin değil mi? Hala aynı Hakansın! Az daha öldürecekti seni haline bak."

"Ne olmuş halime melek? Beğenmedin mi yoksa?"

Kader derin bir nefes aldı. Hakan ile uğraşmak her şeyden zordu. Kızın saçları rüzgâr yüzünden sürekli yüzüne geliyordu. Hakan kızın yüzünü yarım yamalak gördüğü için elleriyle yüzüne gelen saçları dağıtıp arkasına doğru attı. Hakanın bu davranışı karşısında Kader geri adım attı.

"Kaçma meleğim, sadece beş dakikamız var zaten"

“Beni iyi dinlemeni istiyorum, bundan böyle bana melek demeyeceksin. Beni aramayacak ve beni unutacaksın. Bunu senden istemiyordum ama artık istiyorum. Yeni bir hayata başlarken senin varlığıyla her an korku yaşamak istemiyorum. Benim nişanım var ve eğer seni öğrenirse neler olacağını tahmin bile edemezsin”

Hakan kıza umutsuzca baktı. Yine ağzına ‘unutmak’ lafını almıştı. Yapamayacağı şeylerden söz ediyordu.

“Melek değil misin sen? Ben sana her zaman melek dedim, şimdi mi rahatsız oldun?”

“Evet, rahatsızım anladın mı beni, Azat benim kuzenim! Onun yanında bana böyle seslenmen hiç hoş değil!”

“Ayaz denilen adamın kardeşi mi yani?”

“Konumuz bu değil! Beni dinlemek istemiyorsan git. Senin yüzünden başıma gelmeyen kalmadı zaten” Kader kollarını birbirine dolarken üzüntüyle yere başını eğdi. Hakan kızın endişeli yüzünü görünce, korkuyla konuştu.

“Yoksa sana bir şey mi yaptılar?”

“Hayır. Hakan, insan bir lafı bir kere söyler ama sen bana en az on kere tekrarlatıyorsun. Eğer hala bana değer veriyorsan lütfen beni rahatsız etme.”

“Tamam” dedi Hakan sakın bir ses tonuyla. Kader önce Hakan’ın ciddi olmadığını düşündü lakin oldukça ciddi görüyordu.

“Seni rahatsız etmeyeceğim ama seninle konuşmaktan alı koyma beni.”

“Yani beni bir daha rahatsız etmeyecek misin?” Kader’in sesindeki keyif Hakan’ın canını sıkıyordu.

“Etmeyeceğim, arkadaş olalım olmaz mı?”

“Tabi” dedi sevinçle “Tabi arkadaş kalabiliriz.”

“Seni arayacağım, arkadaşlar böyle yapar. Bunu da çok görme bana” dedi Hakan.

“Aramak mı?” Kızın sesindeki endişeyi tekrar hissetti Hakan.

“Arayacağım ve sen de açacaksın” Başka bir şansı yoktu, eğer teklifini kabul etmezse en başa döneceklerdi.

“Tamam.”

“Kendine iyi bak” dedi Hakan kızın saçlarını okşarken. O an için, onu bir kez koklamak, o gül kokusunu ciğerlerine doldurmak için nelerini vermezdi ki.

“Ve sakın o adamla evlenme, evlenmek için beni bekle.” Kader Hakan’ın neyden bahsettiğini anlayamamıştı. Hakan onu son kez görüyormuşçasına dikkatle baktı. Beyninin en ücra köşesine kazınmıştı onu, her şeyiyle. Hiçbir ayrıntıyı gözünden kaçırmamalıydı, onu hep böyle hatırlamak istiyordu.

“Kader diyerek” bağırdı Azat. Hakan denilen lavuk kıza resmen sarkıntılık yapıyordu! “Gitmeliyim” dedi Kader.

“Lütfen bir delik daha yapma” diyerek ayrıldı ondan.

Hakan kızın avuçlarından nasıl akıp gittiğini görünce üzüntüyle başını eğdi. Her şeyi kaybetmişti, yenilmişti. Yenilgi kalbine bir taş gibi oturmuştu. Dört sene diyerek düşündü, dört senedir bu acıyla yaşıyorum diyerek devam etti. Şimdi her şeyim beni terk etti.

Hakan ona doğru yaklaşan Azat’a baktı, şimdi de bu adamla uğraşması gerekiyordu. Azat alayla baktı kendisinden yaşça küçük çocuğa.

“Kusura bakma, ben aslında senin burnunu değil ağzını dağıtmak istiyordum”

“Kısa kessek olmaz mı?”

“Elbette olur, ben de çok meraklı değilim sana! Beni iyi dinle delikanlı, yaşın daha küçük, daha ehliyetin dahi yoktur eminim”

“Bundan sana ne?” dedi Hakan gülerek.

“Bana ne mi? Ben kimim biliyor musun?”

“Bilmez miyim, sen Davut Ağanın küçük oğlu Azat Beyzadesin. Beyzade aşiretinin büyüklerindensin yani”

“Ben aşiretten falan değilim, o işlere ağabeyim bakar. He sen daha Ayazla bizzat tanışmadın değil mi? Öyleyse dikkat et, bastığın yere, her an seni bulabilir ve biliyor musun o benim kadar merhametli değildir. Onun olana göz koyduğu için senin cesedini iki günde çöplükten toplarlar! Bilmem anlatabildim mi?”

Azat’ın restini gören Hakan ona alayla baktı. “Senin o ağabeyinden korktuğumu mu sanıyorsun? Umurumda değil, benim tek endişem Kader! Eğer ona zarar verirseniz...” Hakan daha lafını bitmeden Azat boğazına sarıldı. Zorlukla nefes alıyordu lakin hiç de korkmuş gibi değildi.

“Eğer, bir daha Kader’in adını ağzına alırsan, ağabeyimden önce ben hallederim seni! Bunu da öyle bilesin” Azat geri çekilince Hakan hemen toparlandı. Azat ağır adımlarla arabasına doğru ilerleyince, Hakan Kader’i bir daha göremeyeceğinin korkusuyla yüzleşmek zorunda kaldı.

Ayaz Ağa aynanın karşısında kendisine bakıyordu. Üzerine giydiği simsiyah takım elbise, beyaz gömleği ve ona eşlik eden, hiç çıkarmadığı saati vardı. Kader’in sana çok yakışıyor dediği beyaz gömleği giymişti bu akşam. Kapı sesiyle gözlerini aynadan çekti ve odada beliren anasına baktı. Zümrüt Hanım kontrol amaçlı Ayaz’ın odasına gelmişti. Bu akşam aksiliklere yer veremezdi. Hanım Ağa oğlunu görünce maşallahını çekti. Oğlu iri cüssesiyle tam bir dağ gibiydi.

“Maşallah oğlum, pek yakışıklı olmuşsun”

“Gerçekten mi?”

Zümrüt oğlunun telaşlı halini hoş karşıladı. Onca sene-

den sonra olanlara o bile inanıyordu ki. "Meraklanma Kader sana tekrar âşık olacak."

Ayaz Ağa alayla baktı kendisine aynadan. Kader mi ona tekrar âşık olacaktı? Daha âşık bile olmadan nasıl tekrar olabilirdi? "Sen hayal görüyorsun ana."

"Aa! Yalan borcum mu var oğlum. Kaderle geçen konuşurken ağzından aldım lafı." Zümrüt kadın oğlunun ona bakan meraklı ifadesiyle daha da keyiflendi. Ayaz donmuş vaziyette anasına baktı. Hiçte yalan söyleyen bir ifade yoktu yüzünde.

"Ne dedi? Ana meraklandırmasan beni!"

"Geçen kahve yaptırdım ona, o zaman biraz konuştuk işte"

"Eee?" Ayaz Ağa yerinde duramıyordu.

"Eesi, oğlum sana karşı bir şeyler hissediyor, geçen Dicle'yle konuşmuşlar o da fark etmiş"

"Emin misin?"

"Eminim, hiç benim gözümden kaçarmı? Bu aralar seni pek korur oldu, hem okulu konusunu da hiç açmıyor eskisi gibi. Demek ki, seni dinleyecek kadar sana âşık "

"Âşık " dedi Ayaz delice bir sevinçle. "Ana dualarım kabul oldu" Ayaz anasını sarsar gibi omuzlarından tuttu.

"Olacak elbet oğlum boşuna mı çektin onca sene?" Zümrüt kadın ağa oğlunu bağrına bastı. Sonunda mutlu görecekti onu, sonunda bahar oğlunun yüreğine de vuracaktı.

Kader elindeki kahveleri dökmeden götürmek için yoğun bir çaba harcarsa da elleri titriyordu. Ayaz kızın elindeki kahve tepsisini görünce keyifle gülümsedi. Demek sevgilisi ona kendi elleriyle tuzlu kahve yapmıştı. İçecekti, canı çıksa da o

kahveyi içecekti. Aklını kurcalayan tuzlu kahveyi bir kenara koyarak kızı incelemeye koyuldu. Mavi bir elbise giymiş, saçlarını bir yandan taç biçimde örmüştü lakin geri kalan saçları açıktı. O kadar güzeldi ki, bakarken bile canı yanıyordu.

Kader kahveleri tek tek sundu. Azat, Ayaz Ağa için hazırlanan tuzlu kahveyi alınca Kader bir anda tepsiyi geri çekti. Herkes şaşırarak bakmıştı Kader'e. Genç kız utanarak konuştu.

"Şey, seninki yandaki o biraz sade yani sen..."

"Olsun ben sade de içerim"

Azat tam kahve fincanını alacakken Kader tekrar çekti tepsiyi kendisine doğru. Sıkıntıyla haykırdı Kader "Olmaz! Yani..."

"Allah, Allah versene Kader, alt tarafı bir kahve" diye itiraz etti genç adam.

Ayaz Ağa kızın neden bu kadar garip davrandığını anlayınca Azat'a doğru ters bir bakış fırlattı. O Azat'tan önce davranıp aldı kahveyi.

"Azat, sen diğerini iç ben sade severim" Azat kahvenin sırrını ağabeyinin tepkisinden çözmüştü. Keyifle gülüp o da almıştı kahvesini.

Genç kız derin bir nefes alıp koşar adımlarla girdi mutfığa. Ayaz Ağa kahvesinden bir yudum aldı, içi yanmıştı ama hepsini bitirmek zorundaydı. Davut Ağa oğluna doğru bir kakhaha attı.

"Demek kahveyi tuzlu yapmış he"

"Ee adettendir Ağam" dedi Zümrüt Hanım gülererek.

Kader saklandığı mutfak kapısından avluda onu isteyen Ayaz'ı inceliyordu. Kahveyi nasılda içiyordu öyle, sanki şerbetmiş gibi. Ne kadar da yakışıklı olmuştu bugün, her şeyiyle insanın gözünü dolduruyordu. Utanarak baktı yere, neler düşünüyordu öyle. Hacer ile Emine bir yarışmış gibi dışarıyı dinlemek için uğraşıyorlardı. Beyzade konağında bir ilk daha yaşanıyor. Aslında akraba evlilikleri Mardin'de çok sık

gerçekleşse de Beyzade aşiretinde ilk defa yaşanacaktı. Ayaz Ağayı durduramadıkları için bunlar gelmişti ya başlarına.

“Kız az kaysana kenara!”

“Anam senin cüssenden bize yer kalmamış ki!” diyerek hırçınlaştı Emine. Hacer yine kilolarına laf eden kadına öfkeyle baktı.

“Kız vallahi alırdım seni ayağımın altına! Dua et ki isteme çıktı başımıza”

“Yalan mı?” dedi gülerek Emine.

Kader atışan iki kadına baktı, onlar yüzünden o da hiçbir şey duyamıyordu.

“Hacer abla, biraz sessiz olsanız. Hiçbir şey duyamıyorum.”

Hacer utanarak baktı. “Kader kızım kusura bakmayasın, senin gününün bugün.”

“Anam amma konuştun. Sus hele Ağam konuşuyor” dedi Emine fısıltıyla. Genç kız bütün dikkatini avluya verdi.

Ayaz Ağa sıkıntıyla baktı babasına. Davut Ağa mevzuyu hala açmıştı. Oğlunun erkenden ölmesini istiyordu herhalde. Davut Ağa ona bakan gözleri fark edince konuyu sonunda açmaya karar verdi.

“Sebebi ziyaretimiz belli Yusuf, Allah’ın emri peygamberin kavliyle Kader kızımızı Ayaz oğlumıza istiyoruz.”

Ayaz nefesini tutmuş vaziyette amcasına baktı. Yusuf’un yüzünden düşen bin parçaydı. Kızını bu kadar kolay evlendirmek, hele ki Ayaz Ağayla, hiç istemiyordu lakin ağabeysiyle yaptığı anlaşmanın başında nişan vardı.

“Kader’e sormak gerek ağabey”

“Sor o vakit” diyerek atıldı Hanım Ağa.

Kader, ona seslenen babasının sesiyle bir anda yerinden sıçradı. Çekinerek baktı Hacer’le Emine’ye, ikisi de ona git işaretini yaptılar. Genç kız eteklerini ve saçlarını üstün körü

düzeltilti ve avluya doğru başı eğik bir şekilde çıktı. Ayaz kızını görünce ayağa kalkacakken, Azat onu durdurdu. Genç adam kardeşine öfkeyle baktı.

Genç kız fısıltıyla konuştu. Ayaz'a bakamıyor ama bakışlarının onun üzerinde olduğunu hissediyordu.

"Buyur baba"

"Kızım, biliyorsun ki Davut Ağa oğluna seni istiyor, eğer senin de gönlün varsa..."

"Ben" dedi Kader, başını kaldırıp dik pozisyonda babasına doğru bakarak.

"Benim gönlüm de va-r..." Kader kekelemişti ama Ayaz yanmıştı. Az evvel Kader gönlüm var mı demişti, yoksa o mu yanlış anlamıştı?

Yusuf bile şaşırmıştı Kader'e. Ne zamandan beridir kızı bu kadar cesurdu? Böyle bir şeyi kimse beklemiyordu. "Pekala" dedi Yusuf yorgun bir ses tonuyla.

"Verdiniz mi?" diyerek sordu Azat arsız bir şekilde. Zümrüt kadın oğlunun karnına bir dirsek attı. Genç adam acıyan yerini okşadı, anasının elinin ne kadar ağır olduğunu unutmıştı.

"Verdik, verdik. Kızımıza iyi bakasın Ayaz Ağa onu incitmeyesin"

Ayaz Ağa ona üzüntüyle bakan amcasına içten bir şekilde gülümsedi. "Ona çok iyi bakacağım amca, senden bile daha iyi" Yusuf bu sözler karşısında biraz bozulmuştu ama yapacak bir şeyi de yoktu, kızını vermişti.

"Ee..." dedi Davut Ağa gür sessiyle avluyu inletirken "Getir tepsiyi Dicle."

Dicle koşar adımla içeriye geçti, elinde bir makas ve kurdeleyle bağlı iki alyans getirdi. Herkes ayağa kalkınca Kader Ayaz'a doğru yaklaşmak zorunda kaldı. Ayaz'ın kalbi göğsünden çıkacak gibi atıyordu. Davut Ağa önce yüzükleri taktı, ikisi için de dualar etti, daha sonra kırmızı kurdeleyi kes-

ti. O anda bir alkış koptu, Ayaz Ağa sevgilisine baktı. Minik sevgilisinin güldüğünü görünce ona güldü. Hatta kahkaha atacak kadar güldü.

Genç kız alyansına baktı, içinde ‘Ayaz Beyzade’ yazıyordu bir anda kalktı divandan, saatin çok geç olduğunu bildiği halde çıplak ayakları onu Ayaz’ın odasına kadar sürükledi. Şimdi onun odasına gidip ona bir şeyler söylemek istiyordu. Mutluyum gibi ya da ben neden bu kadar mutluyum? Acaba bu soruların cevabını biliyor muydu o? Bilse cevaplar mıydı bu soruları?

Ayaz bir anda kapısının açıldığını duyunca doğruldu yatağından. Karanlıkta pek bir şey göremese de, Kader’i kokusundan tanımişti. Gül bahçesi girmişti odasına. Güllerin en güzeli.

Kader sıkıntıyla yürüdü Ayaz’a doğru. Genç adam sesini dahi çıkarmadan kalktı yatağından. Yalnızca gözleri konuşuyordu. Her ikisi de nefessiz kalmış gibi nefes nefeseydi. Ayaz hissediyordu, acaba Kader de hissediyor muydu bu çekimi? Kızın kalbinden gelen gümbürtüyle sarsıldı. Farkında olmadan kızın kalbine dayadı sol elini, genç kız daha da heyecanlandı bu dokunuşla. Genç adam zorlukla nefes alıp konuştu. Konuşmasaydı daha ileri gidecekti. Çok daha ileri.

“Kalbin” dedi zorlukla “Kalbin yerinden çıkacakmış gibi atıyor...”

“Se-nin ki gibi” dedi Kader fısıltıyla.

“Hissediyorsun değil mi?” Ayaz içine işleyen yeşil gözlerle bir müddet baktı.

“Hissetmesem burada olmazdım” dedi Kader. O anda bütün cesaretiyle kızın dudaklarına yapıştı. Kader ilk defa karşılık verdi, ilk defa araladı kapısını.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kader'in ona karşılık vermesi Ayaz'ın içinde bir patlamaya neden olmuştu. Bunun tek bir anlamı vardı, o da evet. Dudaklarındaki baskının arttığını hisseden Kader durmak istedi ama başarılı olamamıştı. Kızın acemice hareketleri genç adamı yerinde duramaz hale getirmişti. Kader'in ince belini güçlü kollarına doladı. Bu anı hareketle genç kız yerinden oynadı. Ayaz kızla aralarındaki boy farkını onu kendisine daha fazla çekerek kapatmıştı.

Kader durmak için yeni bir hamle yapacakken Ayaz kızın üzerindeki baskıyı arttırdı. Duramıyor, durmak da istemiyordu. Ayaz, kızın dudaklarından yol alarak boynuna geçti. Kızın alev gibi vücuduna bıraktığı her öpücük bir yemin gibi göğe yükseldi. Kader titrek titrek konuşmaya çalıştı ama buna engel olan tek şey Ayaz'ın arzız öpücükleriydi.

"Du-r" dedi Kader titrek sesiyle. Durmalıydılar, yapmaları gereken şeyler yapıyorlardı. Ayaz Kader'i duymuyordu bile. Kader en sonunda adamın göğsüne doğru vurdu, bu anı hareketle adamın bütün dikkati dağılmıştı. Kıza nefes nefese baktı. Onun korktuğunu görünce bir anda kendisinden nefret etti ve yavaşça Kader'i yere indirdi.

Kader sakinleşmek için Ayaz'a bakamadı. Genç adam toparlanmak için birkaç saniyeliğine gözleriyle etrafını inceledi. En ufak bir öpücükte bu kadar dağılıyorsa devamında neler

olacaktı? Bu düşünceyle korkuya kapıldı. Onu korkutmamak için elinden geleni yapıyordu lakin bu arada kendi sağlığı harap olmuştu. Bir eziyeti bu.

Kader utanarak baktı halıya. Nasıl bu kadar ileriye gitmişlerdi? Ayaz kızının utandığını anlayınca kızın yüzünü avuçlarına aldı, utanmaması gerekiyordu. Kızının ona bakmasını için onu zorladı ama kız inatla zümrüt yeşili gözlerini ondan saklıyordu. Ayaz biraz sinirlense de sesini çıkarmadı, başparmağıyla kızının yumuşacık yanaklarını okşadı.

“Utanma” dedi adam. Hala kendisine gelemediğinin bir ispatı ise sesindeki o yoğunluktu. Sevgilisi bir anda ona inanamayan gözlerle baktı. Nasıl utanmazdı?

“Utanacak şey değil bu.”

“Değil mi?”

“Evlenince ne yapmayı planlıyorsun sevgilim?” Ayaz’ın kızı doğru gülerек sorduğu bu soru genç kız için sıkıntılara sebep olmuştu. “Susmayı mı tercih ediyorsun? Peki öyle olsun, ama unutma” dedi adam kızı daha çok kendisine çekerken “Utanmak sana çok yakıştığı gibi bu duygudan kurtulmayı da öğrenmelisin sevgilim, yoksa işimiz var demektir.”

Genç adam kızın iyice kızardığını görünce onu kollarıyla sarıp sarmaladı. Kahkahası sessiz geceyi bir bıçak gibi kesmişti. Kader, utanarak sığındığı adamın iri göğsünde sıkıntıyla ofladı. Kızın saçlarını eğilip öptü, sonra onu içine işleyecekmiş gibi kokladı. Mis gibi gül kokuyordu. O anda aklına gül gelince o aptal kızı hatırladı, öfkelenme arzusuyla karşılaştı tekrar. O aptal kızı düşünmemek için aklını başka şeylere yormaya çalıştı ve birden aklına bugün Kader ile Azat’ın yaptıkları geldi. Hesabın sorulma vaktinin geldiğini hissetti.

“Anlat bakalım Azat ile bugün ne yaptınız?”

Kader Ayaz’ın sesindeki tehdidi hemen hissetmişti, hissetmemesi aptallık olurdu. Gözlerini yumdu, yeni bir yalan onu bekliyordu çünkü.

“Hiç...”

“Nasıl hiç?” Ayaz kızı biraz kendisinden uzaklaştırdı ve yüzüne baktı. Yalan mı söylüyordu, yoksa o mu öyle zannetmişti? Şüphelye onu inceledi.

“Hi-ç işte” dedi Kader. Ayaz’ın ondan şüphelendiğini biliyordu.

“Bana bak, gözlerimin içine” dedi Ayaz Ağa, kızı sarsacak bir ses tonuyla. Kader başını kaldırıp ona bakamadı çünkü gözler yalan söylemezdi. Genç adam Kader’in ona bakmamasına daha da sinirlendi. Konaktaki herkesi uyandıracak şiddette bağırırdı bu sefer.

“Bak dedim sana! Neden cevap vermiyorsun?”

Ayaz Kader’in ona yalan söylediğini aslında yüreğinde hissetmişti ama korkusundan saklamıştı bu gerçeği. Şimdi bu gerçek yüzüne tokat gibi inmişti. Kader onu sarsan adama baktı dolu dolu gözlerle. Onun iyiliği için bunu yapıyordu. Yapmazsa nelerle sonuçlanacağını iyi biliyor ve korkuyordu. Ya onu bırakırsa? Bu düşünceler kızın beyninde dört dönüyordu.

“Ayaz...” kızın yalvaran ifadesini umursamadı Ayaz. Ona yalan söylediği o kadar açıktı ki. “Kader, yalan söylüyorsun! Sen bana yalan söylüyorsun!”

Kader yüzüne bakmaz haldeydi, sinirle elini saçlarına daldırdı. Yalan söylüyordu ama neden? Şimdi çıkıp bu odadan Azat’ı dövmek vardı. Ağzını burnunu kırıp konuşturmak ama yapamazdı. Kader’in gözyaşları düşmüştü halıya, görmedi Ayaz. Kızın ne kadar acı çektiğini görmediği gibi...

Ayaz sinirle yatağın baş kısmındaki tahta direğe yumruğunu vurdu. Bu bile alamıyordu öfkesini. Tekrar kıza doğru alev püskürttü.

“Susmayı mı düşünüyorsun! Son kez söylüyorum Azat ile ne yaptınız?”

“Hiç bir şey dedim ya ne yapabilirsiniz ki zaten?”

“O halde!” diye üsteledi Ayaz.

“O halde neden sesin titriyor? Cevap ver yoksa gece falan dinlemem, gidip Azat’ı yatığında döverim!”

Kız ona öfkeyle bakan adama hala bakamıyordu. Öfkesi o kadar büyüktü ki, ona ilk defa bu kadar çok bağıırıyordu.

“Ben...” dedi Kader zorlukla “Yani biz... Şey...”

Azat Ağa Kader’e tek kaşı kalkmış halde bakıyordu. Aynı avını bekleyen bir aslan gibiydi. Ayaz avcıydı, Kader ise av.

“Dinliyorum!”

“Azat Gül’den hoşlanmış” dedi Kader bir anda. Ah kah-
retsin! Ne demişti az evvel? Azat Gül’den mi hoşlanıyordu?
Kesinlikle cehennemde yanacaktı.

Ayaz Ağa böyle bir cevabı asla beklemiyordu. Kardeşi o
Gül denilen kızıdan mı hoşlanıyordu? Genç adam bu cevapla
iyice dağılmıştı. Kıza şaşırarak baktı.

“Ne?”

“Ben de senin gibi şaşırdım ama işte...”

Ayaz dağılmış olan beynini toplamak için kıza doğru bir
saniye işareti yaptı. Azat Gül’den hoşlanıyordu. Buna üzülse
mi yoksa sevinse mi bilmiyordu.

“Şimdi, bizim Azat değil mi bu?”

“Evet” Kader dişlerini alt dudağına geçirdi.

“Sen emin misin?”

Kader kendisine merakla bakan adama yalnızca başını
salladı. Bu yalanları ortaya çıkınca onu öldürecek ya da kova-
caktı. Bu düşünceler kızın korkmasına neden olmuştu.

“Geçen gelmişti ya Gül, işte o gün Azat bana söyledi ben
de düşündüm. Gül iyi kız...”

Azat kızın lafını gülerek yarıda kesmişti

“Ne dedin, iyi kız mı? O cadı mı?”

“Cadı falan değil! O benim en yakın arkadaşım.” Kader’in arkadaşını sevdiği adama karşı korumaktan başka çaresi kalmamıştı.

“Sen asıl konuya geç.”

“İşin aslı bu işte. Bana elma şekeri alırken onu da Gül’ün yanına götürecektim ama sen arayıp bana bağırınca vazgeçtim”

Adam kızın sesindeki incinmişliği tekrar hissedince gülmeden edemedi. Kızın bedenini tekrar sardı kollarıyla. Kader hiç çekinmeden Ayaz’a teslim oldu.

“Özür dilerim, ben sandım ki...” Ayaz tekrar bu düşünceyi düşünmek dahi istemediği için lafını yarıda kesmişti. Kader ağlamamak için tekrar çabaladı. Suçlu olduğu halde kendisine özürler sunuluyordu.

“Lütfen” dedi Kader sıkıntıyla.

“Sadece uyusak olmaz mı?”

Kızın bu cesur teklifi karşısında Ayaz hiçbir şey diyemedi. Gerçekten anası haklı olabilir miydi? Yani gerçekten Kader’in ona âşık olması? Bir süre sessizliğin ardından genç adam kendisini topladı. “Sen yeter ki iste sevgilim”

Ayaz kızı alıp yatağa geçti. Kader’in her zaman sağ tarafa yattığını bebekliğinden beridir bildiğinden, sol tarafa o geçmişti. Kıza arkasından sarılmıştı, böylelikle Kader’in saçlarına yüzünü rahatlıkla gömebilirdi. Genç kız saçlarındaki ılık nefesi hissetti ve konuşmak için kendisini sıktı.

“Bir keresinde, ben çok küçükken babam beni tarlaya götürmüştü. Koca koca traktörleri görünce çok korkmuştum, ağlamıştım. Sonra babam beni susturmak için konağa getirince gözlerim seni aramıştı. Benim yanımda ağlarken hep sen olurdun çünkü. Sen...” dedi kız zorlukla. “Sen hastalanmışsın. Zümrüt yengem öyle söyleyince ben daha çok ağlamaya başlamıştım. Anam ile babam beni susturmak için ellerinden ne geliyorsa yaptılar ama onlar bilmiyorlardı beni bir traktör

değil sensizlik korkutmuştu. Senin varlığın öyle bir işlemiştiki içime, kendime bile açmaya yıllarca korktum.”

Ayaz ilk defa böyle şeyler duyuyordu Kader'den. İlk defa ona bunları anlatıyordu. Gıkını bile çıkarmadı hatta nefesini bile tutmuştu.

“Sonra sen geldin yanıma. Ateşin kırk derceydi ama sen hiçbir şeyin yokmuş gibi gelip beni susturmak için elinden ne geliyorsa yaptın. Ben işte o zaman anladım, senin varlığında beni mutlu eden. Günah diyerek kaçtığım bu aşktan yenilerek çıktım ama olsun, ben yenilmekten çok hoşlandım. Sana büyük acılar yaşattım, kendime de ama ben sadece okumak istedim. Olmayınca da sana olanca bağım la sarıldım. Ben artık kaçmam Ayaz, senden kaçamam! Beni görmediğinde yaşadığın korkuyu ben seni görmeyince de yaşar oldum, bu nasıl oldu bilmiyorum ama korkuyorum.”

Ayaz kızı iyice sarmaladı. Bu duydukları kesinlikle rüyası yüzündendi ama Kader gerçekten de ona olan bütün hislerini dillendiriyordu, her şey gerçektir. “Korkmak mı, kimden?” dedi Ayaz merakla. Küçük sevgilisi gene ondan korkuyor muydu?

“Ben bu duyguya yabancıyım Ayaz.”

Genç kız Ayaz'a doğru dönünce ellerini onun elmacık kemikleriyle yerleştirdi ve okşadı. Ayaz memnun bir şekilde gözlerini yumdu. “Sen bu duyguyu uzun zamandır biliyorsun ama ben değil. Bu aynı kuma yazı yazmak gibi. Bir şeyler yazıyorum ama sonra bir rüzgâr çıkıyor, bazen bir fırtına ve sonra hepsi siliniyor. Geride hiçbir şey kalmıyor”

Kızın benzetmesinden en çok hoşlanmıştı. Ona doğru yakınlaşıp aralarında sadece birkaç santim bıraktı ve ona doğru bir sır vermiş gibi konuştu. “O halde ben de sana kâğıda yazı yazmayı öğretirim. Mürekkepli kalemle değil hem.”

“Neden mürekkeple değil?”

Ayaz kızı doğru gülümsedi. “Çünkü mürekkeple yaz-

dığımız her yazıda bir hata olunca izi kalır ve geçmişe takılı kalırız ama kurşun kalemle yazdığımızda her şeyi bir silgiyle hallederiz.”

“Halletmek mi? Ama insan geçmişin izini taşımazsa geleceğinden dersler alamaz.”

“Biz her şeyden zaten dersimizi aldık sevgilim. Bundan sonra sadece sen ve ben varız. Bir sene sonra da bebeğimiz”

Ayaz’ın bebeğimiz demesi genç kızın yüzünün patlıcan moruna dönmesine neden olmuştu. Neden her zaman böyle konuşarak onu utandırıyordu ki?

Ayaz tekrar arsızca sırttı. “Bence bir yıl fazla bile.”

Kader korkarak ona baktı, ne fazla mı? İyi de bebeğin zaten dünyaya gelişi en az sekiz aydı.

“Ne! Az mı?”

Ayaz gülümsemesini genişletti ve kızı iyice kendisine çekti. Allah’tan yatak büyüktü de birbirlerine çok yer kalıyordu. Tam o sırada Ayaz Ağa evlendikten sonra tek kişilik yatak almayı düşündü. Böylelikle sevgilisiyle daha da yakın olacaktı. “Az elbette, hem ikici ve üçüncüyle yakın yaşta olmaları lazım.”

“İkinci ve üçüncü mü?” Kader artık konuşmuyor, bağırıyordu.

“Tabi mesela ben ve Azat’ın arasında üç yaş var, bence bu yüzden hiç anlaşıyoruz” Ayaz bahane olarak kardeşini ortaya atmıştı. Ah! Ne saçma bahanelerdi bunlar.

“Ne alaka, hem bence o senin huysuzluğun yüzünden”

Ayaz kıza çatık kaşlarıyla baktı. Şimdi de ona huysuz diyordu.

“Ne, huysuz mu? Ben mi huysuzum, asıl o Azat denilen adam huysuz. Senin ağzına huysuz lafı hiç yakışmadı”

“Ne dememi istersin o vakit?”

Ayaz kızın ondan uzaklaştığını hissedince onun ince be-

linden hemen kendisine doğru çekti ve onu göğsüne doğru yatırdı.

“Sevgilim de mesela”

“Sevgilim mi?”

“Evet, ne var bunda yakında kocacım demeyecek misin?”

Kader sıkıntıyla ofladı. Ayaz ondan neler istiyordu böyle? Bebek, kocacım, sevgilim... Anlaşılan çok işi vardı. “Ben nasıl derim? Ben söy-leyemem!”

“Ben nasıl sana sevgilim diyorsam. Bak diyorum aşkım, sevgilim, ömrüm, bir tanem daha sayayım mı?”

Kader iyice sinmişti Ayaz’ın göğsüne. Şimdi kızarmaktan patlayacaktı. “Sayma” dedi zorlukla.

Ayaz Ağa kızın zorlandığını hissetti. “O halde ilk olarak sevgilim diyerek başlayalım”

“Diyemem!”

“Nedenmiş?”

“Çünkü...”

“Çünküşü falan yok” yalandan azarladı kızı. “Şimdi bana sevgilim demezen çok kızarım. Hem sen benim nasıl kızdığımı iyi bilirsin” Ayaz kızı göğsünden biraz çekerek ona doğrudan baktı.

“Ama ben...”

Ayaz bu gece kesinlikle sevgilim lafını duymadan uymayacaktı, uyku ona kesinlikle haramdı.

“Eğer nasıl söyleyeceğini bilmiyorsan sana öğretebilirim.”

Kader Ayaz’ın mucip sesiyle kıkırdadı. Ayaz kızın güldüğünü hissedince bu oyunu sürdürdü. Eğer hoşlandığı şey oyun oynamaksa çok iyi oyuncu olurdu.

“İlk önce heceleyerek söyleyelim, çok kolay sevgilim.”

Kader ona heyecanla baktı. Şu anda utanması hatta odaya kaçması gerekiyordu ama yapmıyordu.

“Sev, ilk önce –Sev de Kaderim.” Ayaz kıza nasıl söyleyeceğini bir öğretmen edasıyla gösteriyordu.

“Sev” dedi kız gülererek. Ayaz onun da oyuna dahil olmasını mutlulukla karşıladı.

“-Gi, şimdi de bunu söyle”

“-Gi”

“Çok güzel aşkım gerçekten de çabuk öğreniyorsun” Kader tekrar bir gülme krizine sürüklendi. Ayaz şimdi onu son heceyi öğretmek için çabaladı.

“-Lim, Sev-gi-lim. Hadi Kader'im birden söylemeye çalış İnan ki zor değil”

Kader Ayazdaki heyecanlı bekleyişini hissedince onu mutlu etmek için ona uydu.

“Sev-gi-lim”

Ayaz kızın başarısını kutlar gibi onu anlından öptü ama hecelemeden söylemesi için daha çok çalışmaları gerekiyordu.

“Aferin sana, şimdi birden söyle bakalım –sevgilim”

“Sevgi-lim”

Kızın yalancı hecelemesi Ayaz'ı daha da eğlendirdi. Gülme istediğini içinde bastırdı. Yalancı bir kızgınlıkla Kader'e baktı. “Hayır, birden söyle 'Sevgilim' de bakalım”

“Sevgilim” dedi Kader. Ayaz'ın eğlencesi şimdi iki kat daha artmıştı eğer ona böyle güzel kelimelerle seslenecekse bütün aşk dolu kelimeleri ona zorlansa da öğretirdi. İster heceleyerek, isterse harf harf.

“Söyle sevgilim...”

“Sevgilim” dedi Kader tekrar utanarak.

“Bundan sonra bana hep böyle seslen”

“Olmaz! Anamların yanında falan, ne düşünürlers kim bilir?”

Ayaz kızın kulağın doğru eğildi ve fısıltı eşliğinde ona yeni bir sır verdi.

“O vakit onlar yokken dersin, olmaz mı?”

“Bilmem, olur mu ki?”

“Olur, olur bal gibi olur.”

Genç adam, sevdiği kızın uyuması için onu tekrar yavaşça sallamaya başladı. “Şimdi yum gözlerini aşkım, sabah olunca seni odana kadar taşıyım.”

Kader bir anda yerinden kalacak gibi hareketlerde bulundu. Ne yapıyordu burada? Anasıyla babası bir bassa odayı! Eyvahlar olsun! Ayaz kendisine içinden sövdü. Ne demeye açmıştı ki konuyu? Kızın huysuzlandığını anlayınca hemen onu çelik gibi kollarıyla sarıp sarmaladı, kaçmasını engelledi.

“Ayaz bırak beni gideyim! Anamlar bir gelse neler olur?”

“Gelmezler! Gelirse ben hallederim, kal bu gece benimle.” Kız pek ikna olmuşa benzemiyordu. “Olmaz dedim sana.”

“Olur dedim ben de”

Bir süre her ikisi de sessiz kaldı. Bu sessizliği Kader’in güçsüz sesi bozdu. “Ayaz”

“Söyle sevgilim”

Kız merakına yenik düşerek sordu sorusunu, “Ayaz sen Ağasın ya...”

Ayaz kızın neden bu konuya girdiğini anlamasa da uysallıkla karşıladı ve onu onaylar gibi başını salladı.

“Ben de Hanım Ağa mı olacağım?” Ayaz kıza tekrar gülmüsed, eğilip alnına öpücük kondurdu.

“Sen sadece Hanım Ağa olmayacaksın sevgilim, sen benim her şeyim olacaksın. Hala öylesin ama o zaman sadece benim olacaksın...”

Kader adamın geceyi bile bıçak gibi kesen sesi yüzünden kendisine gelememi bir müddet. Sıcaklığı yüzünde, yanaklarında hissediyordu, kızardığı ortadaydı. “Nasıl bu kadar cesur oluyorsun? Yani ben hiç kimsenin senin kadar cesur konuştuğunu duymadım, hem sen bir Ağasın...”

Kader'in sorusu aslında Ayaz'ı çok şaşırtmıştı. Cevabını biraz düşündükten sonra verdi. "Ağalık" dedi Ayaz" Bu topraklarda asırlardır var. Evet, ben bir Ağayım ama bu sana olan aşkıma haykırmama engel olamaz, hiçbir şey engel olamaz! Onların kağıt üzerinde yazılı bile olmayan töreleri geçerli değil sevgilim. Ağa bunu yapmaz, Ağa şunu yapmaz deseler de inanma! Ben asla o Ağalığın arkasına sığınıp sevdiği kadını unutanlardan olmayacağım. Ben sana karşı her zaman cesur olacağım, sen de cesur ol."

Kader Ayaz'a bakarken onu sevmekle aslında en doğru şeyi yaptığını anlamıştı. Evet, Ayaz çabuk öfkelenir, esip gürlerde hatta çok kıskançtı ama bir o kadar aşıktı ona, hiçbir zaman bırakmamıştı onu. Hep onunlaydı. Kız bu düşüncelerle sarıldı adama. Gözlerini yumarken tek düşüncesi sabah anasına yakalanma korkusu değil, göğsünde yattığı adamla geleceğiydi.

Ayaz bütün gece göğsünde yatan kızın kalp atışlarını dinledi. Uykusunda bir melek kadar masundu. Çok güzeldi küçük sevgilisi ve bir o kadar da masumdu. Artık korku hissetmiyordu çünkü Kader ona üstü kapalı bir şekilde âşık olduğunu söylemişti. Sabahın daha beşiydi ama sevgilisini bırakması lazımdı, anasıyla tekrar o konuşmayı yapmayı hiç istemiyordu. Kızı kucağına alırken alnına bir öpücük bıraktı.

Kader'in odasına girince onu yavaşça yatağına bıraktı. Kader uykusunda biraz mırıldandı. Ayaz Ağa keyifle gülümsedi, küçükken de uykusunda konuşurdu, demek hala aynıydı. Yanına yaklaşıp onu dinledi. Kader huysuzca birkaç şey söylüyordu ama tam anlayamamıştı, arkasını dönünce onun fısıltıyla çıkan sesini tekrar duydu.

"Ayaz..."

Kader'in fısıltı eşliğinde ona seslenmesi Ayaz'ın keyfini arttırdı. Ona bakınca uykusunda konuştuğunu anladı ve Kader tekrar huysuzca soluna dönerken konuştu.

"Seni seviyoru...m"

Ayaz az daha bütün konağı ayağa kaldıracak bir çığlık atacaktı. Seviyorum demişti, yanlış duymamıştı değil mi? Heyecanından ne yapacağını bilemedi. Gülmekten bütün yüz kasları gerilmişti.

“Seni seviyorum”

Bu kızın ikinci kez onu sevdiğini söylemesiydi. Ayaz kız uyardırmamak için kendisiyle savaştı.

“Ben de, ben de seni çok seviyorum sevgilim...”

Davut Ağa Ayaz’daki bu mutluluğu görünce sevinse mi üzülsün mi bilemedi. Yusuf’a her ne kadar planı sunsa da son birkaç gündür içinde bir şeyler acıyordu. Vicdanı oğlu için kanıyordu.

Ayaz Ağa keyifle gülümsedi karşısında oturan kıza. Kader utanarak çatalıyla ikinci defa domatese uzandı. Gerçekten Ayaz ona böyle bakmaya devam ederse aç kalacaktı. Zümrüt kadın iki aşığı bu kadar mutlu görünce Rabbine bir şükretti. Kesinlikle bir kurban kesmeliydi. Dicle ise ağabeyini ilk defa bu kadar keyifli görüyordu. Kış artık konakta bitmiş, bahar gelmişti.

Ayaz Ağanın aklına Gül mevzusu gelince Azat’a doğru döndü. Biraz onunla uğraşsa hiç fena olmazdı.

“Azat, duydum ki âşık olmuşsun” Sofradaki herkes Ayaz’a şaşırarak baktı. Ne demekti şimdi bu? Azat âşık mı olmuştu?

Azat az daha ağzındaki lokma yüzünden boğulacaktı. Ağabeyinin neden bahsettiğini anlamamıştı. En az Azat kadar Zümrüt kadın da şaşkındı. Hayretler içersinde Ayaz’a döndü. “O nerden çıktı oğlum?”

Ayaz eğlenir gibi güldü ama Kader hiçte eğlenmiyordu

Çünkü yalanı her an ortaya çıkabilirdi. Sıkıntıyla Azat’a baktı. Azat ona bakan kıza bu da ne diyerek feryat etti. Kader zr diler gibi bir bakış fırlattı.

“Sorma ana birde bana dersiniz ama oğlunuz Azat ben- den önce davranış anlaşılan. Oğlum daha kıızı bir kez gördün, ne hoşlanması?”

Azat ağabeyine doğru öfkeyle baktı. Hangi kıızdan hoş- landığını bile bilmiyordu. En azında bilgi sahibi olsa durumu daha anlaşılır yapmaz mıydı? Dicle abisinin birinden hoşlan- dığını duyunca kulaklarına inanamadı. “Azat ağabeyim bir kıızdan mı hoşlanıyor? Kim bu kıız?”

“Sana ne Dicle, sen yemeğinle ilgilen” diyerek azarladı Azat kardeşini. Dicle incindiğini belli edercesine konuştu.

“Ama çok merak ettim, ne olur söylesen, kırılrım bak.”

Azat kıız kardeşinin yalvaran sesiyle daha da öfkelen- di. Ayaz kıızı açıklamamakta kararlıydı. Azat Bey kendi ağzıyla söyleyecekti Gl’. Kahve mevzusunu hala unutmuş değildi.

“Söylesene Azat Bey, bak çok merak etti kıızı.”

Azat Ayaz’ın eline bir koz vermişti. İster isteyerek, ister istemeyerek. Geçmişti o koz eline sonuçta, değil mi?

“Ağabey!” diyerek öfkesini belli etti Azat.

“Söyle söyle, utanma” dedi Ayaz tekrar gülerek. Azat sı- kıntıyla nefesini bıraktı.

“Aa! Oğlum söylesene ben de çok meraklandım.”

“Ana zorlama işte, va-r öyle bir kıız.” Azat Kader’e öfkeli bir bakış daha fırlattı. Genç kıız utancından elleriyle oynama noktasına gelmişti.

“Ne zaman oldu bu peki. Daha geleli bir hafta olmadı” dedi Davut Ağa gülerek.

“Oldu işte baba ben de pek anlamadım.” Azat doğrudan Kader’e bakarken aslında lafı ona söylüyordu. Zümrüt kadın daha da meraklandı.

“Ay çatlatacak bu oğlan bizi! Söyle oğlum, uygunsa biz de bakarız kıza”

“Ana!” diyerek bağırды Azat. Neyine bakacaktı kızın? Hem kızı daha o bile görmeden.

“Ne var bunda? Elbette bakacağız gelin adayına” dedi Dicle. Az evvel ki intikamını alma peşindeydi. Ayaz Ağa ağzındaki çayı az daha gülmekten püskürtecekti. Bir peçeteyle ağzını sildi.

“Oo... Azat sen bizden önce evleneceksin demek Gül denenilen kızla”

Azat Gül ismini duyar duymaz kulak kabarttı. Demek Kader’in söylediği kız Gül’dü. İstemeden güldü, neden sırttığını dahi bilmiyordu ama birkaç gecedir o ufak tefek kıızı düşünüyordu, gecelerine karışmıştı artık.

Ayaz kardeşinin güldüğünü görünce Kader’in yalan söylemediğini anladı. Bu onu mutlu etmişti.

“Gül mü?” diyerek sordu Zümrüt Hanım “Hani Kader’in arkadaşı olan kız?”

“O Kader’in hiçbir şeyi değil!” diyerek itiraz etti Ayaz Ağa. Kader ona şaşırarak baktı. Artık arkadaşlarına da mı karışlıyordu?

“Allah Allah ağabey, sen o kıızı sadece bir kez görmedin mi?” Dicle’nin sorusu herkesin ilgisini çekmişti.

“Gördüm.”

“Ee... Nasıl hemen hoşlanıyorsun bu kızdan? Hem de ilk görüşte?” Dicle’nin sorusunun cevabını Kader hariç herkes çok merak ediyordu.

“Şey ne bileyim işte, böyle şeyler bazen olabiliyormuş.”

“İyice âşık olmuşsun sen” dedi Ayaz.

“Ya, öyle oldu.”

Davut Ağa ortamı germeyi hiç istemese de artık yapması gerekenleri hayata geçirmeliydi ama önce oğluyla İstanbul mevzusunu konuşmalıydı.

“Ayaz” dedi Davut Ağa. Ayaz keyifle gülümsemesini bir kenara bırakıp babasından tarafa doğru döndü. “Buyur baba.”

Herkes bu sefer Davut Ağa bakıyordu. Davut Ağa sıkıntıyla konuşmasına devam etti. “İstanbul’da işler var, iki gün sonra gitmen gerek.”

Ayaz Ağa babasına olumsuz bir yüz ifadesiyle baktı. İstanbul işi de nereden çıkmıştı şimdi? Hem daha Kader ile yeni nişanlanmıştı.

“Olmaz” dedi taviz vermeyen sesiyle. Davut Ağa oğlunu iyi tanıdığı için hayır diyeceğini de iyi biliyordu ama onun da pek ondan aşağı kalır yanı yoktu.

“Gitmelisin Ayaz, sen Ağasın ben ne derim sonra millete. Bak bu işi almamız için o toplantıya senin katılman şart. Şirketin başında olan sensin, Azat’ı gönderecek halimiz yok ya.”

“Olmaz dedim baba. Ben burada kalıyorum! Mardin’de”

Zümrüt kadın olası bir kavgaya engel olmak için çözüm düşündü. Durup dururken nereden çıkmıştı şimdi bu İstanbul mevzusu?

“Ağam, gitmesin olmaz mı?” diyerek sordu Zümrüt eşine karşı.

“Olmaz Hanım Ağa, gitmesi lazım dedim.”

Ayaz sinirli birkaç nefes alıp verdi. Bu işi güzellikle çözemeyeceği belli olmuştu. “Tamam, ben giderim ama Kader de gelsin.”

Ayaz’ın teklifine bütün masa şaşkın bir ifadeyle karşıladı. “Kader de gelsin de ne demek! Âlem ne der hiç düşündün mü? Daha nişan yeni oldu.”

“Ben anlamam ya Kader de gelir ya da ben hiç gitmem!” Davut Ağa bu işi bir an önce halletmek için güzellikle yaklaştı oğluna. “Ayaz, bu iş bizim için çok önemli. Bütün ay bu anlaşma üzerinde çalıştık. Sen şimdi Kader yüzünden bütün emeğimizi silecek misin?”

Ayaz sevgilisine baktı. Onun da git der gibi baktığını his-

setti. İyi de nasıl giderdi? Onsuz birkaç dakikaya dayanamıyorken şimdi aralarına şehirler koyarak İstanbul'a gitmek he. Önceden onun yokluğuna acı da olsa alışkındı ama artık değil. Bir kere alışınca insan, bir daha bırakamıyordu elindekini.

Hiç istemese de bu işi onaylamak zorundaydı. Babasının lafından asla çıkmayacağını Kader'i ona verirlerken söylemişti. Aşiretin de Sözünden çıkamazdı bir kere. "Pekala" dedi sıkıntıyla.

Davut Ağa rahat bir nefes aldı. Bu işi de halledecekti sonunda. Bu işin sonunda Ayaz'ın gazabı olsa bile halletmeliydi. Herkes için en iyisi buydu.

"Kaç gün duracağım"

"En fazla üç gün" Davut Ağa önemsiz der gibi oğluna gülümsemeye çalıştı. "Üç mü? Çok fazla"

Ayaz'ın itirazı Davut Ağanın kaşlarını çatmasına neden oldu. "Ne o Ayaz Ağa! Çok mu üç gün?"

Elbette ki çoktu ama kabul etmeliydi. Bir kere bir söz vermişti, istedikleri her şeyi yapacağını söylemiş, işlerle alakadar olacağını en başında belirtmişti. Şimdi verdiği sözü ayaklar altına aldırılmazdı.

Dicle Kader'le oturmuş muhabbet ediyordu. Gül mevzu-sunu da hemen öğrenmişti. Azat'ın yüzündeki son ifade pek de yalan söyler gibi değildi. Bu Dicle'nin gözlerinden asla kaçmamıştı.

"Bence Azat ağabeyim Gül'e gerçekten âşık oldu."

"Yok, daha da neler" dedi Kader gülerek. Dicle ona doğru eğilip konuştu.

"Neden olmasın. Gül denilince Azat ağabeyimin yüzün de güller açtı. Fark etmedin mi?"

“Hayır, hiç fark etmedim” dedi Kader. Biraz düşündü, gerçekten de öyle mi olmuştu?

“Nasıl fark etmezsin. Ağabeyim hiç bozulmadı hemen atlattı konuyu, çok rahattı.”

“Dicle kafanda kurmuşsun gene bir şeyler. Yoktur öyle bir şey” diyerek azarladı kızı. Cebinden gelen titremeyle sarsıldı Kader. Telefonu çıkarıp açtı mesajı, Ayaz yine mesaj atmıştı. Ne zaman işe gitse hemen mesaj atıp onunla hasret gideriyordu. Genç kız mesajı gülererek okudu.

Dicle Kader’in elindeki telefonu görünce şaşırmıştı. Ne zamandır Kader telefon kullanıyordu? Kader mesaja cevap verdikten sonra ekrandaki resme baktı. Ayaz’la çekildiği resmi bazen bütün gece seyrediyordu.

“Elindeki ne?” Dicle meraklı bakışlarını telefona doğru yöneltti. “Telefon”

“Ben de ismini biliyorum herhalde. Elindeki sana ne zaman alındı? Ya da asıl soru ağabeyim bu şeyi gördü mü?” Dicle sanki abisi her an odayı basacakmış gibi sessizce konuşuyordu. Kader Dicle’ye bakıp gülümsedi.

“Elbette, biliyor. O aldı”

“O mu aldı?” Kader Dicle’ye yalnızca başını salladı.

“Sana her şeyi almış, ya bana?” Dicle’nin incinmiş sesi Kader’i üzmüştü. Dicle’ye telefonu uzattı. “İstersen sana da alırlar, al”

“Saçmalama ağabeyim öldürür beni.”

“O zaman o yokken kullanırsın.”

Dicle keyifle aldı telefonu eline. Hemen telefonun internet kısmına girdi. Kader ona şaşırarak bakıyordu. Dicle neler yapıyordu böyle, nerelere girmişti? Elbette Kader bunları daha bilmiyordu, çünkü Ayaz önlemini önceden almıştı.

“Bak şimdi” dedi Dicle sevinçle. “Buraya merak ettiğimiz ya da aradığımız her şeyi yazıyoruz sonra o çıkıyor. Hani bil-

gisayarlarda var ya internet, aynı şekilde bu telefonlarda da var. Azat ağabeyim laptobuyla işi olduğu zaman bana telefonunu veriyordu. Ben de kaçırdığım bölümleri internetten izliyordum, geçen hafta dizimi kaçırdım ay! Kader izleseک ya beraber, en heyecanlı yerinde bıraktım.”

Kader’in aklı iyice karışmıştı. Nasıl internet o küçücük telefonun içinde oluyordu?

“İyi de internet bilgisayarlar da olmuyor mu? Nasıl bu kadar ufak şeyin için de olabilir?” Dicle gülmekten karnını tutuyordu.

“Kız Allah seni ne yapsın, bunun kablosuz bağı var yani wifi”

“Wifi mi?”

“Ay öldürürsün sen adamı. Şimdi, buradan internete giriyorsun, oradan da google denilen siteye. Nasıl oluyor da bilmiyorsun bunları? Ağabeyim anlatmadı mı?”

“Ayaz hepsini öğretti ama bunu hiç göstermedi” Dicle gözlerini bir kedi gibi kıstı.

“Demek ağabeyim sosyal medyayı kullanmanı istemiyor. Gel şuraya, anlatayım ben sana her şeyi. Şimdi bir yerde kaybolduğunda buradan hemen yerini bulabilirsin”

Kader Dicle’nin ona gösterdiklerini dikkatle izledi ve aklına yazdı. Dicle’nin bu kadar bilgi bilmesine şaşırmıştı, çocukluğundan beridir her şeyi öğrenmek için çırpınan Dicle’ydi. Kimi zaman onun umursamadığı bazı şeyler Dicle için dünya meselesiydi.

Dicle kıza her şeyi bir öğretmen edasıyla usul usul öğretti. Bilmediği şey kendi mezarını kazıyordu interneti Kader’e öğreterek.

Ayaz Kader ile köye gitmek için arabada tam yarım saatır konuşmadan oturuyordu. Aslında Ayaz sıkıntı içersindeydi, yanlış yere saptığı için başka bir yola girmişti ve ana caddeye bir türlü çıkamıyordu. Öfkeyle direksiyona vurdu, Kader biraz korksa da ona merakla döndü. Ayaz kızın neyi merak ettiğini anlayınca cevabını hemen verdi “Yanlış yola saptım.”

“Ne olacak şimdi?”

“Bilmiyorum tam on beş dakikadır caddeye çıkmaya çalışıyorum, lanet yol” diyerek bağırdı Ayaz.

Genç kızın aklına birden bugün öğrendiği navigasyon sistemi gelmişti. Çantasından telefonunu çıkardı,

Ayaz onun ne yapmaya çalıştığını merak etti. “Ne yapıyorsun sen?”

“Biz şimdi tam olarak neredeyiz?” Kader bu soruyu konumuna yazacak ve gitmek istediği adresi de yazınca yol tarifini alacaktı.

Ayaz Ağa kızı anlamaya çalıştı, ne işler çeviriyordu bu kız?

“Kızıl taş sokağında sanırım.”

Kader hemen konumunu yazdı.

“Kader sana bir soru sormuştum sanki?” Genç kız sessizliğini bozmadı.

“Cevap vermeyecek misin?”

Kızın keyifle gülümsemesi Ayaz’ın merakını daha da artırdı, Kader aldığı tarifle kapattı telefonunu. “Elli metre sonra sağa, sonra yüz metre sonra yol ayrımından tekrar sağa”

Ayaz kıza tek kaşı kalkık halde bakıyordu, bu kız adresi mi tarif ediyordu? İyi de nasıl?

“Ne?”

“Caddeye öyle çıkılıyormuş.”

Ayaz kıza doğru eğilip en merak ettiği soruyu sordu. “Kim söyledi sana?” Ayaz’ın ses tonundan biraz ürken Kader ne yapacağını şaşırsa da cevap verdi.

“Telefon”

“Demek telefon, peki kim kayıtlı o telefonda? Sana kim söyledi? Ben demedim mi kimseyi kaydetmek yok diye?”

Ayaz kızı iyice korkutsa da, genç kız gerçeği göğsünü gere gere söyledi. O yanlış bir şey yapmamıştı. “İnternet” dedi bir anda.

Ayaz Ağa kıza şaşırarak baktı. İnternet mi? İnternette mi demişti az evvel Kader? “İnternet mi?”

“Evet, navigasyondan öğrendim.”

Ayaz’ın şaşkınlığı daha da artmıştı. Nasıl olur da sevgili internettin -i’sini biliyordu. O nerden anlardı internette. Ayaz’ın kan beynine sıçradı. Tabi ya! O deli kardeşi demek ki Kader’e telefonun bütün özelliklerini (gerekli, gereksiz!) öğretmişti. Ayaz Ağa kızı korkutacak şekilde bağırdı arabasının içinde, sanki karşısında Dicle varmış gibi

“DICLEEE!”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ayaz titreyen ellerini engellemek için elinden geleni yapıyordu. Küçük kız kardeşi gibi bir faktör olunca engel olması daha da zorlaşıyordu. Ah o konağa bir varsın, Dicle'ye bunların hesabını soracak ve onu bir güzel pataklayacaktı.

Ne demeye sevgilisine kötü alışkanlıklar öğretiyordu. Aklına yine az evvel ki olay gelince tekrar bir küfür savurdu. Elbette ki güzel sevgilisinin yanında küfür edemezdi. O bütün küfürlerini içinde hapsetti. Önce köye sonra da konağa gideceklerdi. En son olarak Dicle için hazırladığı işkenceler vardı.

Kader yanındaki adama bakma cesaretinde bulunamıyordu. O kadar sinirliydi ki her an onu dövebilirdi. Dicle haklıydı diyerek düşündü, Ayaz benim interneti kullanmamı istemiyor. İyi de neden? Bu kadar kötü müydü internete girmek? Dicle'ye niye kızmıyordu ki? İnternete o da girmiyor muydu? Bu soruları sormayı çok istiyordu ama korkusundan konuşamıyordu, ona tekrar kızmasından çekiniyordu.

Ayaz kızın tarifiyle ana caddeye çıkmış, yol boyunca da ne kadar aptal olduğunu düşünmüştü. Ne vardı o telefonu alacak. Kader en sonunda konuşmak için atağa geçti. Eninde sonunda bu kavgayı yaşayacaklardı zaten.

“Ayaz, neden bu kadar sinirlendin? Anlamış değilim.”

Ayaz ağa kıza doğru öfkeyle baktı, neden mi sinirliydi?

Nedeni mi vardı, resmen onunla dalga geçiyordu. "Sinirli mi? Ben mi sinirliyim? Ben sinirli falan değilim!" Kader oturduğu yere tekrar sindi.

"Sinirli değilsen neden benimle konuşmuyorsun?"

"Çünkü telefonun bütün özelliklerini öğrenmişsin! Öğrenmemen gereken her şeyi hem de!"

Kader kendisini savunmak için gerindi. "Ne varmış bunda?"

"Ne mi var? Ne var biliyor musun? Benim hasta olmam var, delirmem! Anlamıyor musun, interneti kullanmanı istemiyordum."

Kader araba durunca sinirle başını cama doğru çevirdi. Her şeye bir bahanesi vardı. Okul, Gül ve şimdi de internet! Neden bir şeyler yapmasını istemiyordu. Bu düşünceleri yüzünden ilk defa alayla güldü.

"Doğru, okulda o şeylerin içersine giriyor değil mi?"

Ayaz'ın öfkesi şimdi tavan yapmıştı. Neden onu delirtmek için bugünü bulmuştu ki? "Okul mevzusu başka! Tekrar başlama okul diyerek!"

Kader başını Ayaz'ın tarafına çevirdi. Ayaz kızın ağladığını görünce biraz olsun yumuşadı.

Kader titrek sesiyle inatlaşmış gibi konuştu. Onunla birçok problemi vardı ve bunların artık ardı arkası kesilmiyordu. "Başlama öyle mi? Sen benim en doğal hakkımı elimden aldın Ayaz! Okumak hakkımı. Sesimi dahi çıkaramam ben. Benim ne kadar üzüldüğümü biliyor musun? Okulla gitme Kader! Gül'le konuşma Kader! Konaktan çıkamazsın Kader! Onu yapma Kader! Bunu yapma Kader! Neyim ben? Cevap ver bana, neyim ben? Senin kuklan mı veya emrinde çalışan bir köle mi? Ben artık korkak olmak istemiyorum. Eğer gerçekten seninle ilgili birkaç karar aldıysam, bunları uygulamadan önce aramızdaki problemleri çözmek zorundayım!"

Kızın her bir cümlesi bıçak gibi kesmişti yüreğini. Nasıl

da acı çekiyordu sevgilisi. Yüzünden, kelimelerinden, ağlayan her bir gözyaşından belliydi. Onu kıskanması, paylaşamaması bir suç muydu? Onu dışarıdaki insanlarla paylaşmayı asla istemiyordu.

Sevdiği kadını incittiğini anlayınca, tekrar uzattı ellerini kızın kalbine doğru. Yüreğine dokunmadan anlatamazdı hiçbir şeyi. “Zorunda değilsin sevgilim, hiçbir şeyi kendi başına yapmak zorunda değilsin. Ben bencil bir adamın ve beni sevmeni beklemekle en büyük bencilliği yapıyorum. Sana bağırdığım için özür dilerim ama ne yapabilirim? Seni paylaşma fikrine dayanamıyorum. Sanırım bir doktora görünmem lazım.”

Ayaz son söylediğiyle hafifçe gülümsedi. “Her şey senin o küçük omuzlarına yüklenmek zorunda değil. Ben sorumluyum bundan. Benim suçum” diyerek devam etti. “Bencil bir adamı kimse sevmez sevgilim, ama ben senden imkânsız istiyorum. Beni ben olduğum için sevmek, beni değiştir.”

“Nasıl? Seni değiştirmek o kadar zor ki...” Kader’in sesi bir fısıltıyla çıkmıştı.

“Ben de biliyorum, ama ben senin için değişmeyi göze alıyorum. Kıskanç, bencil, manyak adamın biriyim ama bir o kadar sana aşığım.”

Kader gözyaşlarını silerken biraz tebessüm edebilmişti, Ayaz’ı değiştirme fikri aklına yatmıştı. Nasıl yapacağını bilmiyordu ama yapacaktı.

“O halde ilk olarak beni dinleyerek başlayalım”

“Seni dinliyorum sevgilim”

“Dicle’ye kızmanı istemiyorum.” Kader Ayaz’ın yüz şeklinin yine değiştiğini görünce en ciddi şekline büründü. “Çok ciddiym Ayaz. Onun bir suçu yok.”

“Bence de yok” dedi Ayaz.

Kader adama şaşırarak bakmıştı. Ne kadar çabuk değişti-

yordu Ayaz böyle. Yakında tam istediği gibi olacaktı o halde. “Gerçekten mi?”

“Elbette, Dicle’nin tek günahı cami duvarına işemek!”

Kader Ayaz’a inanmayan gözlerle baktı. İşinin ne kadar zor olduğuna tekrar kanaat getirdi.

Dicle ve Zümrüt avluda güneşin keyfini çıkarıyorlardı. Zümrüt kadın kızın neden bu kadar mutlu olduğunu bir türlü anlamıyordu ama yakında bunun da kokusunun çıkacağını biliyordu. Hacer ve Emine’nin onlara doğru koştuklarını görünce Zümrüt kadın doğruldu.

“Ne oldu gene? Ne bu telaş?”

Emine Hanım Ağasının karşısında biraz saygıdan gelme dürtüyle konuştu, “Hanım ağam Mehmet bir nakliyeciyi geldi dedi de, acaba bir şey mi gelecekti bugün? Bizim haberimiz yoktu” Zümrüt Hanım meraklanmıştı. Nakliyecinin konakta ne işi vardı şimdi? “Allah Allah, ne işi varmış nakliyecinin konak da?”

“Bilmiyorum Hanım Ağam Mehmet de konuşmuş adamlarla, Ayaz Ağam çağırmış herhalde” dedi Hacer.

Zümrüt Hanım ayağa kalkar kalmaz, Dicle de onunla beraber ayaklandı. “Bilal nerde Hacer?”

“Buradayım Hanım Ağam” Bilal konağın avlusuna koşarak girmişti. Ayaz Ağanın ona verdiği emirleri hemen yerine getirmek için konağa kadar arabanın tozunu dumanın attırmıştı Mardin’de.

“Bilal nerden çıktı nakliyeciyi işi?”

“Hanım Ağam, Ağam ikinci kattaki ardiye odasını kütüphaneye çevirecekmış.”

Zümrüt kadın tam bir şey diyecekken aklına Kader geldi, onun için yapacaktı kütüphaneyi. Hanım Ağa keyifle gülümsedi. Dicle ve diğerleri ise hayretler içersinde Bilal'e bakıyordu.

Emine herkesten evveli konuştu "Anaa! Kız orası toz topraktır ya! Nasıl bir gün de kütüphane olurmuş orası? Kız canımız çıkar ya..."

Zümrüt kadın Emine'ye ters bir bakış attı, Hacer Emine'ye kınar gibi konuştu "Sana ne Emine? Ağam ne isterse o olacak! Hem ne varmış bunda?"

Zümrüt Hanım Hacer'in söylediklerini onaylamış gibi kafasını salladı. "Bilal söyle Mehmet de içeriye alsın adamları. Biz de odayı boşaltıp temizleyelim" dedi Zümrüt.

Emine tekrar hayretle konuştu. "Hanım Ağam size hiç yakışır mı temizlik yapmak?"

"Niyeymiş o Emine? Benim elim kolum yok mu?"

"Yok hanımım ben öyle derken..."

"O halde çok konuşma da, git odanın anahtarlarını getir. Bugün çok işimiz var." Dicle ağabeysinin neden bu işe kalkıştığını anası gibi hemen anlamıştı. O da temizlik için Hacer'e yardıma gitti.

Ayaz telefonuna gelen mesajla keyifle güldü. Demek ki bitmişti oda. O halde artık konağa dönebilirlerdi. Tam üç gün evvel bu oda için sipariş vermişti. Odanın üç tarafında kitaplık olacaktı ama cam kenarına bir çalışma masası istemişti. Sevgilisi kitabını okurken o da çalışma masasında işlerini halledecek ve onu izleme şerifine erecekti.

"Kim mesaj atmış?" dedi Kader biraz merakla.

Ayaz kızın sesinde bir merak mı hissetmişti? "Şirketten" dedi, gayet rahat bir şekilde devam etti. "Sekreter atmış" Ayaz kızın yüz ifadesini incelemek için ona doğru döndü. Kader'i tanımasa yüz ifadesinden kıskandığını zannedecekti. Aslında yalan değildi, Kader sekreter lafından sonra kıskançlığı ilk defa hissetmişti damarlarında.

"Ya demek sekreter atmış. Ne diyor peki?"

Ayaz kahkahasını içinde bastırdı. Gerçekten de Kader tarafından kıskanılıyordu. Ah tatlı sevgili gerçekten de ona aşıktı. "Hiç işle ilgili şeyler."

Kader şüphelerini su yüzeyine çıkarmayı istemese de dili duramamıştı. "Numaranı neden ona verdin?"

Ayaz bu seferki kahkahasını tutamadı ve gözlerinden yaşlar gelene kadar güldü. Arabayı bir kenara park etmek içinse üstün bir güç harcadı. "Sen beni kıskanıyorsun?" dedi muzip bir sesle.

Kader şaşırarak ona baktı "Ha-yır, bu da nerden çıktı?" Kader yalanının ortaya çıkmamasın için başka tarafa döndürdü kafasını.

"Nerden mi çıktı? Kader aynı benim gibi davrandın az evvel, benim kıskanç olduğunum zamanlardaki gibi"

Kader yenilmiş bir şövalye gibi mızımızlanarak döndü ona doğru. "Çok mu belli oldu?"

"Hem de nasıl?" Kader onu ilk defa kıskanıyordu. "Ne yapayım? O kız sana mesaj atmasaydı o zaman"

"Kız olduğunu da nerden çıkardın?"

"Değil mi?"

"Değil elbette. Hem benim gözüm senden başkasını görmez ki" Genç kız bir anda gülümsedi. 'Eğer görseydi, şimdiye kadar göründü zaten' diyerek düşündü.

"Ben çok şanslıyım"

"Asıl ben çok şanslıyım sevgilim, senin gibi masum ve

kıskanç birine sahibim" Ayaz arabayı tekrar çalıştırdı. Acaba Kader'i ona yapacağı sürprizi beğenecek miydi?

Hacer kitapları taşırken söylenen Emine'ye ya sabır diyerek baktı. Hiç sustuğu yoktu.

"Kız bu Kader'in anma da kitabı varmış. Oo... Şuraya bak"

"Sana ne? Okuyor demek ki kız hepsini."

"Ama Ağam da çok güzel bir jest yapmış" Hacer Emine'ye bir yabacı gibi baktı, ne demişti az evvel bu deli kadın?

"Ney yapmış ağam jest mi? O ne kız öyle?"

Emine Hacer'e küçümseyerek baktı ve ardından güldü. "Sen ne anlarsın jestten."

"Kız şehirli karılar gibi konuşma karşımda iki laf öğrenmişsin geçip karşımda hava mı atıyon sen! De hele neymiş o jest?"

"Anam sen de iyice köylü kaldın, jest işte. Yani ince bir davranışta bulunmak, İngilizceni azcık geliştiriver."

Hacer şen bir kahkaha attı. "Kız seni gören İngiliz sarayına dayanıyor soyun sanacak."

"Hıh sen ne anlarsın İngilizceden falan. Biz seninle ayrı dünyalarda yaşıyoruz."

"Anam vallaha diyom sana bu Ali nasıl dayanıyor? İyi adamı delirtmeden yaşamışsın onca sene."

"Sen ne anlarsın aşktan" diyerek omuz silkeledi Emine.

Hacer bu kez daha da güldü.

"Siz yine mi tartışıyorsunuz?" Dicle her ikisinin de kollarına girdi. Hacer Dicle'ye derdini yana yana anlattı.

“Bu Emine teyzen yakında beni gülmekten, Ali’yi de delirterek öldürecek.”

“Anam bir kere bu kız kurusu evde kaldı ya, bana sataşmaktan ağzı kayacak bir yana.”

Dicle bir kahkaha attı, ikisi de hiç değişmiyordu. Ne Emine ne de Hacer ikisi de on sekiz senedir aynıydı. “Ay siz var ya bu konağın tuzu biberisiniz. Siz olmasanız bu konak biraz zor çekilir.”

“Duydun mu kız Dicle ne dedi bana?” dedi Emine keyifle.

Hacer tekrar çemkirdi kadına doğru. “Sanki tek sana dedi!”

Mehmet konağın avlusunda Hanım Ağayla konuşmayı bekliyordu. Ne yapıp etmeli o kız hakkında birkaç bilgi edinmeliydi. Onun hakkında bildiği tek şey adıydı, Gül.

Kızın adını duyunca daha da etkilenmişti kızdan. Gerçekten de gül gibiydi kız. Dikenlerini hissetmişti Mehmet ama en çokta dikenlerinin en üstündeki güzelliği. Kaç gün olmuştu bilmiyordu lakin aklı hala kızdaydı. Nasıl oluyor da tek seferde aklında yer almıştı?

“Hanım Ağam” dedi Mehmet. Zümrüt karşısında dikilen Mehmet’e döndü. Emrinde çalışan adamların en çalışkanıydı Mehmet. Asla onun hakkını yemezdi. Güçlü olduğu heybetinden ve uzun boyundan belliydi. Mehmet de az biraz Azat’a benziyordu. Gözleri hariç, çünkü genç adamın gözleri koyu kahveydi.

“Mehmet, ne oldu oğlum?”

“Şey... Ben bir şey diyecektim de...”

Zümrüt Mehmet’i ilk defa bu kadar mahcup ve utangaç görüyordu. “Söyle oğlum çekinme”

“Ben...”

“En iyisi oturalım gel hele. Buyur geç, anlat bakalım derdini” Mehmet oturmak için eğildiğinde Azat da girmişti avluya.

Azat anasıyla Mehmet’i birlikte görünce meraklandı. “Ana”

Mehmet Ağasını görünce ayağa kalmak için bir harekette bulundu. Azat ona otur işaretini verdi. Azat da Mehmet’in tam karşısına oturdu. Azat Mehmet’i incelerken hangi ara bu kadar kası yaptığını merak etti. Ayaz’dan hiçbir farkı yoktu Mehmet’in.

“Sen Azat’ın varlığından sakın çekinme oğlum, anlat bana derdini”

“Ben şey diyecektim Hanımım...”

“Söyle oğlum eğer elimden bir şey gelirse hemen yaparım, sen de benim oğlumsun” Zümrüt kadın Mehmet’i cesaretlendirmek için gülümsedi.

Mehmet Azat’tan çekinerek ona baktı. Zaten en beceriksiz olduğu şey, duygularını dillendirmektir. “Geçen gelen Kader Hanımın arkadaşı...”

Daha cümlesini bitirmeden Azat ortaya atladı. “Ne olmuş ona?”

Mehmet ve Zümrüt Hanım Azat’a şaşırarak baktılar. Mehmet neden Azat’ın bu kadar heyecanlı olduğuna anlam veremse de yüreğinde bir korkuyu hissetti. Ya Azat’ın yüreğine de o kız düştüyüyse? “Geçen geldiğinde bilekliği düşürmüştü...”

Azat tekrar söze karıştı, Mehmet iyice düşüncesini doğruladı. “Bilekliği mi? Sende mi?”

Zümrüt kadın sonunda dayanamayarak lafa karıştı. “Aa! Oğlum bir konuşamadı çocuk senin yüzünde! Devam et oğlum sen”

Azat anasının onu azarlayan sesinden rahatsız olsa da sesini çıkarmadı. Konu Gül'dü, elbette lafa karışacaktı. Zaten Kader'i bir türlü yalnız bulamıyordu, bütün merak ettikleri yarım kalıyordu bu yüzden. Eğer bileklik varsa onunla görüşmek için bir bahanesi var demekti. Heyecandan dili damağı kurumuştu.

"Bilekliğini geçen gün verdim, bir sorun olmasın diyecek-tim yani haberiniz olsun"

Azat büyük bir gürültü eşliğinde kalktı ayağa. Ne yapmıştı tek bahanesini o mu harcamıştı şimdi? "Ne dedin sen! Verdin mi gerçekten?"

Mehmet Azat'a doğru kısık gözlerle baktı. Eğer yanlış anlamamışsa Azat gerçekten onunla aynı durumundaydı.

"Ağam" dedi Mehmet en etkili sesiyle. "Kusuruma bakmayın ama bir bilekliği vermemdeki yanlışlığı hala anlamış değilim? Kız da çok sevindi zaten"

"Aptal!" diyerek olduğu yerden mırıldandı. Elbette sevinirdi kız! Kim bilir ne yapmıştı bilekliğini görünce, belki de Mehmet'in boynuna sarılmıştı. Bu düşünceler Azat'ı kıskançlığa sürükledi.

"Oğlum iyi yapmışsın bize haber vererek ama sanki başka bir şey diyecektin sen Mehmet?"

"He... Şey... Hanım Ağam izniniz olursa ben bir kıza gönlümü kaptırdım. Sanırsam onun da bende gönlü var" Mehmet kıza bilekliğini verdiğinde nasıl baktığını hatırlayınca tekrar gülümsedi. Kız teşekkür ederken sanki başka bir şey diyecekmiş gibiydi. Mehmet hayatında ilk defa bir kıza karşı cesurca davranmıştı. Onunla hafta sonu görüşmek istediğini söylediğinde kızın heyecanlı sesi onu daha da heyecanlandırmıştı.

Azat korkarak baktı Mehmet de, yoksa o da mı Gül'e karşı bir şeyler hissediyordu? Zümrüt Hanım da oğlu gibi biraz şüphelye baktı Mehmet'e.

“Ö-yle mi? Kim bu kız tanıyor muyuz?” Zümrüt Hanımın korktuğunun başına gelmesi an meselesiydi.

“Şey tanıyorsanız sanırım” dedi Mehmet. “Söyle bakalım kızın adını” diye ısrar etti kadın

“Şey Hanımım, aslında daha çok yeni. Beni bilirsiniz ben öyle kolay kolay şey...”

“Bilirim oğlum, eğer birinde gönlün varsa getir kızı. Onu da senin kadar severim.”

“Sağ olun Hanım Ağam” Mehmet uzanıp hanımın elini öptü.

Azat gerilmiş olan bütün kaslarıyla Mehmet’i inceledi. Ne zamandır Mehmet’ten bu kadar nefret eder olmuştı. Genç adam kapıya doğru ilerlerken Azat arkasından bağırdı.

“Mehmet!” Mehmet arkasına ağır bir şekilde döndü. Azat onun Ağasıydı lakin Gül’ü ona kaptıramazdı.

“İnşallah bu kız benim tanıdığım çiçeklere benzemiyor-dur.”

Azat’ın gizli şifresini hemen çözen Mehmet gülümsedi. “Yok Ağam bu çiçeğe benzemez, yaban gülüdür çünkü!” Azat bir anda Mehmet’in boğazına çökmeyi düşündü. Ne demişti az evvel ‘Yaban Gül’ü’ mü?

Zümrüt Hanımın aklına gelen başına gelmişti. Sıkıntıyla oğluna baktığında onun öfkeyle bakan gözleriyle karşılaştı.

“Neden gözlerimi kapattın?” Kader düşmemek için duvarlara dokunarak ilerliyordu konakta. Ayaz onu zorla gözlerinden bağlamış, bir de zorla yürütüyordu. Kızın sesindeki endişeyle gülümsedi genç adam.

“Göreceksin birazdan”

“Ama merak ediyorum. Korkmalı mıyım?” dedi Kader.

“Hayır sevgilim. Merak ettiğin şey, eşyalarını benim odama taşıdığımısa öyle bir şeye kalkışmadım ama biraz daha konuşursan buna da karar vereceğim.”

Kader anında sustu çünkü az evvel çok büyük bir tehdit almıştı.

“İşte geldik, şimdi odanın kapısını aç.”

“Göremiyorum ki.”

“Denemeden açıp açamadığını anlayamazsın.”

Kader sıkıntıyla kapının kolunu bulmaya çalıştı, kapı açılır açılmaz burnuna temiz bir hava doldu. Temizlendikten sonra konağın her yeri öyle ferah kokardı.

“Nerdeyiz?”

Ayaz ışığı açtı, sonrada kızın göz bandını. Kader önce biraz zorlandı sonra görüş alanı oluştu. Çılgılık atmak istiyordu. Burası bir kitap odasıydı ve bütün raflarda onun kitapları hâkimdi. Genç kız öne doğru zorlukla birkaç adım attı. Ayaz ona tam arkasından sarıldı. Her zaman yaptığı şeyi yapıp kızın saçlarına yüzünü gömüp kokusunu içine çekti.

“Beğendin mi?” Kaderden bir ses gelmeyince Ayaz bozuldu. “Beğenmedin mi? Ben de rengini pek beğenmedim aslında değiştirebiliriz...”

“Ço-k çok güzel.”

Ayaz kıza iyice sarıldı. “Beğendin demek”

“Ayaz hangi ara yaptın burayı?”

“Ben yaparım sevgilim sen böyle gül yeter ki”

“Burası çok güzel. Böyle bir şey neden yaptın?”

“Ben çalışırken seni özlemeyeyim diye.”

Kader Ayaz’ın gevşemiş kollarından sıyrıldı. “Nasıl?”

“Şöyle ki; babam benim üzerimde iş için baskıyı arttırdı. Ben de eve gelince seni göremeyecek kadar yoğun olduğum

için bu odayı yaptım. Şu masada ben çalışırken sen de şu koltukta kitap okuyacaksın. Yanımda olacaksın, yanı başımda”

“Ya okumazsam?”

“Öyle bir şansın olduğunu sanmıyorum”

Ayaz kızın dudaklarından küçük bir öpücük çalmak için eğildi. Bu onun için bir ödüldü. Kader Ayaz’a hayır diyemeden Ayaz ondan bir öpücük çalmıştı bile.

Azat odanın içersinde dönmekten pervane olmuştu. Nasıl? Nasıl olur da onun karşısında bu kadar cesur davranıp Gül hakkında yaban gülü derdi. Aklına Gül gelince aslında onu en iyi Mehmet tanımlamıştı. Yabani bir güldü çünkü kız.

Azat istemeden güldü. Şu halde bile güldüğüne inanamamıştı. Şimdi aşağıya inip Mehmet’i dövmek için bahaneler uyduruyordu. Mesela onu Gül’e olan duyguları için dövebilirdi. Emindi bundan, kesinlikle Mehmet de hissetmişti Azat’ın duygularını. Hissetmese öyle konuşmazdı.

En sonunda mantığına uyup indi avluya. Avluda Mehmet’i bulamayacağını zaten biliyordu. O çoğunlukla kapıda dururdu. “Mehmet” diyerek seslendi Azat. Şimdi hesaplaşmaları gerekiyordu.

Mehmet içeriden gelen sesle hafif bir tebessüm etti. Azat’ın bu kadar cesur olduğunu bilmiyordu. Konağın kapısından içeriye geçerken yüzündeki alaycı ifadeyi silmedi, ondan korkmuyordu.

Azat, karşısındaki adama baktı, kesinlikle ondan daha iyiydi. Kendisine kızdı, ne vardı o kadar kitap okuyacak? Biraz daha fazla spor yapamaz mıydı? Eğer biraz daha kas yaparsaydı kesinlikle daha iyi konumda olurdu. Aslında onda da kas ve heybet vardı ama Mehmet’teki kadar değildi.

“Buyur Ağam” dedi Mehmet.

Azat bağırmamak için sesini en alçak tonda tuttu. “Seninle bir konu hakkında konuşmak istiyorum.”

“Mevzu neydi?”

Azat karşındaki adama gülerek cevapladı. “Yaban gülü.”

Mehmet tek kaşını kaldırdı. Şimdi gerçekten yüzleşme vaktiydi. Eğer Azat’ın da gönlü varsa, onunla kavgaya çoktan hazırды. Gerekirse işinden olurdu, bunu göze çoktan almıştı bile.

Azat oturduğu koltuktan doğrulurken Mehmet’in onu inceleyen gözleriyle karşılaştı. Ses tonunda birkaç oynama da bulundu, kendisinden emin olmalıydı. “Mehmet, bu gün bana ‘yaban gülü’ derken ne anlatmaya çalışıyordun?”

“Bence siz anladınız ne dediğimi.”

“Bence de ama doğrulamam gerekiyor”

“Ağam” dedi Mehmet, “Benim bu dünyada kimsem yok, yani anlayacağınız korktuğum bir Allah var. Eğer ki benim duyularından siz de yaşıyorsanız, inanın ben ilk defa savaşımaya hazırım. Gül, benim için önemli çünkü o kalbimi aralayan ilk kişi.”

Azat Mehmet’in cesareti karşısında şaşkına dönmüştü. Mehmet lafı hiç dolandırmadan doğrudan söylemek istediğini söylemişti. Azat öfkesine artık engel olamadı. Dışlerinden çıkan ses bunun en büyük göstergesiydi. Demek savaşmak he! O halde o da vardı. “Mehmet! Benim kalbimi de ilk kez Gül araladı. Sence de bu tuhaf değil mi? Senden o kızı bırakmanı değil unutmanı istiyorum.”

“Yapamam!”

“Sen bana karşı mı geliyorsun!” Azat oturduğu yerden doğrulmuş, masmavi gözlerini kocaman açmıştı. “Ne haddime Ağam yalnız...”

“Yalnız ne?”

“Yalnız Gül’ün de ben de gönlü varsa o zaman ne yapacaksınız?”

Azat Mehmet’in söylediklerinden sonra beyninden vurulmuşa dönmüştü... Haklıydı. Ya onun da gönlü varsa?

“Ben de sizinle aynı fikirdeyim Ağam, bence bunu Gül’e bırakalım.” Azat donmuş, sessiz bir şekilde Mehmet’in gidişini izlerken arkasından bağırdı.

“Eğer seçim yaparsa beni seçecek.”

“Elbette sizi seçer, ne de olsa siz Ağa oğlusunuz ama şunu da bilmemizi isterim; yabani bir güle ancak bahçıvan bakar, bahçenin sahibi sadece izlemekle kalır. İyi geceler ağam”

Azat karşısında ki adama tekrar şaşırarak baktı. O asla Mehmet gibi konuşamazdı, kesinlikle nasıl konuşması gerektiğini en iyi Mehmet biliyordu. Sonra aklına Gül’ün karşısında da böyle konuşma ihtimali geldi. O vakit kesinlikle Gül Mehmet’i seçerdi. “Ateşle oynuyorsun!” dedi Azat keskin sesiyle.

Mehmet ona bakıp tekrar gülümsedi. “Ateş iyidir, insanın içini sıcak tutar.”

Mehmet konağın büyük kapısına doğru ilerlerken Azat yenilginin zayıflığını yaşıyordu.

Zümrüt kadın havaalanına gelmek için ısrarları sonucunda başarıya ulaşmıştı. Ayaz saat tam üçte İstanbul uçağıyla İstanbul’la gidecekti. Kader Ayaz’ın bavullarını taşıyan Bilal’e baktı. Bilal Ağasına doğru eğilip ona hayırlı yolculuklar demekle yetindi. Zümrüt kadın oğluna doğru sarılırken ona kendisine iyi bakmazsa çok fena şeyler olacağını söyledi. Ayaz Ağa anasının tehditlerine gülerek cevap verdi. Dicle

abisinin korkusundan gelmemiştii çünkü az daha ondan dayak yiyecekti.

İki Gün Önce:

"Diclee!" diyerek bağırdı Ayaz kızın odasına doğru ilerlerken. Şimdi bir güzel kardeşini dövebilirdi. Kader konakta değildi çünkü anasıyla beraber bağ evine gitmişlerdi. İlk defa olmaz dememiş ve kızın gitmesi için uğraşmıştı. Ah! Ne de olsa o evdeyken Dicle'yi bir güzel pataklayamazdı. Dicle yatığı yerden doğrulurken kendisine öfkeyle bakan ağabeyine anlam veremedi.

"Buyur ağabey?"

"Buyur öyle mi? Kim dedi sana o telefonun bütün özelliklerini Kader'e bir güzel anlat, sonra öğret diye!"

Dicle korkuyla dudaklarını ısırdı. Ağabeyinden kurtuluşu asla yoktu. Keşke anasıyla gitseydi bağ evine.

"Şe-y... Teknolojinin bütün nimetlerinden faydalansın diye."

"Faydalansın diyeymiş! Seni elimden kim kurtaracak şimdi cevap ver bana?" Dicle abisinden kaçmak için biraz yana kayarken Ayaz Ağa da onunla beraber kaydı. Kediyle fare gibi birbirlerinin ardı sıra koşuyorlardı.

"Ağabey sen kıyamazsın bana, kıymazsın değil mi?"

"Öyle bir kıyarım ki, ibreti alem olsun diye hem" Genç kızın aklına ağabeyinin en hassas olduğu şey geldi.

"Ya demek beni döveceksin. İyi o halde, Kader'in en önemli sırrını kim diyecek sana?" Ayaz Ağa kıza olan öfkesinin yerini meraka bıraktı. Kardeşi onu nasıl yeneceğini iyi biliyordu.

"Yalansa eğer, benden kurtulmak için diyorsan..."

"Sen hiç Kader'in bana sırrını vermediğini gördün mü? Kader'in bütün her şeyi ben de"

"Hemen söyle"

“Kader var yaa...”

“Eee?”

“Onun en çok istediği şey ne biliyor musun?”

Ayaz elbette bunun cevabını biliyordu, gülerek ve sıkıntıyla cevapladı. “Elbette okumak”

“Hayır.”

Ayaz Dicle’ye inanmayan gözlerle baktı. Okumak değilse neydi? “Ne o halde?”

“Kader’in en çok istediği şey yıldızlara dokunmak.”

“Neye dokunmak?”

“Off... Yani yıldızları yakından görmek.”

Ayaz önce biraz düşündü ardından aklına gelen fikri sundu.

“Teleskopla mı mesela?”

“Elbette başka neyle olacak ki!”

“Benim bundan niye haberim yok” diyerek yeni çıkan sakalını okşadı. Demek sevgilisinin en çok istediği şey yıldızlardı.

“O halde yıldızları dünyaya getireceğim.”

“Ne? Ne yapacaksın?” Dicle sadece küçük bir an ağabeyinin bir delilik daha etmesinden korkmuştu. Öyle ya, Ayaz Beyzadeydi o. Elinden geleni ardına koymazdı

“Dicle saçma saçma konuşma elbette ki yıldızları getiremem. O öylesineydi.”

Ayaz Ağa herkesle vedalaştıktan sonra sıra Kader’e gelmişti. En zor olan kısım da buydu ya.

“Hadi o vakit biz gidelim. İlerideki oturma yerlerindeyiz kızım” dedi Zümrüt Hanım. Kader yengesine gülümsedi, Ayaz anasına minnetle baktı.

“Sanırım baş başa kaldık” dedi utanarak.

“Sanmam baksa burada bir dünya insan var” Ayaz memnun değilmiş gibi yüzünü astı. Kader onun ilgisini kendisine çekmek istedi.

“Olsun, sen ve ben varız sonuçta”

“Doğru sen ve ben varız şu anda” Ayaz Ağa kızın ince belinden tuttuğu gibi kendisine çekti. Sımsıkı sarıldı ona, sanki bir daha ona öyle sarılamayacakmış gibi, sanki bir vedaymış gibi.

Kader’i en sonunda serbest bıraktığından kızın gözyaşlarını fark etti bir kez daha. Akan her bir damla yaşta Ayaz vardı.

“Gitmeni istemiyorum” dedi kız kısık sesiyle.

Ayaz kızın dediklerinden sonra daha da rahatlamıştı. “Gitmezsem babama mahcup olurum. Gideceğim sevgilim ve tam kırk sekiz saat sonra senin yanında olacağım.”

“Eğer kırk sekiz saati geçersen sana küsebilirim.”

Ayaz Ağa şen bir kahkaha attı. Minik sevgilisi tam da arzu ettiği gibi biri haline gelmişti. “Eğer kırk sekiz saati bir dakika geçerse o güzel gözlerini kaçırırsın benden, kabul mü?”

Genç kız sevgilisinden ayrılırken ona doğrudan bakma şerefine sahip oldu. Ellerini Ayaz’ın elmacık kemiklerine yerleştirirken, gece gibi siyah gözlere tekrar âşık oldu. “Sevgilimsin değil mi sen? Eğer beni seviyorsan, sakın bir an bile çıkarma aklından beni çünkü ben bu kırk sekiz saatin içinde her saatinde her dakikasında ve saniyesinde seni anacağım.”

Ayaz hiç düşünmeden kızı öptü. Kader’ini, aşkını ve minik sevgilisini. Son zamanlarda Kader’in dudaklarından dökülenler yıllardır pas tutan yüreğine ağır geliyordu.

Kader çok utansa da Ayaz’a cevap verdi. Sadece ikisi var-

dı şimdi. Sadece Kader ve Ayaz. Genç adam kızın dudaklarından çekilirken ılık nefesini ona bahşetti. O da Kader'in yaptığı gibi elleriyle kızın elmacık kemiklerine dokundu, onları okşadı. "Sen benim küçük sevgilimsin, seni nasıl unutabilir kalbim? Hele ki senin bana bahsettiğin mutluluktan sonra. Her anımda, hep yanımda, sol tarafımda sen varsın aşkım. Sen hep yanımdasın. Seni seviyorum" dedi Ayaz kalabalığa inat.

Kader ona bakarken gözleriyle cevapladı, seni seviyorum. Ayaz Ağa kızın dudaklarına tekrar yönelirken gelen anonsla ayrılmak zorunda kaldı. Kader Ayaz'a tutamayacağı bir söz verdi. "Seni bekliyor olacağım, geç kalma."

"Geç kalmayacağım sevgilim, sana koşarak geleceğim."

Ayaz güvenliğe doğru ilerlerken son kez baktı minik sevgilisine. Ona el sallayan ellerini gördü. Kıza doğru göz kırptı, sonra eliyle ona bir öpücük fırlattı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

‘Kimileri sımsıcak yataklarında yeni doğacak güneşi beklerken bazıları yeni günün getireceği acıları çekerler, hatta bazen değildir bu, çoğu zaman hayat onların sevdiklerini ellerinden alırlar. Ayaz sevgilisinin yokluğunda bedeniyle ve aklıyla acı çekecektir. Peki ya Kader, o ne yapacaktır? Her şeyin sonunda mutluluk mu vardır? Ya da asıl soru mutluluk bu kadar kolay mı kazanılır?’

Kader telefonuna gelen mesajla gecenin sadece üçü olmasına rağmen hemen ayağa kalktı çünkü Ayaz’dan gelecek bir mesaja muhtaçtı. Genç kız titreyen ellerine inat eder gibi açtı mesajı. Ağlamamak için kendisini zor tuttu. Ayaz mesajında onu sevdiğini ve iyi olduğunu yazmıştı. Kader cevap yazacakken son anda vazgeçti. Emindi ki Ayaz onu neden uyumadın sen diyerek azarlayacak ardından da bir yığın tehdit mesajı gönderecekti. Gözü korkarak yatağına geri uzandı.

Zenan Yusuf’a doğru büyük bir öfkeyle baktı. Ne demişti az evvel kocası. Kader’i Antep’e göndermek mi? Kız daha yeni nişanlanmıştı, hem Ayaz’ın bundan haberi bile yoktu, duyarsa olacakları kimse bilmiyor muydu?

“Olmaz Yusuf! Kızın ne işi var orada tek başına. Hem Ayaz da İstanbul da.”

Yusuf Zenan’ın sorgulayan bakışlarından kaçmak için gözlerini başka bir yere dikmişti. Onu, eşini ikna etmek için çırpındı. “Dila’nın yanına gidecek dedim Zenan. Benim dediklerimi tekrarlatma! Kader orada kalacak bir süre” Yusuf daha cümlesini tamamlamaya kalmadan Zenan hırsıyla kalktı oturduğu yerden.

“Ee! Sonra, ne demeyeceksin Ayaz’a? Kader’in nişanlısı ne de olsa, sormayacak mı bu kız nerde diye? İnim inim inlemez mi bu konağı Kader diye! Yusuf, aklında ne varsa unut onu. Kader hiçbir yere gitmiyor. Kızımı yedirmem sana”

Yusuf eşine karşı ilk defa sesini yükseltmişti. Sanki o anaydı da o baba değildi?

“Tek senin mi kızın Kader? Benim içim yanıyor, içim! Ben mi isterdim böyle olmasını? Kader daha on yedi yaşında on sekiz bile değil! Onu Ayaz’ın uğrunda harcatmam.”

Zenan Yusuf’un huyuna gitmek için sesini alçalttı. “Tamam, biliyorum daha çocuk ama hemen evlenmiyorlar ki. Hem Ayaz iyi çocuk ne kabahatini gördün?”

“Evimizi o yaktı Zenan! Öz amcasının evini yaktı, sen böyle adamdan ne hayır beklersin?” Zenan konuşmadı, çünkü haklıydı Yusuf. Ayaz’ın hatası vardı elbet, lakin o da değişmişti kızı gibi. Daha uysal olmuştu, Kader’i de mutlu ediyordu. Kızı son zamanlarda eskisinden daha mutlu görüyordu.

“Ben söyleyeceğimi söyledim! Ağabeyimden de onay aldım. Kader yarın sabah Antep’e gidiyor, bir ay sonra biz onun yanına gidiyoruz.” Yusuf bıkkınlıkla baktı karısına, onun da üzgün olduğu gözlerinden belliydi.

“Yapma” dedi Zenan son bir telaşla, eğer Yusuf gerçekten bu işe kalkarsa iki yüreği birden parçalanacaktı. Kızındaki değişimi o da görüyordu.

“Sen kör mü oldun Yusuf, görmüyor musun? Kızın da gönlü Ayaz’da, belli seviyor onu...”

“Ayaz’da falan değil! Yarın Kader bu durumu açıklayınca sen de göreceksin, boynuma sarılacak bu cehennemden kurtulduğu için!”

Zenan bütün gece Yusuf’u ikna etmek için uğraştı ama bir sonuç alamadı. Yusuf öylesine öfke doluydu ki, elinden gelse hemen toparlanacak kaçacaklardı Mardin’den. Her şeyin sırası vardı, Yusuf da sırasını bekliyordu.

Kader elindeki aynanın yere düşmesiyle, korkuyla sıçradı. Eğilip ayna parçalarını alacakken kapı sesiyle odaya giren babasına baktı. Hafifçe doğruldu, babası oldukça telaşlıydı. Merakla yaklaştı ona doğru, korkuyordu aslında. Ya Ayaz’a bir şey olmuşsa? Bu korku kızın yüreğini bir elektrik dalgası gibi çarpmıştı.

“Baba bir şey mi oldu?”

“Oldu ya” diyerek mırıldandı adam. Kızının güzel yüzünü okşadı, ona bu durumu nasıl izah edeceğini tam üç haftadır düşünüyordu.

“Kader’im, canım kızım. Babalar evlatlarının iyilikleri için her şeyi yapar bunu biliyorsun değil mi?” Kader babasının neden birden bire bu konuya girdiğini pek anlayamamıştı. Şüpheyle onu süzdü, sanki ters giden bir şeyler vardı ve babası ondan çekiniyordu. “Biliyorum baba”

“Biliyorsan şunu da bil, ben senin asla kötülüğü istemem çünkü sen benim nazlı çiçeğimsin. Canımsın, seni neden bu konuşmaya ittiğime gelecek olursak. Bugün halanla konuştum” Yusuf bir nefes alıp verdi, rahatlaması lazımdı. Konuya anca öyle girebilirdi. Kader halasını duyunca hemen gülümsedi.

“Dila halamla mı?”

Yusuf biraz olsun rahatlamıştı. Allah’tan Kader halasını ve kuzenlerini sever, pek zorluk çekmezdi. “Evet, seni çok özlemiş. Gelemedik dedi, ben de dedim ki Kader gelsin size.” Kader aniden çekildi babasının sıcak kollarından. Yusuf kızına şaşırarak baktı. Kader istemediğini daha dillendirmeden belirtmişti zaten hareketleriyle.

“Olmaz” dedi Kader kuru bir sesle.

“Neden olmaz, hem biraz hava değişikliği olur, sana da iyi gelir.”

“Ayaz çok kızar baba hem onun haberi dahi yokken.” Keşke Ayaz da olsaydı, o zaman birlikte Antep’e gidebilirlerdi. Bu fikir aklana yatmıştı Kader’in, Ayaz’ın gelmesini bekleyebilirlerdi. “Ayaz geldikten sonra o beni götür olmaz mı?”

Yusuf kıza doğru olumsuz şekilde baktı. “Olmaz! Hem Ayaz’ın daha önemli işleri var. Sen bugün Antep’e tek başına gidiyorsun Kader”

“Bugün mü? Ama daha yeni söyledin bana baba, yeni haberim oldu?”

Yusuf sürekli Zenan gibi onu şüpheyle süzen kızına cevabını geç verebilmişti. Sıkıntı eşliğinde önce ellerine ardından kızına baktı. “Bi-liyorum fakat gitmen gerek”

Kader babasından büsbütün kaçtı. Babası yalan söylediğini ses tonundan belli etmişti. Evet, kesinlikle olmaması gereken şeyler dönüyordu ortalıkta. Ayna da bu olayların daha başlangıcı gibiydi. “Yalan söylüyorsunuz bana!”

Yusuf ondan kaçan kızına doğru birkaç adım atıp kollarını açtı. “O nasıl söz Kader. Hiç babalar yalan söyler mi?”

Kader dolmuş olan gözleriyle baktı babasına. Ona karşı ilk defa bir saygısızlık yaptı ve sesini yükseltti. “Sen söylüyorsun işte! Yalan söylüyorsunuz değil mi? Ayaz’ı ondan gönderdiniz İstanbul’a!” Kader babasından tekrar kaçarken kısık

sesine inat inletmişti konağı. O bağırmıyordu aslında, sadece istemediği şeylere zorlandığı için feryat ediyordu. Keşke sevgilisi burada olsaydı, o zaman kim dokunurdu ona? Kim ellerdi yüreğine?

Yusuf kızına çaresiz gözlerine baktı, ağlarken bile canı yanıyordu. "Kader, gitmen gerekiyor. Orada daha iyi olacaksın"

"İyi falan olmayacağım!" diyerek karşı çıktı kız. Nasıl iyi olurdu? Bir defa alışmışken Ayaz'ın o nane kokusuna, içine işleyen gözlerine sonra o sözlerine... Nasıl bırakırdı onu, bir yetim gibi. "Ayaz ne der, hiç düşündünüz mü? Bunları hiç düşündün mü baba!"

"Düşündüm elbet, Ayaz da sonradan alışır bu duruma, hem sen artık rahat rahat okuya bilirsin."

"İstemiyorum!"

Kızın sözleri havada dalga dalga yayılmıştı. İstemiyordu en çok istediği şeyi sırf sevdiği adam için bırakıyordu eğer sevdiği adam yoksa okumak istemiyordu. İnsan sevdiği için her şeyden vazgeçerdi ve o an Kader vazgeçmişti. Tek istediği şeyden vazgeçmişti...

Kim Ayaz gibi masum, öperdi alnından? Kim fısıldardı en güzel aşk cümlelerini. Hele ki kalbi. Ayaz'ın kalbi onda değil miydi? Kalbi olmadan yaşayamazdı Ayaz. Ölüyorum demişti bir keresinde kıza, genç kızın aklına bunlar dolarken tekrar bir hıçkırık dalgası ele geçirmişti bedenini. "Ben-" dedi Kader, parmağıyla kendisini işaret ederek. "Ben onu sevdim baba, bunu nasıl engel olursun."

Yusuf karşısında gözyaşıyla bağırmaktan sesi kısılmış kızına şaşkınlıkla baktı. Bu gerçekten olabilir miydi? Kızı sırf Ayaz olmadığı için okumayı istemiyor muydu? O değil miydi kaç gece okumak istiyorum diye ağlayan? O zaman karşısındaki kızına çok benzeyen de kimdi?

Yusuf zorlukla yutkundu, şimdi vazgeçemezdi bu karardan. Asla yapamazdı bunu, bir kere karar almıştı. İçinden bir

sabır çekip içi yansa da kızının asla duymak istemediği sözleri söyledi.

“Yarım saat, yarım saat sonra avluda ol!”

Kader donup kalmıştı, konuşamıyordu sadece tutmayan ayakları dengesini şaşırıp yere doğru kapaklanmıştı. Aklında hiç bir şey yoktu aslında. Bir tek sevdiği adamın yüzü. Kim bilir neredeydi, hangi ücra köşede. Genç kız Ayaz’ın yokluğunda üşüdüğünü fark etti. Dışarısı otuz sekiz dereceydi ama kızın bedeni eksilere vurmuştu.

Ya kalbi kalbine ne olmuştu neden atmıyordu? Demek ki çok sevmek ve ayrılık bu oluyordu. Ayrılık korkusu Kader’in bedenine sinsice sinerken geç kız yere düşen gözyaşına takılı kaldı. O da Ayaz’ın yokluğunda böyle yere düşmüştü işte.

Karşısındaki aynadan yansımaları gören genç kız, tiz bir çığlık attı havaya doğru. Belki duyardı sevgilisi onu, belki işitirdi yüreği.

Ayaz neden İstanbul’la geldiğini anlayamıyordu. Çok önemli diyerek bahsedilen anlaşma sadece küçük bir işti. Ayaz’ın kalbi korkuyla sarsılmamıştı ya bu işin içinde bir iş varsa?

Genç adam çıktığı toplantıdan telefonundaki gülen kıza bakarak ayrıldı. Her yerde onu görmek bu kadar kolay olmasaydı keşke. Şimdi yanında olmasını isterdi. Hem ona İstanbul’u gezdirirdi. Aklına birden İstanbul’a Kader’i de getirme fikri yattı. Evet, kesinlikle onu bu şehre getirmeliydi.

Kader ağlarken silmedi gözyaşlarını, Ayaz’ı burada olmasaydı ona üzüntüyle bakar, ağlama canım acıyor sevgilim derdi. Ayaz’ın o an ki hali gözünün önüne geldi, bir tebessüm

belirdi dudakların da. Çalan cep telefonu onu bu düşüncelerden sıyırdı ve usulca kalktı ayağa. Ayaz'ın onu arayacağını zaten biliyordu, ama bu kadar erken değil.

Kız telaşla sildi gözyaşlarını sonra ses tonuyla oynadı. Ona bir şey belli etmemeliydi, bu kâbus yakında bitecekti. Boş yere sevgilisini üzmeye gerek yoktu. "Alo" dedi Kader zorlukla. Aynadaki yansımasıyla bir kez daha karşı karşıya gelince gözleri doldu.

"Kader?" Ayaz telaşlanmıştı neden kızın sesi bu kadar kısıktı? Sadece ağlayınca böyle olurdu o, demek ki ağlıyordu. "Sen ağladın mı?"

Genç adamın sesi soru sarar gibi değil, bir uyarıyla beraber çıkmıştı. Kader gülümsemek için kendini zorladı. Dudaklarından mutlu olmasa da bir gülümseyiş çıktı. Ayaz'ı korkutmadan bu durumdan kurtulmalıydı. "Hay-ır, sadece bir film izledik de onun yüzünden, filmin sonu kötüydü."

Ayaz merakına yenik düşerek sordu. "Kötü mü? Ne var bunda ağlayacak kadar? Kimle izledin o filmi sen? Yine durmadı değil mi o Dicle?"

Eğer Mardin'den ayrılıyorsa son kez duyacaktı onun sesini, son kez her şeyi konuşmalıydı onunla. "Dicle'yle değil, hem her şeyin sonu mutlu bitecek değil ya. Bazı hikâyeler başlanmadan bitmiyor mu hayatta? Hayat bazen adil olmuyor."

Kader'in sesindeki o tınıyı hisseden Ayaz koşarak indi merdivenlerden. Kesinlikle yanlış giden bir şeyler vardı. Kader asla bu kadar anlamlı konuşmazdı telefonda.

Telaşlandığını ona belli etmemek için sakinleşmeye çalıştı. "Hayat konusunda haklısın yalnız unuttuğun bir şey var, bizler kaderimize yön verme hakkına sahibiz. Neyse bu hayat ve kader üzerine olan konuşmamızı kısa keselim. Sen neredesin şu anda?"

"Ko-nakta, konaktayım" Ayaz haklı çıktığı için kendisine bir lanet okudu. Kader ya bir şeyler çeviriyor ya da en kötü

ihtimalle ondan bir şekilde kaçıyor. Aceleyle şoföre bir not yazdı, şoför notta yazılı olan yazıya göre arabayı havaalanına çevirdi. Ayaz ise korkuyla konuşuyordu telefonunda. "Demek konaktasın iyi o halde"

"Ne zaman döneceksin?"

Genç adam kesinlikle doğrulamıştı düşüncelerini. "İki gün sonra."

"İyi o halde." Kader konuşurken zorlanıyordu. En azından Ayaz iki gün daha rahat edecekti.

"Özledin galiba?" dedi Ayaz son bir umutla.

"Özledim." Genç kız sol eliyle dudaklarına doğru akan gözyaşlarını sildi.

"Özleyen insan istekli olur konuşurken." Ayaz konuşmayı uzatarak zaman kazanmaya çalışıyordu.

"Kapatmam lazım yengem çağırıyor" Kader tekrar ağlamamak için kendisini sıktı. Karşısındaki adam onu engelledi.

"Kapatma! Anam bekleyebilir ama ben bekleyemem. Beni iyi dinle, sana söylediğim her şeyin gerçek olduğunu biliyorsun. Sana söylediğim her şeyin üzerine şerefim ve namusum üzerine yemin ederim! Beni anlıyor musun?"

Kader Ayaz'ın ona gönderdiği gizli mesajı anlayamamıştı. Ayaz Ağa aslında kıza açıktan kaçarsa olacaklardan bahsediyordu.

"Görüşmek üzere" dedi Kader, görüşemeyecekleri halde.

"Görüşeceğiz sevgilim."

Ayaz Ağa telefonu kapatır kapatmaz şoföre doğru azarlar tonda konuştu. Acele etmeliydi. "Hızlan biraz, en yakın zamanda havaalanında olmalıyız!"

"Ağam eşyalarınız otelde kaldıydı?"

"Başlatma eşyalarına! Sür şu arabayı havaalanına!"

Penceresinden dışarıya doğru bakınca yağan yağmuru

fark etti. Belki de bu yağan yağmur minik sevgilisinin göz-yaşlarıydı.

Ayaz'ın akılana son anda Bilal gelmişti. Hemen onu arayıp vaziyetti öğrenmeliydi. Bilal'i uzun uzun arayan Ayaz sonradan vazgeçip Mehmet'le Halil'i aradı. Ama bir sonuç alamadı, sanki bütün konak ona karşıymış gibi telefonları ya kapalıydı ya da açmıyorlardı. Tam otuz tane sesli ve yazılı mesaj atmıştı ama Azat denilen kardeş bozuntusu bir kere bile onu kale almamıştı.

Aslında her şey plana göreydi, Davut Ağa ve Yusuf bu planı kurarken en ince ayrıntılarına kadar düşünmüşlerdi. Telefonlar açılmıyor çünkü bütün konak bağ evindeydi, orada telefonlar asla çekmezdi.

Hem Zümrüt hem de Azat neden birden bire bağ evine gidildiğini anlamamış ve Davut Ağayı kızdırmamak için de seslerini çıkarmamışlardı. Azat ve Dicle babasının ısrarlarıyla iki günlüğüne köye gitmişlerdi. Dicle bir şeylerden şüpheleniyordu ama bulanıyordu. Zümrüt kadın ise Davut Ağayla tam iki saat kavga etmişti, ama kocası kesin kararını söyleyince susmak zorunda kalmıştı. Bahar Beyzade konağına gelip hemen yerini soğuk bir kışa bırakmıştı.

Ve bu kış çok soğuk olacaktı.

Kader ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözleri ve darma-dağın haliyle düşünüyordu. Antep'e varmasına tam bir saat kalmıştı. Telefonuyla Ayaz'ı arayıp gel beni kurtar demek istemişti ama babası telefonunu almış ve geri vermemişti. Aptalca davranmıştı. Ayaz onu aradığında söylemeliydi ama babasını ikna edeceğini zannetmiş ve yenik düşmüştü onlara.

Ne vardı arayabilseydi sevgilisini ama bir delilik yapmasından ölesiye korkuyordu. O öfkeyle her şeyi yapabilirdi,

adam bile doğrardı. Kader tekrar bir hıçkırığın onu almasıyla sarsılarak ağladı. Küçük omuzları şimdi bütün her şeyi taşıyordu. Hâlbuki Ayaz ona taşımak zorunda olmadığını söylemişti.

Dila abisiyle tam üç gündür tartışıyordu. Kader'in Antep'e gelmesi demek nişanın bozulacağı anlamı gelirdi. Töreye göre Ağayla nişanlanan kız asla yüzüğü atamazdı. Dila töreyi iyi bilirdi onun da az canını yanmamıştı bu yüzden. Dila bütün gece düşündü ve ağabeyinin bu işin arkasında olduğuna kanaat getirdi. Demek ki o her şeyi ayarlamıştı. Kadıncağız Ayaz'ı en son iki sene önce görmüştü, hala aynıdır diye düşündü. Hep Kader'im diyerek gezerdi Ayaz.

Dila'nın aklına gelenler hiç de iyi şeyler değildi. Ayaz'ın bu olanlardan haberi olmadığı gün gibi açıktı. Bir an için eli telefona uzandı, yeğenini arayıp onun ağzını aramak istedi ama korktu. Canı yananın dili körelirdi, onun sadece dili değil aklı da körelmişti.

Fırat, sürekli olarak kendisiyle konuşan anasına sinsice yaklaştı. Kim bilir neye kafayı takmış, deli gibi düşünüyordu. Genç adam gülerek anasına sarıldı. Dila yerinden sıçrayacak kadar oldu ama oğlunu görünce tebessüm etti. "Sen miydin oğlum? Aklım çıktı."

"Başka kim olacaktı ana, yoksa beni aldatıyor musun?"

Oğlunun yalancı öfkeli sesi Dila'yı güldürmeye yetmişti. Oğlu da hiç değişmiyordu. Hep o çocuktuk işte. "Kimin var ki aldatayım seni? Hem senden yakışıklısını senden gencini bu yaşımda nerden bulurum?"

"Ben ne güne duruyorum!" diyerek itiraz etti Zeynep. Ar-

kasından iş çevrilmiş gibi yüzünü asmıştı, onlar hep böyleydi. Fırat ve Zeynep hep bir oyun peşindeydi. Dila da yaşayamadığı çocukluğunu onlarla oyun oynayarak geçiriyordu.

O çok küçük yaştayken evlenmiş ve gurbet hasreti çekmişti. Anası ve babası ile helalleşmeden ölmüştü. Dila sevdiği adamla kaçarak evlenmişti, Ağa babası soylu olamayan aileye ben kızımı vermem deyince, Musa Dila'ya kaçalım demmişti ve kaçmışlardı. Sonradan affetmişti ailesi Dila'yı, lakin araya giren küslükler kimi zaman gerginliğe sebep oluyordu. "Ah, bir de sen vardın değil mi?"

"Varım tabi! Hem neden Fatoş ablam misafir odasını düzenliyordu?" Fatoş en büyükleriydi, Ayaz'la yaşıttı.

"Kader gelecek bugün" Kadın sanki hiç bir şey yokmuş gibi davranıyordu. Zeynep ile Fırat şaşırmıştı, Kader mi gelecekti?

"Ana sen iyi misin?" Zeynep'in sesi biraz zoraki çıkmıştı. Fırat kaç yıl vardı ki Kader'i görmemişti. Eğer görürse belki gönlü tekrar alevlenir diyerek kaçmıştı ondan.

"Ka-der mi? Ne işi varmış burada?"

"Öyle gerekliymiş işte" diyerek lafı geveledi Dila.

"Ana o nişanlanmamış mıydı Ayaz ağabeyle? Ne işi var ki burada?"

"Üzerime gelmesene Zeynep, ne bileyim ben gelince öğreneceğiz işte."

Dila en sonunda bağırmıştı. O da biliyordu nişanlı bir kızın ilk günden gezmelere gidemeyeceğini ama Kader'in buraya gelme amacının başka olduğu da ortadaydı. Belli ki kaçırıyorlardı kızı...

Halil elinde ki bavullarla girmişti bahçeye. Kader donup kalmıştı evin önünde. Halil arkasına dönünce kızla karşılaşmıştı, ona üzülüyordu eğer Davut Ağanın tehditleri olmasa kızı tutar kollundan geri götürürdü konağa ama Davut Ağa ona ve diğerlerine büyük tehditler savurmuştu. Aileleri ve canlarından olma korkusu vardı hepsinde. Ağaya karşı gelmek aşirete ve töreye de karşı gelmek demekti. Oysaki Kader ona arabadayken kaç defa yalvarmıştı, bir kerecik arayayım diye.

Genç kız tekrar yalvarır gibi bakmıştı Halil'e. Halil karşısında gözü yaşlı ona bakan kıza acıdı ve onu bu çıkmazdan nasıl kurtaracağını bilmeden konuştu.

"Bakma bana öyle Kader, ben de isterim seni geri götürmeyi ama sağ koymazlar beni. Ben de emir kuluyum..."

"Beni sen de yakma Halil ağabey ne olur geri götür beni. Ben ne yaparım burada!"

Kızın feryat eden sesi içini parçalasa da elinden bir şey gelemiyordu. Dila bahçe kapısının önünde onları bekliyordu. Kader'in ağladığını hemen anlamıştı. Kızın yüzü bembeyazdı, gözleri ağlamaktan kızarmış ve şişmişti. Dila kızın gönüllü olarak gelmediğini hissetti ve üzüntüsü daha da arttı.

"Hoş geldin kızım" dedi Dila Kader'e sarılırken. Kader hiçbir şey yapmadı, sarılan halasına karşılık bile verememişti. Tek yaptığı boşluğa bakmaktı.

Dila kızın tepkisizliğine biraz şaşırsa da kendisini ondan çekerken kızın yere yığılmasıyla bir çığlık koptu dudaklarından. Kader bir vazo gibi parçalanmıştı yerde, güçsüz bacakları bedeni tutmuyordu. Bu yük ona çok ağır gelmişti.

Hâlbuki ne kadar yakındı mutluluğa. Ayaz'ını özlemişti, kim bilir neler yapardı onu bulamayınca? Genç kızın dudaklarından bir hıçkırık dökülürken Dila da telaşla eğildi kıza doğru. Kızın küçük bedenini kaldırmaya çalıştı ama başara-

madı. Dila Kader'in saçlarını okşadı. Onun dudaklarından çıkan can yakıcı sözler kadının kalbini param parça etmişti.

"Hala, ben ölüyorum..."

Dila da dayanamamış ve o da ağlamaya başlamıştı. Hangi sözler onu teselli edebilirdi? Ne söylese kızı avutamazdı. Kızın saçlarını okşarken titreyen sesiyle kızın gönlünü rahatlatmaya çalıştı. "O nasıl söz güzel kızım. Bak burayı çok seveceksin, çok güzeldir Antep. Hem Zeynep Fatoş ve Fırat var canın hiç sıkılmaz..."

Zeynep ablası ve ağabeysinin peşi sıra dışarıya çıktı. Yerde ağlayan anası ve Kaderle karşılaşınca ne yapacağını bilemedi. Fatoş Kader'in yüzünden bile acı çektiğini çok net görebiliyordu. Zeynep üzülerek baktı Kader'e.

Kader için bu cümlelerin hiç bir önemi yoktu. O sadece sevgilisini istiyordu. Ayaz'a muhtaçtı işte.

"Ben burayı sevmedim hala! Ben Ayaz'ın olmadığı yerde yaşayamam ki? Ölüyorum."

Kader'in yaşından büyük çıkan sözleri karşısında herkes susmuştu. Kader tekrar ağlarken fısıltı eşliğinde sözcükler dudaklarından döküldü. "Bu acıyla yaşayamam, ölüyorum"

ON ALTINCI BÖLÜM

Azat oturduğu yerden birden fırladı. Genç adam babasının neler saçmaladığını düşünüyordu. Ne demek Kader kaçmıştı? Nasıl kaçardı? Bu düşüncelerle boğuşan Azat hala kendisine gelememişti. Dicle'nin ise ağzı açık kalmış vaziyeteydi. Kader gitmiş miydi şimdi? Kaçmıştı öyle mi?

“Ne demek kaçtı?” diyerek bağırdı Azat. Bütün konağı başına toplamıştı. Hacer ve Emine üst kattan her şeyi büyük bir şaşkınlıkla seyrediyorlardı.

Davut Ağa oğlunu ikna etmek için olabildiğince sesini ciddi tuttu. Azat'ın masmavi gözleri koyu lacivertti.

“Her yere baktık, yok işte, kaçmış. Adamları yolladık ama onlar da bir şey bulamamış”

Davut Ağa karşısında oturan kardeşine baktı. Sanki Yusuf da onun gibi pişmandı. Azat önce etrafında iki tam tur attı ardından karşısında babası yokmuş gibi ona bağırdı.

“Kaçmış öyle mi! Nasıl kaçır? Kaç adam var kapının önünde? Hem nereye gidecek? Tanıdığı kim var ki!”

Zümrüt ve Zenan utancından başlarını yerden kaldıramıyorlardı. Bu yalana sadece onlar ve Halil ortaktı. Davut Ağa oğluna doğru bakarken karşısında Ayaz'ı görür gibi oldu. Azat ağabeyini hiç aratmıyordu, eğer Azat böyle bir tepki veriyorsa kim bilir Ayaz neler yapardı?

“Kaçmadı!” diyerek bağırmak istedi Zenan. Kızın bir korkak gibi kaçmadığını söylemek için çırpındı, asıl korkak olanın Yusuf ve Davut Ağa olduğunu cümle aleme söylememek için kendisini tutuyordu.

“Azat! Biz ne anlatıyoruz burada! Yok işte kız”

“Bence sen baba, bir yalana beni inandırmak için oyun oynuyorsun!”

Azat’ın nefretti sesine yansımış ve Davut Ağa bunu hissedip şaşırmişti. “Sen bize yalancı mı diyorsun! Karşında baban var senin!”

“Ben hukuk okuyorum, bir yalancıyı çok iyi tanırım! Çok merak ediyorum neden amcam ya da yengem endişeli değil! Dışarıdaki adamları ne diye koydunuz oraya! Onca adama rağmen nasıl kaçarsın Kader?”

Azat’ın bağırmaktan yüzü daha da kızarmıştı. Ağabeyine ne hesap vereceğini düşünüyordu. Emanetini koruyamamıştı, Kader’i bırakır bırakmaz kız kaybolmuştu. Azat birden korkuyla babasına doğru döndü.

“Ayaz! Ona ne hesap vereceğiz?”

Davut Ağa hiçbir şey söylemedi. Azat’ın öfkesi iki katına çıkmıştı.

“Eminim her yere bakmışsınızdır! Şu halinize bakın, kızı aramaya tenezzül bile etmediniz değil mi? Yalandı her şey!”

Azat öfkeyle bir kaç küfür savurdu. Olanlara anlam vermek bir yana ağabeyine hesap vereceği diğer yanaydı. Ayaz’ın neler yapacağını düşünmek tüylerini diken diken yapıyordu.

“Ben Kader’i aramaya gidiyorum!”

Avlunun iç kısmına indikten sonra koşar adımlarla büyük kapıya doğru ilerledi. Açmasına yakın kapı büyük bir gürültüyle açıldı.

Ayaz Ağa darmadağın haliyle Beyzade konağının içini doldurdu. Herkesin yüreği ağzına gelmişti, Ayaz’ın bu kadar

erken döneceğini hiç tahmin etmeyen Davut Ağa oğlunu görünce ne yapacağını bilemedi.

Ayaz dağılmış saçları, ütüsü bozulmuş gömleği ve öfkesinden kabaran damarlarıyla konaktaki herkesi süzdü. Zümrüt Hanım oğlunun gözlerinden fışkıran öfkeye bir kez daha şahit olmuştu, gözleri kıpkırmızıydı.

Azat ağabeyini görünce ne yapacağını bilememiş ve birkaç adım gerilemişti, şimdi hesaplaşma vaktiydi! Ayaz kendisinden kaçan Azat'a doğru yürüdü, kardeşini sarsacak şekilde bağırdı.

"Kader nerde?"

Azat utancından Ayaz'a bakamamıştı, bakacak yüzü mü vardı? Kader'i koruyamamıştı. Ayaz Azat'ın sessizliğiyle daha da çıldırdı. Azat'ın iki yakasından tutup onu sarstı. "Kader'im nerede dedim AZAT?"

Azat hala sessizliğini sürdürürken Ayaz Ağa inanmak istemediği gerçeikle karşılaşmamak için çırpınıyordu. Kardeşinin ona bakması için çenesini sıktı. Azat hiç istemese de ağabeyine baktı.

"Kader dedim Azat! Kader'im nerde?" Azat ağabeyinden özür diler gibi gözlerini yumdu ardından konuşmak için çırpındı.

"Ağabey..."

"AZAT!" Ayaz'ın uyarı dolu sesi herkesi korkutmuştu. Zümrüt Hanım eli yüreğinde kopacak kıyameti bekliyordu, Dicle de ona eşlik eder gibi nefesini tutmuştu.

"Özür di-lerim..."

Ayaz kardeşini bir un çuvalı gibi yere fırlattı. Azat düştüğü yerden kalkamadı bile. Ayaz az evvel duyduklarından çıkardığı sonucu tekrar reddetti, hayır dedi içinden o beni bırakmaz!

"Yalan!" diye bağırdı Ayaz bütün konağı sarsan sesiyle eğer Kader'i kaçmışsa ne yapacağını bilmeden.

Zümrüt kadın oğlunun gözlerindeki hayal kırıklığını hemen fark etmiş ve gözlerinden yaşlar akmıştı, oğlunu nasıl avutacaktı şimdi? Hangi sözlerle? Ayaz Ağa kardeşini yere fırlattıktan sonra deli gibi bağırma başladı.

“Yalan! KADER!”

Ayaz koşarak bütün odaları kontrol etmeye başlamıştı, Davut Ağa oğlunun delirdiğini düşündü. Zümrüt Hanım oğlunu durdurmazsa bu olay yüzünden aklını kayıracığını düşündü.

Ayaz her girdiği odanın atını üstüne getiriyor, yatakların altına bile bakıyordu. Minik sevgilisinin ona şaka yaptığığını düşünmekten başka şey düşünmek istemiyordu. Kader onunla saklambaç onuyordu, kızı bulunca ona sarılacak ve bu kâbus bitecekti!

Ayaz Kader’in odasına girerken Zümrüt oğlunu durdurmak için çırpındı. Onu engellemek için kolundan tuttu ama Ayaz hiç farkında olmadan anasını bir köşeye fırlattı. Şu anda gözleri hiç kimseyi görmüyordu!

Zümrüt oğluna yalvarır gibi konuştu,

“Ayaz’ım, yapma oğlum. Sakinleş, korkutma beni ne olursun...”

Ayaz anasını dinlemeden Kader’in dolabını açtı, içinde hiçbir şey yoktu bütün kıyafetleri almıştı Kader. Ayaz Ağa tekrar sevgilisinin adını zikrederken yavaş yavaş kabulleniyordu Kader’in yokluğunu.

“Kader! Neredesin, çık dışarıya!”

Ayaz odadan çıkarken bakmadığı tek yer büyük salona yöneldi. İçinden bildiği bütün duaları sıralarken kapıyı büyük bir gürültüyle açtı. Hanım Ağa Ayaz’ın peşinden koştu, en çok da Ayaz’ın delirmesinden korkuyordu.

Ayaz Ağa odanın içinde kimseyi bulamayınca öfkeyle soludu. Deli gibi kaçtığı gerçek şimdi apaçık bir şekilde karşısındaydı. Zorlukla birkaç adım attı, ayaklarının tutmadığını

hissetti. Hissetmiyordu, kalbini bile hissetmiyordu. Kalbini bile ondan kaçırmıştı sevgilisi! Genç adam zorlukla konuştu.

“Kader...” Zümrüt merakla oğlunu izlerken neler yapacağını tahmin edemiyordu. Ayaz’ı şu anda çözmek her şeyden zordu. Genç adam bu sefer bütün konağı yerinden oynatacak kadar yüksek sesle bağırdı.

“KADER!”

Ayaz Ağa eline ne geçiyorsa hepsini yere indirdi. Önce masanın üzerindeki cam vazoları büyük bir gürültüyle yere indirdi. Vazolar bin parçaya ayrılırken aslında bin parçaya bölünen oydu. Paramparçaydı, her bir parçası bir kenara fırlatılmıştı. Öfkesinin onda bıraktığı hırsla koşup duvardaki tablo ve işlemeli duvar süslerini indirdi. Zümrüt oğlunun bu hali karşısında ne yapacağı bilemiyordu. Ayaz Kader’in onda bıraktığı acıyla nasıl yaşacağını düşünüyordu, öfkeyle bağırırken aslında Zümrüt’ün canını yakmıştı.

“Gitmiş, Gidemez, GİDEMEZSİN!”

“Nasıl!” diyerek bağırdı Ayaz havaya doğru. Nasıl bıraksın beni demek istedi, nasıl terk edersin beni? Gözlerinden yere bir damla gözyaşı düştü, bu onun yenilgisiydi aslında. Sevgilisi onu öldürmekten beter etmişti, öldürseydi belki daha kolay olurdu her şey. Daha az acı verirdi.

Ayaz bacaklarının güçsüzleştiğini hissetti ve dizlerinin üstüne düştü. Zümrüt oğlunu tutmak için koştu ama yetiemedi, onun yanına eğilirken ağladığını fark etti, bu kadını daha da üzdü. Ayaz ağlarken sessizdi, gözleri Kader’ini aramıştı ama bulamamıştı.

“Ana” dedi Ayaz Ağa fısıltıyla. “Gitmiş, kaçmış ben-den”

Zümrüt oğlunu teselli etmek için onu bağrına basıp salladı bir yandan saçlarını okşadı. Anasında merhem aradı Ayaz.

“Her şeyiyle gitmiş ana! Her şeyi kaçırmış benden. Kokusunu bile, kokusunu bile kaçırmış benden...”

Ayaz birden sol eliyle yere doğru ardı ardına yumruklar attı, parmaklarının kırığının bile farkında değildi çünkü yüreği bu acıdan daha büyük bir acı yaşıyordu. Zümrüt oğlunun kırılan parmaklarını hemen avuçlarına aldı. Onu sakinleştirmek için uğraşsa da faydasızdı.

“Oğlum, Ayaz’ım yapma annecim. Kurban olurum sana, ne olur yapma...”

“Onun suçu!” dedi bağırdı genç adam. “Bana sevdiğini fısıldadı uykusunda, benimle uyudu aynı yastıkta! Kokusunu alıştırdı bana, bana sevgilim dedi ana! Sevgilim! Şimdi nasıl gider? Ona o kadar bağlanmışken beni nasıl terk eder? O olmadan yaşayamam, nefes alamam! Kalbi olmayan adam yaşayamaz ana, o benim kalbimi de alıp gitti...”

Zümrüt Ayaz’ın sözlerinden sonra daha çok ağladı. Oğlunun ağlamaktan kısılmış sesi bir merhem arar gibiydi. Dağ gibi oğlu avuçlarında un ufak hale gelmişti.

“Tamam, bulacağım sana Kader’i, hadi toparlan ne olur...”

“Onu bir daha bulamazsam! Bulamazsam ne yaparım ben?” Ayaz korkuyla ayrıldı anasının kollarından. Kadın ona korkuyla bakan gözlere nasıl cevap vereceğini düşündü. Ayaz anasının sessizliği karşısında en büyük yeminini etti.

“Onu bulacağım, yerin yedi kat altına da girse onu bulup geri getireceğim ve yemin ederim yanımdan asla ayırmayacağım, gerekirse onu bir odaya kilitlerim! Onu bulunca ana, bana çektiirdiği bu acının hesabını verecek bana!”

Zümrüt oğlunun sözleri karşısında sadece korku hissetmişti. Kader’in kaçmadığını söyleyemezdi. Bu işleri daha da karıştırdı.

Kader tabağındaki yemekten zorlukla bir çatal daha aldı. Kaç gündür boğazından sadece su ve çorba geçmişti. Genç kızın bu haline Musa bile çok üzüliyordu. Kader'i önceden de tanıdığı için onu ilk gördüğünde bir şeylerin yanlış olduğunu anlamıştı. Dila ile bu konuyu konuşmaya kalktığında eşi suskunluğunu korumuştı.

Kader'in tek yaptığı şey ya ağlamaktı ya da boşluğa bakmak. Genç kızın yüzü sadece birkaç günde bembeyaz kesilmiş, rengi soluğu kaçmıştı. Gülümsemeleri gibi aklını da Mardin'de, sevgilisinin yanında bırakmıştı.

Zeynep Fatoş'a Kader'i işaret etti, Fatoş gözlerini Kader'e çevirdi. Kader yemek yemediği için yorgundu ve güçsüzleşiyordu. Evdeki herkes kızın bu halinden korkuyordu. Yakında hasta olmasından endişelenen Fatoş biraz kırılmış gibi konuştu. "Yoksa beğenmedin mi yemeği?"

Genç kız daldığı yerden sarsılarak kendisine geldi. "H-ayır, çok beğendim" Kader dudaklarında inandırıcı bir tebessüm yaratmak için kendisini sıktı, ama pek başarılı olamamıştı.

"Ben yaptım" dedi Fatoş övünür gibi.

Kader tekrar kendisini zorladı ve gülümsedi. "Ellerine sağlık."

"Afiyet olsun canım."

Zeynep aklına gelen fikri ortaya attı, Kader'in bu hali onun da herkes gibi hiç hoşuna gitmiyordu. Belki biraz hava alsa, kendisine gelir en azından toparlardı.

"Ne diyeceğim, yarın hep beraber çarşıya mı gitsek? Güzel olmaz mı?" Zeynep'in sesi keyifli çıkmıştı ama Kader olumsuz anlamında başını salladı. Üzerindeki bu yük, yüreğindeki bu ağırla eğlenecek hali mi vardı ki.

"Gelemem, kendimi çok yorgun hissediyorum."

Fatoş hemen Zeynep'in fikrini onaylar gibi konuştu. "Aa! Sen de iyice ev kızı oldun başımıza, hem kaç gün oldu geleli seni bir gezdiremedik"

Kader kendisine bakan umutlu sözlere hayır diyemedi. "Oldu o zaman, önce anıt parka gideriz oradan da baklava yemeye sonra sana Antep fıstığı da alırız" dedi Zeynep gülererek.

Dila kızları izlerken yüreği rahatlamıştı. Allah'tan kızları Kader'le iyi geçiniyor, hiçbir konuda onu yalnız bırakmıyorlardı. Kader'in kafasını dağıtması iyi fikirdi, belki kendisine gelir dedi Dila kendi kendine.

Ayaz girdiği kaçındı evdi bilmiyordu, sayamamıştı. Tam üç gün olmuştu! Üç gün boyunca bakmadığı ev, sormadı kişi, aramadığı adam kalmamıştı. Bütün eş dost akrabaların evlerine baskınlar düzenlemiş ve her seferinde eli boş dönmüştü.

Nasıl bu kadar iyi şekilde kaçırdı? Bu sorular kaç gündür kafasında dolanıyordu. Konağın kapısında en az beş adam vardı. Bu kadar iyi kaçması adamı işkillendirse de babasından ve amcasından şüphelenmedi. Onların kendisinden çekineceğini düşünüyordu.

Azat arabanın içinde düşünürken yine aynı düşüncelerle sarsıldı. Ya Hakan denilen çocuk Kader'i kaçırmışsa? O çocukta o cesareti görmüştü Azat. Eğer böyle bir salaklığa kalkmışsa, onu kendi elleriyle boğarak öldürecekti ama öte yandan onunla beraber isteyerek kaçma fikri de vardı Azat'ın aklında. Eğer bütün eşyalarını almışsa, o halde isteyerek gitmiş olmalıydı. Babasından da şüphelenmiyor değildi lakin Davut Ağanın Ayaz'dan korkacağını düşünüyordu. Hem Kader'i kaçıracaklarsa neden Ayaz'la nişanlandırmışlardı ki? Önce kafasına takılı kalan bazı şeyler vardı, en basitinden bütün konağın o gün evde olmaması gibi. Konaktaki adamların

bir kısmının yıllık izin günüydü, geri kalanların bir kısmı bağ evine gitmiş, çok az kısmı da konakta kalmıştı. Onlarla konuştuğunda her şeyin o gün normal olduğunu, hiçbir bilgilerinin olmadıklarını işitmişti.

Ayaz'ın elinin yine boş olduğunu gören Azat üzülenek ağabeyesine baktı. Kaç gündür ne uyku uyumuştı, ne de yemek yemişti. Ayaz Ağa arabaya binerken, öfkesini bastırmakla uğraşıyordu. "Yok mu?" dedi Azat ağabeyesine doğru.

"Yok! Yer yarıldı da içine girdi sanki!" diyerek bağırdı Ayaz.

"Bulacağız onu merak etme" dedi Azat.

Azat'ın tesellileri de artık ona yetmiyordu. Ayaz Ağa öfkeyle bağırdı, kaç gece vardı uykularını kaçırın gerçek gün gibi açıktı işte. "Nerede bu kız Azat! Hangi cehennem dibinde? Ne yapar, ne eder? Kimi tanır ki o nasıl kaçır! Ya başkası, baş-kası varsa!"

Bir an için olsa bunu düşünmüştü. Başka bir erkeğin varlığını düşünmek bile nefesini kesmeye yetiyordu. Öfkeyle sargılı elini direksiyona geçirirken aslında çok acı çekmesi gerekiyordu ama o acıyı hiç hissetmedi.

Genç adam öfkeyle solurken karşısında sevdiği kadın belirdi. Zümrüt yeşili gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu, üzerinde yine o beyaz elbisesi vardı, dudakları her an bir şey diyecekmiş gibi hafif aralıktı. Kızın yüzünde hafif bir tebessüm belirdi, gülerken utanırdı Kader. Ayaz bu görüntüyle gülümsedi ama bu çok sürmedi. Bir rüzgaâr esti kızın kahve rengini kıskandıran saçlarına doğru, rüzgar da dağıldı bir toz parçacığı gibi dağılan Kader Ayaz'ı gerçek dünyaya itti. Artık hayalleriyle yaşar olmuştı.

"Özledim" dedi Ayaz bir hasretle. "Gözlerindeki o ışıltıyı, saçlarındaki o tonu, sonra minik ellerini, sesini bile çok özledim. Masumluğunu, utangaçlığını, bana Ayaz derken ki o halini çok özledim. Özlemenin tam olarak ne demek olduğu ben bu üç günde anladım. Onu köpek gibi özledim Azat!"

“Ama!” diye devam ettirdi Ayaz. Az evvel ki yumuşak sesi şimdi buz gibiydi.

“Onu bulunca vereceğim tepkiden o kadar çok korkuyorum ki! Bana yaşattığı bu acı beni ölmekten beter etti. Kokusunu bile bırakmadan giden bir kadından hesabımı soracağım Azat! O bana ait! O sadece ben ait! Bana ait o bedeni benden nasıl mahrum bırakır! Bunun hesabını soracağım ona! Ve onu bulunca bu yaşattıklarının hepsini sorduktan sonra onu yanımdan bir saniye bile ayırırsam bana da Ayaz Ağa demesinler!”

“Gerekirse onu alıp bir odaya kilitlerim, avluya dahi çıkamaz!”

Azat Ayaz’a bakarken asıl kıyametin Kader bulunduktan sonra çıkacağını anladı.

Gece simsiyah bir toz bulutu gibi kaplarken etrafı Kader odasında almıştı soluğu. Hasreti bütün bedenini ele geçirmiş ve ona dair hiçbir şey bırakmamıştı. Her şeyini, her şeyini almışlardı Kader’den, en önemli varlığından bile kaçırmışlardı onu. Ayaz’dan kaçmak kıza acıların en büyüğünü vermişti. Hâlbuki minik omuzları için bu yük çok ağırdı. Oysaki Ayaz bütün yükü çekmek zorunda olmadığını söylemişti. O halde neden bütün yük omuzlarındaydı. Her günü sevgilisinin gelmesini beklemekle geçiyordu, gelecekti Ayaz, onu kurtaracaktı bu acıdan ama gelmiyordu işte.

Kaç kere eli gitmişti telefona. Numarasını her çevirdiğinde korkarak kapatmıştı telefonu. Gel diyemezdi ki ona, nasıl derdi? Ya gelmezse diye düşünüyordu Kader. Ya inanmazsa? Bu düşünceler kızı daha da üzüyordu aslında.

Ağlamak ona o kadar yakındı ki, bu sıralar tek yaptığı gözyaşı dökmek olmuştu. Geceleri gündüzlerine karışmıştı,

canı yanıyordu. Seslenseydi duyar mıydı Ayaz'ı onu? Bir kez duysa ne olurdu...

Aralarında kaç saat vardı, kaç şehir...

Hiç bir şey engel değildi ki onlara. İnsan bir kere sever, bir kere âşık olur, bir kere bu hislerle dolardı kalbi. Ayaz'ın aldığı her nefeste Kader'inin ismi dökülüyordu dudaklarından.

Özlemenin ne olduğunu yeni yeni anlıyordu genç kız. Yaşarken ölmek dedikleri bu olsa gerekti.

Genç kız güçsüz bacaklarını dolaba doğru sürükledi. Dolabın üzerindeki aynadan yansımasına görünce bir çığlık atmak istedi. Karşısındaki kız o değildi. Yüzü bembeyazdı, dudaklarının rengi bile yok olmuştu. Gözleri, gözleri ağlamaktan kıpkırmızıydı, gözaltları uykusuzluğun onda bıraktığı morluklarla kaplıydı. Şu üç günde daha da zayıflamıştı genç kız.

Dudaklarından kopacak olan bir hıçkırığı son anda tuttu Kader. Eliyle ağzını kapatırken gözyaşları çoktan yere düşmüştü bile. Yapamıyordu işte, başaramıyordu. Onsuzluğun bu kadar zor olacağını asla tahmin etmezdi. Ayaz'dan ona hiç bir şey kalamamıştı, yalnızca parmağındaki yüzük. Genç kız yüzüğü okşarken Ayaz'ın ona evlenme teklifi ederken ki hali gelmişti gözünün önüne.

Küçük bir tebessüm oluştu dudaklarında.

"Ne dersin sevgilim bu yüzük gibi takar mısın beni de kalbine?" Kulaklarında tekrar onun sesi yankılanmıştı. Onun kömür karası gözleri gözlerindeydi. Artık özlem çekmeye-yim demişti Ayaz ona, hasretin en büyüğünü çeceklerini düşünmeden.

Genç kızın güçsüz bacakları daha fazla dayanamadı ve Kader kendini tekrar dizlerinin üzerinde buldu. Genç kız sarsılarak ağlarken tek istediği şey eski hayatına, Ayaz'a geri dönmekti. Kızın sesi ağlamaktan kısılırken "çare" diye yalvardı.

“Lüt-fen. Lütfen beni bu yerden kurtar Ayaz...”

Genç kız daha fazla dayanamadı ve yere doğru bayıldı. Zayıf bedeni için bu acı çok fazlaydı.

Ayaz Kader’in odasına girerken sanki kızın şen kahkahasını duyar gibi olmuştu, her zaman ki gibi gözleriyle onu aradı. Kader öyle bir aceleyle kaçmıştı ki ondan, yatağını bile toplamamıştı.

Oysa kaçmaktan usandığını değil ona âşık olduğunu düşünmüştü. Kader ona bu duyguları hissettirmişti, bunların da yalan olduğunu düşünmek yüreğini daha fazla parçalıyordu. O her şeyiyle onundu aslında, kaçamazdı ki ondan nasıl kaçabilme cesaretini gösterebilmişti.

Ayaz kaç gün vardı ki kızın kokusuna hasret yanıyordu. Belki de yatağında bırakmış olabilirdi o güzel gül kokusunu. Genç adam sarsak adımlarla yürüdü kızın yatağına, sanki Kader yatakta varmış gibi yatağın sol tarafa uzandı.

Genç kızın kokusunu yastıklarda aradı. Mis gibi gül kokusu teninden nasıl da sinmişti yastıklara, çarşafa... Ayaz ağlamaktan hiç hoşlanmazdı ama ağlamaktan başka çare de bırakmamıştı sevgilisi. Yatağın sağ tarafı bilerek boştu aslında, orası sevgilisinin yeri. Gerçek şuydu ki Kader de yatağın sol tarafını Ayaz’ı için boş bırakmıştı.

İkisi de ayrı şehirlerde, ayrı yataklarda ama aynı şekilde yatıyorlardı. Kalplerindeki ağrıyla.

1 AY SONRA

Ayaz yerinde duramıyordu. Azat'ın az evvel yaptığı şey ağabeyine karşı gelmekti. Bu bir ay içersinde Ayaz çok değişmişti, eskiden zorla da olsa gülen adamın yerine sert mizaçlı biri gelmişti. Önceleri daha az öfkeliyken, şimdi öfkesinden nereye saldıracığını bilemiyordu. En ufak şeyden olay çıkarır olmuştu, sevgilisinin yokluğu onu darmadağın etmiş yerine sadece çöküntüler bırakmıştı.

Azat abisine bakarken onun sağlığından iyice şüphe ediyordu. Bir aydır bakmadıkları memleket, girmedikleri yer kalmamıştı. Her yere baktıklarına emindi ama ağabeyi bir türlü ikna olmuyordu işte.

Aslında Azat babasından son zamanlarda iyice şüpheleniyordu. Sanki amcasıyla bir şeylerin pişmanlığını yaşıyorlardı.

"Kenan'ı aradın mı?" dedi Ayaz sert bir biçimde. Azat tekrar başa döndük diyerek mırıldandı."Aradım!"

"Boran'ı!"

Azat artık abisinin durmasının gerektiğini düşündü, olabildiğince yumuşak konuşarak onu ikna etmeye çalıştı. Her gün Kader'i düşünmekten kendi haline bakmıyordu.

"Aradım, ağabey..."

Ayaz hemen sözünü bölmüştü "Yavuz'u?"

"Ağabey!" diyerek bağırdı Azat.

Ayaz onu umursamadan devam etti. "Aradın mı dedim Azat!"

"Aradım, bin kez mi söyleyeceğim? Sabahtan beridir yeter artık!"

Ayaz sandalyesinde huysuzca kıpırdandı, nefesini havaya bırakırken öfkesi bütün odayı kaplamıştı."Yetmez!"

“Bak sağlığını endişe ediyorum. Urfa’ya bile baktık, bütün aşireti topladın, yok işte! Demek ki tamamen izini kaybettirdi, rahat bırak artık!”

“Bırakamam!” diyerek bağırdı genç adam, onu bırakırsa ölürdü. “Benden her şeyi iste ama bu olmaz! Gerekiirse yurt dışına bile giderim”

Azat ağabeyinin sakinleşmesi için üzerine gitmedi. Ayaz Ağa masanın üzerinde çalan telefonuna baktı. Üzerinde bilinmeyen numara olduğunu görünce açmakta tereddüt etmişti ama sonunda telefonu açtı.

Kader titreyen elleriyle numarasını yazarken yüreği ağzındaydı. Bugün Ayaz’ın doğum günüydü, bu onun için en önemli bahaneydi aslında. Onu arayıp iyi ki doğdun diyecekti. Aslında diyecek onca şey varken sadece bunu söyleyebilme hakkına sahipti.

“Özledim seni, iyi misin? Kendine iyi bakıyorsun değil mi? Bakmazsan hasta olursun, hasta olursan sana kim bakar... Ben, ben çok üzdüm değil mi seni, aramadım da... Ama inan ki bir nedenim vardı. Korktum işte. Kızmandan korktum, beni bırakmandan, en çok da beni unuttmandan. Belki de unutmuşsundur beni, sahi unuttun mu beni? Her şeyimi... Ben unutmam seni, sen de ne olur unutma beni...”

Bunları demek isterdi ona, sonra ağlamak, hıçkırıklarıyla beraber. Ayaz ağlama çok canım acıyor diyene kadar ağlamak...

“Alo!” dedi Ayaz. Kader olduğu yerde donup kalmıştı. Ne kadar da özlemişti onu, sesi bile bu özlemi azaltmıyordu. Genç kız titreyen sesiyle konuşmaya çalıştı.

“Beni-m, Kader...”

Ayaz olduğu yerden bir hışımla kalktı. Az evvel Kader'in sesini mi duymuştu? Ya da bu da diğerleri gibi bir hayal miydi? Genç adam kalbinin uzun zamandan beridir ilk defa attığını hissetti. Bir aydır atmayan kalbi şimdi göğüs kafesini zorluyordu.

"KADER!" diyerek bağırdı Ayaz sevinçle, genç kız tebesüm etti Ayaz'ın sesindeki sevinci hissetmişti. Gözlerinden yaşlar aksa da gülümsedi.

"Ben, şey diyecektim..."

"Hiç bir şey deme!" diyerek bağırdı Ayaz heyecanla eğer bunca zamandan sonra onu arıyorsa bunun keyfini ıkarmalıydı.

"Ayaz..." dedi genç kız ağladığını belli ederek. Ayaz Kader'in ağlayan sesini fark etmişti. Kaşlarını çatmıştı, neden ağlıyordu.

"Ayaz... İyi ki doğ-dun..."

Ayaz donup kalmıştı olduğu yerde, Kader doğum gününü kutlamak için mi aramıştı onu? O bile hatırlamazken, onu terk eden kız mı hatırlamıştı doğum gününü? Kader gözyaşlarını silerken gülmek için çırpındı.

"İyi ki doğdun, bunun için rahatsız etmiştim seni..."

"Rahatsız etmek mi?" diyerek bağırdı Ayaz, "Rahatsız etmek öyle mi? Onca zamandan sonra beni arıyorsun ve rahatsız ettiğini mi söylüyorsun bana! Sen benim neler çektiğimi biliyor musun? Söyle cevap ver bana!"

Genç kız Ayaz'ın sözleriyle yere yığılmıştı eliyle gözyaşlarını silerken kendisini zorluyordu. Ayaz'ın ağzından çıkan her kelime kızın kalbinde bıçak izi gibi derin yaralar bırakmıştı. Adamın isyanı kızaydı, ona yaşattıklarına...

"Sen!" dedi Ayaz Ağa bağırarak "Sen beni hiç düşündün m? Her gece ölüp, güneşin doğuşuyla tekrar dirilmek ne demek biliyor musun? Sen beni dşnseydin yanımda olurdun, kollarımda! Oysa yedi cihanda bulunmayan huzur senin kol-

larındaydı. Sen beni yaktın Kader, sen beni bırakarak yatın. Bizi yaktın!”

Ayaz acıyan kalbine sol elini yerleştirdi sağ eliyle de masadan destek aldı. Daha fazla konuşmak için gözlerini kapattı.

“Bana geri dön” dedi Ayaz Ağa ağlamaklı sesiyle. Bunca olandan sonra bile kız kabulüydü işte, her şeyiyle kabul ederdi onu. Bütün onurunu ayaklar altına alsa da bunu yapacak kadar çok seviyordu onu.

Azat abisini seyrederken ne kadar büyük bir acı yaşadığına bir kez daha şahit oluyordu.

Kader hıçkırıklarını serbest bıraktı, her şeyi bir yanaydı. Ayaz gel demişti işte! Geri dön demişti, gurunun ayaklar altına almıştı.

“Gelemem...” Ayaz gözünden düşen yaşa izin verirken sesi acı çeker gibi ezikti.

“Ne-den?”

“Sana dönmek...” dedi Kader zorlukla. “O kadar zor ki...”

“Zor değil, bana adresini ver. Şimdi gelip alırım seni, söz veriyorum nedenini asla sormayacağım. Sadece bana geri dön Kader!”

“Üzgüm...” diyerek fısıldadı genç kız. Telefonu kapatacakken Ayaz’ın acı sesi doldu kulaklarına.

“Üzgün falan değilsin” dedi Ayaz Ağa zorlukla. “Üzgün olsaydın bana dönerdin. Her şeyin yalan mıydı?”

“Sana” dedi Kader. “Sana seni sevdiğimi fısıldadığım sabah... O yalan değildi.”

Genç kız telefonu kapattı. Ayaz hala olanları anlamamıştı. Kader uykusunda söylememiş miydi sevdiğini? O halde kız bilinçli olarak söylemişti? Ayaz Ağa telefonun kapandığını anlayınca Azat’a dönüp onu yerinden oynatacak olan cümleyi kurdu.

“Bütün aşireti topla, herkesi! Eksik dahi olmasın! Duydun mu beni?”

“Tamam, ama neden birden böyle bir işe kalkıyorsun? Kader değil miydi az evvel konuştuğun?”

“Çünkü Kader benden kaçmadı, kaçırıldı!”

Sülo Ağa adamlarını toplayıp da konağa gelince önce Zümrüt işkillenmişti. Sonradan diğer aşiret üyeleri de gelince o zaman endişesi iki kat daha artmıştı.

Belli zamanlar haricinde aşiret büyüklerinin Beyzade Konağında toplandığı çok zor görülürdü. Boran Ağa ve Yavuz Ağa aynı anda girince içeriye ortamın havasında bir anda soğuk rüzgârlar esmişti.

Yavuz ve Boran ezelden beridir hiç anlaşamazlardı, aileler arsında kan davası asırlardır sürüyordu. Bu davanın sebebi suydı. Boran’ın ailesi Yavuzun tarlalarına giden suyu kesince Yavuz’un dedeleri bu olaya öfkelenmiş ve asırlardır süre gelen bir kan davası başı çekmişti.

Birbirlerine çok benzeyen ama bir türlü anlaşamayan bu ikilinin birden çok ortak noktaları vardı. Her ikisi de Ayaz’la çok yakın dosttu mesela.

Boran karşında Yavuz’u görünce zoraki bir şekilde güldü, ona sataşmadan geçmedi yanından. “Buyur Yavuz Ağa, küçükler önden”

“Aramızdaki iki ayın hemen lafını et zaten!” diyerek çemkirdi Yavuz.

Boran Ağa eğlenir gibi konuştu. “Ne o bugün de burnundan soluyorsun?”

“Bazen diyorum ki çekiğim seni bir kenara, bir güzel döveyim” dedi Yavuz gülererek.

Boran ona tekrar alayla güldü. “O biraz zor olur ya...”

“Atışmayın!” diyerek bağırdı Raşit Ağa. İkisi de koca adam olmuştu ama bir türlü akıllanmıyorlardı. Yavuz Raşit’in yanına otururken Boran Ağa Sülo’nun yanına oturdu. Sülo karşısındaki Yusuf’la konuşmak için eğildi. “Bu nedir Yusuf? Ne zamandan beridir Ayaz Ağa bizi ayağına önceden haber vermeden çağırır oldu!”

“Olmuş işte!” diyerek cevapladı Raşit. “Neden geldik o halde buraya? Derdi neymiş Ağanın?”

“Derdini ben de bilmiyorum Sülo, inşallah tahminlerimde yanılırim”

Yusuf aniden aşiret büyüklerini toplayan Ayaz’dan korkmuştu. Ola ki Kader’i bulduysa ne yapacaklardı?

Raşit Ağa Kader’i sormak için Yusuf’a yöneldi. Kader’in kaybolduğunu çok az insan biliyordu. Ağa torunu da olsa cezası çok netti lakin Davut Ağa ve Yusuf önceden bu durumun özel olduğunu ve cezanın kendi içlerinde kesileceğini belirtmişler, kızı korumaya almışlardı.

“Kader’i hala bulamadınız değil mi?”

Yavuz Ağayla Boran, Kader ismi geçince kulak kabarttı. Kaç gündür Ayaz her ikisini de Kader’i bulması için seferber etmişti. Her yere bakmışlar, ama ondan bir türlü haber alamamışlardı.

“Yok...” dedi Yusuf kesin bir şekilde. “Bunca zaman ne yapar ki bu kız?” Sülon’un sesi biraz kuşkuluydu.

“Onu da şimdi öğreneceğiz Sülo Ağa!” Ayaz’ın sesi konağın dört bir yanında yankılanırken herkes ona karşı saygısından ayağa kalkmıştı. Ayaz eliyle oturmalarını işaret etmişti. Gözleriyle babasını aradı sonra onun da geldiğini görünce sakince nefesini bıraktı.

“Bak oğul” dedi Sülo nasihat verir gibi. “Ağasın ama Ağalığın da bir üslubu vardır! Biz de Ağayı çat kapı gelip de çağırılmaz! Daha malları kamyonlara yükleyip İstanbul’a göndereceğiz”

“Meraklanma Sülo Ağa, o mallar gider İstanbul’a ama benim şu anda senin mallarından daha önemli işim var”

Herkes kulak kabartmış Ayaz’ı dinliyordu, Ayaz aniden babasına döndü.

“Ben kimim?” dedi Ayaz gülererek. Önce herkes susmuş bir şey alamamıştı. Daha sonra biraz toparlandılar.

“Ağamızsın.” Raşit olabildiğince sesini tok tuttu.

“Ağayım öyle mi? Peki Raşit Ağa töreye göre Ağanın arkasından iş çevirmenin hükmü nedir?”

Davut Ağanın aklına gelen başına gelmişti işte. Demek oğlu her şeyi anlamıştı. Ama nasıl? Bir süre düşündü ve oğlunun ne kadar akıllıca davrandığına kanaat getirdi. Ayaz bile rek bütün aşiret büyüklerini toplamış herkesin içerisinde onu rezil edip olan saygısını düşürmek istemişti.

“Töre bunun kesinlikle yasaklamıştır Ağam”

“Diyelim ki...” dedi Ayaz Ağa, ellerini arkasında birleştirdi ve kendi etrafında iki tam tur attı. “Benim için çok değerli bir şeyi benden kaçırdılar...”

“Hırsızlık gibi mi yani?” dedi Sülo.

Ayaz Ağa acımasız bir ifadeyle kafasını salladı. “Aynen öyle, hırsızlık yaptılar ve bunun sonucunda benim açımdan büyük bir zarar ortaya çıktı, o halde suçluları bulursam ne yapmalıyım?”

“O Ağamızın insafına kalmıştır” dedi Devran Ağa suskunluğunu bozarak. Diğer aşiret ağaları da onu onaylar gibi mırıldandılar.

“Ya canım çok yandıysa, gözüm hiç bir şeyi görmüyorsa, o halde aldığım her karar kabuldür öyle mi?”

Davut ve Yusuf Ayaz’ın öfkesinin doğrudan onlara olduğunun farkındaydılar ve bu durum onları korkutuyordu.

“Öyle mi Raşit! Öyle mi Sülo Ağa?”

“Öyledir” dedi Sülo onaylar gibi, onun gibi diğer yedi

aşiret ağası daha kendi aralarında mırıldanıp onay verdiler. Ayaz Ağa bir müddet sessizliği bekledi ki kopacak olan kıyametin şiddetini daha da arttırmak için. Bir süre sonra kesilen sesle birlikte, sesizce döndü amcasıyla babasına doğru. Onlara tek kaşı kalkık bir ifadeyle baktı.

“Hanginiz der bilmem ama bana hemen Kader’imin neredede olduğu söylemeniz iyi olur!”

Büyük kıyamet sonunda kopmuştu işte.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Kader telefonu kapatırken can havliyle nefes aldı. Canın bu kadar yanacağını bilseydi aramazdı Ayaz'ı ama yapamamıştı işte onsuzluk öyle bir acıydı ki daha fazla bu acıya dayanamamıştı.

Aşk hakkında birçok roman okumuştı Kader. Bazıları aşkı bir acıya benzetir, bazıları ise mutluluğa. Eğer aşk mutluluksa neden o sadece acı çekiyordu? Demek ki mutluluğa benzetenler sevdikleriyle beraberdiler. Peki ya diğerleri? Onlar da onun gibi sevdiklerinden ayrılar mıydı? O zaman çok haklıydı Aragon!

"Mutlu aşk yoktur" diyordu Aragon, her aşkın içinde biraz da olsa özlem ve acı vardır. Aragon'un ne kadar haklı olduğunu genç kız şimdi daha iyi anlıyordu. Her şeyi mahveden babasıydı ama o da bu felaketi engelleyememişti. Korkmuştu, her şeyden korkmuştu.

Fırat Kader'i yerde ağlarken görünce onun için tekrar üzülmüştü. Sevdiği kız karşısındaki kız olamazdı. Kader hep gülerdi, hiç ağlamazdı ki. Önceden gözleri hiç mutsuz bakmazdı etrafa ama şimdi...

Şimdi Kader boşlukta gibiydi. Genç kıza telefonu vererek aslında onu mutlu etmek için çırpınmıştı ama bu onu daha da kötü yapmıştı.

Fırat kızın ince belinden tutup kaldırdı. Kader Fırat'ın varlığını anca onun sıcak kollarına geçince anlamıştı. Önce

biraz irkilse de korkarak Fırat'ın kollarına teslim oldu. Fırat kızın kucaklamış odasına götürürken kızın ne kadar dağıldığına bir kez daha şahit olmuştu.

Kızın zayıflıktan gözleri çökmüştü, yüzü küçülmüştü. Fırat'a göre Kader, bir tüy hafifliğindeydi. Kızın odasına girince onu yavaşça yatağına yatırdı. Uyuması için ışığını söndürecekken Kader'in kısık sesi onu engelledi. "Karanlıktan korkuyorum"

Fırat önce şaşırmıştı, bildiği kadarıyla Kader karanlıktan korkmazdı. "Korkuyor musun?"

Genç kız önce pikenin içine iyice saklandı sonra konuşmaya çalıştı. "Karanlık bana boşluk hissi veriyor. Sanki uyur sam bir daha hiç kalkmayacakmışım gibi"

"Ölmek gibi mi yani?"

"Hayır" dedi Kader hafif bir tebessümle. Fırat'ın meraklı bekleyişi Kader'in cevabıyla son bulmuştu. "Ölmek gibi değil, onu hatırlayamamaktan korkuyorum. Onu unutmaktan korkuyorum ben..."

Fırat'ın önce kafası karışmıştı. Kader'i sözleri kafasını al lak bullak etmişti. "Anlamadım" dedi açık açık.

"Aslında..." dedi genç kız fısıltıyla, boğazından aşağıya doğru acı bir tat inmişti. Yüzünü ekşitmiş, bu onun daha da acı çeker gibi konuşmasına neden olmuştu. "Karanlık bana hiç istemeyeceğim şeyleri hatırlatır oldu son günlerde. Neyse sanırım seni çok yordum kusura bakma."

Fırat kızın mahcup sesi karşısında toparlandı. Kader'in o güzel sesi onu ondan almıştı. "Ha- hayır, sorun değil, yani şey..."

"İyi geceler" dedi Kader, Fırat'a yardım ederken.

Fırat tekrar kızın karşısında kendisini soktuğu durum yüzünden bildiği bütün küfürleri ardı adına sıraladı. Genç adam odadan çıkmadan önce kıza doğru bakıp gülümsedi. "İyi geceler"

Kader gecesinin iyi geçmeyeceğini bilse de iyi geceler dedi.

Davut Ağa karşında onlara her an atmaca gibi saldıracak Ayaz'a korkarak baktı. Oğlu çok çetin çıkmıştı doğrusu, onun aklına hiç böyle davranacağı gelmemişti.

Bir yandan ne yapacağını bilemezken diğer yandan ise Ayaz'ı nasıl sakinleştireceğini düşünüyordu kara kara. Bir kere Ayaz ona benziyordu, kafasına koyduğu şeyi hemen yapardı. Hele ki bu durum Kader ise.

Ayaz sanki babasıyla konuşmuyordu, karşısında kan davası varmış gibiydi. Boran'la Yavuz bile böyle bakmazdılar birbirlerine. Davut Ağa oturduğu yerden doğrulurken bir kez öksürdü. Kendisinden emin bir şekilde oğluna baktı.

"Kader'in seni istemediğini hala kabullenemedin değil? Baksana iyice delirmişsin! Bizi neyle suçluyorsun!"

Ayaz tek kaşını kaldırırken babasına inanmış gibi bir imaj rol бүrүndү.

"Ya demek ben delirdim öyle mi?"

Sülo ve Raşit neler döndüğünü tam çıkaramıyorken Yavuz ve Boran her şeyi en ince ayrıntısına kadar kavramışlardı. Yavuz kendine bir küfür etti, nasıl olupda bir türlü Davut Ağadan şüphelenmemişti. Kader'i bu zamana kadar bumlamalarının elbette çok kolay bir açıklaması vardı. Boran Yavuz'a doğru ters bir bakış atıp sonrada Ayaz'ı işaret etti. Yavuz bıkkınlıkla Boran'ın gösterdiği yere bakınca Ayaz'ın öfkeden kabarmış bedeniyle karşılaştı.

Ayaz gayet normal bir haldeymişler gibi konuşmasına devam etti. Sol elini öfkeden yumruk yapmıştı.

"Deli, ben deliysem baba! Benim yaptığım hiçbir şeyin

hesabı sorulmaz. Ee ne demiş atalarımız, ‘Delidir ne yapsa yerdir!’ doğru değil mi amca?” öfkesini bu kez doğrudan amcasına çevirmişti. Amcasının bu işte parmağı olduğunu çok iyi biliyordu.

“Delirdiğini kabullendiysen doğrudur Ayaz.”

“Amca! Bu işte parmağınızın olduğu hissetmediğimi sandınız! Kader’i benden kaçırarak en büyük hatayı yaptınız! Onu bulamayacağımı mı sandınız?”

Ayaz’ın söyledikleriyle birkaç aşiret büyüğü kendi içerisinde konuşmaya başlamıştı bile. Ayaz’ın itham ettiği şey oldukça ağırdı. Yusuf önce öfkesini bastırmakla uğraştı ama başaramayınca doğrudan Ayaz’a yöneldi.

“Kader’den uzak dur!” dedi bağırarak. Ayaz’ın öfkesi bu sözlerle daha da arttı. Kader’den uzak durmak mı? Bu kadar kolay mıydı ki?

“Amca ben senin kızını seviyorum!”

“Sevdiğini biliyorum lakin senin sevgin bizi etkiliyor Ayaz! Herkesi etkiliyor. Evimizi yaktın, bir şey yokmuş gibi Kader’in okula gitmesini engelledin! O da bir şey değil, her şeyi göze alarak daha on sekiz yaşında bile olmayan kızımı benden istedin! Bunlara göz yumacağımı mı zannettin?”

Ayaz karşında onu çocuk gibi azarlayan adamın gerçekten de niyetini anlamıştı, her şeyi şimdi daha da iyi anlıyordu. Babası da bu olaydaki bir faktördü evet ama en önemli faktör amcasıydı!

Ayaz adamdan gözlerini çekmeden öfkesini ona doğru püskürttü. Onca acısının sebebi oydu işte, onu görmüştü. Bir ay içerisinde ne kadar acı çektiğine şahit olmuş ama yeni de sesini çıkarmamış Kader’in ondan kaçtığına onu inandırmıştı.

“Boran! Söyle adamlarına kaseti getirsinler!”

Boran en yakınındaki adama işareti verdi. Herkes nefesini tutmuş, öfkesinden yerinde duramayan ikiliyi seyrediyordu.

“Gel benimle amca, sana her şeyin doğrusunu izleteceğim, belki o zaman bana inanırsın.”

Ayaz Boran’ın ona uzattığı kaseti aldı. Yusuf önce şüpheyile onu incelese de en sonunda Ayaz’ın peşinden gitti.

Ayaz tam bir aydır hiç girmediği odaya girerken yüreği acımıştı. Kader için hazırlattığı kütüphane tozlanmıştı. Hâl-buki sevgilisi burada olsaydı bu odadan hiç çıkmazdı. Bu düşüncelerle hazırlatmıştı bu odayı. Mesela Kader her bir kitabı bitirdikten sonra ona heyecanla bütün kitabı anlatacaktı, sonra Ayaz bu odada çalışacak ve canı her sıkıldığında karşısında kitap okuyan Kader’i seyredip tekrar heyecanlanacaktı. Onunla bütün bir ömrü yaşamayı hayal ettiği oda şimdi tozlara bulanmıştı!

Hiç istemese de girdi odaya, Yusuf önce ne yapacağını bilemeden Ayaz’a baktı. Ayaz koltuğa oturdu sonra da kaseti bilgisayarına taktı. Birkaç dakika sonra video açıldı. Video akşam vakti çekiliği için etraf karanlıktı sadece sokak lambasından küçük bir kısım aydınlanıyordu. Görüntüler yanan evinin karşı sokağına aitti. Yusuf heyecanla atıldı Ayaz’a doğru, adamın sesi biraz kesik kesik çıkmıştı.

“Bura-sı bizim evin önü...”

Ayaz hiçbir şey demeden kafasını sallamakla yetindi ve amcasının ona yaşattığı acıların asıl sebebini öğrenmesini bekledi.

Mart- 2013 (Kaderlerin evlerinin yandığı gece)

Kader yatmadan önce yarın ki sınavı düşünüyordu. Fizik bu sene diğer senelere oranla daha zordu. Sabahlara kadar çalışıyordu, sınavı kesinlikle kazanması lazımdı. Bu son şansı gibiydi, kazanırsa Ayaz'dan da kurtulacaktı. Onunla beraber olmaya bile katlanamıyordu. Rahat yüzü göreceksin demişti anansı. Gerçekten bu olacak mıydı? Aklına birden dün geldi ve korkuyla başını eğdi. Ayaz öfkesini bütün okula salmıştı, onu kolundan tuttuğu gibi konağa getirince olanlar olmuştu tabi. Ona savurduğu sözler hala aklındaydı.

"Yakarım" demişti "Her şeyi yakarım Kader!" gözleri doldu, ağlamak bir fayda etmiyordu artık. Kitabının kapağını kapattı ve yatağına doğru uzandı. Yengesi ve anası zor almıştı onu Ayaz'ın ellerinden. Sadece konuşacağız diye direktse de yengesi onu zor ikna etmişti. Hala korkudan titriyordu, nasıl titremezdi ki!

Kimi zaman arkasında bir nefes dolanıyor gibi yaşamak... Bu korkunçtu. Nerede dursa o vardı, okula giderken, okuldan eve gelirken, akşamları ekmek için bakkala inerken... İki adımında beliriyordu Ayaz.

Takip edilme düşünceleri yüzünden kimi zaman rahat rahat uyamıyordu. Aynı bir deli gibi kapıları pencerelerini kilitleyip yatmak zorunda kalıyordu. Anası çoğu zaman ona kızsda da bir fayda etmiyordu, Ayaz'ın korkusu içine işlemişti.

Mardin'de kaçakçılıkta en iyi işi yapan Mustafa'ydı. Aslında kaçakçılık ondan sorulurdu, Suriye'den Mardin'e kamyonlarla eroin getiriyor ve onları yer altından satışa sunuyor-

du. Polis ise Mustafa'nın farkında bile değildi! Çünkü o çok iyi şekilde bir düzen kurmuştu, her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamıştı. Dört farklı ülkenin vatandaşıydı mesela, kendi kimliğini herkeslerden sır gibi saklıyordu. Sadece yakınındaki insanlar biliyordu kimliğini.

Yusuf'la Mustafa asker arkadaşıydı. Mustafa Yusuf'a gerçek işini söylenip ona katılmasını teklif edince Yusuf kırk yıllık arkadaşını defterden silmişti. Uyuşturucu ticareti Yusuf'a göre değildi. Para için yapmazdı bunu.

Yusuf karşısında ona keyifle bakan adama ne diyeceğini bilemedi bir süre, daha sonra öfkeyle ayağa kalmıştı. Mustafa'nın neden birden bu kadar zenginleştiği ortadaydı işte.

"Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu hiç! Benim kızım, evladım var. Ben nasıl başkalarının evlatlarını zehirlerim! Günah değil mi Mustafa?"

"Bu sadece bir iş" demişti Mustafa, arkadaşını sakinleştirirken.

Yusuf ona inanmayan gözlerle baktı. "İş mi? Sen buna iş mi diyorsun lan? Sen insanları zehirleyip öldürüyorsun, onca aileyi dağıtıyorsun, evlatlarından oluyorlar!"

Yusuf en yakın arkadaşının kaybettiğini hissedince hüznünlü bir sesle konuştu. "Yapma! Bunun vebali çok büyük Mustafa, kendini ateşe atma, gel tövbe et, bırak bu işi. Para için değer mi?"

"Bana karışma!" diyerek bağırdı adam. "Günahı benim boynuma oldu mu?"

"Yatacak yerin yok! Yapma diyorum sana!"

Yusuf adamın yakalarından kavrayıp kendisine doğru çekti. "Yatacak zaten yerim yok, ölsem kimin umurun da! Senin gibi karım veya bir kızım yok benim!" dedi Mustafa umutsuzca.

"İstersen o da olur" dedi Yusuf umutla.

"İstemem artık!" İkisi de bir şey söylemedi.

Mustafa Yusuf'un ellerinden kendisini kurtarınca gerindi ve başını salladı. "Yarın gece kamyonlara yüklemeler yapılacak, eğer bana katılırsan mutlu olurum ama gelemesen... O halde hala arkadaşınız değil mi?"

Adamın sesi umutluydu ama Yusuf Mustafa gibi düşünmüyordu hiç. "Hayır! Senle ben artık arkadaş falan değiliz! Sen benim tanıdığım onbaşı değilsin. Sen benim karşımda paraya ruhunu satansın. Allah'tan bile korkun kalmamış senin, eğer..." dedi Yusuf adama doğru öfkeyle "Eğer o yükleme olursa! Yemin ederim polisi ararım Mustafa, seni eroinden hapse atarlar!"

Mustafa arkadaşının söylediği her şeyi yapan biri olduğunu iyi biliyordu, eğer onu ihbar ederse o da onun canını yakardı! Parayla değil elbette çünkü Yusuf'un canı parayla yanmazdı. Onun canı sadece ailesiyle yanardı.

Günümüz

Yusuf her şeyi geç de olsa öğrenmişti. Yangını Ayaz değil, Mustafa'nın adamları yapmıştı! Evini yakanları yakından tanıyordu, birisi Mustafa'nın şoförüydü diğeri ise koruması. Beyninden vurulmuşa dönüştü. Mustafa onu ihbar ettiği için onun evini yakmıştı öyle mi? Her şeyi yapan en yakın arkadaşırken Ayaz'a yerli yersiz onca laf etmiş, ona acıların en büyüğünü yaşatmıştı. Ayaz'ın hakkını aldığını düşünen adam önce sarsıldı sonra zorlukla yutkundu. Bu vebalin altından nasıl kalkacaktı? Tam bir ay boyunca onun yüzünden acı çekmesi bir yana onun günahını alması diğer yanaydı!

Ayaz amcasının yaşadığı şoku görünce gayet normal şekilde onunla konuştu.

"Suçlarını itiraf ettiler, Mustafa diye bir adam yaptırmış."

"A- Ayaz..." dedi adam, konuşmaya çalışıyordu. Ayaz

amcasını hemen susturdu, şimdi ondan af dileyerek sadece zaman kaybederdi.

“Amca! Bir şey deme, bana Kader’in nerde olduğunu söyle yeter”

“Ant... Antep’te Dila’nın yanında...”

Genç adam hemen fırladı odadan. Hiç zaman kaybetmeden sevgilisine kavuşmalıydı. Onun hasretinden yanıyordu bedeni. O odadan çıkarken arkasında bir büyük bedel bırakmıştı. Yusuf Rabbinden af diliyordu, Ayaz’ın günahını almıştı. Hâlbuki kaç defa onu inandırmaya çalışmıştı Ayaz! Böyle bir şey yapmadığını söylerken ona hiç inanmamıştı. Aptallık etmişti, Ayaz’a inanmayarak çok büyük bir aptallık etmişti. Yusuf’un aklına kızının sözleri geldi.

“Ben onu sevdim baba, buna nasıl engel olursun!” demişti ağlayarak, bu sözler ne kadar dokunmuştu Yusuf’a. Kızının Ayaz’a âşık olmasını istemediğinden bu konuşmayı hemen unutmıştı.

Ama şimdi... Şimdi kızın o halleri geldi aklına, nasıl da ağlamıştı güzel kızı. Her şeyi göze alarak yalvarmıştı ona. Peki ya o ne yapmıştı? Kader ve Ayaz’ı ayırmış bedeli ödenmeyecek kadar büyük günahlar bırakmıştı.

Ayaz merdivenlerini beşer beşer iniyor, bir yandan da söyleniyordu. Nasıl olur da aklına gelmezdi halası! Yıllardır görmemişti halasını, belki de biraz bu yüzden aklından çıkmıştı. Öfkesi yalnızca kendisine değil aynı zamanda suçsuz yere çektiği bedeleydi de.

Yavuz ve Boran Ağa aynı anda ayağa kalktılar. Ayaz’ın son sürat koştuğunu görünce Kader’in yerini öğrendiğini an-

lamışlardı. Boran Yavuz'dan önce davranıp konuştu. "Ayaz bekle beni!"

"Acelem var Boran sonra" dedi genç adam ama Boran onu hiç dinlemiyordu bile.

"Benim arabayla gidelim, benimki daha hızlı" dedi Boran Ağa. Yavuz da onların peşine çıktı konaktan.

Ayaz arkasındaki iki adamı görünce öfkeyle baktı. "Laf-tan anlamaz mısınız siz!"

"Ee?" dedi Yavuz gülererek. "Ayaz Ağa bizim soyadımız Kara koyun" dedi gururla Yavuz, Boran ona alayla güldü. "Biz de Ak koyun!"

Ayaz yeni bir kavga çıkmadan endişe ettiği için ikisini de kabullenmek zorunda kalmıştı. "Kesin şunu, arabanın anah-tarlarını ver bana Boran! Ben süreceğim."

"Olmaz!" dedi Yavuz.

"Neden olmazmış!" Ayaz hala zaman kaybettiği için öf-keliydi. "O adamın arabasına ölsem de binmem"

"Sana bin diyen yok zaten!" diyerek bağırdı Boran.

Ayaz işaret parmağını sallayarak onları tehdit etti. "Bana bakın lan! Ya adam gibi kavga etmeden düşersiniz önüme ya da defolup gidersiniz!"

Boran ve Yavuz sadece susarak kabul ettiler. Ayaz Ağa bunun geliyoruz anlamına geldiğini kendince yorumladı ve kendi arabasına bindi. Boran ve Yavuz'un beş dakika ön koltuk kavgasını çekmek zorunda kalmamak için ön kapıyı kilitledi ve ikilinin arka koltukta birbirlerini yemelerine müsaade etti.

Kader elindeki iğneyi alıp örtüsünü işlemeye devam etti. Bu aralar bununla avutuyordu kendisini. Fikir Dila'dan gel-
284

mişti, kızın canı o kadar çok sıkılıyordu ki, buna en güzel çareyi birkaç uğraşta bulmuştu.

Genç kız iğne tutmasını bilmediği için Fatoş ona yardım etmiş, hemen öğretmişti bunu nasıl yapacağını. Kader iğneyi batırıp çıkarırken Ayaz'ı düşünmeden de edemedi. Ayaz da onun kalbine öylesine güçlü nakışlar dokumuştur işte. Sımsıkıydılar, kopmaları çok güçtü.

"Ne düşünüyorsun?" dedi Zeynep kıza doğru.

Genç kız önce irkildi ama sonra toparlandı. "Hiç sadece beni unutmamasına sevindiğimi..."

"Seni unutmak mı!" diye güldü Fatoş. "O var ya kendi varlığını unuttur ama seni çok zor unuttur. Çocukluğumdan beridir Ayaz sana âşıktı" diye devam ettirdi.

Kader umutla gülümsedi. Ne zaman vardı ki yüreği böylesine umutla dolmamıştı. "Öyle mi dersin abla.."

"Üzülme artık, her şey olacağına varır, yedin bitirdin kendini!"

Kader hüznle pencereden dışarıya baktı, dilinden düşen her kelime Ayaz olmuştu artık.

Ayaz aynadan arkada atışan ikiliye baktı, hiç durmadan kavga etmeleri bir yana bu kadar enerjiyi nerede sağladıkları ise diğer yanaydı! En sonunda onları azarladı.

"Kesin!"

"O sataşmasın bana!" dedi Boran öfkeyle.

"Sana sataşan kim?" dedi Yavuz.

"Bak bu kaçınıcı oldu sayamadım! Ama beni pişman etmeyin, atarım ikinizi birden!"

“Sen önüne bak!” diyerek azarladı Boran.

Ayaz içinden bir sabır çekti. Antep’e varalı sadece on beş dakika olmuştu ama Ayaz heyecandan hiçbir şey hissedemez durumdaydı. Sevdiği kadını ne kadar da özlemişti? Yolları unuttuğu için endişeliydi, halasının evine yıllar vardı gitmeye- yeli. Bildiği tek şey mahalle ismi ve sokaktı. Evlerini de zar zor hatırlıyordu. Gerekirse bütün Antep’i baştan aşağıya ara- yacak, ev ev, kapı kapı herkesi sorguya çekecekti ama gene de Kader’ini bulacaktı. Onu bulacak ve bir daha asla ayrılma- yacaktı.

Sıcak havalar yüzünden Kader iğne oyasına bahçede de- vam etti. Gözleri yoruluyordu ama durursa sanki o kâbusa geri dönecekmiş gibi hissediyordu. İşte tam da o an bahçenin sürgülü kapısından ard arda yumruk sesleri geldi.

Ayaz sevgilisinden daha fazla ayrı kalmak istemediği için ardı ardına geçirmişti yumruklarını. Onu hissediyordu, Kader’i buradaydı. Ona bir nefes kadar yakındı...

Kader gürültü yüzünden sarsıldı, kalbin yerinden oynat- mıştı, o sesi işitti.

“Kader!”

Yanlış duyduğunu varsaydı, Ayaz’ın burada olabilmesi imkânsızdı! Kader korkarak yürüdü kapıya doğru, Ayaz’ın burada olduğunu sanki yüreği hissetmiş ve şimdi tekrar can- lanmıştı. Genç kız korkarak kapıya dokundu. Kulağını kapıya doğru yerleştirdi, aniden gelen yumruk darbesi kızı korkut- muştı.

Ayaz sayısızca küfürler savurdu, evde ya kimse yoktu ya da açmıyorlardı. Ayaz ikinci seçeneğin daha mantıklı oldu- ğunu hissetti.

“Kimsi-niz?” dedi kız konuşmayı unutmuş gibi.

Ayaz Kader’in sesini duyar uymaz daha da heyecanlanmıştı. Kalbi göğüs kafesini zorluyordu.

“Kader...” dedi fısıltı eşliğinde. Boran Ayaz’ı durdurdu, eğer kız Ayaz’ın sesini duyarsa bir zorluk çıkarabilirdi.

“Su işlerinden geldik hanım efendi” dedi Boran sakın bir şekilde. Yavuz ise ilk defa Boran’ın akıllı hareket edişini takdir etmişti. Ayaz sabırsızca ayaklarını yere vuruyor ve ritim tutuyordu.

Genç kız yabancı bir ses duyunca üzülmüştü. Ne kadar itiraf edemese de Ayaz’ın geldiğini düşünmek bile onu mutlu etmişti. Kader önüne gelen saçlarını arkaya doğru savururken kapıyı açtı.

Karşısında güzeller güzeli sevgilisini gören Ayaz Ağa ne yapacağını bilemedi. Her şeyiyle karşısındaydı Kader. Zümrüt yeşilini kiskandıran gözleri, dudakları, saçları ve küçük bedeniyle tam karşısındaydı. Kader zayıflamış mıydı?

Kader karşısında Ayaz’ı görünce bin parçaya bölünmüştü. Her bir parçası ayrı yerdeydi. Hayalinin bu kadar gerçek olması onu korkutmuştu. Ayaz’ın o heybetli duruşu kızın gözlerini doldururken genç kız korkarak birkaç adım geriletti. Nasıl? dedi kendi kendine. Nasıl bu kadar canlı olabilirdi?

Ayaz kızı ondan uzaklaştığı için arada ki mesafeyi doldurmaya çalıştı. Kaçmamalıydı Kader! Onca zaman ondan ayrı kalmak zaten canını çok yakmıştı. Genç kız hıçkırıklarını bastırmak için eliyle ağzını kapattı ama yine de gözyaşlarını durduramadı. Ayaz ağlayan kızı görünce daha da hüzünlenmişti, onu özlediği yetmiyormuş gibi bir de Kader karşısında ağlayarak onu daha da mahvediyordu.

Ayaz kızın gözyaşlarını yakalamak için ellerini uzatırken Kader’in tiz bir çığlığı yankılandı. Ona dokunursa kaybolacaktı çünkü her hayalinde böyleydi. Ayaz ona dokunduğun da havada toz bulutu gibi kayboluyor. Bu ona daha da acı ya-

şatıyordu. Bu sefer ki biraz daha uzun sürmeliydi. En azından özlemini giderecek kadar onu izleyebilseydi...

"Dokunma! Dokunma bana! Hayır!" Kader titriyordu adeta. Ayaz'ın gözleri dolmuştu, ona dokunmamasını istemesi onu daha da üzdü. Dokunmamak o kadar kolay mıydı ki? Ona şimdi bir nefes kadar yakinken uzak durmak!

"Ka- Kader" dedi Ayaz zorlukla, Genç kız hemen susturdu onu. Ellerini iki yana salladı ve onu engelledi.

"Hayır! Kaybolmanı bu sefer istemiyorum. Bana söz verdin, gidemezsin!"

"Sen gittin..." dedi Ayaz itiraz edercesine.

"Gitmedim" dedi kız ağlarken, "Gidemezdim." yarım kalan cümlesini tamamlayamıyordu.

"Kader!" dedi Ayaz tekrar kıza dokunmak için hamle yapacakken kız tekrar bağırdı.

"Bana dokunursan kaybolacaksın. Her gece olduğu gibi beni bırakacaksın."

"Bırakmayacağım" dedi Ayaz ciddi bir şekilde.

"Geçen gece neden kayboldun o halde!" diyerek tekrar bağırdı Kader. Genç kız sarsılarak ağlarken kendi ruh sağlığından korkuyordu.

Ayaz kızı ikna etmek için birkaç adım daha attı. "Ben kaybolmadım sevgilim, ben hep buradaydım" Ayaz kızın kalbine dokundu.

Kader dokunuşun etkisiyle sarsıldı, sıcaklığı tekrar hissetmişti kalbi. Ayaz gerçekten karşısındaydı, hayal değildi! "A-yaz" dedi Kader ağlamaktan kısılmış sesiyle. Ayaz kızın incecik belinden tutup çekti kendine, bu kadar ayrı kalmak bile iyi değildi onun için de. Dokunsa kaybolacak diyerek korktuğu adam karşılık verdi. Ona sarılınca hemen kollarını onun boynuna doladı. Onu hiç bırakmak istemiyordu.

Ayaz kızın saçlarını koklarken burnuna gül kokusu geldi. Kader'in kokusu bile bedenini titretmeye yetiyordu. Bir ayı

nasıl yaşadığını bir Allah bilirdi bir de kendisi. Acı çekmişti ama şimdi sevgilisi ona teslim olurmuş gibi sarılırken bütün acıları arşa yükselmişti sanki. Sanki o acılar hiç yaşanmamış gibi yok olmuştu.

Genç kızın ağlamaktan kızaran gözleri canını acıtsa da bu onun umurun da bile değildi. Ayaz onu kendisinden zorlukla uzaklaştırdı, Kader'in yüzünü aklına tekrar kazımalıydı. Zaten hiç çıkmıyordu, hele ki zümrüt yeşili gözleri.

Ağlamaktan kızarmışlardı, eğilip onları öptü sonra saçlarını, oradan yanaklarını, alnını ve dudaklarının kenarlarını. Gördüğü her yeri öpmüştü Ayaz, bunu arzudan yoksun bir şekilde yapıyordu.

Kader Ayaz'ın dudaklarını yüzünde hissedince erimişti, bedeni huzursuzca kıpırdansa da Ayaz'ı durdurmamıştı. Ayaz en sonunda kızın alnına alnını dayamış ve aralıksızca beraber nefeslerini bırakmışlardı. Parmaklarını kızın saçlarına geçirdi, sanki bin yıldır ayrılmış gibi. Kader konuşken boğazına takılı kalan kelimeler ona acı veriyordu. Aralarında sadece beş santim vardı, ama bu kadar yakın olmak bile yetmiyordu. "Nasıl?"

"Geldim aşkım, bundan sonra benden kaçamazsın"

"Kaçmadım ki ben..."

"Biliyorum sevgilim, şimdi lütfen benden daha fazla kaçma..."

Kader daha ne olduğunu anlayamadan dudaklarında sıcaklık hissetmişti. Önce sarsılsa da sonradan boyun eğdi. Ayaz kızın acemi davranışlarına içinden gülmüştü.

Boran ve Yavuz kardeşlerinin sonunda yüzünün güleceğini görünce onun adına mutlu olmuşlardı. Bir aydır ikisi de adam gibi uyku uyamaz olmuştu. Yavuz imrenerek bakmıştı iki sevgiliye, Ayaz'ın aşkından o da çok isterdi ama aşka karını toktu. Bir kere o darbeyi yemişti hayattan, hem Kader gibi masum kız da kalmamıştı.

“Şansa bak” dedi Yavuz gülerek, Boran onun neden bahsettiğini çok iyi anlamıştı. Ona katılır gibi başını salladı. “Aynen, çok şanslı” Yavuz ürpertiyle yanındaki adama baktı. İlk defa aynı fikirdeydiler!

“Fark ettin mi? İkimiz de ilk defa aynı fikirdeyiz!”

“Fark ettim!” Yavuz da Boran gibi umursamaz davranmaya çalıştı.

Ayaz kızın yüzünü okşarken onu içine çeker gibi bastırılmıştı göğsüne. Bir defa asla onsuz bir yere gitmeyeceğini fısıldadı içinden. Onu yalnız bırakınca başına neler geldiğini tecrübe ederek öğrenmişti. İkisi de bahçedeki salınacakta oturmuşlardı.

Kader bir aydan beridir ilk defa huzurlu ve mutluydu, birazdan halasının ve diğerlerin geleceğini bilse de huzurluydu işte. Aşkını korkmadan yaşamayı öğrenecekti, Ayaz gibi o da cesur olacaktı.

“Çok korktun mu?” uzun sessizliği ilk bozan Ayaz olmuştu.

“Çok...” Kader Ayaz’a daha da sıkı sarıldı. Ona sadece çok demişti, başka bir şey söyleyip onu üzmemişti. En basitinden artık karanlıkta uyku uyamadığını, ağlamamak için kendisiyle verdiği savaşlarda her seferinde mağlup olduğunu...

“Korktuysan neden aramadın?”

Ayaz’ın sorusuna ne cevap vereceğini bilmiyordu. “Denedim... Hem de birçok kez”

“Beni arasaydın böyle olmazdı, seni daha erken bulurdum. Neden amcanların yaptığı hataya sen göz yumdun?” Ayaz Ağanın yüreğindeki kırgınlık geçmek bilmiyordu, bu

soruların cevabını almadan da geçecek gibi değildi. Ses tonu kırılgan çıksa da içinde volkanlar patlıyordu.

“Bahanem yoktu” Kader’in aklına kafasında her gece sabahlara kadar kurduğu binlerce bahane gelmişti. Gülümsedi. Ayaz kızın arsızca gülmesine daha da sinirlenmişti.

Genç kız hafifçe doğruldu ve Ayaz’ın çatık kaşlarıyla karşılaştı. O ağzını açıp onu azarlamaya yeltenirken Kader önce davrandı. “Korktum, senden değil seninle karşılaşmaktan korktum. Bana inanmamandan delicesine korktum, beni unutmandan... Ben de bahaneler uydurdum kendime. Hastadır dedim elim telefona uzandı, sonra gerçekten de hasta olabilme ihtimalin düştü aklıma o zaman da hemen kapattım telefonu çünkü hasta olmana dayanamazdım. Canı gül tatlısı çekmiştir dedim, o zamanda benim yemeklerini unutma ihtimalin geldi aklıma...”

“Sonra” dedi Kader umutla, Ayaz kızın konuşmasına devam etmesini bekliyordu.

“Sonra senin doğum günün geldi aklıma, benim için en güzel mazeret buydu. Ben de aradım seni...”

“Doğum günümü mazeret ettiysen, keşke anam beni bir ay erken doğursaymış! En azından daha önceden duyardım sesini.”

Ayaz’ın kinayeli sesi Kader’i tekrar gülümsetmişti. “Hiç değişmesin”

“Sen de! Hala korkaksın” Aniden kalkınca salıncak hafif yerinden oynadı. Kader Ayaz’ın bu kadar sinirlenmesini hiç beklemiyordu.

Genç kız hemen Ayaz’a arkasından sarıldı. Ayaz kızın bu cesur hareketi karşısında şaşırılmıştı. “Gitme...” diye yalvardı Kader. “Benden kaçma...” Ayaz’ın bir şeyler söylemesini beklemeden devam etti. “Sana yalvarırım, bana arkanı dönme artık.”

Bugün Kader’i kaç defa ağlarken görmüştü sayamamıştı.

Oysaki ona defalarca söylemişti, ağlaması yüreğini parçalıyordu. Genç adam kızın güçsüz kollarından sıyrıldı ve sevdiği kıza doğru döndü. "Neden zayıfladın sen?" Yalnızca o an kızın dikkatini dağıtmak istemişti ve tekrar onun zayıf, güçsüz bedeniyile karşılaşınca kaşlarını çatmıştı.

"Bilmem..."

"Sana yemek vermediler mi!" Genç adamın sorusu kızı hem güldürmüştü hem de kızdırmıştı. "Elbette bana yemek verdiler hem de zorla." Kader o an için halasını ve diğerlerini koruma içgüdüyle davranırsa da bunun ters tepeceğini hiç düşünmemişti.

"Bir de zorla öyle mi? Milletin sana zorlukla yemek yedirmesi gerekiyormuş! Sen neden kendine dikkat etmedin?"

"Fatoş ablam yedirdi bazen" dedi Kader, Ayaz'ı daha da kızdırırken. Onun o kızgın hallerini bile çok özlemişti, biraz daha kızdırsa hiç fena olmazdı.

Ayaz Ağa içinden ona kadar saydı. Sakinleşmesi lazımdı "Fatoş yedirdi demek..."

"Evet, bazen de Fırat bana baklava aldı."

Ayaz'ın beynine kan fırlamıştı. Ah! Nasıl unutmuştu Fırat da bu evde Kader'le birlikte yaşamıştı! Bir ay boyunca hem de! Çocukluktan beridir Fırat'ın Kader'e olan hislerinin farkındaydı. Ayaz'a göre erkekler sevdikleri kadınların peşindeki bütün köpekleri bilirdi. Kadınlar ise bunları fark etmeyecek kadar kördü!

Ayaz sakinleşmeyi diler gibi gözlerini kapatıp tekrar açmıştı. Kader eğer Ayaz'ı biraz daha zorlarsa işin sonunun hastane de ya da hapisane de olacağını düşündü. Galiba sert bir duvara çarpmıştı, çarpmanın şiddetinden acısını daha hissetmese de birazdan Ayaz'ın sert rüzgârını hissedeceğini düşündü. Ki beklenen de pek gecikmemişti.

"Fırat mı? O piçle aynı evde mi kaldın sen! Bir de sana baklava mı aldı?"

“E-vet” dedi kız korkarak, Ayaz’ı gereğinden fazla kışkandırmıştı. İki geri adım attı ve kendisini korumaya aldı.

“Şimdi delireceğim! Lan o piçin bu evde ne işi var?”

“Ne işi olacak! Bu evde o yaşıyor!” dedi kız bağırırken.

“Öyle mi! Ben de salağım tabi, bilmiyorum onun niyeti-ni!”

“Ayaz!”

“Beni o çocuğa rezil ettin! Demıştır, şu adama bak bir de seviyorum diye dolanıyor ama daha nişanlısını koruyamıyor” Öfkesi bir çığ gibi büyüyor, bedenini kor ateşlerle sarıp sarmalıyordu.

“Öyle düşünmez o...”

“Bir de bana onu mu koruyorsun?” kızın onu koruması son damlaydı işte.

Kader ürkerek geri çekildi, her an yanlış bir şeyler söyleyip Ayaz’ı daha da deli etmekten korktu. “Hayır, ben kimseyi korumuyorum...”

Kendi etrafında bir defa döndü Ayaz, her seferinde Kader’in değil yanında aynı şehirde kalmasına dayanamadığı adam canlanıyordu gözlerinde. Onun ne kadar kurnaz olduğunu unutmuştu! Tabi fırsatları değerlendirmişti piç!

“O gelsin! Ben onun resmini çizmesini bilirim!” Ellerini bir hışım la saçlarına geçirdi ve saçlarını çekiştirdi.

“Ne?” Kader Ayaz’ın ne söylediğini anlamamıştı. “Duvarda resmi göreceksin kendisi!”

“Ayaz!” dedi Kader Ayaz’a doğru.

“Ne var Ayaz, Ayaz!”

“Hiç bir şey yapmayacaksın, onun bir suçu yok...”

“Öyle bir yapacağım ki.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kader kıskançlıktan yerinde duramayan sevgilisine baktı. Kıskanılmak kırmızı bir elma kadar tatlı, hem de bir limon kadar ekşiydi. Elmanın tadını aldığı anda insan mutlu oluyor, daha da fazlasını istiyordu ama bir zaman sonra elmanın tadı değişiyor boğazında takılı kalıyordu.

Ayaz'ın tek derdi her şeyiyle Kader'i sahiplenme dürtüsüydü. Çocukken de böyleydi kaldı ki bu saatten sonra kimse Kader'i ondan ayırmaya cüret bile edemezdi. Kader'e dokunan her elin parmaklarını tek tek kırmaya yemin bile etmişti.

"Halamlar nerede peki?" dedi genç adam ortamı biraz daha rahatlatmak için. Kaderle arasına soğukluk girmesini istemiyordu.

"Alışverişe çıktılar, gelmeleri lazımdı ama..." Kader etrafındaki arabaların ve insanların seslerini bir müddet dinledi.

"Sen niye gitmedin onlarla?" Ayaz kızın cevabını merakla bekliyordu.

Kader yüzünü Ayaz'a doğru çevirince ona inanmayan gözlerle baktı. "Gitseydim, neden o adamla bilmediğin yerlere gidiyorsun diyerek bana bağıracaktın değil mi?"

Ayaz'ın dudaklarında görülmeye değer bir tebessüm oluştu. Nasılda iyi tanıyordu sevgilisi onu. "Hayret doğrusu, beni anında özetledin."

“Ayaz lütfen tekrar tartışmayalım” Kader oturduğu yerden kalkacakken Ayaz kızı kolundan sıkıca tutup tekrar göğsüne yatırdı. Kız bu ani hareketle bir çığlık attı ama sonunda Ayaz’ın göğsünün sıcaklığını hissedince teslim oldu.

Genç adam kızın saçları okşadı. “Neden gereksiz biri yüzünden tartışalım ki? Hem ben seni bu kadar özlemişken...”

“Özledin mi?” dedi kız heyecanla, Ayaz kızın heyecanı karşısında gülmeden edememişti.

“Özlemek ne kelime” kızı kendisinden uzaklaştırıp gözlerinin içine baktı, şuan sadece o zümrüt gözlere ihtiyacı vardı. Önce kızın elmacık kemiklerini okşadı sonra da saçlarını usul usul sevdi. “Seni özlemekten bedenim kayboldu, yandım Kader’im yandım kül oldum.. Yana yana sevdim ben seni. Yüreğim acıdı seni severken...”

Kader bu itiraf karşısında sessiz kaldı. Bir şey söylerse bütün büyüünün bozulmasından endişe duymuştu, sustu. Ayaz onu tekrar göğsüne yatırdı. Ayaz’ın bir süre sessizliği kötü haberler doğurmuştu.

“İstanbul’a taşınıyoruz. Orada daha mutlu olacağız...”

“Nasıl?” dedi kız korkarak. İstanbul’a beraber mi gideceklerdi yani? Ya amcası ya babası onlar ne derdi bu duruma?

Ayaz Ağa kızın korkmuş yüreğini yatıştırmak için sırtını sıvazladı. “Korkma sevgilim, bundan sonra bize kimse karışamaz. Kimse girmeyecek aramıza, kimseler dokunmayacak sana, buna izin vermeyeceğim!”

“Burada olduğumu nerden öğrendin?” işte bu Kader’in en çok merak ettiği soruydu.

“Amcam söyledi.” dedi Ayaz tok bir sesle, Kader Ayaz’ın cevabıyla büyük bir şaşkınlık yaşadı. “Babam mı? Sana babam mı söyledi yani?” Kader buna inanmıyordu. Babasını hatırladı, ona yalvarmalarına rağmen hiçbir tepki vermeyen babasını. Acıyı çektiğini göre göre onu zorla bu Antep’e yollayan babasını...

“Yangının kimin çıkarını öğrenince söylemek zorunda kaldı.”

“Yangının asıl suçluları çıktı mı?” Kader Ayaz’a her ne kadar en başında inanmasa da gerçekten yangını onun çıkar-
madığına içten içe inanıyordu. Ayaz her şey olabilirdi, öfkeli,
kontROLSÜZ hatta deli ama bir canı, katil değildi. Onun canına
kast edecek kadar değildi...

Ayaz kızın ona inandığını hissetti, ona inanması demek
artık hiçbir zaman onu bırakamaz demektir. Tekrar gülümse-
di, şu bir aydır toplanırdı şu son bir saatten az gülmüştü.

“Yapmadığını biliyordum zaten” dedi Kader utanarak.

Genç adam kızın ellerini aldı avuçlarına, uzanıp tek tek
parmak uçlarını öptü. “Artık bana güveniyorsun değil mi?”

Kader gülümsedi, ondan başka kime güveneceğini de
bilmiyordu. Tek doğrusu Ayaz’dı, doğruları yanlış olmuştu,
yanlışları ise doğru. “Güveniyorum...”

Genç adam kıza tekrar sarılmadan önce dudaklarına
küçük bir öpücük bırakmak için eğildi ama bir çılgılık ikisi-
ni durdurmaya yetmişti. Ayaz içinden bildiği tüm küfürleri
sıralarken, hangi eceline susamışın böylesine önemli bir anı
bozduğunu merak etmiş ve arkasına dönmüştü.

Dila ağzını kapatırken yan tarafındaki Zeynep’in Ka-
der’le Ayaz’a nasıl baktığını fark etmiş, elindeki torbaları bir
kenara fırlatıp kızının gözlerini kapatmıştı. Kızının böylesine
mahrem şeyleri görmesine hiç gerek yoktu. Zeynep’in görüş
alanı yok olunca anasının ellerinden kurtulmaya çalıştı. Az
evvel aynı film sahnelerindeki olaya şahit olmuştu. Ah! Ne
kadar da romantikti.

“Ana ya!”

“Sus bakayım sen!”

Kader utancından ne yapacağını bilemeden hemen kalktı salıncaktan. Bir halasına rezil olmadığı kalmıştı zaten!

Dila da Kader gibi ne yapacağını bilmiyordu. Bağırması mıydı yoksa Ayaz'ın burada ne işi vardı bunu mu sormalıydı? Kafası birden allak bullak olmuştu. Fatoş da anası gibi şaşkıındı. Kader'in yanındaki adamı elbette tanıyordu ama kızla bu kadar yakın olduklarını hiç bilmiyordu. Genç kız az evvel şahit olduğu sahne yüzünden gözlerini yere sabitlemişti, yanakları al al olmuştu.

"Hala..." dedi Kader utanarak. Dila kıza bakmadan Ayaz'a doğru konuştu. Burada onun hesabını alırsa kızı daha da utandırırđı.

"Gel benimle Ayaz! Fatoş, al torbaları içeriye kızım" Ayaz hiç korkmadan halasını takip etti, o da azar işiteceğini iyi biliyordu ama kendini çok iyi savunabilirdi. Hem halasının da suçu vardı bu olaylarda.

Kader Ayaz'ın gidişini izlerken Zeynep çoktan kızı tenhalarla sıkıştırmıştı.

"Ay! Siz öpüştüünüz mü?" Fatoş Zeynep'e bir dirsek attı. Ne zamandır bu kız bu kadar açık saçık konuşuyordu?

"Of abla ya acıdı!" dedi Zeynep kolunu okşarken, Kader Ayaz'ın arkasından bakmaya devam etti.

"Boşuna bakma" dedi Fatoş" Anam onun bir güzel haşlamadan salmaz" diyerek devam etti.

"Neyse" diyerek bağırdı Zeynep, şu anda bundan daha önemli bir konu vardı. Kader Zeynep'in peşini bırakmayacağını açık açık görüyordu.

"Bana hemen her şeyi anlatıyorsun." Kızın heyecandan gözleri kocaman olmuştu. Kader Zeynep'in bu hallerini görünce aklına Dicle gelmişti. İkisi de birbirinin kopyası gibiydiler, tepkileri, huyları bile aynıydı. Gülümsedi, Dicle'yi özlemişti.

“Şey, Ayaz geldi işte...”

“Onu biz de görüyoruz, sen o kısımları geç, bize en önemli detayları anlat”

“En önemli detaylar mı?” Kader bilerek safı oynasa da boşunaydı.

“Az evvel ne yapıyordunuz siz?” dedi Fatoş Zeynep’ten önce.

“Hiç” diyerek kestirip attı genç kız.

“Yaa, tabi hiç! Sen kimi kandırıyorsun basmaya Ayaz ağabey seni öpüyordu!” dedi Zeynep bağırarak. Kader eliyle sus işaretini yaptı bütün mahalle hatta bütün Antep duymuştu sayesinde.

“Sussana! Tamam, anlatacağım ama kızmak yok” Kader’in sesindeki utanç yüzüne ayna gibi yansımıştı. Zeynep gülerken Fatoş hala somurtuyordu.

“Kızım bunda kızacak ne var, anlat hemen.”

“Zeynep!” diyerek uyardı Fatoş. Zeynep ablasına karşı bir kez omuz silkeledi. Kader salıncakta oturmuş onlara her şeyi en başından anlatmıştı. Aynı o sıradaki Ayaz gibi.

Ayaz halasının öfkeli olduğunu zaten hal ve tavırlarından hissettirmişti. Ama o da öfkeliydi, belli etmese de. Halasının da parmağı vardı bu işte.

“Hala! Biz yanlış bir şey yapmadık, Kader benim nişanlım”

“O nişan bozulmadı mı?” diyerek atıldı Dila. Şimdi ağabeyi burada olsaydı kim bilir kadıncağıza neler yapardı. Ayaz Ağa hiç farkında bile olmadan oturduğu yerden bir şimşek gibi kalkmış esip gürlemişti. Kader’i elde etmek için kaç yılını harcamıştı. Bir kere bile başkasına yan gözle bakmamış, ona karşı hep dürüst olmuştu. Şimdi sırf kızdan ayrı kaldı diye nişan bozulacak ve her şey en başına mı dönecekti, öyle mi? Asla izin vermezdi buna!

“Nişan falan bozulmadı hala! Kader’le en kısa zaman da evleneceğim!” öfkesinden yeri göğü inleten yeğenine baktı Dila. Onu sakinleştirmek ağabeyinden bile daha zordu.

“Nişanlı bile olsanız bu yanlış bir davranış, hem de benim evimde. Ben böyle bir şeye izin vermem Ayaz.”

“Hala! Neyin yanlış, neyin doğru olduğunu konuşmıyorum bence. Herkesin doğrusu kendisine, öyle değil? Ben sana saygımdan yuttum o lokmayı, sana sormadım Kader neden burada! Niye beni aramadın, söylemedin diye. Bu yüzden ben senin yanlışına dokunmuyorum, sen de benim yanlışına dokunma!”

Dila hayatında ilk defa pişmanlık hissetmişti. Ona bakan öfkeli kömür gözlerde acıyı görmüştü. Aynı acıyı zümrüt yeşili gözlerde de bir aydır görüyor ama susuyordu. Korku dedi kadın içinden, korku insana yapmaması gerekenleri yaptırıyor. Dilim bir kere köreldi benim, bir daha açılmaz ki... “Tamam...” dedi kadın yorgun sesi sesiyle.

Ayaz halasını zor duymuştu. Hiçbir şey demedi, zaten birkaç saate gideceklerdi.

Akşam yemeğinde herkesin gözü Ayaz’daydı. Genç adam bu bakışların farkında bile olsa umursamadı, o yalnızca karşısında yemeğiyle oynayan Kader’le ilgiliydi.

Fırat her an patlamaya hazırды, Ayaz’ın evdeki varlığı en çok onu rahatsız ediyordu. Tamam, Ayaz’la nişanlıydılar ama bir nebze de olsa o nişan bozulmuş sayılırdı! Kader’i sevdiğini hiç söyleyememişti ama Ayaz Fırat’ın varlığından hep haberdardı. Nasıl olmazdı ki zaten, çocuklukları bu yüzden hep kavgayla geçmişti. Sonuç olarak da bu kavgayı Ayaz Ağa büyük bir zaferle kazanmıştı...

Genç kız gözlerini tabağına dikmiş, kafasını kaldırma-
mak için de olabildiğince yemeğiyle oyalanıyordu. Eğer kafa-
sını kaldırırsa Ayaz'ın gözleriyle karşılaşacak ve dağılacaktı.
Ayaz kızı kaşları çatık seyrediyordu. Bir defa olsun o yemek-
ten gözlerini kaldırırsa ne olurdu? Yoksa sevgilisi onunla gene
bir oyun mu oynuyordu? Neyse ki Ayaz oyunları çok severdi.
Hele ki bu oyunlarda Kader de varsa.

"Enişte?" dedi Ayaz Ağa uzun bir sessizlikten sonra,
Musa Ayaz'a doğru baktı.

"Buyur Ayaz"

"Bizim uzun bir yolculuğumuz var, yolda malum zaten.
Yemekten sonra biz kalkalım."

Kader heyecanla kafasını kaldırdı. O bile farkında olma-
dan konuştu. "Eve mi gidiyoruz?" Ayaz Ağa kızın ıslıl ıslıl ba-
kan gözlerini görünce gülümsemeden edemedi.

"Evimize gidiyoruz sevgilim" Ayaz'ın sesi o kadar yu-
muşaktı ki Kader eriyip bir lokum kıvamına gelmişti. Ayaz
kızın kızaran yanaklarını görünce keyiflendi. Onları öpmek
için yansa da şimdilik bunu yapamazdı. En azından sofranın
başında. Dila Ayaz'ı uyarır gibi öksürdü. Musa ise bakışlarını
başka tarafa yönlendirdi.

"Biz ne diyebiliriz ki, elbette sizin kararınız. Kader kı-
zım?" Musa kıza doğru döndü. Genç kız çekinerek eniştesine
baktı.

"Burası senin de evin sayılır, eğer bir şey olursa hiç çekin-
meden gel. Kapımız sana her zaman açık."

Kader eniştesine minnetle baktı. Ayaz öfkelenmemek için
kendisiyle boğuşuyordu adeta. "Kader'in zaten bir evi var
enişte. Onun yeri benim yanımda, bundan sonra bir sorun falan
da çıkmayacak, inşallah düğümüze de gelirsiniz!" Ayaz lafı-
nı direk olarak Fırat'a söylemişti. Fırat da anlamıştı bu gizli
mesajı. İkili birbirlerine geçmişten kalma nefrete bürünmüş
öfkeyle bakıştılar bir müddet. Fırat Kader'i zaten kaybettiğini

biliyordu. Bunu çoktan kabullenmişti ama bunu kabullenmesi demek canının acımadığı anlamına da gelmiyordu.

“Düğün mü? Elbette ki geleceğiz, gideriz değil mi baba?” Zeynep’in sesi o kadar istekliydi ki Musa buna asla hayır diyemezdi.

“Gideriz kızım” Genç kız keyifle el çırpıyordu.

“Kader de yemeğini bitirdiyse eğer bize müsaade hala, yolcu yolunda gerek. Hem Boran ve Yavuz’u çok yalnız bıraktım bilersin ki, onları yalnız bırakırsan birbirlerini öldürmek için hemen faaliyete geçerler.” Dila gülmeden edemedi. O da iyi tanırdı Ak koyunla, Kara koyun’u.

“Ben bitirdim, kalkalım o vakit.” Kızın aceleci tavırları yalnızca Ayaz içindi. Biraz daha kalırlarsa Ayaz katil olacaktı.

“Dur eşyalarını getirelim” dedi Fatoş.

“Gerek yok daha sonra gelirsek eğer alırsız” dedi Ayaz Ağa tok sesiyle.

Kader ona bakmadan itiraz etti. “Olmaz bütün eşyalarım burada!”

Ayaz kıza eğer şimdi kalkmazsan yemin ederim bu adamı boğup öyle çıkarım bu evden bakışını fırlattı. Kader sessizce boyun eğdi. “Daha sonra alırsız...” Ayaz kızı üzgün görünce biraz daha diye kendisini teselli etti. Kader’i boş yere üzmemek istemiyordu.

“Sadece yarım saat, yarım saat sonra buradan ayrılıyoruz”

Boran elindeki telefondan birkaç mesaj daha çekti. Yavuz ise Boran’dan olabildiğince uzak bir tarafta oturmuştu. İkisi de birbirleriyle kıyasıya mücadele etmeyi bırakmışlardı çünkü

kü arabada Kader vardı. Kızın önünde kendilerini küçük düşürecek davranışlarda bulundukları anda Ayaz'ın gazabıyla karşılaşacaklarını, ikisi de biliyordu.

Kader arabayı süren adamı inceliyordu. Öyle uzun süre onu incelemişti ki, Ayaz'ın sesi onu gerçek dünyaya zor getirmişti.

"Çok mu yakışıklıyım?" dedi Ayaz. Bu soru kızı bir anda şaşırtmış ve yakalandığı için utanmıştı. Yine yanakları kızardığı için kafasını cama doğru çevirdi. Ayaz belki farkında değildi ama Kader arkada oturan Yavuz'la Boran'ın gayet farkındaydı. Ayaz kızın neden sustuğunu anlayınca aynadan Boran'la Yavuz'a baktı.

"Siz ikiniz, kulaklarınızı kapatın" eğer Kader utanıp çekiniyorsa buna hemen bir çözüm bulabilirdi.

"Nedenmiş?" diyerek diklendi Boran Ağa.

"Kapatın dedim Boran!"

Genç kız küçük bir kahkahayı engellemek için dudaklarına dişlerini geçirmişti. Nasıl gülmezdi ki, Ayaz gene bir oyun daha oynuyordu. Yavuz hiç sorgulamadan kapattı kulaklarını Boran da sonradan ona katıldı. Ayaz ikisini de kontrol ettikten sonra kızın parmaklarını hemen kavradı, eğilip onları öperken Kader gülmeye devam etti. Genç adamın sesindeki o çocuksu heyecan Kader'i bile heyecanlandırmıştı.

"Bizi duymazlar, şimdi söyle bana sevgilim. Gerçekten yakışıklı mıyım?" Kader bir kez daha güldü, en sonunda ona bakamadan cevap verdi.

"E-vet..."

"Sen de çok güzelsin" Ayaz kızın parmaklarını tekrar öperken arabanın hâkimiyetini zorlukla sağlıyordu. Kader yanında öyle oturup gülerken elbette ki zor oluyordu.

Boran daha fazla dayanamayıp bu iki aşkın romantik anlarını bozmuştu. "Sanki biz bir şey duymadık!"

“Boran!” diyerek bağırdı Ayaz. “Ben duymadım.” Boran Yavuz’a eğlenir gibi baktı.

“Duymadıysan az evvel ki sözlerimi nasıl işittin? Senin sülalen yalancı” Boran Ağa doğrudan Yavuz’u kışkırtınca gelen tepki gecikmedi. Yavuz konunun yine ailesine değinmesiyle Boran’ın boğazına yapıştı.

“Kim yalancı lan! Uğraşma benimle zaten seninle aynı arabada olduğum için yeterince asabım bozuk!” Yavuz’un sesi korkunç derecede soğuk çıkmıştı.

“Ne yaparsın?” dedi Boran korkmadığını önceden belirterek. “Seni alıp öyle bir döverim ki cesedini arasalar bulamaz...” Yavuz daha cümlesini bitirmeden Ayaz arabayı ani bir frenle durdurup gür sesiyle bağırdı.

Hayatında kardeşim diyecek kadar çok sevdiği bu iki adam Ayaz’ın en güzel anlarını kâbuslara döndürmeyi çok güzel becermişlerdi. Kader’inin yanında cesetten bahsetmeleri zaten ayrıca bir hadsizlikti. Ayaz kızın korktuğunu huzursuzluğundan anlamıştı, duruma hemen müdahale etmezse işin rengi değişecekti.

“Yavuz, kalk Boran’ın üzerinden! Boran sen de kışkırtma Yavuz’u!” Ayaz’ın doğrudan emiri karşısında ikisi de toparlanmak zorunda kalmıştı. Yavuz Boran’ın boğazını son kez sıktı ve geri çekildi. Kader ikilinin neden sürekli tartıştıkları çok merak etse de sormaya cesaret edemedi. Yavuz incelik gösterip kızıdan özür diledi. “Kusurumuza bakma senin yanında böyle davranmamalıydık.”

“Önemli değil...” Yavuz gülerek kızla sohbetine devam ettirdi, onu daha yakından tanımayı istiyordu. Ayaz’la çocukluktan beridir beraberlerdi ve kıza nasıl âşık olduğunu da en yakından bilen onlardı. Kader’deki o gücü merak etti Yavuz. Nasıl olur da Ayaz’ı bu kadar kendisine bağlamıştı bu kız?

“Bu arada tam tanışamadık, ben Yavuz Kara koyun” Kader tebessüm etti ve arkasına dönüp elini uzattı. “Ben de

Kader, Kader Beyzade" Kızın utangaç tavrını hissetti Yavuz. Utanan bir kadın görmeyeli uzun zaman olmuştu.

Henüz on yedi yaşında olduğunu biliyordu. Bu konuyu her Ayaz'a açtığında sağlam birkaç yumruk yiyordu, 'Biliyorum!' diyerek ona bağırmasına defalarca şahit olmuştu. Aralarında çok olmasa da belli bir yaş farkı vardı ve bu fark eninde sonunda onları rahat bırakmayacaktı. Kızın hem yaşı hem de amcasının kızı olması aslında Yavuz'un pek onayladığı bir şey değildi lakin Ayaz'ın aşkına o kadar senedir tanıklık etmişti ki istemeden bunu onaylıyordu.

"Ben de Boran Akkoyun" Boran kızın elini memnunca sıktı."Ben de memnun oldum tanıştığımıza, ama sizleri ilk defa görüyorum"

Ayaz, aralarının düzelen ikiliye aynadan bakıp kontrol etti. En azından minik sevgilisi bu iki inatçı keçiyi yola getirecek biçimde oyalıyordu.

"Biz aslında seni tanıyorduk ama yakından ilk defa görüyoruz. Ayaz seni dilinden hiç düşünmez" Ayaz Ağa Boran'ına ters bir bakış fırlattı.

"Öyle mi? Benim hakkında mı konuşuyor?" Kader'in sesi kısık çıksa da Yavuz onu duymuştu.

"Evet konuşur hem de hiç durmadan" diyerek devam etti lafa Yavuz. Ayaz bu sefer de gözlerini Yavuz'a dikmişti. Bunun olacağını biliyordu, hem Boran'ın hem de Yavuz'un aynı ortamda yan yana olması ya kıyamete sebebi ya da rezalete!

"Biz sana Ayaz'ın lise anılarını anlatmadık değil mi?" dedi Boran aniden. Ayaz bu sefer artık yerinde duramaz hale gelmişti.

"Boran!" diyerek uyarıda bulunsa da çok geçti, hem Yavuz hem de Boran onunla uğraşmak için muhteşem bir malzeme bulmuşlardı bir kere, dönüşü yoktu yolun.

"Hayır" Ayaz'ın lise zamanını hayal meyal hatırlıyordu. Yalnızca okuldan sonra odasına girer ve sürekli orada kalırdı.

Başka bir şey pek yoktu.

“O halde biz sana kalem mevzusunu da anlatmadık” dedi Yavuz keyifle.

“Kalem mi?” dedi Kader merakla. “Evet Ayaz Ağanın en meşhur hikâyesidir, bütün lise bilirdi” dedi Boran gülerek. Ayaz bu hikâyenin sonunu hiç mi hiç beğenmiyordu.

“Eğer ikinizden bir onu anlatırsa ahtım olsun onu Mardin’de sağ koymam!” diyerek parmağını salladı Ayaz. Boran Ağa bu tehditlere pek de aldırmıyordu. Yavuz’un da ondan aşağı kalır yanı yoktu.

“Mardin’de sağ koymasın da bizim ağzımızdan laf bir kere çıktı mı geri dönüşü yoktur, bilirsin...” Boran kollarını iki yana açmış keyifle Ayaz’a gülümsüyordu.

“Biz lisedeyken Ayaz’ın en nefret ettiği ders kimyaydı, hal böyle olunca o da dersi pek dinlemezdi. Kimya dersinde sadece bir şeyler karalardı” Yavuz’un konuşmasını Ayaz durdurdu.

“Eğer devam edersen seni Mardin’de yaşatmam Yavuz!”

“Senden korktuğumu mu düşünüyorsun? Neyse sen onu boş ver. Yine bir gün bu kimya dersinde karalıyor bir şeyler sonra kimya hocası bunu fark etti.” Yavuz olayın en heyecanlı yerinde bırakınca genç kız merakla atıldı. Ayaz’ın lise anılarını ne zamandan beridir bu kadar merak ediyordu?

“Ee, sonra ne oldu?” Yavuz da heyecanla devam etti,

“Sonra hoca bunun çizdiği resmini istedi, ne yaptığını hatırlıyor musun Boran?” dedi Yavuz, Boran da onunla beraber güldü. “Hatırlamaz mıyım, adamı takmadan devam etti”

“İyi de olabiliyor böyle olaylar, mesela bizim okulda Hakan diye biri...” diyecekken hemen sustu. Ah! O dili yüzünden Ayaz yakın zamanda katil olacaktı. Nasıl böylesine büyük bir hata yapabilirdi! Genç adam az daha önlerindeki kırmızı arabaya vuracaktı. Son anda kontrolünü sağlamıştı.

“Hakan! Yine aynı ismi zikrediyorsun, kim bu çocuk?”

Boran ve Yavuz kesinlikle ikilinin aralarına girmedi. Genç kız korkuyla sindi koltuğa. Bir açıklama yapması gerekiyordu.

“A..ar-kadaşım, başka bir şey değil.”

“Tamam! Bir defa daha o çocuğun ismini duyarsam onu parçalara ayırırım...” Ayaz’ın sesindeki öfkeyi herkes hissetmişti. Kader rahat bir nefes aldı, bunu da altlattın dedi içinden. Bunu da atlattın ama bir gün gerçekten yakalanırsan? Korkusunu bir kenara bıraktı ve yola odaklandı. Bir süre kimse konuşmadı. Yavuz ortamın havasını dağıtmak için devam etti.

“Bu hoca bildiğin hocalardan değil, okulun müdürüydü. Okulda hoca ekşiğinden o giriyordu derse.”

Onun cesur olduğunu iyi biliyordu ama onun böyle asice davranacağını hiç düşünmezdi.

“Benim için müdür falan önemli değil, eğer ben istiyorsam beni kimse durduramaz! Bunu çok iyi bilmen gerekiyordu Kader. Hem benden istediği şey benim için kıymetliydi” genç kız tekrar sindi koltuğuna.

“Hikâye burada bitmedi, hoca sinirlendi Ayaz’a ‘Sen kim oluyorsun da beni dinlemiyorsun hadsiz! Ver o kâğıdı bana’ deyince Ayaz elindeki kalemi tek eliyle kırdı, hoca da korkup geri adım attı. Tabi nerden bilsin adam Ayaz kim, yoklama da bir sefer ismini zikredince mosmor olmuştu. Anlayacağın bizim Ayaz okulda kalem kıran diye anılırdı, en komiği de müdür bir defa olsun Ayaz’a bulaşmadı.”

“Kalemini mi kırdın? O kâğıdı verseydin olmaz mıydı?”

“Kırdım, istediği şey benim için kıymetliydi dedim.”

Kader o kâğıda neler çizdiğini bir kez daha merak etmişti. Belli ki onun için çok özeldi. Daha toy bir delikanlıyken öfkesinden bir kalemi bile kıran Ayaz’ın, şimdi birinin boynunu da rahatlıkla kırabileceğini düşündü. Mesela Hakan’ı ya da her şeyi öğrenince onun boynunu. Bu düşünceyle sarsıldı genç kız. Hayır dedi kendi kendine, Ayaz beni incitmez.

Kader ona sarılan anasına daha sıkı sarıldı. Zenan'ın ağlamaktan gözleri şişmişti. O kadar pişmandı ki Kader'ini gönderdiğine. Ayaz'a kaç defa söyleyecek olmuş ama bir türlü de söyleyememişti. Yusuf'un tepkisinden, Ayaz'ın öfkesinden çekinmişti.

"Ben yokken konakta önemli bir şey oldu mu?"

"Olmadı kızım, sen yokken bu konağın ne tadı vardı ne de tuzu, keşke seni bırakmasaydım..." dedi Zenan pişmanlıkla. Kader uzanıp anasını öptü.

"Her şeyde bir hayır vardır diyen sen değil miydin ana? Demek ki bizim sınavımız da buydu, eğer keşkelere kalsaydık şu anda her şey daha kötü olurdu. Ben seni affettim, sana hiç kızmadım. Senin bir suçun yoktu."

Kızının ne kadar yüce bir kalbe sahip olduğunu bir kez daha gören Zenan'ı bu durum daha da üzdü.

"Babanı peki, onu da affettin mi?" Kader bir boşluğa düştü, babası. Bu gerçekten en çok korkan da oydu çünkü onu affedemiyordu. Yalvarmalarına, ağlamalarına bile aldanmamıştı babası. Canım kızım diye severdi onu, cansın sen derdi peki neden canını kendi elleriyle parçalamıştı?

"Onu affedemiyorum ana."

"Baban çok pişman oldu Kader, kaç gündür uyku uyamaz oldu..." Kader aniden gardını çekti, kendisini korumak önceden zordu ama şimdi kendisini koruyamayacak kadar korkak değildi. Ayaz'ın dediğini yapacak, cesur olacaktı.

"Peki ya ben! Beni hiç düşündü mü acaba? Ona yalvardım, beni bir kez bile dinlemedi. Ayaz'ın da günahını aldı benim de, varsa yoksa Ayaz'dı gözünde. Ona bir zarar vermediği haledede..."

Yusuf kapı eşiğinden kızı dinlerken ağlamamak için ken-

disini tuttu. Küçük kızı ona karşı ilk defa bu kadar öfkeliydi. Eskiden olsa boynuna sarılır ve hiç ayrılmazdı. Onu hemen affederdi. Kızını kaybetme korkusu sardı yüreğini, onu kaybetmek demek Yusuf'un acıların en büyüğünü çekmesiyle eşdeğerti. Tek evladını kendi öfkesi ve kini yüzünden kendisinden uzaklaştırmış, ona yaşından büyük acılar yaşatmıştı.

Ayaz Ağa uzandığı yatakta Kader'i beklerken daha fazla bekleyemeyeceğini düşündü. İki saattir kızı bekliyordu. Odasından çıkarken avluda Azat ile Mehmet'i gördü, konuşuyorlardı. Bunu pek umursamadı sonuçta Azat zor bir insandı, kim bilir neye sinirlenmiş ve Mehmet'e çatmıştı.

Kader'in odasına yarım adım kala arkasından gelen sesle bir küfür savurdu.

"Uyurgezer mi oldun oğlum?" Zümrüt oğlunun hangi sebepten dolayı ortalıklarda tilki gibi dolaştığını iyi biliyordu.

"Ana" dedi Ayaz Ağa yalvarır gibi ama Hanım Ağanın gözünde bu yalvarışlarının gram faydası yoktu.

"Düş önüme tilki gibi gece gece dolanma kızın peşinde!"

"Kaç gündür kokusuna hasretim, ne olur sadece yarım saat! Sonra söz geçerim odama"

"Sen kimi kandırıyorsun! Ben mi seni doğurdum yoksa sen mi beni? Ben malımı iyi tanırım, yürü dedim Ayaz."

"O halde benim de Kader'i görmeden gitmeyeceğimi iyi biliyordundur sen ana."

"Almayayım seni ayağımın altına, yürü dedim sana! Tövbe tövbe, gece kızın odasında ne işin olurmuş senin?"

"O benim nişanım bu normal..." diyecekken Zümrüt Hanım çemkirdi oğluna.

“Daha imam nihanız bile yokken ortada! Deli etme beni.”

“Yaparız o vakit biz de, bakalım o zaman nasıl bir baha-neniz olacak!”

“Bak hala yürümüyor! Yürü dedim arsız evlat seni!”

Ayaz hiç istemese de odasına çekildi. Nasılsa anası uyuyacak ve o da sevgilisinin koynunda uyuma zevkini tadacaktı. Aslında tek istediği şey onun yanında olmasıydı. Onun varlığını hissetmeden uyumak istemiyordu. Sanki Kader tekrar kaybolacakmış gibi hissediyordu.

Genç kızın yüreği tam da dalacakken kapı sesiyle gözle-rini kocaman açtı. Sonra kokusunun yakından tanıdığını kişi yatağa girdi, Ayaz! Kader heyecandan yerinde duramıyordu, Ayaz da onun gibiydi.

Hiçbir şey konuşmadılar sadece kalp atışlarını dinlediler. Ayaz Kader’in heyecanla atan kalbini dinlerken genç kız da Ayaz’ın soluklarını dinledi uzun uzun...

Uzun zamandır bu kadar yakın değildiler. Kader ellerini karanlığa doğru uzatıp Ayaz Ağanın sert yüz hatlarını okşadı.

“Sen yokken kendimi dağıtmıştım önce inanmadım. Sonra kabullendim, kabullenmek bana çok zor geldi sevgilim sensizliğin getirecekleri gözümü korkuttu.” Ayaz’ın dudak-larından kelimeler yorgun bir ihtiyar gibi yavaş yavaş dökül-müştü. O kelimelerde binlerce acı, gözyaşı, ağıt saklıydı. Dili bir yüreği bin söylüyordu.

“Sonra öfke kapladı bütün vücudumu bununla savaşmak o kadar zordu ki. Önce yıktım döktüm her şeyi. Darmaduman etmiştin beni, nasıl toparlanabilirdim ki? Bana bir kere söz vermişken, bir kere seni seviyorum demişken, nasıl yapardım

bunu?" Ayaz konuştukça genç kızın dudaklarına tuzlu bir tat ulaşmıştı. Ağladığını Ayaz'a hiç hissettirmedi. Sessiz ağlamayı da öğrenmişti Kader.

"Bir kere bana sevgilim demişken benimle uyumuşken, nasıl bırakırdım seni? Ben de bırakmadım sevgilim, aradım seni her yerde herkese seni sordum." Derin bir nefes daha aldı Ayaz.

"Sonra çok kötü bir adama dönüştüm, her şeye kızıp bağırان en ufak olayı bile büyüten adam oldum bir anda, sen beni arayana kadar... Sen aradın ve ben dağıldım. Seni buldum sevgilim, seni bulmaktan daha öte kalbimi buldum. Kalbime tekrar hoş geldin sevgilim. Unutma ki bu kalbin sahibi bir tek sensin"

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Azat karşısın da hiç korkusuz duran adamın yüzüne bir yumruk atmamak için aklıyla savaş halindeydi. Şu zamana kadar yalnızca ağabeysiyle kavga etmiş birkaç yumrukla sıyrılmıştı ama şu anda damarlarına dolan kanın verdiği sıcaklıkla her an Mehmet'e saldıracabilirdi. Hâlbuki, o her zaman mantığıyla hareket ederdi. Bu kuralı Gül'den sonra yerle bir olmuştu. Yakında Gül yüzünden aklını da kaybedeceğinden korkuyordu.

Gül onun bu sıralar tek uğraşı haline gelmişti, gel gör ki kızın dikkatini çekmek çok zordu. En basitinden onunla ilgilenmiyordu ya da ona gülümsemiyordu ama görmüştü Azat. Gül Mehmet'le gülüp eğlenirken onları izlemişti. Ve kalbinin tam ortasında bir acı hissetmişti. Bu acının ne tarifi vardı ne de bir eşi benzeri.

Mehmet Azat'a bakarken omuzlarını asla düşürmedi, dimdik karşısında boy gösterirken bile ona bir mesaj yolluyordu. Bu oyunun asıl sahibi benim.

"Bugün neredeydin?" Azat sesinin ne kadar öfkeli çıktığının farkındaydı ama bunu umursamıyordu. 'Yanlıı veya doğru, aşk da kurul yoktur' demişti bir keresinde ağabeyi. 'Her şey kafandadır oğlum, sen yaratırsın onu. İstedığın şeyi koparıp almazsan pişman olursun.' Koparacağı çiçeklerin en ihtişamlısı en özeliydi. Gerekirse gülün dikenlerine de katlanırdı...

“Çarşıdaydım Ağam, izin günümdü” dedi Mehmet. Se-
sindeki rahatlık Azat’ı çıldırtmaya yetmişti. Mehmet bugün
Gül’ün yanındayken Azat’ı fark etmişti. Azat Mehmet’in işin-
de ne kadar iyi olduğunu biliyordu ve onları bugün izlediği-
nin farkındaydı.

Azat kafasını yavaşça salladı. Alayla konuşmasına başla-
madan önce adamın gömleğinin yakalarından kavradı. Bir de
onunla alay mı ediyordu?

“Demek izin günün! Kim sana izin gününde kuaföre de
uğra dedi?” diyerek tısladı.

Genç adam burnundan solurken Mehmet onu daha çok
delirtecek olan rahatlığıyla konuştu. “Ağam, ne zamandır be-
ridir beni takip ediyorsunuz?”

“Ben seni değil, Gül’ü takip ediyorum! Fark ettiğini bili-
yorum Mehmet! Oyun oynama”

“Öyle mi? Peki siz de beni fark etmişinizdir o halde. Gül
benimle mutlu...”

Azat Mehmet’in boğanına sarıldı. Kendisini hiç bu kadar
kötü hissetmemişti. İnsan gerçekleri başkalarından duyunca
daha da acı çekiyordu. “Gül’ün adını ağzına alma! Eğer bir
defa daha o kızın yüz metre yakınına yaklaşırsan, seni öldü-
rürüm duydu mu beni?”

“Sana daha önceden de söyledim, senden korkmuyorum!
Eğer gerçekten yürek varsa sende adam gibi savaş benimle!
Gül’ün adını ağzıma almamam ona olan aşkımdan gram ek-
siltmez. Ben bu yaşıma kadar yalnızdım ama artık dayanabi-
leceğim biri var ve onu sana kaptırmaya da gönüllü değilim.”

Mehmet ağzından ‘Ağam’ kelimesini atar atmaz yerine
‘Sen’ getirmişti. Azat’la senli benli konuşarak onu daha da
delirtti. Korkusu yoktu aslında, eğer kızın aşkı ona bunları
yaptırıyorsa demek ki gerçekten ona aşıktı. Bu gerçekle bey-
ninden vurulmuşa döndü, ya Gül’de ona aşıkta?

Birden bugün gördüğü manzara canlandı gözlerinde. Kı-
314

zın dudaklarında hiç görmediği bir ifade vardı. Gülünce daha da güzeldi Gül, hele ki o şen kahrkahası bütün öfkesini yerle bir etmişti. Âşık olmak adama neler yaptırıyordu böyle. Ama kızın o güzel yüzünü güldüren o değil de Mehmet'ti. İşte asıl problem de buydu. O ne yaptıysa bir türlü gülmüyor aksine ondan kaçacak yer arıyordu. Ama Mehmet'in her söylediği şeye gülüyordu!

"Bendeki yürekten sen de var mıdır bilmem ama benim de bu savaştan elim boş dönmek gibi bir fikrim yok! Gül'ü rahat bırakmazsan ben de seni rahat bırakmam!" dedi Azat. "O halde..." dedi genç adam alayla gülerken. "O halde çok zor bir savaş bizi bekliyor" diyerek devam etti Mehmet..."

"Savaşmak kolay Mehmet, önemli olan zaferin kimde olduğu"

Azat pençelerini Mehmet'in üzerinden çekti. Öfkesi hala geçmek bilemediği için bütün öfkesini kusmadan uzaklaştı ondan.

Kader Ayaz'ın koynunda uyurken hiçbir şekilde korkmuyordu. Bu saatten sonra ne olacaksa olsun dedi içinden. Kopacaksa bütün bağlar kopsun. Yeter ki Ayaz'ı yanından ayrılmasın, yeter ki sevgilisinden uzak kalsın.

Ayaz Ağa kızı göğsünde yatırırken ufak bir hesaplama daha yaptı, tam dört ayı kalmıştı. Dört ay sonra Kader yaşını dolduracak ve evlenmelerinin önündeki bütün pürüzler yok olacaktı.

Yalnız asıl sorun Ayaz nasıl dört ay dayanacaktı? Şu anda bile bedenine bir alev topu istila etmiş vaziyetteydi. Genç adam delirmemek ve yanlış bir şey yapmamak için kendini oyalamaya çalıştı. Ama ne yazık ki kızın sürekli inip kalkan

göğsü buna engel oluyordu. Kader Ayaz'a daha sıkı sarıldı. Ve genç adamın son duvarı da yıkılmıştı.

Ayaz aniden kızı ters çevirip üzerine abandı bütün gücünü ona vermese de olabildiğince yakın bir pozisyonda ona yaklaştı. Kader bu ani hareket karşısında küçük bir çığlık atmıştı. Ayaz'ın bu ani hareketi onu korkutmuştu. Kader bu kadar yakınındayken daha zorlansa da bununla savaşmaya devam etti. Kader korkusundan kapatmıştı gözlerini. Kızın korkusunu elle tutulur şekilde hissetti. Korkmasın diye mi, yoksa şu anda her şeyin hayal olabilme gerçeğinden kaçmak için mi bilinmez, kızın elmacık kemiklerine dokudu. Önce bütün bedeni bu sıcaklıkla sarsılsa da kendisini Kader'den geri çekti. Onu incitemezdi!

Kader yüzünde hissettiği dokunuşla gözlerini araladı. Ayaz'ın dumanlı gözleri yüreğine işlemişti. Ayaz genç kızın yüzünü okşarken sessizce konuştu.

"Beni bir daha bırakma, yemin ederim o mayınlı tarlaya atarım kendimi ve bu defa beni asla bulmazsı..." Kader birden susturdu Ayaz'ı. Böyle konuşarak onu da üzüyordu kendisini de.

"Sus, Allah aşkına sus! Olmayacak, bir defa asla seni yalnız bırakmayacağım. Sonu ne olursa olsun."

Ayaz hafifçe kızın dudaklarını dudaklarıyla örterken, bu rüyanın asla bitmemesi için yalvardı. Bir defa daha ayrılığa dayanamazdı kalbi...

Ayaz oturduğu yerden hafifçe doğrulup karşısında ona pişman bakan iki adama çoktandır koyduğu hükmü dillendirdi.

“Kader’le hemen yarın evlenmemek için bana sadece bir sebep söyle baba?”

Davut Ağa yaşananlara rağmen hala yıkılmayan dağ gibi oğluna baktı. O da onun gibi gençken elde ayakta duramazdı, ama Ayaz onun bile akıl edemeyeceği şeyler yapmış kırk beş senedir onuruyla, haysiyetiyle koruduğu saygısını ayaklar altına almıştı. Ona saygıda bir gün bile kusur etmeyen ağalar, o gün yaşananlardan sonra kelimelerini dinlemez olmuştu.

“Bak hele Ayaz Ağa! Kader daha yaşını doldurmadan ne evlenmesi?”

“Bence bu engel değil! Amcamın bir imzasına bakar her şey, sen ne dersin amca Kader’i hala bana layık görmemede ısrarcı mısın?”

Ayaz’ın sesindeki o iğneleyici tavır Yusuf’un gözünden kaçmasa da bir laf edemedi. Onun karşısında artık boynu kıldan inceydi, sesini çıkarmaya hakkı yoktu. Ayaz amcasının suskun ifadesine karşısında alayla gülümsedi, zaten bir şey söylemeyeceğini önceden tahmin ediyordu.

“Gördün mü Davut ağa! Amcamın da bu işte olumsuz bir düşüncesi yok, öyleyse...” diyerek kalktı oturduğu yerden Ayaz, masanın iki yanından destek alarak eğildi.

“Hazırlıkları en fazla iki haftaya kadar tamamla baba! Eğer iki haftayı geçerse kimse, kimse beni durduramaz! Şimdi beni iyi anlamışsınızdır umarım? Bu saatten sonra benim şakam yok!”

Kader üzerindeki gelinliğe bakarken aynadaki yansımasıyla buluştu gözleri. Küçük bedeninin altında gelinlik biraz bol olsa da terzi bunu halledeceğini söylemişti.

Tam bir haftadır sürekli koşuşturuyorlardı. Ayaz amcası ve babasıyla yaptığı konuşmadan sonra son hızla hazırlıkları başlatmıştı. Düğünün bu kadar yakın olabileceğini hiç tahmin etmeyen Kader yüreğinde korkuyu içten içe taşıyordu. Ayazla evlenmesi demek artık mahremiyetin de aradan yok olması demekti. Son günlerde onu gördüğünde hızlıca ondan uzaklaşıyor, bahaneler üretilip kaçıyor.

Ayaz Ağa Kader'e nasıl yaklaşacağını bilmiyordu. Son günlerde ondan korktuğunun ve kaçtığına farkındaydı. Bu duruma her ne kadar bozulsada pek belli etmedi.

Hanım Ağa bir hafta sonra gelini olacak kıza bakarken gözleriyle nazar çıkardı. Kader'i her zaman güzel bulurdu ama beyazlar içersinde bu kadar güzel olacağını hiç düşünmemişti. Zenan da içinden bildiği bütün duaları dizdi. Bu saatten sonra kızının mutluluğunu her şeyden çok istiyordu. Genç kız sıkıntıyla döndü iki kadına.

"Şey sizce de çok büyük değil mi?" Kader'in kederli sesini anında Dicle bozdu.

"Olur mu hiç? Çok yakıştı sana, değil mi ana?" Dicle ellerini umutla çırparken Kader de ona gülümsemeden edemedi. Eğer Dicle olmasa bu işlerin altından kalkamazdı, Dicle'nin bitmeyen enerjisi sayesinde işlerin sadece yüzde on gibi komik bir kısmı ona kalmıştı.

"Yakışmak ne kelime, su gibi berrak oldun kızım. Maşallah!" dedi Zümrüt.

"Çok yakıştı" diyerek onayladı Zenan. "Ama sanki biraz rahatsız ediyor beni, neileyim çok ağır sanki" Genç kız gelinliğinin iki yanından tutarken dükkânın kapısı gürültüyle açıldı.

Ayaz Ağa Kader'i gelinlikle görmek için delirse de, anası ve yengesi onu engellemiştir. Hâlbuki onu görmemek için kendisiyle savaş halindeydi. Son kez daha dükkâna baktı ve ani bir kararla arabanın kapısını açtı. Koşar adımlarla dükkâna doğru yürüdü. Daha fazla bu çileyi çekip de kendisine böylesine eziyet etmenin âlemi yoktu.

Anasının ve diğerlerinin laflarını, hurafelerini elinin tersiyle savururken cam kapıyı büyük bir gürültüyle açtı. Dicle ve diğerleri birden çığılı bastı. Genç kız sıkıntıyla kabine doğru koşarken bir yandan Ayaz'a bağırarak için kendisiyle savaştı. Ne vardı o arabanın içinden çıkmayıp onu bu kadar utandırmasaydı?

Ayaz sevgilisini bembeyaz gelinliğin içinde görünce şurunu kaybetmişti. Kader'in üzerinde gelinlik asaletini ihtişamını öylesine sergiliyordu ki, nutku tutulmuştu. Zorlukla yutkundu. Zümrüt oğlunun kolundan tutup çekeştirerek dışarı çıkardı.

"Bir kere de ananın lafının dinlesen ne olur sanki? Uğursuzluk getirir evlenmeden gelinlik içinde görürsen demedik mi biz sana?"

Ayaz ne olduğunu daha anlayamadan anasının çekeştirmeleriyle kendisini dükkânın önünde bulmuştu. Toparlandı ve aniden anasının sınırlarını zorlamayı göze alarak dükkâna yöneldi. "Ana bırak beni, Kader'i görmem lazım!"

"Yok, iyice delirdin sen! Oğlum laftan anlamaz mısın sen? Olmaz dedim işte, OLMAZ!"

"Sadece beş dakika!" diyerek directti Ayaz, ama anasının bu konuda son sözü çoktan belliydi. "Değil beş dakika, beş saniye bile olmaz! Uğursuzluk getirir oğlum!"

"Kim demiş bunu!"

Zümrüt oğlunu kınarmış gibi kafasını salladı. "Aa! Atalarımız demiş elbet, büyükler her zaman haklıdır. Demek bir şey biliyorlar ki öyle demişler!"

“Büyükler beni hiç ilgilendirmez ana. Kader’i görmemi engelleyemezsin!”

“Oğlum, az sabretsen o ne olacak? Ŗunun Ŗurasında bir hafta sonra Kader’i gelinlikle görmeyecek misin?”

Ayaz sıkıntıyla nefesini bırakırken bu durumu kabullendiğini belirten birkaç işaret yaptı. Zümrüt inadından dönen oğluna gülümsedi, en azından bu keçi inatlıyı yola getirmeyi başarmıştı.

G l okuldan çıkarken bir arabanın önünde durmasıyla kafasını yerden kaldırdı. Azat, denizin maviliğini kısıkandıracak olan gözleriyle kızı süzerken onu özlediğini hissetti. G l önce ne yapacağını bilemeden birkaç dakika öylece durup Azat’la uzun uzun baktı, sonra da gözlerini ondan çekip oradan uzaklaştı. Azat arabayı öylesine bir yere park etti ve kıza yetişmek için arkasından koştu.

“Bekle!” diyerek bağırdı Azat. G l onu pek umursamadan yoluna devam etti. Kızın onu umursamadığını anlayınca hırsla kızın kolundan tutup kendisine doğru çevirdi. Genç kız bu ani hareketten rahatsız olduğunu belli eden bir ifadeyle baktı ona. Sanki birazdan Azat’ı gözleriyle öldürecekti.

“Ne var? Yine ne oldu da geldin?”

Azat kızı kendisine çekerken ona ne kadar yakın olduğunu anlamamıştı. Bu kadar mesafeden kızla konuşmak çok zordu. Ne söyleyeceğini düşünürken kızın gözleri takıldı gözlerine. İçine işleyen koyu kahve gözler onu daha fazla zorluyordu. G l pek de gününde olmadığını belli etmek istiyordu. Azat’ın bu kadar sıklıkla okula gelmesi onu ş phelendiriyordu.

“Konuşmayacak mısın? O halde çekil yolumdan, işe geç kaldım zaten” Gül genç adamının kollarından kurtulur kurtulmaz Azat hemen toparlandı.

“Dur dedim sana, konuşmak istiyorum!” Azat kendisinden o kadar emindi ki kıza emir bile veriyordu. Gül ona emreden adama alayla güldü. Azat da aynı ağabeysine benziyordu onun gözündeki. Bencil, ukala ve her şeye emreden biri. Sadece kendi istiyor diye her şeyi elde edebileceğini düşünen biri.

“Hangi hakla? Hangi hakla bana emrediyorsun? Kimsin sen! Ağabeyim mi? Arkadaşım mı? Yoksa sevgilim mi?”

Azat kızın son lafına takıldı kaldı. Sevgilim mi demişti, sadece o an için böyle bir şeyi hayal etti. Bu hem çok güzel olurdu hem de çok zor. Kızın bütün kaprislerine katlanırdı, asıl problem iste Mardin’de temelli kalma düşüncesi idi. Bu şehre tutsak kalmayı istemiyordu. Doğduğu, büyüdüğü yeri Mardin ama özgür olduğu yer değil.

“Bir de gülüyor musun?” dedi Gül öfkeyle. “Konuşmamız gerekiyor” dedi Azat en sıcak haliyle. “Ne hakkında?” dedi kız, Azat’ı başından savmak istiyordu. “Kader” dedi Azat, Gül hemen atıldı. “Ne oldu ona, yoksa hasta falan mı?”

Azat kızın endişesini hissetmişti. Onu nasıl ikna edeceğini çok iyi bildiği için Kader mevzusunu ortaya atmıştı. Yoksa o inatçı kız onunla değil konuşmak, yüzünü bile görmeye tahammül edemiyordu.

“Yakınlarda bir şeyler içebileceğimiz, rahat bir yer var mı?” Gül’ün zaman geçirme operasyonu birazdan başarıyla sonuçlanacaktı, Kader’e nasıl düşkün olduğunu gözleriyle görmüştü.

“Az ötede bir kafe var.”

Azat gülümsedi, işte beklediği cevap da tam olarak buydu.

Ayaz Ağa Kader'in kolundan tuttuğu gibi bir odaya soktu, kızın kesik kesik nefesleri teninde yanmalara sebep olmuştu. Aslında kızın her şeyi bedenini yangın yerine çeviriyordu ya...

Kader Ayaz'ın bu kadar çıldıracağını bilseydi eğer, kesinlikle akşam yemeğine katılır ve ondan kaçma girişimlerine tekrar başlamazdı. Genç kızın sırtı soğuk duvarla bütünleşince nefesleri iki kat artmıştı. Kalbi göğüs kafesini zorluyordu. Bu odadan nasıl kaçabileceğinin planını yapıyordu.

Ayaz Kader'le aralarında sadece beş santimlik boşluk bırakmış ve onun ince bedenini nasıl da titrediğini seyrediyordu.

"Neden benden kaçıyorsun!" dedi Ayaz, sesindeki o öfke elle tutulur cinstendi.

"Kaç-mak mı?" Kader'in sesindeki o korku yüzünden Ayaz az da olsa yumuşamıştı.

"Kaçmıyor musun? Kaç gündür kediyle fare gibiyiz..."

"Öyle miyiz?" dedi Kader.

"Kader, beni çıldırmak için mi böyle davranıyorsun? Eğer bunun içinse bunca çabanı takdir etmeliyim, başardın!"

Genç kız sıkıntıyla gözlerini kapatıp açtı. Ayaz'ı da anlıyordu. Ondan kaçtığı için pek hoşnut değildi ama bu durum endişelerini dindirmeye yetmiyordu.

Ayaz, kızın başını eğdiğini görünce çenesini kavrayıp ona bakması için zorladı. Onun da bazı şeyleri kabullenmesini istiyordu artık.

"Kader'im, benim biricik sevgilim. Ne olur kaçma benden, bu ikimize de acı veriyor zaten. Karım olacaksın sen benim, buna alışman için ne yapmam lazım? Sana yardım etme izin ver."

Ayaz ona yardım etmek istiyordu. Kader korkuyla başını salladı. Zaten utanıyordu, bir de Ayaz'ın bu konuda ona yardım etmesi onu daha da utandırmaktan başka bir şeye sebep olmazdı. "Hayır! Sakın, sakın yapma bunu..."

Kader'e doğru tekrar çaresizce baktı Ayaz. "O halde söyle, ne yapayım? Böyle olmak benim canımı sıkıyor."

Kader Ayaz'ı ikna etmek için gülümsedi, elleriyle genç adamın yüzünü kavrarken onu incittiği için özür diledi. "Özür dilerim, ben sadece alışmakta zorlanıyorum ama söz, bunu en kısa zamanda atlatacağım." Ayaz Kader'e tekrar itiraz edecekken Kader devam etti. "Yarın çeyiz sermek için evden ayrılman lazım, lütfen benim hatırım için evde olma yarın..."

"Nereye gideyim?" dedi Ayaz.

Odanın içersinde yankılan sesi Kader'i ürkütse de birilerinin onları duymaması için Ayaz'ın ağzını eliyle kapattı. "Sus, lütfen biri duyacak şimdi!"

Ayaz dudaklarının üzerindeki yumuşaklıkla her şeyi silmişti. Kıza arzuyla baktı. Genç kızın eli dudaklarından çekilirken Ayaz aralarındaki ufak mesafeyi anında kapattı. Kızın dudaklarına yönelirken ona doğru fısıltıyla konuştu.

"Bana hala doğum günü hediyemi vermedim sevgilim?"

Kader tekrar nefessiz kalmıştı. Ayaz'ın heybetli duruşu gözlerini doldurmaya yetiyordu. Ayaz Kader'in cevabını beklemekten onun pembe dudaklarına yöneldi, oradan da kalbine.

Her şey bitmişti o an! Kaçmak, kovalamak ya da saklı kalan yanlışlar. O an sadece ikisi vardı dünyada. Arzudan yoksun bedenleriyle birbirlerine susamış gibi öpüşürken sadece ikisi vardı. Bütün sırlara, korku ve endişelere rağmen birlik-teydiler.

Zümrüt sabahın beşinden beridir ayakta olmasından mı yoksa eve gelen onca misafir yüzünden mi bilinmez kendisini yorgun hissediyordu. Kader'in çeyizini hiçbir yere sığdıramıyorlardı. Ağa torunuydu Kader, büyük annesinden ve aile yadigârı sandık sandık takımlar kalmıştı ona.

Takılan altınların şimdiden haddi hesabı yoktu. Mardin'in en güçlü ağası evleniyordu ve neredeyse o gün bütün Mardin konaktaydı. Gelenlerin getirdiği hediyeler, altınlar Kader'i utandırıyorlardı. Bu kadar parayı, altını, hediye ne yapacaktı?

Kader onca koşuşturmanın arasında sıkışmıştı. Bir yandan Ayaz'la telefonda konuşuyor öbür yandan eve gelenleri ağırılıyordu. Ayaz'ın her dakika ilgi bekleyen tavrı kızı daha da zorluyordu. Genç kız sabahtan beriden en az yüz kere çalan telefona baktı sıkıntıyla. Oflayarak açtı telefonu. "Ayaz gene ne oldu? Az evvel konuştuk ya biz!"

"Ne o sıkıldın mı benden?"

Ayaz'ın kıskanç tavrı kızı daha da zora sokuyordu. Şimdi de evdeki kadınlardan onu kıskanıyordu. "Hayır, olur mu öyle şey! Sadece çok yoruldum..."

"Yorulduysan ağırlama onları! Bırak konakta en az yüz tane adam ve kadın var onlar ilgilensin. Sana ne onlardan!"

"Ne demek bana ne? Bu onlar bizi kutlamak için geliyorlar. Hiç olur mu öyle şey?"

"Hasta olmanı istemiyorum" dedi adam sıkıntıyla. Kader'in güçsüz bedeni onu korkutuyordu. "Hasta olmayacağım, kendime iyi bakıyorum"

"Bakmalısın yoksa halim ne olur?" Kader Ayaz'ın ne söylediğini anlamamıştı. "Anlamadım neden sana bir şey olsun ki?"

Ayaz bir kakhaha atmamak için dudaklarını dişledi. Her zaman ki gibi minik sevgilisi söylediği hiç bir şeyi anlamamıştı. Hâlbuki genç adam derdini anlatmaya çalışıyordu. "Yok bir şey, neyse. Kendini fazla yorma tamam mı? Akşam gelirken bir şey ister misin benden?"

"Evet" diyerek heyecanla atıldı Kader. Ayaz Ağa gülümsemi, Kader belki de ilk defa ondan bir şey istiyordu.

"Bana çikolata alır mısın? Ama fıstıklı..." dedi Kader utanarak. "Alırım, başka bir şey varsa söyle onu da alırım." dedi Ayaz gülerek.

"Hayır yok. Gelirken Mehmet ağabeyden kınaları alacaktım öyle dedi yengem" Ayaz Kader'in anasına hala yenge demesine bozulsa da buna aldırmadan devam etti. "Tamam alırız. Akşama kadar beni sabırsızlıkla bekle sevgilim" dedi genç adam.

Kader de Ayaz gibi heyecanla konuştu. "Elbette ki bekleyeceğim, kaç gündür canım çikolata çekiyordu." Ayaz Ağa bozularak kapattı telefonu. O lanet çikolataların hepsinin canına okumak için sabırsızlanıyordu. Kıza neyi ima ederken yine neyi bulmuştu.

Yakında Kader'le evlenecekleri gerçeği aklına geldi. Bakalım minik sevgilisi o zaman da o lanet çikolataları ondan fazla sevecek miydi? Hiç sanmıyordu...

YİRMİNCİ BÖLÜM

Beyzade konağında gün daha ağarmadan başlamıştı. Her yer karmaşa halindeydi. Bütün bu karmaşa ve telaş kına gecesi içindi elbette.

Kader'le Ayaz'ın kınası yakılacaktı bu gece. Genç kızlar Kader'in başında en içli türküler söyleyeceklerdi. Bu türküler Kader'in üzülmeye neden olacak hatta ağlaması için uğraşacaklardı. Çünkü ağlamadan giden geline gelin denilmezdi.

Evliliğin ne kadar ciddi bir iş olduğunu daha yeni fark ediyordu Kader. Başında sürekli dönüp duranlar gerginliğini daha da arttırmıştı. Rahatsız hissetmemek için elinden ne geliyorsa yapıyordu ama bu konuda pek de başarılı sayılmazdı. Kafası bir dünyaydı, birçok sorunun altında boğuşmak dedikleri şey de bu olsa gerekti.

Korkusunu etrafa o kadar belli ediyordu ki herkes onu rahatlatmaya çalışıyordu özellikle Emine ve Hacer. Genç kız saçlarını Gül'e yaptırmakta ısrar edince Ayaz hiç sesini çıkaramamıştı. Elinden gelse o kızı bir kaşık suda boğardı lakin sevgilisinin hatırını asla kıramazdı. Bu duruma da en çok sevinen elbette ki Azat olmuştu.

"Keşke saçlarını biraz daha aşağıdan kestirseydin" dedi Zenan.

"Olsun, ben böyle de yaparım" dedi Gül gülererek.

Zümrüt'ün dikkatini aniden Gül çekmişti. Kızın ufacık bedeni vardı lakin çok becerikli olduğu yaptığı işten belliydi. Hem Azat'ın da evlenmesi artık şarttı.

"Kaç yaşındaydın yavrum sen?" diyerek sordu Hanım Ağa merakla. Gül Hanım Ağaya bakmadan cevapladı.

"On sekize bu ay gireceğim efendim.."

"Maşallah pek de hanım hanımsın" diyerek nazar çıkar-
dı. Genç kız utandığı için kızaran yanaklarını saklamak ister
gibiymi. Mahcupça konuştu."Teş-ekkür ederim"

"Toplayamaz mısın?" dedi Kader Gül'e yalvarır gibi.
"Çok kısalar, olmaz ki, hem açık bırakınca daha güzel olacak-
sın."

"Eyvah!" dedi Kader aniden. Kızın ani hareketi herkesleri
korkutmuştu.

"Ay, kızım ne oldu? Bir şey mi unuttuk yoksa?" Zenan
korkuyla etrafına bakındı. Her şeyleri tas tamamdı.

"Düğün de saçım ne olacak! Of..." diyerek feryat etti
genç kız."Meraklanma yavrum" dedi Zümrüt. "Onun da hal
çaresine bakarız."

"Ama yenge çok kısalar" diyerek Gül'ün yeni yaptığı saç-
lardan bir tutamını kadıncağıza gösterdi. Zümrüt hala ona
yenge diye hitap eden Kader'e incinmişti.

"Yenge mi? Vallahi çok alınıyorum Kader!" diyerek alın-
dığını açık açık belli etti. Kader istemeden kadını üzdüğü için
kendisi de üzölmüşü. Ona hala ana demediğı için alınması
normaldi ama buna alışması zaman alacaktı.

"Özür dilerim, ben. Alışkanlık işte" diyerek geveledi,
Zümrüt kıza anlayışla baktı.

"Bana da ana demeni çok istiyorum Kader. Sen de benim
öz kızsın bundan sonra."

"Peki..." dedi Kader, "Ana" diyerek gülümsedi genç kız,
Zümrüt keyifli bir şekilde kuruldu divana.

Konağın içi kadınlarla dolarken Ayaz ve arkadaşları ne yazık ki evden sürgün edilmişti. Ama Ayaz her zaman ki gibi merakına yenik düşmüş ve konağın yakınlarında pusuya yatmıştı. Kader'i kırmızı kına elbiseleriyle görmeyi çok istiyordu, ne vardı ki anası yine buna engel olmuştu.

Bir kere hiçbir kuvvet onun Kader'i görmesine engel olamazdı. Arabanın içinde huysuzca kıpırdanırdandı. Biraz daha oyalanmak için kendisine bir iş çıkaracakken telefonda gelen sesle ona yöneldi. Mehmet konağın arka kapısının açık olduğunu bildiren bir mesaj atmıştı. Genç adam keyifle gülerken anasının bunca çabasının boşuna olduğunu söylemek için de sabırsızlandı. Ama hayır! O kimselere görünmemeliydi. Sadece Kader'i birkaç dakikalığına görecekli.

Kader'in üzerine örtülen kırmızı tül her yeri bir sis bulutu haline bürümüştü ama görüş açısından da pek bir şey kaybetmemişti. Allah'tan halası Dila bugün gelmişti, yoksa kınaya katılamayacakları için çok üzülecekti.

Fatoş'un kızın başına getirdiği kınayla konağın içersine bir sevinç dalgası vurmuştu. Kına elbette ki avluda gerçekleşiyordu, düğün de yarın burada gerçekleşecekti.

Kader daha ne olduğunu anlamadan kendisini bir sandalyede buldu ve aynı anda birçok genç kız başında dönmeye başladı.

"Yüksek yüksek tepelere ev kurmasınlar. Aşrı aşrı memlekete kız vermesinler. Annesinin bir tanesini hor görmesinler. Uçan da kuşlara malum olsun, ben annemi özledim"

Genç kız olanlara hala inanmıyordu. Gerçekten evleniyordu, hatta kınası bile yakılmıştı. Kaç yıldır kaçtığı aşka yenik düşmenin yükü vardı omuzlarında. Yarın bu saatlerde Ayaz'ın nikâhlı karısı olacaktı. Ayaz da onun eşi. Genç kız fark etmeden gözlerinden yaşlar indi yere, ağlamak şimdi daha doğruydı işte.

Ağlıyordu Kader. Onun için yeni hayat şimdi başlıyordu. Bu hayata nasıl alışacağını düşündü. Zor olacaktı, hiçbir şey kolay değildi ki. Ayaz'a güveniyordu ve onu seviyordu. Genç kız bir süre ağladı, derin düşünce deryalarından bir türlü çıkamadı.

Zeynep başındaki örtüyü kaldırılmıştı ve Zümrüt kızın avuçlarına altınları yerleştirirken kınasını da bir güzel sürmüştü. Ona doğru gülümseyen kadının sesindeki sevinç paylaşılacak kadar büyüktü.

"Allah tamamına erdiresin kızım, inşallah hep mutlu olursunuz. Ayaz'ın senin yanında mutlu olmaması imkânsız. Ama dedim ya işte, sen de o da çok mutlu olun."

"Ami-n" dedi Kader kısık sesiyle.

Sırada en eğlenceli kısım vardı. Bütün kadınlar, genci, yaşlısı hatta çocuğu hep beraber en iyi yaptıkları şeyi yapıp oynadılar. Kader Zeynep ve Dicle'nin ısrarları yüzünden o da oyuna katıldı ama uzun elbisesi buna pek müsaade etmedi. Kader yanında sürekli konuşan ikiliye gülerken gözleri birden mutfak tarafına kayd. Yok artık diyerek feryat etti. Ayaz bu kadarını da yapmazdı değil mi? Yoksa yapar mıydı?

Ayaz Ağa önce çok zorlu bir yol izleyerek arka kapıdan girmiş, ardındansa konağın bahçesinden dolanarak mutfığa ulaşmıştı. Herkes oyun oynamaktan onu fark etmemişti bile.

Bu gece bekârlığa veda partisine katılması için ne kadar ısrar da etseler o Boran'la Yavuz'un teklifini kabul etmemişti.

Ayaz halay çeken kadınlara bakarken Kader'i gözleriyle taradı. Minik sevgilisi ortalıkla da hiç gözüküyordu. Ah orada olsaydı, gözleri onu asla kaçırmazdı.

"Ne işin var burada?" diyerek bağırdı genç kız. Gecenin karanlığında kırmızı entarilere bürünmüştü. Ayaz yanındaki meleğe bir sanat eseriymiş gibi baktı. Gerçekten çok şanslıydı. Kader'in saçları kısa olduklarından açık kalmıştı. Sanki Ayaz'ı delirtmeye yemin etmişler gibi kıza kıpkırmızı bir elbise giydirmişlerdi. Elbette ki bu elbise geleneksel olduğu için sesini çıkaramazdı ama kızın bedenini öylesine ortaya sergiliyordu ki Ayaz'ın aklına birden konakta çalışan adamlar geldi. Eğer biri bile Kader'i bu şekilde görmüşse yarına gözlerinin yerinde olamayacağı kesindi.

Ayaz seslice yutkunurken kızın dikkatini çekmek için giydiği beyaz gömleğin saflığına sokuldu. Kader'in onda en çok beğendi rengin beyaz olduğunu öğrendiği günden beridir beyazlarla yaşıyordu.

"Ne o? Sevinmedin mi yoksa?" Ayaz Ağa kızı gizlice mutfağın yanındaki erzak odasına sokarken onunla oynamak için uğraşıyordu.

"Biri görecek şimdi, çok zor ayrıldım zaten!"

"Ayrılacaksın elbet! Ben burada neyim, bostan korkuluğu mu?" Kader hafifçe gülümsedi, Ayaz'ın ani çıkışları önceki kadar korkutmuyordu onu. Hatta eğlendiriyordu çünkü bir şey fark etmişti genç kız; Ayaz sinirlendiğinde boğazındaki damar ortaya çıkıyordu, elleri istem dışı yumruk oluyordu. Ve dudakları, onlar ise bir mühür gibi sımsıkı kapalıydı. Sanki her an alev püskürtecekmiş gibi. Onun bu tavırları Kader'i hem eğlendiriyor hem de heyecanlandırıyordu.

"Güldün mü sen?" Ayaz kızın ince belini güçlü kollarıyla kavradı.

"Yavaş ol, ellerimde kına var. Gömleğine falan değer."

“Batsın” dedi arsızca. “Batan benim gömleğim hatta bedenim olsun ama sen. Sen hep böyle mutlu ol, gülümse.”

Kızın alınına bir öpücük kondurdu. Kader bu öpücükten memnun olduğunu belli eden bir gülümsemeyle sokuldu Ayaz’a.

“Hiç kimse batmasın, ne sen! Ne de ben. Biz hep böyle temiz kalalım.”

“Kalacağız zaten, ben hep senin yanın da olacağım ve sen de benimle birlikte güvende” diyerek kıza doğru fısıldadı Ayaz.

“Senden bir şey isteyebilir miyim?” dedi Kader. Usulca Ayaz’dan ayrıldı.

“Elbette...”

“Beni sevdiği söyler misin?” dedi Kader utanarak. “Şimdi mi?” dedi Ayaz hayretle.

“Ne o? Söylemeyecek misin?” kızın sesindeki o kırgın ifadeyle bir kahkaha attı Ayaz. “Seni sevdiği neden söylememeyim? Sadece çok şaşırdım.”

“Hala söylemiyorsun ama.” Genç kız bir cevap bekledi, beklediği gelmeyince arkasına döndü. Sadece iki adım atmışken bir halat gibi beline dolanan kollar onu kendi kıyısına geri çekmişti. Ayaz kıza arkasından sarılırken saçlarını koklamadan edemedi.

“Seni sevmek sevgilim, seni sevmek yaşamak gibi ve nefes almak gibi benim için. Ekmek, su gibi muhtacım sana, görmüyor musun? Dokunduğun her yer alev alıyor bedenimde.” Genç adam telaşla durdu. Bir şiir okuduğunu fark eden kız devam etmesi için az daha yalvaracaktı sevgilisine.

“Bir nefes kadar yakınsan ben sana,

Bir ömür kadar uzaksın sen bana.”

Ayaz bir dua gibi bitirmişti şiirini. Kader hemen arkasına döndü.

“Kim? Kim yazmış bunu?” Kader’in gözlerinde biriken yaşları fark edince elliyle sildi Ayaz. “Bir deli.”

“Çok sevmeli, yoksa böylesine hisli yazamaz...” dedi kız sessizce. Ayaz kızın gözlerine umutla baktı.

“Çok sevdi evet ve o kadar sevdi ki sonunda ulaştı sevgilisine. Onun sevgisi delirtti onu, sen deli ettin beni Kader...”

“Sen mi yazdın?” dedi kız heyecanla.

“Yazdığım tek şiir değil ki, seni aklıma ve yüreğime yazdım” Ayaz’ın sesinde geçmişte sıkışıp kalmış acılar saklıydı. Genç kız hiçbir şeyi umursamadan sarıldı ona. Arkasındaki bir dünya insanı umursamadan.

“Teşekkür ederim.”

Genç adam telaşla gömleğini iliklerken kaç defa yanlış iliklediğini hesaplayamadı. Heyecanı o kadar fazlaydı ki etrafındaki insanlar bile bunu hissediyor ondan olabildiğince kaçıyorlardı. Nasıl heyecanlanmazdı ki? Bugün değil miydi ömrünce beklediği tek gün? Bugün değil miydi Kader’in artık tamamen onun olacağı gün?

Boran Ağa Yavuz’un aksine siyah giymişti. Her ikisi de kardeşi gibi sevdikleri arkadaşının en mutlu gününe dâhil olmuşlardı. Ayaz’ı bugün olabildiğince delirtmeye ikisi de sözlü olarak olmasa da bir şekilde karar vermişlerdi.

“Ayaz, hadi vazgeç! Hem çok gençsin oğlum sen” diyerek alaya vurdu Yavuz. Ayaz aynadan ikisine bakarken bir kahkaha atmıştı.

“Tabi, sizin elinizde Kader’den bir tane yok ya ondan bu huysuzluğuz değil mi?”

“Kader’den bir tane daha varsa hiç kaçırmam” dedi Bo-

ran. Ayaz Boran'ı öldürecekmiş gibi baktı. "Ondan bir tane daha yok!" dedi Ayaz.

"Olsa hiç fena olmazdı" dedi Yavuz Ağa. "Bilerek mi yapıyorsunuz lan? Doğru söyleyin o Azat saldı değil mi sizi benim başıma?" Ayaz Ağanın lafının üzerine Azat içeriye girdi. Boran ile Yavuz kahkahalarla gülerken Azat ne olduğunu anlamamıştı.

"Ne oluyor?" dedi Azat.

"Yok bir şey!" dedi Ayaz sinirle. Genç adam ceketini üzerine giydi ve arkasına döndü.

"Eğer gülmeye devam ederseniz, ikinizi de ayağımın altına paspas yapar kurtulurum!"

Ayaz'ın uyarısına hemen uydular. Ayaz kardeşinin bir sıkıntısı olduğunu görebiliyordu ama şu anda bu mevzuyla alakadar olmazdı. Zira sevgilisi beyazlar içersinde onu bekliyordu. Konuyu sonra ilgilenmek üzere rafa kaldırdı.

"Düğün alayı hazır mı Azat!"

"Hazır, babam yaklaştıklarını söyledi."

"İyi o vakit." Genç adam yüzündeki gülümsemesiyle çıktı odadan, avlunun içinde yankılanan davul ve zurna sesiyle daha da güldü.

Bütün Mardin Beyzade konağındaydı. Mardin'deki en büyük gelenekte gelin at üzerinde düğün alayıyla beraber düğün evine gelirdi. Genç kız her ne kadar hoşlanmasa da büyüklerine karşı gelememişti. O aslında hep kır düğünü istemişti ama kismet değildi.

Kader'i attan Yusuf indirdi. Halakızı konuşmuyordu onunla ama kızıyla konuşmak içinde sabırsızlanıyordu. Konağın kapısı büyük gürültüyle açıldı. Dicle elindeki altınlar dolu testiye Kader'e uzattı. Gelin eve girmeden önce bunu kırması lazımdı. Kader elindeki testiye yere büyük bir gürültüyle fırlattı.

Yere saçılan altınların hiç bir önemi yokmuş gibi üzerle-

rine basarak yürüdüler. Ayaz Kader'i görünce oturduğu yerden kalkıp ona yaklaştı. Genç kız zorlukla sürüdü ayaklarını, her an bir yere takılma korkusunu da yüreğinde taşıyordu. Bütün aşirete inat Ayaz kızın elini tuttu. Kader utanarak baktı Ayaz'a, gülüyordu.

Nikâh memuru önce Kader'e sonra da Ayaz'a baktı.

"Belediyemize yaptığınız başvuruda bir sorun ortaya çıkmadığını tespit ettik" dedi adam.

"Siz Yusuf kızı Kader Beyzade, Ayaz Beyzade'yi eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Kader nefeslerini almakta zorlanırken konuşması gerektiğini hatırladı."E-evet" Ayaz rahat bir nefes aldı, sonunda oluyordu işte. Kader'ine kavuşabilecekti artık.

"Siz Davut oğlu Ayaz Beyzade Kader Beyzadeyi eş olarak-"

"Evet!" diyerek bağırdı Ayaz. Nikâh memuru lafını daha tamamlamadığı için bozulmuştu.

"Ben de sizi belediye başkanımızın bana verdiği yetkiye dayanarak karı koca ilan ediyordum, Allah daim etsin"

Büyük bir alkış koptu konağın içinde sonra silah sesleri yankılandı dört bir yanda. İmzaları hemen atmışlardı, Ayaz oturduğu yerden kalkarken Kader de ona eşlik etti. Nikâh memuru nikâh cüzdanını Kader'e uzatırken onlara gülümsedi.

"Gelini öpebilirsiniz."

Ayaz'ın en çok beklediği an da buydu aslında. Kader'in yüzünü duvaktan dolayı göremiyordu. Kader'in duvağını kaldırırken az daha ölecekti. Zümrüt yeşili gözlerindeki parlaklık içini ısıtıyordu. Ayaz uzanıp kızın alnından öpünce tekrar bir alkış koptu konakta.

Düğün büyük bir coşkuyla devam ederken Ayaz aşiret büyüklerinin olduğu masadaydı. Urfa, Diyarbakır ve Antep'ten gelen ağaları düğün sahibi olarak kendisi ağırlamalıydı. Ne yazık ki sevgilisinden bazı sorunlar yüzünden ayırdı.

Bu sorun elbette ki törenin getirdiği kanunlardı. Boran'la Yavuz gülerek kalktı ayağa.

"Kalk hele Ayaz Ağa, bir damat halayını çekilim seninle" dedi Boran gülerken. Azat da onlara eşlik etti hep beraber halayın başını çektiler. Kader avlunun ortasında deli gibi eğlenen kocasına baktı. Mutluluğu yüzünden okunuyordu.

"Ne çok altın takmışlar" dedi Zeynep kızın ellerine ve boynuna bakarken.

"Takacaklar elbet. Koskoca Ayaz Ağa evleniyor, dünya gözünde bir kez, bugün takmayacaklar da ne zaman takacaklar?" dedi Fatoş gülerek.

"Hiç birinde gözüm yok benim" dedi Kader. "Yanında Ayaz ağabey gibi adam olunca elbet olmaz" dedi Zeynep gülerek. Kader kıza bir şey söylememiştii. Üzerindeki altınları çıkarıp Dicle'nin getirdiği sandığa koydu.

Yavuz ve Boran ilk defa yan yana geldikleri için herkesler bu işi garipsemişti.

"Çok eğleniyorlar" dedi Dicle gülerek.

"He ya..." dedi Hacer gözleri dolarken. "Kız anam sen ağlayon ya!" dedi Emine kahrkayla. "Ne ağlaması canım, sadece duygulandım..." diyerek azarladı Emine'yi. "Ay kıyamam sana ben, niye duygulandın ki Hacer abla?" Dicle Hacer'e sarıldı. "Ne bileyim aklıma ilk doğdukları gün geldi. Böyleydi kız bizim Kader" dedi Hacer avucunu gösterirken. "He ya. Çok zayıftı." diyerek onayladı Emine. "Bak şimdi evleniyor..."

"Toparlan azcık, ağladıkça sanki kız geri gelecek. Hem sanki ele gidiyor kız, Allah Allah!"

Davul ve zurna durduktan sonra kimse bir şey anlamamıştı. Bir süre sonra başka bir ritimle davulcu tokmağına vur-

du. Bu çalan oyun havası, yalnızca gelin ve damadın oynadığı özel bir oyundu. Kader eğer ayağa kalkmazsa bütün aşiret büyüklerine ve Mardin'e ben gönüllü evlenmedim mesajını iletenekti. Kader Ayaz'dan önce ayaklandı, kızın davranışı herkesi şaşırtmıştı.

Ayaz Ağa ceketini çıkarıp Azat'a uzattı. Herkes nefesini tutup Ayaz'la Kader'in dansını izlemeye koyuldu.

Ayaz Ağa kollarını iki yana açarken genç kız da onu taklit etti. Karşısındaki adama bakmaktan çekiniyordu ama ne vardı ki merak da ediyordu. Kader yere yavaş yavaş eğilen Ayaz'ın çevresinde dans ederken onunla gözlerini birleştirdi. Ayaz dizlerinin üzerinde elleriyle ritmik bir alkış tuttu. Sevgilisinin çevresinde nasıl da dans ettiğini izledi bir süre. Kader'in ince beli bu dans için biçilmiş kaftandı. Ayaz yavaş yavaş ayağa kalkarken tekrar kıza yakın bir konumda dans devam etti. Müzik kesilince her ikisi de karşılıklı olarak birbirlerine uzun süre baktılar. Ayaz zorlukla çekti gözlerini Kader'den.

Kader yerine tekrar otururken saatlerin ilerlemesini de asla istemiyordu. Sıkıntı her bir yanı sarıp sarmalamıştı.

"Kader ne oldu, rengin gitmiş sanki?" dedi Dicle korkuyla.

"Yok bir şeyim, hava çok sıcak ya ondan sanırım..."

Genç kız önceden Ayaz'ın olan odanın şimdi ikisine ait olduğuna hala alışamamıştı. Yutkunup yatağa oturdu. Ayaz'ın yatağı odadan çıkartılmış ve yerine daha büyük bir yatak yerleştirilmişti. Yatağın her bir yanında uzun direkler vardı böylelikle yatağın çevresi kapatılıyordu. Genç kız yatağın üzerindeki tüllere baktı. Üzerindeki gelinlik artık ona acı veriyordu. Ağırlığını bile bilmediği kadar altın ise bu işi daha da beter hale sokuyordu. Üç kez üzerindeki altınları sandığa

bıraksa da gelen hediyelerin sonu yoktu.

Genç kız yorgunluğun kemiklerine sindiğini düşündü. Açmaması gerekse de duvağını açtı, bir yandan da esniyordu. Çok yorulmuştu bugün. Kader yarı açık yarı kapalı gözleriyle etrafı tekrar süzdü, Ayaz'ın geleceği yoktu anlaşılan. Biraz kestirmek istemişti doğrusu, başını yatağın baş kısmına dayamıştı çoktan.

Ayaz Boran ve Yavuzdan kurtulmayı çok istemesine rağmen ikisi de adamı bırakmaya hiç gönüllü değildi.

"Geç oldu Yavuz hadi kalkın siz!" Ayaz'ın uyarı dolu sesine ikisi de kahkaha atmıştı.

"Ne o, karını hemen de özledin mi yoksa Ayaz Ağam?" dedi Boran.

"Oğlum kız kaçmıyor ya? Nikâhlı karın değil mi?" dedi Yavuz gülerек. "Özledim var mı bir itirazı olan?" dedi Ayaz.

"Yandık desene." dedi Boran "Sen şimdi karın varken bizi de unutursun." Yavuz'un onu alaya almasıyla ikiliye olan öfkesi iki katına çıktı.

"Unuttum bile!" diyerek kükredi genç adam. "İyi iyi, kızma hemen kalkıyoruz bak."

Ayaz herkesi yolladıktan sonra sıra en önemli işe geldiği için sabırsızlıkla yürüdü odasına. Gülerек açtığı kapıdan sonra somurtarak yatağa yürümüşü. Çünkü güzel karısı daha ilk günden onu eziyetlerin en büyüğüne sürüklemişti. Kader'in derin bir uykuda olduğunu fark edince birkaç tane küfür bile etmişti.

"Bana neden bu kadar eziyet ediyorsun?" diyerek kıza doğru soludu. Genç kız sanki ona cevap verecekmiş gibi huy-suzca yüzünü buruşturdu.

YIRMI BİRİNCİ BÖLÜM

Genç adam öfkelerini bastırmak için çırpınıyordu. Karısının onu düşünmemesi ise daha çok öfkelenmesine neden oluyordu. Zorlu bir gece Ayaz'ı bekliyordu. Kızın güzel yüzüne doğru bakarken aslında ne kadar masum olduğunu yeni kavramıştı. Kızın huzurlu uykusu ona başka bir hava katıyordu. Genç adam gülümsemekten edememişti. Kesinlikle Kader onu beklemiş ve sonra yorgunluğuna yenik düşüp ayakta uyuya kalmıştı. Ayaz Ağa bu düşünceyle Boran ve Yavuz'a birkaç küfür savurdu. O iki kendini bilmez züppe onu tutmasaydı şimdi genç karısının koynunda olmanın onda bıraktığı esintiyle kavrulacaktı.

Ayaz yüzünü tekrar ekşitirken Kader'in yüzerindeki gelinliğe katılı kaldı. Kızın gelinliği onu rahatsız ediyordu. Kader'in bu şekilde uyumasına katiyen izin veremezdi eğer Kader bu gece çok yorgunsa uyumasında bir sorun yoktu. Nasıl olsa yarın bütün enerjisini toplayacaktı, hem ağırdan almak ikisinin de yararınaydı.

Ayaz Kader'i uyandırmamaya özen göstererek yanına vardı. Kızın saçları Allah'tan açıktı ve gelin saçıyla uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Bu işin zorluk derecesinin farkındaydı. Genç adam kızın başındaki duvağı hemen çıkardı. Yavaşça kızın ayakkabılarına yönelip onlardan da kızı hızlıca kurtardı.

İşte şimdi en zor kısımdı. Ayaz farkında olmadan yut-

kunmuştu, Kader'in ince bedenine elleri ulaşınca heyecanı iki kat daha artmıştı. Usta parmakları hemen gelinliğin her iki yanındaki fermuara gidince bir çırpıda gelinliğin üst kısmından yarım da olsa kurtulmuştu. Kader üzerindeki o sıkıntıdan kurtulunca rahat birkaç nefes aldı. Ayaz ise donmuş bir vaziyette kızı inceliyordu. Kızın kısa saçları yatağın üzerinde dağılırken göğüslerinin tamamı gözükmese de birazını görebiliyordu. Ayaz hırsla ayağa kalktı, kesinlikle elinden bir kaza çıkacaktı. Bu görüntüler bile onu bu kadar zorlarken.

Genç adam üzerindeki gömleği yırtarak çıkardı üzerinden, etrafa saçılan düğmeler umurunda değildi. Sinirli şekilde solurken Kader'e tekrar baktı. Sanki kız hiçbir şey yapmamış gibi, öylesine rahat öylesine huzurluydu ki Ayaz daha da öfkelendi. Ne vardı onu bekleseydi! Ayaz Kader'i uyandırmada buldu çareyi.

"Kader" dedi sessizce. Genç kız huysuzca döndü yatakta. "Kalkman gerekiyor. Acil!" diyerek feryat etti. Kader onu hala duymuyordu.

"Uyacak zaman değil! Kalk diyorum sana." diyerek biraz da olsa sesini yükseltti.

Kader gözlerini aralarken önce nerede olduğu anlayamadı daha sonra başındaki tülleri fark edince hafifçe tebessüm etti. Sahi o Ayaz'ın odasındaydı değil mi? Etine batan gelinliğin olmadığı fark edince hemen ayağa fırladı, rezil olmuştu.

"Aya-z" Kızın sesindeki o utanç yüzüne hatta gözlerine bile yansımıştı. Kader bu konunun üzerinde olmayan gelinlikten daha az önemli olduğunu anında kavramıştı.

"Şe-y, ben uymuşum- Yani öyle değil aslında, ben sadece seni bekledim ama..." Kız dudaklarını kemirirken Ayaz kızı daha fazla yormama kararı aldı.

"Tamam, sorun değil. Dolapta geceliklerin vardı, yani koymuşlardır. Üzerini değiştir sonra uyuruz."

Kader derin bir rahatlamanın eşiğinde gülümsedi çünkü

Ayaz ona sadece uyacaklarından söz etmişti. Yani bu gece ona dokunmayacaktı. Kader ince ipekli bir siyah gece takımıyla geldi odaya, üzerini banyoda değiştirdiğinden Ayaz kıza bozuk atıyordu. Kader'in üzerinde emanetmiş gibi duran uzun gecelik Ayaz'ı gülümsetmişti.

"Gel ikimiz de bugün çok yorulduk." Ayaz kızın narin elini tuttu.

Kader utanarak girmişti yatağa. Genç adam ipek çarşafı açar açamaz kızın yataktaki konumunu bekledi. O ne tarafa yatarsa o da ona en yakın konumda yer alacaktı. Kader her zaman ki gibi sağ tarafta yerini alırken karnını çevreleyen ve onu kendi sahillerine sürükleyen Ayaz'la karşılaştı.

Ayaz kızın itirazını bile beklemeden onu en yakına yerleştirmiş ve usulca saçlarını koklayarak uykuya dalmıştı. Kader için asıl zorlu mücadele işte tamda o zaman başlamıştı aslında...

Sabah güneşi konağın her yerini aydınlatırken sadece Ayaz ve Kader bu güneşten mahrumdu. Hacer utana sıkıla yaklaştı ağanın odasına. Emine pek de onun gibi utangaç falan değildi. Rahat haliyle onu daha da deli ediyordu.

"Kız ne varmış bunda bu kadar utanılacak?"

"Olur mu hiç öyle birden odalarına girmek?" dedi Hacer.

"Kız anam biz onların odasına falan girmeyeceğiz kapıyı çalıp çarşafı isteyeceğiz!" lafını directti Emine.

"Olsun, belki uyanmadılar?" Hacer umutla atıldı. Neden bu konağın en zor görevlerini ona yüklerlerdi ki sanki. Emine Hacer'e doğru şen bir kahkaha attı.

"Kız doğru dedin şimdi, uyumadıysalar elbet kalkamazlar" diyerek tekrar güldü. Hacer pancar rengine bulanmıştı.

“Ne o öyle edepsiz edepsiz konuşuyon! Sana ne bundan, hem Ağanın uykusu çok hafiftir!”

“Tamam, tamam hemen celallenme, çal kapıyı onlar da biliyordur zaten.” diyerek söylendi Emine.

“Aşam biliyordur da bizim kızıdan emin değilim...” diye rek geveledi Hacer.

Ayaz Kader’in uyandığını onu soğuk yatakta yalnız bırakınca kavradı, hala uyuyormuş numarasına yatmıştı. Kader’in ne yapacağını çok merak ediyordu çünkü. Kader çalan kapı sesiyle uyanmış ve cam kenarından onu bekleyenleri görünce eli ayağına dolanmıştı. “İşte şimdi yandım” diyerek feryat etti.

Ayaz’ı ikna edebilirdi lakin diğerlerini asla. Fatoş ona her şeyi anlatmıştı, ee haliyle çarşaf meselesini de. Genç kız birkaç kez daha döndü odanın içerisinde, Ayaz’a doğru bakınca onun hala uyuduğunu gördü. Ne yapması gerekiyordu? Ayaz’ı bu kadar mahrem bir şey için hayatta uyandırmaz ve sormazdı.

Genç kızın telaşlı olduğunu Ayaz, kızın sıkça aldığı nefeslerinden anlamıştı, sanki dünyanın sonuydu!

Kader en son çareyle koştu banyoya. Ne yapacağını tam olarak bilmiyordu ama bundan başka çaresi de yoktu işte.

Banyo dolabının içersin de bir beyaz çarşaf çıkardı. Bu yaptığı delilikti lakin başka çaresi de yoktu. Bütün Mardin’de kendisinin bakire falan olmadığıyla ilgili yalan bir dedikodu çıkacaktı yoksa. Hem töreye göre bu çok hassas bir mevzuuydu, asla alaya alınmazdı.

Hacer ve Emine en sonunda kapının açıldığını görünce hareketlendi. Genç kız arkasına sakladığı çarşafı aceleyle onlara uzattı. Saçları yüzünü örtmesi için de elinden ne geliyorsa yaptı. Emine ve Hacer derin bir rahatlama yaşadılar. Kader hiç bir şey demeden hızla kapıyı kapattı, yeterince utanç zaten yaşamıştı. Daha fazlasına asla dayanamazdı.

Avucunun hala sızladığını hissetti. Ayaz Kader'in ne yaptığı anlamamıştı. Bir kere olmayan çarşafı nasıl verirdi ki onlara hem çarşafı bulsa bile bazı mühim şeyler ortada değildi. Kader yara bandı almak için banyoya yönelirken Ayaz uyandığını belli eden bir şekilde kalktı yataktan. Genç adamın meraklı gözleriyle karşılaşan Kader utanarak elini arkasına sakladı.

"Gün- günaydın" kızın sesinden hemen bir şeyler anlamıştı.

Ayaz hiç bir şey demedi önce sonra kızın neden elini sakladığını biraz olsun anlamıştı.

"Elini uzat..." dedi tok bir sesle.

Genç kızın başından kaynar sular dökülmüştü işte. Huysuzca geriye sendeledi. Ayaz Ağa karısının bu huysuz davranışlarından daha da şüphelenip kıza doğru yöneldi.

"O elini arkadan hemen çek!" diyerek kızı son kez uyardı.

"Ol-maz!" diyerek konuşmaya çalıştı. Ayaz kızı tekrar uyardı.

"Kader! Elini bana ver, hemen!"

Kader en sonunda sırtının duvarla buluştuğunu hissetti, işte şimdi kaçacak hiç bir yeri kalmamıştı. Ayaz kızı sonunda yakaladığına sevinse de hala onun isteğini yerine getirmediği için öfkeliydi. Genç kızın ince belinden tutup onu döndürdü. Kader tiz bir çığlık atarken Ayaz çoktan kızın sol elini yakalamıştı. Kader'in yumruk yaptığı eli anında kolaylıkla açmıştı.

“Neden yaptın bunu!” diyerek bağırdı Ayaz. Genç kız sindiği yerden utanarak başka yerlere odaklandı.

“Canın yandı mı? Yanmıştır elbet benimki de soru” diyerek söylendi tekrar. Ayaz, Kızın avucundaki küçük bir çizgi şeklindeki kesiğe sanki korkunç bir yaraymış gibi davranıyordu.

“Gel” diyerek kızı banyoya soktu, çekmecelerinin en altından bir tane yara bandı çıkardı.

Kızın avucunu önce narin bir şekilde temizledi, bir yandan da üflüyordu. Kader Ayaz’ın ona olan ilgi ve yakınlığıyla bir kez daha hayrete düşmüştü, genç adam avucunu acıması için üflerken aynı bir bebek gibi masumdu. Kader tebesüm etti.

“Yapmamalıydın, sanki çok önemliydi!” diyerek kızı korkutmadan tekrar bağırdı.

Kader ise yere çömelmiş olan Ayaz’ın saçlarını hafifçe okşadı. Ayaz Ağa kızın narin ellerini saçlarının arasında hissedince sarsılmıştı. Bakışlarını korkarak Kader’e kaldırdı. Genç kızın gülün yüzüyle aptala dönmüştü.

“Acımıyor ki...” diyerek konuştu Kader.

“Ama yapmamalıydın, acımasa bile bir iz kalacak şimdi avucunda!”

“Zaten en güzel izi sen kalbimde bırakmadın mı?”

Ayaz genç kızın ona açıktan ilan ettiği aşkla saniyesinde kızın dudaklarında buldu kendini. Kader ise heyecanlı kocasına hemen karşılık vermişti. Genç adam kızı olduğu yerden hızla kaldırdı, dudaklarında hissettiği o gül kokusu ise içini yakıyordu adeta. Yanmak buydu işte kendi ateşinde kavrulmak.

Genç kız dudaklarını sömürür gibi öpen Ayaz’a hiç bir şekilde hayır demedi, zaten diyemezdi. Ayaz kızı yatağa doğru sürüklerken bir yandan kızın üzerini çekiştirdi, işte Kader de tam o anda durdu. Genç kız korkarak çekildi kocasından.

Ayaz korkan sevgilisine bakarken birkaç tane küfür et-

mişti sessizce Kader'i korkutmamak için elinden ne geliyorsa yapıyordu lakin bütün sonuçları hüsrandı. Kader birkaç adım geriye doğru atınca Ayaz'ın o huzursuz yüzüyle karşılaştı. Genç kız özür dilermiş gibi baktı kocasına.

"Kader." dedi Ayaz bıkkınlıkla. Ayaz Ağa elini sinirle saçlarının arasına soktu.

"Beni de düşün..." diyerek feryat etti Ayaz kıza doğru. Kader Ayaz'a doğru çekinerek sarıldı. En iyi bildiği şeyi yaptı, Ayaz'ı yumuşatmak.

"Benim seni düşünmeden geçirdiğim zaman mı var?" dedi Kader çekinerek. Ayaz anında yelkenleri indirmişti. Ona ne kadar öfkelense de kızın en ufak yakın tavrı onu darmadağın ediyordu.

"Yine aynı şeyi yapıyorsun!" diyerek uyardı kızı.

"Ne yapıyorum?" dedi kız hiç bir şey anlamamış gibi.

Ayaz tekrar yumuşak sesiyle konuştu. "Bilmiyormuş gibi davranma, sana olan güçsüzlüğümün farkındasın"

"Susarsın işte!"

"Susmaya devam edersen sonun yatak odası olur!" diyerek arsızca güldü genç adam. Kader korkarak hemen çekildi.

"Olmaz!" diyerek kaçtı. Ayaz kızı iki adımda tekrar yakaladı. Ondan dün gecenin intikamını hemen almalıydı. Evli çiftler gibi olmalıydılar, iki yabancı gibi değil!

Kader'i ahtapot gibi sarmalayınca kızın fark etmesini engelleyerek yatağa daha çok yaklaştırdı onu. Kader gözlerini açıp kapayacak kadar kısa sürede yatak odasında bulunca kendini korkuyla Ayaz'ın güçlü kollarına sindi.

Genç adam kızı bedeninden zorlukla ayırırken nefes kontrolleriyle uğraşıyordu. Ona yakın olmak ateşlerde yanmakla aynı değerdeydi. Onu sevmek en zorlu işken şimdi eğlence haline gelmişti. Genç kız masum bir öpücük bıraktı adamın dudaklarına. Masum bir öpücük her şeyi gözler önüne seriyordu aslında.

Kader boynunda gezen ellerin etkisiyle sarsıldı. Ona nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu. Ayaz Ağa kızın boynuna doladığı güçlü kollarını aniden karısının ince beline yerleştirdi. Genç kız farkında bile olmadan yatağa doğru yürümeye devam etti. Kader kesik nefeslerinin arasında zorlukla ayrıldı Ayaz'dan. Ayaz kızı incitmekten korkarmış gibi yavaşça yatağa yatırdı. Kader'in saçları çoktan ayrılmıştı tokadan.

Genç adam kıza bakarken ona karşı hissettiği arzu katlanmıştı. Ona dokununca kaybolmasından korkuyordu. Onu bırakmasından. Ayaz'ın elleri kızın ince bluzuyla buluşunca Kader istem dışı huysuzlandı.

"Lütfen." diyerek durdurdu Ayaz'ı. Genç adam en önemli anın bozulduğunun hoşnutsuzluğundaydı. Kıza yalvarır gibi bakarken onu korkutmamak için üstün bir çaba harcamıştı.

"Senin canını asla yakmayacağım sevgilim..."

Ama Kader pek ikna olmuş gibi değildi. Genç adam kızın boynunu öpmek için yönelirken kızın güçsüz kollarını göğsünde hissetti. "Ayaz..."

"Bana güvenmiyor musun?" dedi Ayaz kızın dudaklarına bakarken. Kader üzerindeki adama utanarak baktı, aslında dikkatini daha çok yarı açılmış gömleğin ardından görünen kaslar çekiyordu. "Güveniyorum am-a!"

"Aması ne?"

"Aması yok aslında"

"O halde!" dedi Ayaz kızın ince beline yerleştirdiği iri elleriyle.

"Bana zaman veremez misin?" diyerek kocasına baktı umutla. Ayaz genç kıza tekrar yenildiğini çoktan anlamıştı.

"Pekala" dedi isteksizce. Kızın üzerinden kalkmadan tekrar konuştu.

"Ama sen de bana söz ver, benimle her konuda konuşabilirsin. Sen benim karımsın artık, aramızda gizli saklı bir şey kalmayacak tamam mı?" dedi kıza doğru.

“Tamam...”

“Güzel, hadi kahvaltı yapalım.” diyerek kızı yataktan kaldırdı.

Fatoş sürekli çalan telefona son anda yetişmişti. Hızlıca numaraya bakarken gülümsedi.

“Alo...”

“Abla!” dedi Fırat “Ablam ne yapıyorsunuz?”

“İyiyiz, siz ne yapıyorsunuz nasıl Mardin?” diyerek konuya girmek için ön çalışma yaptı genç adam.

Dün gecedен beri bir damla uyku girmemişti gözüne. Kader’in artık başkasına ait olduğu gerçeği de canını yakıyordu.

“Çok güzel, keşke sen de gelseydin bizimle”

“Keşke...” diyerek alayla güldü genç adam.

“Fırat çok eğlendik dün görmen lazımdı bir oynadık bir oynadık, düğün çok güzeldi...” dedi Fatoş heyecanla. Fırat ise iyice yıpranmıştı.

“Öyle mi? Kismet değilmiş işte, neyse başka zaman gelir kutlarım ikisini...” sesinin titrediğini ablasının fark etmemesi için öksürdü.

“Fırat sen ağladın mı sesin niye öyle...” Fatoş heyecanlanmıştı.

“Yok ne ağlaması... Güldürme beni...” dedi zorlukla gülererek.

“Bilmem bana öyle geldi herhalde”

“Neyse, kapatıyorum herkese selam söylersin artık...”

“Tamam”

Zeynep odaya girince Fatoş’un donmuş yüz ifadesiyle karşılaştı.

“Ne oldu abla?” dedi genç kız merakla.

“Hiç, Fırat’la konuştum az evvelde sesi tuhaftı...”

“Desene bitirdi kendini...” dedi Zeynep üzülerək.

“Ne? Neden bitirsin kendini ki?” dedi Fatoş merakla.

“Tabi sen bilmiyorsun...” dedi Zeynep koltuğa otururken.

“Allah Allah kız sen adamı çatlatırsın anlat da bileyim değil mi?”

“Gel otur önce, bak şimdi Fırat ağabeyim var ya...” dedi Zeynep

“Eee.. Var ne olmuş?”

“İşte o Kader’e âşık ...”

“Ne!” diyerek bağırđı genç kız aniden. “Abla var ya, bir annem bir de sen tam körsünüz!”

“Kız şunu adam gibi anlat!”

Zeynep hikâyenin devamını anlatmaya koyuldu.

“Ya ne var bunda? Çocukluktan beridir Ayaz ağabeyimle Fırat ağabeyim neden kavga ediyor zannediyordun?”

“Ne bileyim ben birbirleriyle anlaşıyorlar falan zannediyordum” dedi Fatoş zorlukla.

“Sen öyle san! Ağabeyim neden gelmedi bizimle?”

“İşleri falan vardı.”

“Ne işi Allah aşkına abla” diyerek aniden lafa atladı Zeynep.

“Ben niye fark etmedim...” diyerek mırıldandı Fatoş.

Kader ve Ayaz oturdukları koltukta sanki bir şeyler batıyormuş gibi huysuzlardı.

“Demek İstanbul’da yaşamak istiyorsun öyle mi?” diye-
rek konuştu Davut Ağa.

“Öyle, izniniz olursa orada yaşayacağız” dedi Ayaz kesin
bir sesle.

“Oğlum ne işiniz var tee İstanbullar da rahat mı batıyor
anlamadım mı ki?” Zümrüt kadının sesi kararını ortaya ko-
yuyordu zaten.

“Ana! Benim kararım, İstanbul’da yaşayacağız. Şirketi
oradan daha rahat kontrol ederim hem İstanbul bize daha iyi
şeyler yaşatacak. Artık Mardin’de kısıtlı kalamayız şirketin
güvenliği için de önemli.” dedi Ayaz.

“Başımızda ağa olmadan nasıl yürür işler” diyerek ko-
nuştı Davut oğluna doğru.

“Azat var! Onun da bir işle uğraşmasının vakti geldi!”

Azat sessizce oturduğu yerden bir anda ayaklandı.

“Evet” dedi heyecanla. “Ben her şeyi hallederim!” Davut
Ağa hafifçe güldü. “Sen hani ağalık işlerinden hoşlanmıyor-
dun Azat Bey! Ne oldu?”

“Büyüdük artık baba bazı sorumlulukları almanın vakti
geldi de geçiyor bile.” Azat’ın neden bu kadar istekli olduğu-
nu kimse anlamamıştı. Biri hariç. Mehmet salonun kapısının
eşiğinde huzursuzca hareketlendi. Elbette ki Azat bu kadar
istekli olurdu, ağa olanın lafı dinlenirdi çünkü. Ağalık demek
Gül’ü elde etmek demekle aynı değerdaydı.

“Azat da aynı fikirde benim gibi, bak gördünüz mü bir
sorun falan kalmadı” dedi Ayaz Ağa sevinçle. “Azat’tın ka-
rarından çok Kader’in bu konuda istediği önemli asıl” dedi
Hanım Ağa. Ayaz sevgilisine bakarken onun pek de istekli
olmadığının farkındaydı.

“Söyle bakalım Gelin Ağam sen bu konuda ne düşünür-
sün?” Ayaz ve Azat babasının Kader’e “Gelin Ağam” diye
seslenişiyse kendilerini tutamadan güldüler.

“Ağam, bilmem ki...”

“Kader’in yeri benim yanımda baba. Ben nereye Kader de oraya!”

“Sana laf anlatmak çok zor oğul” dedi Davut Ağa sıkıntıyla.

“Ne zaman gideceksiniz peki?” dedi Zümrüt dolu gözlerle.

“Daha var” dedi Ayaz Ağa. “Ana” dedi Kader Zümrüt’e doğru.

Ayaz Kader’e şaşırarak bakmıştı, az evvel Kader anasına ana mı demişti?

“Ağlama lütfen...”

“Yok kızım benim gözlerim öyle arada dolar” dedi Zümrüt gülerek.

“Anlat hadi” Dicle’nin sesi gereğinden ısrarcıydı.

Üç kız da Kader’i bir köşede sıkıştırmış ve dün gecenin bütün ayrıntıları için deliriyorlardı.

“Kız söyle, çatlayacağım şimdi” dedi Zeynep oflayarak. Kader kurtulma umuduyla Fatoş’a baktı ama Fatoş da diğerleri gibi istekliydi.

“Şey.”

“Ney!” dedi Dicle heyecanla.

“Ben odaya dün gece erken gittim.” dedi kız utançtan kıpkırmızı olurken.

“Eee.” dedi Zeynep gözlerini büyütürken.

“Sonra bekledim elbette ki.”

“Kız taksit taksit anlatmasana şu olayı!” Zeynep kızı çemkirmişti adeta.

“Off.. İşte ben bekledim bekledim sonra Ayaz gelmedi. Sonra...”

“Sonra!” dedi üçü birden.

“Sonra biraz dinlenmek için gözlerimi yumdum...”

“Tüü! Allah seni ne etmesin kızım gerdek gecesinde hiç uyunur muymuş sende mi görüldü?” Zeynep artık adeta kükremişti.

“Ne yapsaydım? Çok yorulmuştum...” Kader kendini korumak için atıldı.

“Tamam, sonra ne oldu?” dedi Fatoş.

“Sonra Ayaz gelmiş, benim üzerimi yarım yamalak çıkarmış.”

“Ay ne düşünceli” dedi Zeynep.

“Sonra da beni uyandırdı ben de üzerimi değiştirdim yattık.”

Kader’in dediklerine pek ikna olmuş gibi değillerdi.

“Hiç bir şey yapmadan!” dedi Dicle.

“Ev-et...” dedi Kader pancara dönerken.

“Kız sen bizimle alay mı ediyorsun, çarşaf ne o halde!” diyerek bağırdı Zeynep. Kader daha fazla utanmamak için avucunu üçüne doğru gösterdi. Gösterdiğiyle beraber bir dünya laf yedi.

“Kız sende hiç akıl kalmamış he! Ağabeyim hiçbir şey demedi mi?” dedi Dicle saçını kaşırken.

“Dedi... Çok kızdı hatta.”

“Kız ar elbet! Koskoca ağa karısı oldun adamı yatağına mı almadın şimdi sen?” dedi Fatoş inatla.

“Öyle değil, yani aslında öyle ama... Biz bu mevzuyu Ayaz’la konuşarak hallettik” dedi emin bir şekilde.

“Halletmişmiş” diyerek alay etti Zeynep.

“Kızım sen hiç film izlemez yahut kitap okumaz mısın?” dedi Dicle.

“Okurum...”

“Okursun, öyle mi? Peki hangi aşk romanında kız erkeğe cevap vermeyince adam hala onu seviyor!”

“Şey...”

“Öyle kalırsın işte, erkek kısmı sevdiğini elde etmek ister. Sen ondan kaçarsan o da senden bıkar başka karılarda bulur kendini.”

Dicle’nin söyledikleriyle Kader aniden fırladı. “Ne? Beni bırakır mı yani?” Kızın sesindeki korku elde tutulur cinstendi.

“Yok bırakmaz! Elbet onun da ihtiyaçları var, erkek sonuçta seninle bir değil ki vücudu! O da başka kadınlarda avuttur kendini.”

“Olmaz! Olamaz!” dedi Kader öfkeliyle.

“Öyleyse yürü!” dedi Zeynep.

“Nereye?” dedi Kader merakla.

“Nereye olacak senin şu çeyize bakmaya, bakalım hangi iç çamaşırı bu işi en kısa zamanda kurtarır” diyerek kahkaha attı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

“Bence siyah” diyerek geveledi Zeynep. “Yok ya, bence diğeri daha iyi” dedi Dicle. Genç kızın yüzü renkten renge giriyordu. Gerçekten de utanç verici bir durumla karşı karşıyaydı. Oturup da iç çamaşırlar hakkında konuşmak.

Fatoş kızın ne kadar utandığını elbette ki fark ediyordu. Bir kere onu iyi tanırdı.

Kader sınır tanımaz kuzenlerine doğru sinirle ofladı.

“Yok! Olmaz. Hem bunları kim koymuş bu sandığa!”

“Kim olacak, anamlardır elbet” dedi Dicle gülerek.

“Siz şimdi gelin, görünce mi oldunuz?” dedi Fatoş, havayı dağıtmak için.

“Galiba” dedi Kader.

“Vay canına!” diyerek atladı Zeynep.

“Bundan sonra sana yenge dememi ister misin? Yoksa herkes gibi Gelin Ağam mı diye çağırayım seni?”

Dicle güçlü bir kahkaha atmışken ona diğerleri de eşlik etti.

“Sana Gelin Ağam mı diyorlar?” Zeynep’in gülmekten gözünden yaş gelmişti.

“Sorma...” dedi kız gülerek.

"Ne o Karadeniz de gemilerin vardı da biz mi bilmiyorduk?" dedi Boran Ağa.

"Ne gemisi!" Ayaz'ın dikkati anında bozulmuştu.

"Oğlum şu yüzünün haline bak! Belli ki batmış gemilerin" diyerek alayladı Yavuz.

"Off! Hiç çekilmiyorsunuz."

"Hayır, Kader'le bir sorun mu oldu diyeceğim daha dün evlendiniz! Kız için onca sene bekledin sonunda kavuştun. Eee... Senin bu yüzünün hali ne be adam?" Ayaz'dan ses gelmeyince Yavuz Boran'a doğru kaş göz işaretinde bulundu.

"Konuşsana oğlum!" dedi Boran. "Yok bir şey..."

"Var da sen söylemiyorsun" diyerek ısrar etti Yavuz. "Var! Oldu mu? Rahatladınız mı?"

"Tamam, sakın ol!" dedi Boran.

"Sakin falan olamam, zaten ne yapacağımı bilmiyorum!"

"Ne hakkında, söyle de biz de yardım edelim"

"Söylenmez!" diyerek kestirip attı olayı Ayaz Ağa.

İkisi de aslında konuyu az buz anlamışlardı, lakin bu konuda ona nasıl yardım edeceklerini bilmiyorlardı.

"Sorun Kader mi?" dedi Boran Ağa. Ayaz çekinerek başını salladı.

"Bak, bu konuda sana yardım falan edemeyiz, lakin bir akıl verebilirim. Kadınlar çok farklıdır, yani bizim gibi değildir. Eğer bir konuda çok ısrar edersen onu sıkarsın, yani boğulur, kaçmak ister senden ve sen daha ne olduğunu anlamadan ellerinden kayıp gider." Ayaz Boran'a tek kaşını kaldırıp kuşkuyla baktı.

"Kâhinliğe falan mı merak saldın sen! Nerden anladın Kader'in benden kaçtığı?"

“Oğlum, yüzün her şeyi anlatıyor ki” diyerek kahkaha attı Yavuz. Boran da Yavuz’a katılınca Ayaz Ağa iyice dellendi.

“Ne o pekiyi anlaşıyor olmuştunuz, hani kanlı bıçaklıydınız siz?”

İkisinden de ses çıkmayınca bu sefer kahkahayı Ayaz Ağa atmıştı.

“Şimdi, söyle bakalım ellerimden kaymaması için ne yapmalıyım?”

Ayaz’ın sesindeki o tuhaf ton hemen fark edilir cinstendi.

“Kadınına onun dilinden konuşmalısın”

“Nasıl?”

“Meraklanma anlatacağız elbet, benim merak ettiğim nasıl tepki vereceğin?”

Ayaz hiç bir şey anlamamıştı, lakin bu sinsi yüzlerden pek de iyi şeyler beklemiyordu doğrusu.

“Ya olmazsa!”

“Olacak, ben ağabeyimi iyi tanırım. Var ya sana iyice bağlanırsın böyle görse!”

“Saçmalama!” diyerek bağırdı Kader. “Ayaz sapık biri değil!”

“Bak hele, kocasını nasılda korurmuş bizden” diyerek güldü Zeynep.

“Korurum, korumayayım mı?”

“Koru!” diyerek bağırdı Dicle.

“Kızlar neredesiniz!” diyerek bağırarak Zümrüt’ün sesi hepsini telaşa sokmuştu.

Genç kız telaşla bütün çamaşırları sandığa tıkarken bir yandan da söyleniyordu.

“Buradayız yenge...”

“Ay sabahtan beridir yoksunuz, meraklandım!”

“Yok, bizim de canımız sıkıldı öyle oturuyoruz” diyerek geveledi Dicle. Hanım Ağa Kader’e gülerek baktı.

“Gel kızım akşama kocan gelecek, yemeği bu akşam sen yap.”

“Hemen...” diyerek koştu Kader mutfağa.

Hanım Ağa yılların ona bahsettiği keskin zekâsıyla üç kızı süzdü, elbette ne yaptıklarını çok iyi biliyordu.

“Ana, niye öyle bakıyorsun?”

“Demek oturuyorsunuz öyle mi?”

“Öyle yenge, ne yapalım ki başka?”

Zeynep titreyen sesine mani olmak için zorlukla konuştu.

“Siyahı mı seçti yoksa diğerini mi?” diyerek kızlara baktı Zümrüt.

İkisi de gülmemek için bir yerlerini mıncıkladı.

“Gülmeyin de söyleyin.”

“Ana var ya senden korkulur.” dedi Dicle gülerek.

“Ama iyi akıl ettiniz, ona yol yordam gösterin” dedi Zümrüt divana otururken.

“Her şeyi anlattınız mı bari?” diyerek güldü Hanım Ağa.

“Hepsini” dedi Zeynep.

“İyi” diyerek rahatladı kadın

Ayaz genç kızı süzerken ona gösterdiği o müthiş ilgi ve alakadan sarsılmıştı. Genç kız onu kapıda karşılamış üzerindeki ceketini özenle almış ve onun için odalarına kadar eşlik etmişti. Bir de kendi elleriyle en sevdiği yemeklerden yapmıştı.

Ama adamın dikkatini en çok gül tatlısı çekmişti.

“Sen mi yaptın?” diyerek gülümsedi. “E-vet, beğendin mi?”

Kızın meraklı sesi onu daha da keyiflendirmişti aslında.

“Çok...”

“Ağam, arabadaki çiçek...”

“Kalsın onlar Halil! Ben sonra alırım onları” diyerek bağırdı Ayaz masanın başında. Halil lafını daha tamamlamadan sözünü kesen ağasına karşı mahcup olmuştu. Başını eğerek giden adama üzülmüştü Kader. Ayaz’ın bu ani tavrına karşı geldi.

“Neden kızdın?”

“Yok bir şey...”

“Doyduk çok şükür...” diyerek konuştu Dila.

“Ellerine sağlık kızım” dedi Zümrüt gülerek.

“Afiyet olsun ana.”

Ayaz tekrar gülümsemişti.

Genç kız odanın içerisinde dört dönerken, telaşla atan kalbine laf dinletmeye çalışıyordu. Pek başarılı olduğu söylenemezdi aslında. Ayaz aniden ellerinde lalelerle girince içeriye kız korkuyla sarsıldı.

Ayaz gülümseyerek kızın yanına geldi. Genç kız adamın elindeki beyaz laleyi görünce sevinçle atıldı.

“Bana mı?”

“Evet, beğendin mi?”

Genç kız titreyen ellerini es geçerek aldı çiçekleri ellerine. Sevinçle burnunu koklamak için uzattı.

“Çok, çok beğendim. Şe-y teşekkür ederim.”

“Önemli değil.”

Kader çiçekleri sandığının üzerindeki boş vazoya yerleştirirken Ayaz konu bulmak için debelendi.

“Laleleri sever misin?”

“Severim elbet, bak parmağымda onun bir şaheseri var” diyerek kocasına ince parmaklarını uzattı.

Ayaz hafif tebessüm ederken, Kader bazı şeyleri anca anlamıştı.

“Halil ağabeye ondan mı kızdın? Yani çiçekleri söyleyeceği için?”

“Sürpriz yapmak için ama gidip konuştum.”

“İyi” dedi kız gülümseyerek.

Ayaz tekrar sohbet etmek için çabalarken genç kızın banyoya gittiğini fark etti. Harika diyerek mırıldandı, kesin duş alacak ve onu daha beter hale sokacaktı. Bu gece de umudunu yitirecekti anlaşılan.

Kader dolabından Ayaz’a fark ettirmeden aceleyle iç çamaşırlarını aldı. Kesinlikle rezil olacaktı! Banyonun kapısını kilitleyecekken son anda vazgeçmişti, Ayazdan yüklü bir azarla ödüllendirilmek istemezdi çünkü. Sonuçta onlar evli birer çiftti, değil mi?

Kader hızlıca üzerini değiştirirken aynadan yansımına baktı. Zümrüt yeşili gözleri parlıyordu, bu sadece utandığı zamanlarda meydana gelirdi ki şuanda hiç olmadığı kadar utanmıştı. Bembeyaz tenine uymayan siyah sanki onu delirtirmiş gibi fazla arzuluydu.

Arzunun ne demek olduğunu belki de Ayaz ona en ince ayrıntısına kadar öğretirdi. Kader hızlıca banyo dolabından bugün ödünç aldığı rimel ve göz kalemini aldı, daha fazlası-

nı beceremeyeceği için sadece bunlarla yetinecekti. Kız bütün her şeyi bitince hızla çeşmeyi açıp serinlemek için suyla tenini rahatlattı. Ayaz'ı daha fazla tutamayacağının zaten o da farkındaydı.

Ayaz oturduğu yerden sıkılmış gibi hızla ayağa kalkarken banyo kapısının sesiyle gözlerini o yöne çevirdi.

Ayaz'ın ağzı yerlere kadar düşmüş, nefessiz kalmış vaziyeteydi.

Kader'in üzerinde içini gösteren bir gecelik vardı ki, içine giydiği şeyler pek de hayırlı şeyler değildi. Kızın bembeyaz tenine uyan siyah çamaşırlar onu daha da kötü yaptı. Ayaz yutkunurken, Kader'in ona yolladığı mesajı anlamıştı. Ben hazırım!

Kader onu uzun süredir süzen Ayaz'a hiç bakamamıştı. Bakmaması bir yana titrememek için kendisiyle mücadele ediyordu. Genç kız daha fazla utanmamak için hızla yatağa koşup yorganı açtı. Ayaz Kader'den beklenmeyecek cesaretle yerinden oynamış bir volkan gibiydi.

Kader'in yatağa girişine hiçbir şey diyememişti. Genç kız kocasını yatakta beklerken ondan bir davet beklediğini kavramıştı.

"Gel-meyecek misin?"

Ayaz beklediği davetle karısına doğru yöneldi. Genç kız utangaç tavırla yatakta doğruldu. Ayaz yatağa oturarak onun güzel saçlarını okşadı.

"Emin misin?"

"Emin olmasam, seni çağırır mıydım?"

Kader'in ince sesiyle dağıldı Ayaz. Kızı üzerindeki ince gecelikten kurtarırken dudaklarıyla da onu alevlendirdi.

Genç kız her şeyi akışına bırakmıştı. Ayaz Kader'in ince parmaklarını gömleğinde hissedince onu durdurdu.

"Ben hallederim..." Kader daha ne olduğunu anlamadan Ayaz hızlıca gömleği gecelikle beraber yere fırlattı.

Kader çıplaklık kalma hissiyle kaçmaya çalışırken Ayaz kızı durdurdu.

"İzin ver" dedi sevgilisine doğru.

Genç kız hiç istemeden izin verdi onu seyretmesi için. Elbette ki Ayaz'ın elleri boş durmamış ve kızın boynunda gezintiye çıkmıştı. Kader daha fazla utanmamak için onu durdurdu.

"Lü-tfen, lütfen aşkım! Işığı söndür."

Ayaz arzudan delirmiş gözleriyle kızı daha çok incelemek isterdi lakin Kader'in bu durumdan rahatsız olduğu ortadaydı. Işığı söndürüp hızlıca kızın dudaklarına yöneldi.

Bütün aşkların içerisinde birazcık hüznün ve birçok anı vardır. Ayaz'ın aşkında ise hüznünle harmanlanmış anılar vardı. Birçok hüznü yaşamıştı yüreğinde, aşkında. Kaç defa yalvarmıştı Rabbine. Kaç defa umutsuzluk yaşamıştı bedeni. Sayısızca yaşamıştı bunları. Lakin her şeyin bir gün düzeleceğini hep hissetmişti.

Bir ufak tebessümle bulmuştu umudu. Yaşamıştı da bu hissi, Kader'in ona bir gülümsemesinde. Umut demişti kendine, eğer onu sevmek acı verecekse ben bu acıyla elli yıl daha yaşarım demişti bir defasında da.

Yaşamak şimdi daha güzeldi, daha mükemmel. Genç adam kesik kesik nefes alan sevgilisinin çıplak omzuna bir öpücük bırakmıştı. Belki de Kader ona dün akşam dünyaları bahşetmişti. Kızın yorgun bedeni göğsünde yatarken bundan hiç de şikâyetçi değildi.

Kader'i bir kere almışken bir daha bırakmayacağı da ortadaydı. Kızın incecik bedeni onu yakmış ve kavurmuştu.

Onun gül kokusunu içine çekerken sabahın sadece altısı olduğunu görmüştü saatinden. Kızı uyandırmamak için özen gösterip tekrar onu öptü, ama bu sefer saçlarından.

Kader sıcak bedeninin altındaki kaslı göğüsle uyanmıştı. Dün geceyi hatırlayınca utançla titremiştii gene.

Ah! Dün gece neler de yaşamışlardı öyle. Ayaz uyanan sevgilisine gülümsedi.

"Günaydın, aşkım." Hiç cevap beklemeden dudaklarına yöneldi kızın. Kader hiç inkâr etmeden ona karşılık verdi. "Saat, kaç?"

"Daha çok erken..."

"Ayaz!" diyerek onu uyardı. Ayaz'ın gözlerinden açlık hissini anında hissetmişti. Ayaz, "Ne o doyurmayacak mısın beni?" diyerek çoktan kızın üzerine çıkmıştı. Genç kız utanarak tavana baktı.

"Yorulmaz mısın sen?"

"Sanmam!" diyerek kızın dudaklarını öptü tekrar. Ayaz pek istemeden de olsa kızın dudaklarından ayrıldı.

"Teşekkür ederim..." diyerek kızın alnından öptü. "Her şey için, beni sevdiğin için, benim olduğun için."

"Teşekkür etmene gerek yok ki" dedi kız gülerek.

"Ben zaten en başından beridir senindim."

"Doğduğundan beri..." diyerek gülümsedi Ayaz, Kader de ona katılıp gülümsedi.

Genç adam banyodan yeni çıkan karısına bakarken onunla daha çok eğlenmek isterdi lakin saat sekiz olmuştu ve bütün konak ayaktaydı. Kahvaltı etmeleri lazımdı hem. Ayaz kızın ince belinden yakalayıp onu hapsetti bedenine.

“Ayaz...” kızın sesinde uyarı vardı. Gülmeden edemedi Kader.

“Çok güzelsin, bu senin hatan...” Genç adam kızın saçlarını tekrar kokladı.

“Kahvaltıya bekliyorlar, sonra” diyerek fısıldadı Kader. Ayaz Ağa keyifli bir kahkaha attı.

“Sonra he, bak bu lafı sana akşam hatırlatırım?” diyerek Kader’i tehdit etti. Kader kıpkırmızı vaziyette dolaba koştu. Ayaz kızın üzerine giymek için uzandığı mavi elbiseye kızdı.

“O olmaz!”

Kader merakla kocasına döndü.

“Onu benim yanımdayken giy, çok güzel oluyorsun onun içerisindeyken.”

Kader gülümseyerek onun gömleğine laf attı. “O halde sen de beyaz giymeyeceksin.”

“Öyle mi? Nedenmiş?” Genç adam sevgilisinin onu kıskanmasından delicesine hoşlanıyordu.

“İşte...”

“Bu bir cevap değil” diyerek kıza sokuldu. “Cevabını da akşam alırsın o halde.”

Zümrüt oğlundaki o keyfi anında görmüştü. Bir kere Ayaz, Ayaz değildi sanki başkası vardı içinde.

Gözleriyle geline bakınca onunda hafif kızarmış yüzüyle karşılaştı. Demek ki olmuştu o iş.

Hanım Ağa gülümseyerek keyiflenmişken avluya giren Azat'la hüzne boğuldu.

Azat'ın kaç gündür bir derdinin olduğu apaçıktı lakin soramıyordu işte. Azat darmadağın halde oturdu masaya, doğru dürüst bir kahvaltı bile yapmıyordu.

"Azat'ım, oğlum neden yemek yemiyorsun? Beğenmedin mi yoksa?"

"Yok ana, çok güzel."

"Daha yemedi mi buna karar verdin?" dedi Ayaz Ağa.

"Azat" dedi Ayaz kardeşine doğru. "Buyur abi..."

Ayaz kardeşini mutlu etmek için elinden geleni yapmaya karar vermişti.

"Kader kaç gündür Gül diye sayıklıyor..."

"Ben mi sayıklıyorum?" dedi Kader şaşırarak. Ayaz kızı kaş göz işaretiyle susturdu. "He... Kaç gün var ki görmedim, çok özledim."

Azat umutla gülümsedi, sonunda bir bahanesi vardı Gül'ü görmek için. Ayaz Ağa ve Zümrüt kadın anında Azat'ın düzelen moralini fark ettiler.

"Git getir kızı, ben pek hazzetmiyorum biliyorsun. Getir de Kader'imın yüzü gülsün."

Ayaz daha lafını tamamlamadan Azat atlamıştı.

"Ben getiririm, hatta hemen"

Zümrüt kadın gülümsedi, demek ki oğlu gönlünden yaralanmıştı. Âşık olmuştu.

"Dur oğlum yemeğini ye, hem şu yüzüne bir bak hele! Rengin gitmiş valla ha."

"Ya, öyle mi?" diyerek Dicle ve Zeynep'e döndü.

"Anam haklı" dedi genç kız.

Azat kahvaltılıklara saldırırken Ayaz kardeşini kendine benzetti biran. Sanki Azat Kader'e vurulduğu gibi Gül'e tutulmuştu. Hatta aynı o gibiydi, onun gibi âşık .

“Neden yaptın bunu” dedi genç kız kocasının kaslı göğsünde yatarken. Ayaz kızın saçlarıyla oynarken hafifçe gülümsedi.

“Görmüyor musun? Azat âşık olmuş, hem neden yapmayayım ki? O benim kardeşim.” Genç kız aniden doğruldu.

“Ne? Gül’e mi âşık olmuş?”

Ayaz kızın ondan ayrılmasına hemen bozulmuştu, bu yüzden çevik bir hareketle kızı göğsüne geri yatırdı.

“Komik değil mi? Bizim Azat sen tut Gül denilen kıza tutul!”

“Niye, Gül’ün neyi var ki?”

Kader’in sesinden bozulduğunu hemen hissetti Ayaz Ağa.

“Lütfen sevgilim, benim yanımda onu bana karşı koruma!”

“O benim en yakın arkadaşım Ayaz! En yakını...”

Ayaz kıza karşı hemen öfkeyle bağırdı.

“Senin en yakının benim! Sadece ben, benden başkası sana yakın falan olamaz! Duydun mu beni?”

Kader tırsarak sokuldu Ayaz’ına, bu kadar sinirleneceği bilseydi eğer, o çenesini kapalı tutardı.

“Biliyorum, ama yine de bu Gül’le olan bağ...”

Kız daha cümlesini tamamlayamadan kocası yine ağzının payını ona bir güzel vermişti. “Bağmış! Bağ falan yok, eğer çok istiyorsan benimle bağ kur...”

“Öfkelenmeni anlamıyorum, yani benim kimseyle bir arkadaşlığım yahut yakınlığım...”

“Yakınlık falan yok! Seni uyarıyorum Kader benim olana dokunanı öldürürüm!”

Genç kız zorlukla yutkundu. Ayaz’ın öfkesini iyi biliyordu, ortamın soğuduğunu hissetti. Konuyu anında değiştirdi.

“İstanbul nasıl bir yer?”

Ayaz kızın sorusuyla afalladı, belli ki karısı onunla kavgaya girmek istemiyordu.

Daha sonradan kızın ilk defa İstanbul’a gideceğini hatırladı, bu bir ilkti. İlkleri her zaman severdi Ayaz hele ki Kader’in ilkiyse. Gülümseyerek kızın saçlarını öptü bir yandan da onu daha da sarmaladı.

“Hem güzel hem çirkin...”

“Nasıl?”

“Şöyle ki, orası buralar gibi toprak kokmuyor, insanları çok zayıf, hemen hasta olurlar, sonra orada aşklar da çok kısa sürelidir, sevdadan anlamazlar. Bizim törelerimiz, bizim dilimiz onlara çok yabancıdır, bilmezler, uygulamazlar.”

“Demek aşkları çok kısa he?”

Ayaz Kader’in sesindeki o öfke dolu tınıyı anında hissetmişti. Kader öfkeyle haykırmamak için kendisini tuttu.

“Evet...”

“Tabi, eminim büyük bir aşk yaşamış sonucunda bu verilere ulaşmışsındır” diyerek söylendi.

Genç kız hızla indi yataktan öfkeyle dolmuştu kalbi. Ayaz kızdaki bu ani değişimle sarsıldı şimdi ne olmuştu da kaçıyordu?

“Neden öfkelendin!” dedi yataktan inerken.

Kader onu dinlemeden hızlıca banyoya girdi, Ayaz da onun peşinden. Genç kız ağlamamak için kendisiyle mücadele-

le ediyordu, ilk defa değildi bu kıskançlık duygusu. Ayaz'ın bir başka kadına âşık olduğunu hayal etti, ona ettiği aşk dolu sözleri başkasına söylediğini ve onun delicesine sevdiğini.

Kalbi sıkışır gibi oldu. Çeşmeyi açıp yüzene doğru savurdu buz gibi suyu. Ayaz Ağa banyo kapısını hırsıyla açtı.

"Ne oluyor?" diyerek kıza bağırdı.

Kader işi bitince ona bakmamak için aynaya yöneldi.

"Adı ne?"

Ayaz kızın neden bahsettiğini hala anlamamıştı. "Kimin?" dedi sinirle.

"O kızın, seni İstanbul'dan bu kadar soğutan kızın? Adı ne dedim?"

Kader bağırmaktan kısılmış sesiyle ona baktı. Belki de yaptığı aşırı kıskançlıktı ama Ayaz'ı seviyorken onu paylaşmak fikri...

Ayaz güler yüzlü karısına baktı, zümrüt gözlerinde hiç görmediği iki şeyi gördü. Aşk ve kıskançlık...

Sanki Ayaz Kader'in içinde kendisinden bir parça görmüştü, eğer yanlış anlamadıysa Kader onu kıskanıyordu hem de olmayan bir kadından.

Ayaz Ağa gülümsedi, Kader ise bu hareketine daha da delirmişti.

"Bir de gülüyor musun? Bana açıklama yapmak zorundasın!"

Ayaz bu sefer kahkahalarla güldü. Genç adamın keyfine diyecek yoktu. Bir gün ona biri Kader seni sevecek, hatta seni kıskanacak, hatta ve hatta seni olmayan birinden kıskanacak deseydi, onla alay geçiyor diyerek mezarını kazardı. Ama şimdi...

Genç kız hala gülen adama karşı bütün öfkesiyle bağırdı.

"Ben senin karınım! Bana cevap ver, o kadın kim he? Söyle!"

Kader dolmuş gözlerle bakınca Ayaz birkaç küfür savurdu havaya, Kader'in ağlamasına asla dayanamıyordu.

Genç adam kızı tuttuğu gibi döndürdü, incecik beline doladığı eli sırtında gezintiye çıkmadan önce kızın dudaklarını dudaklarıyla örttü. Kader bu kadarına dayamayacağını çok iyi bildiği için anında kocasına teslim oldu.

Ayaz, kızı banyondan çıkarıp yatağa doğru sürükledi. Kader zorlukla ayrıldı Ayaz'dan, çünkü hala cevap bekliyordu.

"Beni kandırma, kim dedim sana ama sen hala beniml..."

Ayaz kızın konuşmasını hemen kesmiş ve öpüşmeye devam etmişti. Kızı yatağa doğru yerleştirirken ellerini kızın pantolonunda buluştu.

Nefesiyle Kader'i yakarken kulağına doğru eğildi.

"Senden başkası haram bana!"

Tekrar kızın dudaklarına yönelirken Kader tarafından durduruldu.

"Dur! Bana açıklama yapmadan olmaz, gerçekten var mı o kadın? Yani senin..."

Ayaz kızın tekrar dolan gözlerine baktı.

"Hayır, aşkım senden başka hiç bir zaman sevdiğim olmadı, sen benim ilkim ve sonumsun Kader. Bu değişmeyecek!"

Kader güvenle dolu kalbini tekrar açtı Ayaz'ına.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Azat kaçınıcı kez kurduğu planı gözden geçirirken, Gül görüş alanına girmişti bile. Ona doğrudan baktı, sanki yüreği gözleriyle görürmüş gibi gülümsedi. Kızın kısa koyu kahve saçları önüne doğru gelirken genç kızın çatık kaşları Azat'ı daha da güldürdü.

Gül'de olup da başkalarında olmayan dikenleriydi belki de. Çevresine yerleştirdiği çitler Azat'ı aşılması zor yollara sürüklüyordu.

Onu özlediğini hemen itiraf etti kalbi. Hâlbuki onu en son iki gün önce görmüşü.

Gül elindeki listeye tekrar baktı, öncelikle eve yağ alması lazımdı, sonra un ve diğer önemli erzaklar. Her ne kadar uğraşsa da bu sene okul, çalışmasını zorlaştırıyordu. Üniversiteyi kazanması ona farzdı. Genç kızın aklına ev geldi, kesin annesi uyanmış ve acıkmıştı.

Gül'ün annesi bir trafik kazası sonucunda sol bacağı-nı hissetmeyerek yaşar olmuştu. Bu kadıncağızın ev işlerini yapmasını zorlaştırıyordu. Kızın babası her ne kadar çalışsa da aldıkları maaş ve geçimleri belliydi. Bu yüzden Gül gece gündüz çalışıyordu.

Azat kızın önünde durunca genç kız sendeleyerek yere düştü. Azat kızı kaldırmak için eğilirken Gül'ün öfkeli yüzüyle burun buruna geldi.

“Yine mi sen!”

Azat gülümsemeye çabaladı ama bu işte pekiyi değildi.

“Selam yok sanırım...”

“Yok!” dedi kız hırsla ayağa kalkarken. Azat alınarak konuştu.

“Neden benden bu kadar nefret ediyorsun, ben sana ne yaptım?”

“Senden nefret falan etmiyorum, sadece hoşlanmıyorum!”

Azat kırık kalbine bir dur demeye çabaladı, kızın bir şey aradığını hemen anlamıştı. “Ne arıyorsun?”

Gül az evvel elinde olan kağıt parçasını deli gibi aramaya koyuldu. Azat yerdeki beyaz kağıdı fark edince eğilip aldı avuçlarına. Genç adamın elindeki kağıdı fark edemeyen Gül aramaya devam ediyordu.

Azat listeye göz gezdirdi, bu alışveriş listesinden başka şey değildi. Yağ, un, ekmek, pirinç gibi şeyler yer alıyordu listede, genç adam kıza baktı, onun neden bu işleri yaptığını düşündü önce, sonra da kızın çalıştığını hatırladı.

“Bu kadar mı önemli bunlar?”

“Ne?” genç kız Azat’a bakarken elindeki şeyi fark etti, hırsla elinden aldı kâğıdı.

“Neden insanların özeline giriyorsun?”

“Ben...” genç adam konuşmak için çırpırırken kızın güçlü surlarıyla karşılaştı.

“Sen benim özelime giremezsin Azat!”

Genç adam deniz mavisi gözlerini genç kızın gözlerine dikmişti bu sefer. Gül olduğu yerde sarsılmıştı, hayatında hiç bu kadar güzel bakan gözler görmemişti çünkü. Masmavi gözleri en derin denizlerin rengine bulanmıştı sanki.

Genç kız bakışlarından kaçmak için başka bir tarafa baktı.

“Lütfen git...”

Azat pek de kızı dinleyecek gibi değildi. "Gidiyoruz!" Azat'ın laftan anlamaz sesi bütün her şeyi bir kenara itmişti. Genç kız itiraz etmek için çırpındı ama çoktan Azat kızı sırtına yüklenmişti. Gül bir çığlık attı, etrafındaki insanlar onları izliyordu. Kesinlikle bu davranışlar Mardin'de uygun değildi.

"Ne yapıyorsun! İndir hemen beni aşağıya!"

Azat hiç vakit kaybetmeden kızı arabaya soktu, arabayı kilitlemek için düğmeye bastığında Gül daha da delirmişti.

"Deli adam aç kapıyı hemen!"

"Hayır!" dedi Azat arabayı çalıştırırken.

"Hayır mı? Aç yoksa avazım çıktığı kadar bağırırım!"

"Bağırarak sadece boğaz ağrısı çekmene neden olur ki, ben senin sesinden uzak kalmak istemem! Bu yüzden lütfen sus!"

Azat'ın açık uyarısına hiç aldırmadı genç kız.

"İndir dedim sana be adam, deli misin?"

"Deliyim var mı?" diyerek bağırdı Azat. Gül hiç istemese de koltuğa sinerek yaslandı.

Azat arabayı en yakın markete doğru sürdü. Kızın ne kadar zor bir hayat yaşadığından elbet haberi vardı, ona yardım edememek de canını sıkıyordu.

Arabanın durmasıyla Gül'ün konuşması bir oldu.

"Neden geldik buraya?"

Azat kıza bakmadan konuştu. "Listede eksik var mı?"

"Anlamadım..." Gül hiç bir şey anlamamıştı, bu deli neden bahsediyordu?

"Gel!" Azat arabanı hızla inip kızın kapısını açtı, Gül korkarak çıktı arabadan.

"Sana bir soru sormuştum sanırım!" Kızın uyarı dolu sesi genç adamı gülümsetti.

"Ben de sana soru sordum ama cevabını vermedin."

Genç kız mızımız çocuklar gibi omuzlarını silkeledi.

“Hayır, önce ben!”

Azat bir kahkaha atıp kızın güzel yüzene doğru eğildi. “Sen gerçekten çok zorsun Gül, ben seninle ne yapacağım?”

Gül hiç sesini çıkarmadan baktı genç adama, Mehmet’e bakar gibi değildi bu bakış daha farklıydı. Mehmet kalbini yerinden çıkartmaya yeminli gibiydi.

“Alışverişi tamamlayalım sonra konağa gideceğiz.”

Azat daha cümlesini tamamlamadan kızın cırlayan sesiyle karşılaştı, Azat’ın işi Gül’le çok zordu. Ne vardı ki Azat her zaman zoru seven taraftı.

Genç kız kocasının omzundaki bende takılı kalmıştı. Ayaz’ın çıplak omuzları onun utanmasını sağlasa da yeni fark ettiği bir ayrıntı dikkatini çekmişti. Sol omzundaki küçük ben muhteşem vücudundaki belki de tek kusurdu. Genç kız bunun bir kusur olmadığını hemen kavramıştı, Ayaz’a her şey çok yakışıyordu. Ayaz yorgunluktan en az iki saattir aralıksız uyuyordu, Kader bunu fırsat bilip onu uyurken incelemeye yeltenmişti.

Bir kere Ayaz’ın uykusundaki o masum hali kızın yüzünde daimi bir tebessüme neden oluyordu. Daha sonra sert kaşları zaman zaman kalkıyordu havaya, işte o zaman genç kız bütün nefesini tutuyor ve onun çatık kaşlarının sebebini merak ediyordu. Acaba rüyasında ne görüyordu da bu kadar değişkendi yüzü? Ayaz’ına hayatta soramazdı bu soruyu, hoş daha düne kadar onunla böylesine mahrem şeyleri yaşayacağına da inanmıyordu da.

Ayaz Ağa sırtındaki sıcak dokunuşla gözlerini açtı. Kader’inin sıcaklığını hissederek gülümsedi. Hayatındaki en gü-

zel günlerini yaşıyordu bu günlerde. Kader'i onunlaydı, hayatında her şey yolundaydı.

"Suçlusun" dedi genç adam gülümseyerek. Genç kız önce irkildi daha sonra sevgilisine baktı.

"Neden, ne yapmışım ki ben?"

Azat bir kahkaha atmamak için dudaklarını beyaz yastık çarşafına geçirdi.

"Kocanı uykusundan uyandırıp onun başka şeylere yönlendiriyorsun..."

Genç kız gülmemek için tuttuğu dudaklarından bir andan dökülen küçük kahkahaya engel olamadı. Ayaz'ın daha çok gülümsemesine neden olmuştu. Onu hep seveceğini fısıldayan yüreğine ruhunun da şahit olduğunu hissetti. Bu aşktan asla usanmayacaktı, asla...

"Gel buraya sevgilim." Genç adam kızı kollarına alırken kızın kesik kesik nefesi bedenini doldurdu.

"Mutlusun değil mi?" genç adamın sorusu karşısında önce bir şey demedi Kader. Ayaz kızın cevabını heyecanla beklerken, bu sessizlik rahatsız etti benliğini.

"Değilim, ben mutluktan daha fazlasını yaşıyorum seninle."

Ayaz rahat bir nefes alarak kızın ince beline yerleştirdi ellerini.

"Bana hiç öfkeli değilsin değil mi?" Ayaz Ağa bu sorunun cevabını da diğeri gibi merakla bekliyordu, çünkü genç kızın birçok yönden hayatını olumlu ya da olumsuz etkilemişti. Kader şaşırarak baktı Ayaz'a.

"Sana neden öfkeli olayım ki?"

"Belki okul yüzünden bana hala kızgınsındır..."

Genç kız okulu duyunca hafif bir inlemeyle geri yattı Ayaz'ın göğsüne. Okumayı ne kadar çok istemişti hâlbuki. Ama şimdi?

"Cevap vermedin..." Ayaz kızı açıktan tehdit ederek ko-

nuşuyordu artık. Haklı olduğunu biliyordu, ama yine de okul mevzusunda tam kararını vermemişti.

“Okul. Bilmem, kızgın falan değilim ben...”

Kader’in sesindeki o umursamaz tavrın aslında gerçek olmadığını adı gibi biliyordu Ayaz.

“Yarın üniversite sınav başvurularının son günüymüş...”

Ayaz heyecanla kızın yüz ifadesine baktı. Kader sevinçle baktı sevgilisine, belki Ayaz izin verirdi.

“Ayaz. Ben, çok çalıştım. Ne olur?”

Kızın yalvaran gözlerine gülerek baktı genç adam, kızın her istediğini kabul etmekten her ne kadar hoşlanmasa da onu daha fazla üzemezdi.

“Sen yeter ki iste sevgilim...”

Kader sevinçle sıçradı yataktan, Ayaz’ın gerçekten ne demek istediğini anlamıştı ama emin olması gerekiyordu.

“Gerçekten mi?”

Ayaz kafasını olumlu şekilde sallayınca Kader sevinçle atıldı sevgilisinin kollarına.

“Teşekkür ederim, çok çok teşekkür ederim...”

Kızın ağladığını hisseden Ayaz ondan uzaklaşıp yüzündeki yaşları özenle sildi.

“Ağlamaya devam edersen vazgeçerim!” yalandan bir kaş çattı genç adam. Kader gülümseyerek tekrar atladı onun güvenli kollarına.

Belki de Ayaz’ı çok iyi tanımıyordu, Ayaz onun düşündüğü gibi bir insan değildi. Kader kocasını yeni yeni fark ederince utanmıştı, Ayaz onun her şeyini en ince ayrıntısına kadar biliyordu lakin o...

Genç adam elindeki kalın romanı raflardan birine yerleştirirken gözleri üst raftaki kan kırmızısı kitaba takılı kaldı. Ayaz merakına yenilip kitaba uzanırken bu kitabı ilk defa gördüğünü düşünüyordu. Genç adam kitabı elleriyle okşarken sol eli altın sarısı yazıda durmuştu. “Melek”

Kitabın konusunu merak etmesi bir yana ismi de onu cezp etmişti. Yumuşak koltuğa otururken kitabın baş sayfasındaki yazıyla donup kaldı.

“Cehennemdeki bütün ateş buz tutuna kadar seninleyim melek, daima sonsuza kadar...”

Ayaz Ağa’nın öfkeyle sığıttığı dişlerinden bir ses yükseldi. Öfkesine hâkim olmaya çabalarlarken kitabın Kader’e ait olduğunu biliyordu, lakin görünen o ki bu bir hediye idi! Hangi eceline susamıştı bu yazı yazan ve sevgilisine bu kitabı veren

Genç kız aynanın karşısında saçlarını tararken gürültüyle açılan kapıyla yüreği ağzına gelmişti. Ona öfkeyle bakan sevgilisini fark eden Kader neden böylesine öfkeli olduğunu anlamaya çabaladı. Kocasının elindeki kitabını fark edince yutkundu, o lanet kitabın ne işi vardı ki elinde?

Genç kız durumu en iyi şekilde kurtarmak için hiç bir şey yokmuş gibi davrandı.

“Ayaz, işim var demiştin...”

“Bu ne?” diyerek haykırdı genç adam karısına doğru, kıskançlık tekrar baş gösteriyordu işte damarlarında!

Kader yutkunarak nefes aldı, eğer Ayaz ondaki bu değişimi fark ederse bittiğinin de farkındaydı. “Neden bahsediyorsun?”

Kızın sesindeki o tuhaf ton genç adamın kaşlarını çatmasına sebep olmuştu. Bir kere o sevgilisini herkesten iyi tanırdı. Kader ondan yine bir şeyler saklıyordu! “Söylemeyecek misin?”

“Ben... Anlamadım yani...”

“Bu kitap kimin?” diyerek bağırdı genç adam.

“Ben-im...” Kızın sesi titrek çıkmıştı.

“Öyleyse bu yazı kimin?” diyerek kıza doğru gösterdi.

“Ben yazdım” dedi kız yalanına ikna etmeye çalışırken.

“Bana yalan söylemeyi bırak artık! Senin yazını her şeyden iyi biliyorum!”

“Bana cevap ver yoksa!”

Ayaz’ın öfkeden şişen göğsü genç kızın gözlerini doldurmuştu, onunla kavga etmek istemiyordu lakin Ayaz’ın kıskanç olduğunu da iyi bildiği için yalandan başka seçeneği de yoktu.

“Yoksa?” dedi geç kız yutkunarak.

“Yoksa sonuçlarına katlanırsın!” Ayaz’ın sesi bütün odada yankılandı, Kader ona gerçeği söylemedi, söyleyemedi.

Ayaz büyük bir gürültüyle çıktı odadan, öfkesi aslında doğrudan Kader’eydi lakin ona bütün öfkesini kusarsa sonunda neler olacağını elbette ki iyi biliyordu. Genç adam öfkeli bir kaç küfür daha ederken elindeki kitaba tekrar baktı. Kim? Kim yazdı? Kimdi o?

Kader elindeki iğneyi kumaşa tekrar batırırken Ayaz’ını merak ediyordu. Hava kararacaktı ama Ayaz hala eve gelmemişti. Genç kız sıkıntıyla ofladı, Ayaz’la konuşmak için hiç bir yere gitmemişti. Konakta sadece çalışanlar vardı. Diğerleri yarın gidecek olan Dila için çarşı pazar alışverişi yapıyorlardı. Zeynep ve Dicle’nin ısrarlarına sonuna kadar dayanıp onlarla gitmemişti.

Genç kız ağlamaktan şişmiş olan gözlerinin verdiği acıyla pencereden avluya baktı. Tam o sırada konağın kapısının

büyük bir gürültüyle açıldığını duydu kulakları. Kader korkarak kalktı oturduğu yerden. Daha sonra duyduğu sesle korkuyla titredi.

“KADER!”

Hakan elindeki şişeyi bir kenara fırlattı. Şuan aklını kaybetmişti işte. ‘Nasıl?’ diyerek sordu kendine, ‘Nasıl bırakır beni, nasıl evlenir o piçle!’

Genç adam Kader’den tam bir aydır haber alamıyordu, bunun bir önemi yoktu aslında. Eğer meleği Mardin’de yoksa o piç herif meleğine dokunamazdı. Bu ne kadar canını yaksa da kabullenen yüreği duyduğu bir haberle tekrar yerinden oynamıştı. Melek evlenmiş miydi yani? Onun meleği!

Hakan sarsak adımlarla arabanın kapısını açtı, yüreğinin onu götürdüğü yere sürdü. Meleğine.

Halil karşısındaki adama doğru bir bakış fırlattı. “Kardeşim sen laftan anlamaz mısın? Ağamın lafı olmadan bu konağa adımını bile atamazsın!”

Hakan zorluk çıkarmak istemiyordu lakin karşısındaki adam pek de onun dilinden anlamıyordu. “Ya kapıyı bana açarsın ya da!”

“Allah Allah, çattık ya!”

Hakan alayla gülümseyip yere baktı, kafasını kaldırdığında aniden adamın yüzüne doğru bir yumruk savurdu. Yaptığı sporların faydasıydı bu çeviklik, Halil baygın şekilde yere doğru düşünce Hakan büyük kapının menteşelerini yerinden çıkarmaya yemin etmiş gibi açmıştı kapıyı.

“KADER!”

Hakan boş avluyu hızlıca süzdü, demek ki kimse yoktu. Ama emindi ki Kader buradaydı. Tam burada.

Genç kız hızla koştu kapıya doğru, eğer yanlış duymadıysa ya da rüya görmüyorsa belaların en büyüğü onu bekliyordu!

Hızla soluyarak indi merdivenlerden. Hakan öylece du-

ruyordu avlunun başında bomboş gözleri dolu dolu ve kıpkırmızıydı. Sanki her an ağlayacakmış gibi sanki yok olacakmış gibi.

Kader huzursuzca inledi, onunla nasıl konuşacaktı? Ya Ayaz gelirse, ya onları görürse? Kader merdivenlerden zorlukla inerken Hakan'ın içki içtiğini hemen anlamıştı. Keskin koku burnundaki duyuları kapatmaya yetmişti doğrusu.

Hakan zorlukla duruyordu ayakta aslında her an yıkılabilir yahut rüzgârla birlikte savrulabilirdi havada.

Genç adam ses tonu en iyi seviyeye getirmek için uğraştı.

“Burada ne işin var?”

Meleğin sesi öfkeliydi, Hakan alayla gülümsedi. Asıl öfkeli kendisi olmalıydı ama Kader öfkelenmesine bile izin vermiyordu demek. “Ne o rahatsız mı oldun?”

İşte o zaman anladı Kader, Hakan'ın her şeyden haberi olduğunu. Genç kız ona yardım etmek istemiş gibi yaklaştı. Defalarca konuşmalarına karşın Hakan hala aynıydı. “Hakan...”

“DUR!” Hakan kızı eliyle durdurdu, gülümseyerek kıza baktı. Hala aynıydı işte kalbi hala meleği için atıyordu. “Evlendin değil mi o adamla?” Hayır demesi için nelerini vermezdi, bu ufak kelime için nelerini feda ederdi...

Hakan kıza doğru baktı, başını eğdiğini görünce gerçek bir kırbaç gibi vurdu yüzüne. “Ulan ne istedin benden he? Ne yaptım da bu kadar nefret ettin benden, seni sevmekten başka he... O piç heriften daha çok sevdim lan ben, seni herkesten çok sevdim! Hak etmediğim değerle yıllardır yaşadım ama bu... Ama bu çok fazla!”

Genç kız dolu gözleriyle adama doğru baktı, Hakan'ın ağladığını fark edince gözyaşları istemeden düştü toprağa doğru. Erkekler ağlamazdı ama Hakan belki ilk defa birin karşısında ağlıyordu. Kurduğu cümleler aslında yüreğinden düşüyordu.

“Sevdim ben seni, evlendin yani öyle mi? Bıraktın beni!”

“Hak-an...” Kader tekrar uzanmak için yürüdü Hakan’a doğru lakin genç adam onu durdurdu. Kader sadece ona yardım etmek istiyordu.

“Bir kerede neden demedim! Ama şimdi, şimdi haksızlığa uğradım ben melek! Beni sevmeyerek en büyük haksızlığı yaptığını sanırdım ama şimdi. Bu daha ağır, daha zor!”

“Özür dilerim...” dedi Kader en içten sesiyle.

“Dileme, bu senin hatan değil. Benim hatam, bir şeytanın bir meleği sevmesi yasaktır! Ama ben bu kurala uymadım melek, sevdim seni.”

“Sen de sevseydin eğer beni...”

“Ben de istemezdim, ama onu seviyorum.” Kader durgun sesiyle mırıldandı.

“Sev, çok sev ama onu değil! Beni sevmeliydin.”

“Hakan, belki seni sevemedim ama sen bana en yakın arkadaşım kadar yakındın. Seni tanıdığıma hiç pişman değilim” Genç kız gülümsemeye çabaladı.

“Ama ben pişmanım... Seni gördüğüm gün ardından gitmemeliydim. Sen o kaldırımda kalmalıydın benim içim! Ama ben gittim, beni savurmana izin verdim melek, sonunda ise...”

Kader tekrar Hakan’a baktı, darmadağın hali her şeyi gözler önüne seriyordu zaten.

“Sonunda öldüm. Beni sen öldürdün...”

Hakan kızın güzel yüzüne bakarken her zaman onu böyle hatırlayacağını düşünüyordu. Kahverengi saçları, biçimli pembe dudakları ve zümrüt yeşili gözleri. Elbette ki o masumluğunu her zaman ortaya koyan kırmızı yanakları...

“O gün geldiğinde.” Kader tekrar Hakan’a baktı. Genç adam güç almak ister gibi yumruklarını sıktı. “Onu sevmediğini söylemiştin!”

“Öyle bir şey demedim Hakan!” Kader oldukça keskin bir şekilde ona karşı koydu. Hakan tekrar alayla güldü. “Öyle mi? Peki neden bana arabada öyle baktın? İstemiyormuş gibi!”

Kader sabırla gözlerini yumdu, Hakan’ın ne kadar zor bir insan olduğunu elbette ki çok iyi biliyordu.

Bu anı bozan ise öfkeli bir sestti. “KADER!”

Ayaz şimşek gibi çatan gözleriyle kızın karşısındaki adama doğru süratle yürüdü. Yaklaşık on dakikadır onları izliyordu, her şeyden haberi vardı artık! Kader ona yalan söylemişti, hem de gözlerinin içine baka baka! Genç adam öfkeyle sarsılırken, istem dışı bağırmişti.

Kader karşında öfkeden kuduran Ayaz’a bakarken dili de lal olmuştu.

“Ay-az...” Genç kız korkuyla sarsılırken Ayaz’a yalvarır gibi baktı.

“Beni dinle önce.” Kızın sesindeki yalvarış genç adamı deli ediyordu. Onunla alay mı ediyordu? “Konuşma!” diyerek bağırды Ayaz Ağa.

Genç kız sarsılarak birkaç adım attı geriye doğru gitti. Ayaz hiç düşünmeden Hakan denilen adama doğru sağlam bir yumruk attı. Hakan’ın yüzü sağ tarafa doğru savrulurken Kader korkuyla bir çığlık attı. Hakan patlayan ve kanayan kaşına rağmen alayla güldü.

“Demek o sensin he?” Ayaz Hakan’ın alayla konuşan ağzını dağıtmak için tekrar yumruğunu savurdu. Bu seferki diğerinden daha ağır bir darbeydi.

Hakan yere doğru savrulunca zorlukla kalktı ayağa. “Yapabildiğin sadece bu kadar mı?” Alayla bakan gözleriyle Ayaz’ı süzdü. Adamın öfkesi elle tutulur cinstendi.

Ayaz hırsla adamın yakalarından tutup bağırды. “Yetmedi mi?”

Hakan sanki hiç bir şey yokmuş gibi devam etti. "Biliyor musun, onu hak etmiyorsun..."

Hakan daha lafını tamamlamadan Ayaz kafasıyla ona doğru bir hamle yaptı. Öfkeyle küfreden Ayaz yere doğru savrulan adama doğru baktı. Sesindeki öfke yüzüne dahi yansımıştı.

"Eğer karımın yanına bir daha yaklaşırsan ona "Melek" dersen seni öldürürüm, cesedini de Mardin'in orta yerine as-tırırım! Duydun mu beni!"

Hakan başındaki uzun boylu adama bakarken gözleri sevdiği kadında takılı kalmıştı. Kader donuk bir ifadeyle on-ları izliyordu.

"Karın öyle mi? Hiç sordun mu karına beni he? Sormadın değil mi? Tek sen mi varsın lan Kader'i seven?"

Hakan yerden kalkmıştı, canına susamış gibi Ayaz'a dik-leniyordu şimdi de.

Ayaz Ağa öfkeyle tekrar sarsıldı, bu adam elinde kala-caktı...

"Çık git! Yoksa..."

"Yoksa!"

"Kırılmadık kemiğin kalmaz! Anladın mı beni!"

Kader birbirleriyle deli gibi kavga eden adamlara baktı, Ayaz'ı durduramazdı lakin Hakan'ı durdurabilirdi. Genç kız Ayaz'ın bir yumruğunu tam da bu anda durdurdu.

"Lütfen!"

Kader'in ince tiz sesiyle ikisi de durmuştu, genç kız yal-varır gibi bakıyordu Hakan'a.

"Git Hakan, Allah aşkına git..."

"Onunla konuşma!" diyerek bağırdı Ayaz.

Hakan kıza tekrar baktığında ağladığını görmüştü. Ta-mam, anlamında başını salladı. Hakan konağın kapısında-yken Kader'e son defa baktı.

“Beni belki sevemedin ama ben seni çok sevdim, bu da bana yeter melek...”

Ayaz Ağa geçmeyen öfkesine lanetler okurken kanayan dudağının acını umursamadı. Hakan denilen piçi bir güzel benzetmişti, yalnız hıncı hala geçmemişti.

Kader kocasını nasıl sakinleştireceğinden emin değildi. Kader divanda otururken Ayaz öfkeyle ellerini saçlarına geçirdi ve kıza tekrar baktı.

“Yalan söyledin! Gözlerimin içine baka baka hem de!”

Karısının ne kadar korktuğunu görebiliyordu fakat bu onu sakinleştirmiyordu.

“Ben...”

“Sakin!” diyerek haykırdı genç adam, işaret parmağını kıızı tehdit eder gibi salladı. “Sakin konuşma! Senin konuşmaya hakkın yok!”

Ayaz odanın içerisinde bir o yana bir bu yana deliller gibi dolanırken bir yandan da derin nefesler alıyordu. Aklına tekrar o adam gelince yeniden kıza dönüp çemkirdi.

“Nasıl? Nasıl bana yalan söylersin? O adamın arabasında ne işin vardı Kader? O adamın burada, senin yanında ne işi vardı? Cevap ver!”

Kader bütün dikkatini toparlayıp Ayaz’a doğru yürüdü. “Tam-am anlatacağım ama önce sakinleş”

“Sakin falan olamam! Bu sabah bir kitap buluyorum ve o lanet kitabın kimden olduğunu daha yeni öğreniyorum hani sen yazmıştın o yazıyı? Gel görelim ki yalanların bununla da sınırlı falan değil!”

Ayaz adeta bir aslan gibi kükrerken kızın gözleri dolmuştu.

“Hep neden dedim neden sevmiyor, neden okul diyerek

diretiyor? Şimdi gerçekten anlıyorum!" dedi genç adam büyük bir hayal kırıklığıyla beraber.

Kader aniden sıçramıştı. Ne yani Ayaz'ı onu sevmediğini mi söylüyordu? "Hayır" diyerek inledi genç kız. Ayaz'ın yelik düşmüş omuzlarına dokundu Kader. "Hayır, ben hiç bir zaman onu sevmedim!" diyerek diretti.

Ayaz kıza inanmakta önce direndi lakin ona inanmazsa öleceğinden de haberdardı. Bu canını yakıyordu. Doğrudan kızın yeşil gözlerine baktı... "Bana doğruyu söylersen sana inanırım" Genç kızın sevinçle parlayan gözleri aniden söndü. "O piçin dedikleri doğru mu? Bana yalan söyledin değil mi? Aslında Fatma öğretmenle değil o piçle buluştun! Onun arasına bindin! He doğruyu söyle..."

Kader gözleriyle onu delik deşik eden sevgilisine baktı. Kocasının haklı olduğunu biliyordu, belki de bu yüzden bu kadar utanıyordu onun karşısında...

"Bana cevap ver dedim!" Ayaz'ın tahammül sınırları artık daralmıştı.

Kader gözlerinden düşen yaşlara engel olamıyordu. "Lütfen... Bunu benden isteme..."

Ayaz cevabını almıştı işte, genç adam kıza doğru birkaç adım gerilerek konuştu. "Ben cevabımı aldım!"

Ayaz hırsla çıkarken odadan, ardında üzüntüden kendisini bitiren Kader kalmıştı. Genç kız ağlayarak yere düştü, Ayaz'ın onu affetmeyeceğini hissediyordu. Hisselerinde de çok az yanılırdı...

Azat oturduğu yerden açılan kapıyla ayağa fırladı.

"Bana hemen cevap ver Azat! Hakan denilen piçi tanıyor musun?"

Azat dudaklarını hafiften ısırmuştu, yandığının farkındaydı. Abisinden büyük bir dayak yiyecekti anlaşılan. Genç adam durumu kurtarma çabalarına girdi.

“Hakan mı? O da kim?”

Ayaz Ağa alayla baktı kardeşine, Azat’ı iyi tanırdı. Soğuk soğuk terlediğinin de farkındaydı. Bu demekti ki Azat yalan söylüyordu.

Ayaz önce hiç bir şey yokmuş gibi başını eğdi daha sonra öfkeyle Azat’ı yerinden oynattı.

“Benim öğrenemeyeceğimi mi düşündün? He, söyle bana sence de ben aptal mıyım lan?”

Azat yenilerek konuştu bu sefer. “Demek tanıştınız.”

“Evet, baya gürültülü oldu aslında!”

Azat Ayaz’ın sesinde ki o tınıyı hemen anlamıştı, sıra sen de demekti bu. “Dudağını o mu yaptı?” Azat konuyu uzatarak zaman kazanmaya çabalıyordu aslında.

Ayaz Ağa tehlikeli bir şekilde gülümsedi. “Sen bir de onun yüzünü gör! Hoş geriye bir şey kaldıysa!”

“Kader nasıl peki?”

“Şu anda en son düşüneceğim konu bu! Şimdi bana hemen şu adamla yaptığın hoş tanışmayı ve neden benim bundan haberimin olmadığını açıkla!”

Azat tekrar oturdu sandalyeye. Derin bir nefes alıp abisine baktı, inşallah yüzüme bir yumruk falan çakmaz diyerek de söylenmeden edemedi. Çünkü sevgilisinin karşısına dağılmış bir yüzle çıkmayı asla istemezdi!

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bu hayatta yaptığımız her şeyin bir bedeli vardı, iyi veya kötü. Kader bedelini çok zor ödüyordu. Ayaz onunla hem konuşmuyor hem de onda kaçıyordu. En kötüsü hangisiydi peki? Kaçması mı yoksa konuşmaması mı?

Genç kız gözyaşlarıyla boğulmak istermiş gibi ağlamaya devam etti. Bu gece de anlaşılan diğer gece gibi Ayaz gelmeyecekti. Onu özlediğini hissediyordu Kader, lakin gidip de konuşamıyordu. Çünkü genç adam konuşmamak için Kader'e her türlü işkenceyi yapıyordu. Yastığının bir tarafı yaşlı yatarken, Ayaz'a gerçeği anlatmadığı için kendisine kızıyordu. Ne olurdu söyleseydi sanki! Söyleseydi en fazla Ayaz Hakan'ı döver ve bu konu hemen kapanırdı. Ama o ne yapmıştı, yalan söylemişti. En kötüsü ise Hakan'ın arabasına binmişti, hem de Ayaz'ın katil olabilme ihtimali çok yüksekken.

Onu düşündü, şimdi onun gelmesi için nelerini vermezdi... Ama Ayaz gelmezdi, bir kere küstürmüştü ona!

Huzursuzca kalktı ayağa. Eğer doğru tahmin ediyorsa Ayaz şu anda çalışma odalarında uyuyordu. Belki uyumuştur diyerek sevindi genç kız. Eğer uyumuşsa onu saatlerce izleyebilirdi. Eğer ki şansı varsa onu uyurken izler ve özlemi biraz olsun azalırdı.

Kader parmaklarının ucunda ses çıkarmadan yürüdü. Kapıya yaklaşınca pencereden içeriye doğru uzandı. Ayaz'ın

büyük masada oturmuş dağınık haliyle karşılaştı. Belli ki o da uyamıyordu. Onun gibi.

Kader tam ağlayacakken bununla savaştı ve kapıyı yavaşça kendisine doğru çevirip karanlık odaya daldı.

Ayaz karşısında saç baş dağınık sevgilisine baktı, uyumadığını zaten biliyordu fakat buraya kadar gelecek cesareti olduğundan haberdar değildi. Genç adam ilgisizce kalktı koltuktan, üçlü koltuğa uzanacakken kızın ince sesi canını yakan yavaşlıkta kulaklarını doldurdu.

“Affet... Beni...”

Ayaz hiçbir şey yokmuş gibi koltuğa uzanırken Kader’in o yıkılmış hali gözlerinden bir an olsun gitmedi. Kim bilir ne kadar ağlamıştı da böylesine şişti güzel gözleri? Hele dudakları ağlamaktan kıpkırmızıydı. Genç adam karısına sarılma isteğiyle yanarken bu fikri aklından hemen sildi.

Kader onu hiç dinlemeyen sevgilisine baktı. Yenilmişti işte, genç kız aniden yalvarır gibi yere diz çöktü.

“Bir dinlesen beni...” sesinde ki o acizlik Ayaz’ın öfkelenmesine neden oldu. Genç adam aniden arkasına dönüp genç kızın yere düşmüş bedeniyle karşılaştı. Ne yani Kader onun önünde sırf onu dinlemesi için diz mi çökmüştü?

Ayaz Ağa aniden kalktı uzandığı yerden. Bir dev gibi kızın başına dikildi sesi hiç olmadığı kadar katı ve keskindi. Bıçak gibi.

“Kalk ayağa!”

Kader nefesini tutmuş bir şekilde yere bakıyordu, onunla savaşmayacaktı, Ayaz’a sadece yalvaracaktı. Gerekirse ona bağırırsın, bunu yapmayacaktı.

Ayaz Ağa sinirle hiç ses çıkarmayan kıza doğru baktı, kızın omuzlarından tutup ani bir hareketle onu yerden kaldırdı. Onu sarsarak konuştu.

“Affetmem için mi diz çöküyorsun? Yoksa sadece vicdanını rahatlatmak için mi?”

“Ben...” genç kız korkarak kocasına baktı.

“Senin yere diz çökmen hiçbir şeyi değiştirmeyecek Kader! Bu benim öfkemi daha da arttırır sadece!”

Ayaz tek nefeste konuşmuştu. Kader’i bu gece hiç olmadığı kadar çok korkutmuştu ama kızın suçu da ortadaydı. Onu her affetmeye kalktığında o piçin alaylı gülüşü geliyordu aklına. Onunla pizza yiyecek kadar, hatta ondan hediye kabul edecek kadar samimiydi! Peki ya o...

Ayaz kimdi o zaman? Kader’le konuşmak için üniversiteden kaçır ve onu almak için lisesine giderdi. Sonuç? Her defasında yüzü asık bir kız. Hiçbir zaman onunla o piç kadar yakın olmamıştı işte! Aslında Ayaz’ın ki bencillikti.

“O piçle ne kadar yakındınız he söyle?” Bu ani soru kızı şaşırtmıştı.

“Ne?” Kader ses tonuyla uğraşırken Ayaz kızın kolunu tuttu.

“Ne kadar yakındınız dedim işte?”

Kader karşısında ona öfkeyle bakan adamın sevdiği Ayaz olmadığını hemen anlamıştı. Ayaz öyle konuşmazdı onunla.

“Bırak kolumu” diyerek isyan etti. Lakin adam cevabını hala alamadığı için daha da öfkelenmişti.

“Sana hiç dokundu mu?”

“Ne? Sen ne diyorsun? Ben her şeyimi sana sundum! Sadece sana soyundum ben, bütün çıplaklığım ile birlikte!”

Ayaz Ağa utanarak başını eğdi. Öfkesinden lanet çenesini tutamamış ve Kader’ini üzmişti.

“Öyle demek istemedim.”

“Ne demek istemiştin o halde! Benim ellerime ilk dokunan erkek sensin, ilk teslim olduğum da. Neden bu kadar acı çektiriyorsun bize?”

Kızın dolu gözlerinden birkaç damla gözyaşı aktı.

“Odana git ve uyu...” diyerek mırıldandı.

“Orası sadece benim odam değil! Bizim odamız.”

“Dediğimi yap, düşünmeye ihtiyacım var!”

“Benimle gel” diyerek mırıldandı.

Ama genç adamın tavrı bu konuda kesindi. Çünkü onunla aynı odada en fazla iki dakika kalabilir ve sonuncunda ise kızı çoktan yatağa atardı.

Ellerini soluk tenine doğru yöneltti. Bu son günlerde yüzü eski rengini kaybetmişti, hele ki iştahı... Aynanın önündeki saç kurutma aletini açtı, ıslak saçlarını kuruturken kapı sesini duyar gibi oldu. Heyecanla banyodan çıktı.

Ayaz kızın banyoda olduğunu fark ederek hemen kıyafetlerini almak için odaya girmişti. Son günlerde Kader'den kaçmak fazla zordu.

“Gelmişsin...” diyerek sevinç nidaları attı kız. Üzerindeki beyaz bornoz Ayaz'a zor bir gece daha yaşatacağının bir sinyaliydi. Ayaz Ağa kızı süzdü, hala saçlarından yere damlalar akıyordu.

“Bu gece gitmeyeceksin değil mi?” diyerek umutla gülmüsedti.

“Eve-t” Ayaz ne dediğinin farkında bile değildi.

“Ah! Sonunda...” diyerek Rabbine şükretti kız.

Ayaz kızın hala değişmeyen yüzüne baktı. Karşısında böyle durarak onu delirtiyordu. Ayaz zorlukla kafasını başka yöne çevirip kızı azarladı.

“Üzerini değiştir! Üşütmeni istemem.”

İşte Kader için minik bir sevinç daha. Kız gülümseyerek dolaptan kıyafetlerini alıp tekrar banyoya girdi. Genç adam kızın odadan çıktığını görünce derin bir nefes alıp açlıkla kavruan arzularına söylendi. Ondan ayrı kalmak bir yana ona

dokunamamak bir yana. Lakin genç adam yenilmeyecekti, ona hala öfkeliydi en azından Hakan'ın her konusu geçtiğinde adamın ona karşı duygularından bahsedebilirdi. Ayaz bu düşünceyle alayla gülümsedi. Kader'in hayatta böyle bir işe kalkışmayacağını elbette ki iyi biliyordu.

Kader ince geceliğiyle soğuk yorganın içine girince ürperdi, oysaki şimdi Ayaz vardı yanında, lakin uzaktı ona, hem de çok uzak. Şimdilerde, çok zorlu bir yoldan geçiyorlardı. Ayaz kızın bu zorlu yolda neler yapacağını merak ediyordu. Eğer Kader savaştıysa ise Ayaz bütün ümidini yitirecekti. Kader yatağın diğer köşesinde ona sırtına dönmüş olan sevgilisine doğru elini uzattı, ama dokunamadı. Bunun için midir bilinmez ağlama isteğiyle doldu gözleri. Ayaz sırtında hissediyordu sanki o sıcak elleri.

"Bana sırtını dönme." Sesini çıkarmadı genç adam. "Küçükken köye giderdik. Hatırladın mı?" Ayaz merakla kızın ne diyeceğini bekledi. "Bir keresinde Azat'la kiraz ağacını çıkmıştık. Yazdı sanırım, çok sıcaktı çünkü... İşte o gün Azat ağaçtan çok kolay inmişti ama ben korkudan inememiştim." Genç kız o günü hatırlayarak gülümsedi, Azat'ın Ayaz onu bu halde görmemesin diye verdiği uğraşları özellikle.

Kader sonunda korkarak ağlamaya başlayınca Ayaz imdadına yetişmişti, genç adamın o gün çektiği acıyı bir tek o ve Allah bilirdi. Hele kızın "Ayaz, kurtar beni" diye çığlığını da asla unutamıyordu...

"Çok kızmıştın bana ama bana bağırmadın, Azat'a bağırmıştın sadece. Sanki ben oymuşum gibi onu azarlamış ve dövmüştün. Şimdi de öyle olamaz mısın? Yaptığım bu hatayı göz ardı edemez misin? Şey..." diyerek dudaklarını ısırarak genç kız. "Ben özledim seni."

Genç adam hayır cevabını susarak zaten vermişti. Ama o pes etmeyecekti! Eskisi gibi sevgilisini tekrar bulacak ve ona olan güvenini geri kazanacaktı.

“Benim kadar değil...” diyerek mırıldandı genç adam.

“Oğul bu ettiğin günahtır!”

Ayaz Ağa sıkıntıyla ofladı. Zümrüt kadın oğluna bir dur demek için karşısına almıştı. Bir kere Azat’ın yüzünü darma-
dağın hale getirmişliği yetmezmiş gibi şimdi de karısına ezi-
yetler ediyordu.

“Daha yeni evlendiniz, kavga falan olur mu hiç!”

“Oluyormuş işte!” diyerek lafını esirgemedi genç adam.

“Bak hele Ayaz Ağa...”

“Asıl sen bana bak ana!” Genç adam öfkeyle yerinden kalktı. “Sana saygıda asla kusur işlemedim yalnız, bu konu senin bildiklerinden çok ayrı! Kader benim namusum ve bana yalan söyleyemez, bir adam yüzünden hem de! O Azat var ya! Canından çok sevdiğin oğlun, arkamdan etmediğini bırakmamış!”

Zümrüt kadın bir kedi misali sindi koltuğa. Oğlunun ne kadar öfkeli olduğunu bir kez daha anlamıştı.

“Şimdi ben hiç bir şey yokmuş gibi devam mı edeyim hayatıma? Sence bu bana uyar mı?”

“En azından...” diyecek oldu kadın.

“En azından falan yok ana! Benim meselem bu, karışma lütfen!”

“Peki, o halde, sen hep burnunun dikine gider oldun, bakalım bizi neler bekliyor daha?”

Ayaz konudan sapmaları için yeniden konuşmaya başladı.

“Öğleden sonra yola çıkacağız, haberin olsun...”

“Ah oğlum ah! Sen benim kalpten gitmeme sebep olacaksın...”

“Sana hiç bir şey olmaz ana sen meraklanma...”

Genç kız üzerindeki beyaz elbiseyi özenerek seçmişti, bugün İstanbul’a gideceklerdi. Belki de hava değişikliği Ayaz’ın ona olan öfkesini yok ederdi. Bunları düşünme diyerek mırıldandı. Kaç gündür uykular haram olmuştu ona. Rahat değildi işte, en önemlisi ise Ayaz’ın yokluğuydu galiba...

Dolaba yöneldi, önce iki kocaman bavulu yerinden çıkardı. İçine alabildiğince eşyasını sığdırdı. Sıra Ayaz’ın kıyafetlerine gelmişti, heyecanı iki kat daha arttı. Titreyen elleri bir beyaz gömlekte buluştu. Korkarak onu kokladı. Nanemsi kokusu ciğerlerini dahi yakacak kuvvetteydi. Ferah ve güzel diyerek mırıldandı Kader. Onun kokusunu dahi özlediğini fark etti. Hakan’a kızgın olmalıydı ama onun da bir suçu yoktu, o yalan söylemişti!

“Hazır mısın?” diyerek girdi odaya Ayaz. Kader’in üzerinde aynı bir melekmiş gibi duran elbise onu deli ediyordu. Şimdi değil diyerek arzularını susturdu. Önce sevgilisinin onu tekrardan nasıl kazanacağını izlemesi lazımdı. Daha sonra diyerek mırıldandı.

“Evet, çıkalım mı?”

“Tamam, ben bavulları arabaya koydurayım, sen de anamlardan helallik al.”

Genç kız son defa bakarmış gibi arabanın aynasından konağa baktı. Burada büyümüşü ve yine bu konakta âşık olmuştu. Sevdigi adama bakmamak için çırpındı, kesin onu terslerdi.

“Neden İstanbul’a gidiyoruz, yani gitmek zorunda mıyız?”

Ayaz arabayı tozlu arazide hızlı bir şekilde sürerken bu sorunun cevabını hemen verdi.

“Zorundaydık, babamların yaptıklarını hala unutmuş değilim. Seninkini de...”

Bu saatten sonra konuşmazdı. Bu kadar yüzüne vurmasına alınsa da onu tanıyordu, bir kere onu incitmişti ve bu durumu nasıl düzelterceğini kaç gündür aralıksız düşünüyordu.

“Sustun...” dedi genç adam kıza doğru bakarken.

Kader hiç bir şey yokmuş gibi devam etti konuşmasına. “İstanbul da nerede kalacağız peki?”

“Karşıda, Avrupa kıtasında...”

Genç kız kocasının pek de konuşmak istemediğini anlamıştı aslında.

“Peki” diyerek tekrar geri yaslandı koltuğa.

Yol boyunca ikisinden hiç ses gelmemişti. Konuşacak çok konu olduğu halde hiç konuşmadılar. Genç adam gözleriyle kıızı fark ettirmeden inceliyordu. Bunu yaparken ne kadar ince giyindiğini de gözünden kaçırmamıştı tabi. Neden böylesine ince giyiniyordu ki sanki? Sinirli şekilde soludu, zaten kaç gündür ondan ayrı kalmakla bedenine acılar yaşıyordu! Genç kız son bir çabayla kocasına döndü.

“Azat’ı neden dövdün peki, onun ne suçu vardı?”

“Asıl suç onun!” diyerek arabayı sağa doğru çevirdi.

Kader cama doğru savruldu. “Onun bir suçu yok! Sadece bana yardım...”

“Ne demeye sana yardım ediyor? He! Cevap ver!”

Genç kız korkarak sindi tekrar koltuğa. “Bu asla onu dövmeni gerektirmez.”

Ayaz ya sabır diyerek söylendi. Sabrının sonuna yaklaşmıştı artık. Kader mide bulantısını hissetti. Sabah kahvaltısını yapmadığı için böylesine acı çekiyordu. Yüzü ekşimişti.

“Arabayı durdur lütfen.” kızın sesi oldukça kısık çıkmış-

tı. Ayaz Ağa hiçbir şey duymadı. Kader ağzını eliyle kapatarak çığlık atarcasına konuştu. "Durdur! Durdur arabayı!"

Ayaz anı bir fren yaptı, Kader koşarak indi arabadan. Genç kız yol kenarında istifra ederken, Ayaz bir koşu ona yaklaştı. Kader'in önüne gelen saçlarını elleriyle tuttu, Kader arkasındaki adamı hissedince onun bu manzaraya şahit olması için ondan kurtulmaya çabaladı. Lakin Ayaz pek de gitmeye gönüllü değilmiş gibiydi. Genç adam kızın itirazlarını hiçe sayarak ona tekrar yardım etti.

Kader derin nefesler alıyordu, gerçekten zor bir gündü. Ayaz kızın nefeslerini dinlerken ona öfkeyle baktı. "Dinlemedin değil mi beni! Hani kahvaltını yapmıştın?"

"Canım hiç istemedi."

"Canının istemesine mi bağlısın! Rengin bile soldu!"

Kader gülümsemeye çabaladı, onunla hala ilgilenmesi yüreğini ısıtıyordu. "Korktun mu?" dedi ellerini sımsıkı kenetlemişken.

"Eve-t" zorlukla çıkmıştı bu kelime ağzından, bu şimdilik onun için yeterdi. "Ama gene de suçlusun! Kahvaltıyı yap-saydın böyle bir sorun olmazdı!"

"Ben senin için bir sorun muyum?" Kızın sesindeki incinmişlik Ayaz'ı da korkutmuştu. Onu yanlış anlamıştı.

"Hayır!"

"Yemek yemelisin, yürü!" diyerek kıza bakmadan arabaya doğru yürüdü. Genç kız ise pek de gitmek ister gibi değildi, Ayaz'ın bu son hallerinden sonra daha da çıldırmıştı aslında. Ayaz'ın gittiği yönün tam tersi yönde yürümeye başladı.

Ayaz bir zaman sonra Kader'in yanında olmadığını fark etti. Öfkeyle arkasına döndüğünde Kader'in arkasına bile

bakmadan yürüdüğünü gördü. Koşar adımlarla ona doğru yöneldi. Uzun bacakları mesafeyi kolaylaştırıyordu.

Kader sol kolundan tutan elle irkildi.

“Nereye!” diyerek bağırdı Ayaz.

“Gelmek istemiyorum” dedi kısık sesiyle.

Ayaz daha da sinirlendi. “Ne demek gelmek istemiyorum! Geleceksin!”

Ayaz’ın kolundan savrularak kurtuldu Kader, Ayaz’ın siyah gözlerine bakarken orada kavrulma arzusunu bastırdı. “Benimle eskisi gibi olamayacaksın değil mi? Belki de öyle bakmazsın bile.”

“Saçmalıyorsun.” diyerek konuyu geçiştirdi.

“Saçmalamıyorum, belki de hayatımdaki en doğru şeyi sana söylüyorum. Bunu yapmak zorundasın Ayaz. Beni affetmek zorundasın, çünkü seni özlüyorum ve sen bana uzaksın. Bana eskisi gibi bakmaktan korkuyorsun, bana artık iyi bir şey bile söyleyemiyorsun...”

Ayaz kızın incinmişliğini hissedince gülümsemeden edemedi. Yavaş yavaş karısı onun için çaba gösteriyordu. Belki de Ayaz kızın bütün bu uğraşlarını daha yeni görüyordu.

“Gel, yemekte konuşalım bunları.”

“Yemeyeceğim” dedi kollarını kenetlerken karnında.

“Yemezsen eğer konuşmam seninle...” Genç kız kocası daha lafını bitirmeden yola koyuldu. Ayaz’ın lafı ise yarım kalmıştı tıpkı gülüşü gibi.

Ayaz Kader’le aynı seviyede yürüyordu. Konuşmak için bir şeyler ortaya attı. “Acıktın değil mi?”

“Hem de nasıl diyerek elini karnında ovaladı kız. Ayaz Ağa kızı gözlemledi, gerçekten de aç gibiydi. Gülümsedi, çünkü sevgilisinin yemekle arası o kadar da iyi değildi.

Kader farkında bile olmadan konuştu. “Canım menemen çekti”

Genç adam yolun ortasın da öylece donup kaldı. Kader az evvel ne demişti? Menemen mi! Kader menemen mi yemek istiyordu? “Ne dedin sen?” diyerek kıza sokuldu.

Kader tekrar düşünüp cevap verdi. “Menemen dedim.”

“Menemen olduğuna emin misin?” diyerek direk olarak kızın gözlerine baktı.

Ama Kader’in pek yalan söyler gibi bir hali de yoktu. Kader’in menemen yemediğini hatta yemek listesinin son katmanında bile yer almadığını Ayaz çok iyi biliyordu. İlginç olan şey Kader’in ani menemen sevdasıydı.

“Bilmiyorum canım çok çekti işte...” mırıldandı kız.

Ayaz kıza gülümsedi, sevgilisi onu şaşırtmaya devam ediyordu demek. Bakalım daha neler duyacaktı kulakları? Arabaya binince en yakın dinlenme tesislerine çekti arabayı.

Kader guruldayan karnına gülümseyerek indi arabadan.

Kader tekrar çatalını tabağa daldırdı. Tam yarım saattir hiç aralık vermeden menemen yiyordu hem de iştahlı bir şekilde. Ayaz gülümseyerek kız inceliyordu. Kader farkında olmadan tabağını ona vermiş ve sevgilisi iki tabağı da bir güzel silip süpürmüştü. Asıl ilginç olan ise Ayaz’ın yüzündeki o ifadeydi.

Kader başını kaldırıncı ona bakan zeytin karası gözlerle irkildi.

“Neden öyle bakıyorsun?” diyerek mırıldandı. Ayaz kendini daha fazla tutamayarak bir kahkaha patlattı, Kader utanarak ona bakmaya devam etti.

Genç adam kıza zorlukla tabakları gösterince Kader daha da utanmıştı.

“Çok açım sanırım...”

“Sanırım mı? Önüne koyduğumu bile fark etmeden yedin, hem de yarım saat gibi kısa bir sürede”

Kader daha da utanmıştı şimdi, doğrusu hiç bu kadar zevk almamıştı menemenden hayatta. Bu bir ilkti sanırım.

“Utaniyorsun.” dedi gülümseyerek, kızın kızarmış olan yanakları güzelliğine güzellik katmıştı doğrusu. Ayaz kızın zümrüt yeşili gözlerine bakarken uzaklara dalarmış gibi daldı gözlerine.

“Kime çekti bu gözlerin...” diyerek mırıldandı. Kader keyifle gülümseyerek cevapladı.

“Büyük anneme, hatırlasana onun da öyleydi.”

“Demek ki dedem o yüzden çok sevmiş...” diyerek mırıldandı.

“Bir insan sadece karşısındakinin gözleri güzel diye ona âşık olur mu?” diyerek kızdı ona.

“Olmaz mı?” dedi Ayaz Ağa geriye doğru yaslanırken. Kader’in ağzından aşkı dinlemek keyfine keyif katıyordu doğrusu.

“Olamaz elbet, bir insanın önce kalbini sevmelisin, sonra ruhunu ve sonra da bedenini. Eğer bunlardan biri eksik olursa sen sevemezsin ki...”

Ayaz heyecanla atıldı. “Peki ya sen... Sen benim en çok neyimi sevdin?”

Kader patlıcan rengine dönerken Ayaz’ın heyecan yaratan sorusuna karşılık olarak inledi. Daha sonra doğrudan başını kaldırıp onunla aynı göz mesafesinde kaldı. “Ben senin en çok kalbini sevdim, sonra ruhunu sonra bedenini...”

Ayaz egosunun ona verdiği gazla tekrar gülümsedi. “Ya... Demek bedenimi de sevdin...”

“Sevdim” dedi zorlukla.

Ayaz Çin işkencesine daha fazla devam etmenin derdin-

deyken kızın sesi bütün planlarını altüst etmişti. "Kalkalım mı artık, yol çok uzun."

"Kalkalım."

Ayaz arabanın radyosunu açmak için uzandı, sessizce Kader'e baktı, uyuduğunu görünce gülümsedi ve radyo fikrinden hemen vazgeçti. Onunla bu kadar uzun mesafeli bir yola çıktığı için zaten pişmandı. Ayaz Ağa anasının ve babasının lafına hiç aldırmadan uçakla gitmeyeceklerini kesin bir dille aktarmıştı. Mardin ve İstanbul arasındaki mesafe on sekiz saat gibi uzun bir süreydi lakin o inat etmişti. Kader'le bu yolculukta kesin bir sonuç elde etmeliydi. İstanbul'a onu afetmiş olarak gitmek istiyordu.

"Ayaz" diyerek mırıldandı Kader. Ayaz pür dikkat onu dinliyordu.

"Benimle uyu..." diyerek tekrar mırıldandı. Ayaz Ağa geçen günkü olayı hatırladı, yatağına gelmediği için kızın yakarırları aklına geldi.

"Aya-z..." dedi tekrar.

Ayaz arabayı gece karanlığında sağa doğru durdurdu. Kızın önüne gelen saçları terlemesine neden oluyordu, elleriyle onun alnını açtı. Uzanıp sıcak dudaklarına masum bir öpücük kondurdu.

"Bu sana yeter ama bana yetmez..." diyerek gülümsedi genç adam.

Tekrar arabayı hareketlendirdiğinde ise sekiz saat kadar daha yolcularının olduğunu görmüştü.

Kader İstanbul'un en çok boğaz köprüsünü beğenmişti. Hala yoldaydılar, Ayaz kıza tur rehberiymiş gibi davranarak anlatıyordu.

"Bu köprünün adı Fatih Sultan Mehmet köprüsü, adını bu şehri alan sultandan alır..."

Ayaz daha cümlesini tamamlamadan genç kız tarih bilgisini konuşturdu.

"Fatih'in adını vermeleri zaten şarttı, sonuçta İstanbul'u ilk alan Türk hükümdar."

"İlk olduğunu nerden biliyorsun?" dedi Ayaz Ağa merakla.

"Okulda tarihim iyiydi..."

"Benim de" dedi genç adam kıza doğru.

"Gerçekten mi? Şey... Yani ben daha çok resimlerle ilgili olduğunu biliyordum da..." diyerek utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Resme ilgim senin yüzündendi..." Ayaz yıllardır ilk defa bunu paylaşıyordu.

"Nasıl?" dedi kız doğrudan.

"Benim resimlerimi çok beğenirdin, bu da benim için bahane haline geldi. Her yaptığım resimde daha iyi olmak için çalıştım, yaptığım resimlerin senin hayran bakışlarıyla onaylanması benim için sonsuz bir mutluluktu. Hem seninle bu sayede konuşabiliyordum. En azından gülümsüyordun bana..."

"Hala gülümsüyorum" dedi kız gülümseyerek.

YIRMI BEŞİNCİ BÖLÜM

Anahtarları zorlukla çıkardı çantasından, Ayaz'a doğru uzattı. Genç adam evin anahtarlarını hızlı bir hareketle yerleştirip açmıştı kapıyı. Bu evi yalnızca İstanbul'da işi olunca kullanıyordu lakin şimdi uzun bir süre yuvaları haline gelecekti. Kim bilir belki yakında evin duvarlarını birkaç bebek çılgılığıyla doldurup bununla gurur duyardı. Ayaz bu fikirle gülümsedi, en yakın zamanda diyerek kendini teselli etti. Uzun zamandır bunu istiyordu, çok uzun zamandır...

Genç kız evin içine girer girmez tozlu hava ciğerlerini doldurmuştu. Yüzünü astı, ev baya temizlik istiyordu. Hemen işe koyulmalıydı.

Ayaz hiç çekinmeden kızın elini tutup ona evi gezdirdi, Kader memnun bir şekilde onu takip etti.

Site içerisinde müstakil bir evdi, kocaman bir bahçesi ve camla kaplı bir salonu vardı. Her yer apaydınlıktı. Gözleri kamaşmış bir şekilde büyük cama doğru yürüdü, yerden tavana kadar camla kaplı diyerek mırıldandı.

Ayaz karısının heyecanını görmüş ve gülümsemişti. Onu mutlu görmeyi bile özlemişti aslında. "Beğendin mi?" dedi genç adam karısının arkasında biterken.

Kader soluğu hızlanmış şekilde gülümsedi, onu hissediyordu tam arkasındaydı. "Çok..."

“Beğenmene sevindim, ben beğenmezsin diyerek endişe bile duyuyordum.”

“Nasıl beğenmem!” diyerek bağırdı genç kız. “Kocaman bir bahçesi bile var.” diyerek ellerini cama yapıştırdı.

Ayaz Ağa hafif bir şekilde gülümsedi, daha sonra sol elini kızın elinin üzerine yerleştirdi. “Dediğini yapacağım...” diyerek mırıldandı.

Kader neden bahsettiğini anlamayınca merakla ona döndü. “Hangisini?”

Ayaz kızın önüne gelen saçlarını arkasına doğru attı. Ellerini saçlarından zorlukla çekmişti. Belki de doğru değildi. “Beni affet demiştin, hatırladın mı?”

Kader heyecanla soludu. Hızlı bir şekilde kafasını salladı. “Evet, evet! Dedim.”

“İşte” diyerek nefesini kıza aktardı. “Seni affetmek için uğraşacağım.”

“Gerçekten mi?” diyerek bağırdı kız.

Ayaz’ın da tam istediği manzara buydu aslında. Kader’in onu affetmesi için uğraşması ve affedeceğini söyledikten sonraki o mutluluğu. Bunun için her şeyi feda edebilirdi. “Ama sen de bana yardım etmelisin...” diyerek sıradaki planını ortaya attı.

Kader dünden razıydı aslında, heyecanla tekrar başını salladı. “Her şeyi yaparım, sen yeter ki iste.” diyerek adamın göğsüne doğru yattı.

Ayaz bu işten baya bir keyif almaya başlamıştı, hatta Kader’in yaptığı hatayı bile unutmuştu. “O halde işe beni rahatlatmakla başla...” diye arzu dolu bir şekilde kıza nefesini aktardı.

Kader merakla kafasını kaldırıp sevgilisine baktı. Az evvel Ayaz’ın sesinde arzu mu vardı? “Nasıl?”

“Sence en son sana ne zaman dokundum, ya da şöyle söyleyeyim en son ne zaman beni öptün?”

Ayaz'ın ahlak tanımaz sesini hemen yarı da kesti. "Bu çok..."

"Mahrem mi?" Ayaz'ın yüzü aydınlandı. Kızın kızaran yanaklarını sadece bir seferliğe mahsus ısırmak istedi. "Bana cevap vermek zorunda değilsin sevgilim, her zaman bana evet dediğin süre boyunca sorun değil" diyerek kızı kucağına aldı.

Kader ani olay karşısında bir çığlık attı. Daha sonra güçlü kolların içersinde bulunca kendini onun sahillerine bıraktı bedenini. Ayaz'ın boynuna kollarını dolamıştı bile. Genç adam merdivenleri hiç zorlanmadan aşır yatak odasına varmıştı bile. Ayaz kızın kalbinin atışını hissedince gülümsedi, aynı onun gibi delice bir tempoyla kan pompalanıyordu. Kader başını huzurluca kocasının bedenine yatırmıştı.

"Beni deli ediyorsun" dedi Ayaz, Kader'in vereceği cevaba aldırmadan odaya girmişti.

Kader ise ona teslim olduğunu belli eden bir şekilde rahattı. Kader'i yatağa yavaşça bırakmıştı, yere diz çöküp onu alnından öptü. Kader nefessiz şekilde onu inceledi. Onun güçlü yüzünü ellerinin arasına aldığında Ayaz'ın da aynı onun gibi yüzüne ellerini yerleştirdiğini gördü. Gülümsedi.

"Bu odada..." dedi Ayaz Ağa. "Bu odaya girdiğimizde yaptığımız bütün kavgalar, üzüntüler yok olacak. Hiç bir şekilde ayrı yataklarda yatmayacağız." diyerek kızın dudaklarına masum bir öpücük bıraktı. Ayaz karısından ayrılınca Kader genç adamın elmacık kemiklerini okşamaya başlamıştı.

Kader sessizliğini o zaman bozdu. "Bu oda, hep ikimizin olacak. Asla bu odaya kavga, gürültü giremeyecek" diyerek kocasının dudaklarından masum bir öpücük almaya çabaladı lakin Ayaz bir oyunbozanlık yapıp bu masum öpücüğü geniş bir zamana yaydı.

Kader boylu boyunca yatmıştı yatağa Ayaz ise tam üzerindeydi. Ayaz Ağa sevgilisine sır verirmiş gibi konuştu. "Ve hiç bir zaman benden kaçamazsın, çünkü sen benimsin. Seni

benden başkası sevmesin, dokunmasın, bakmasın ve arzulasın. Bunu yapanı kendi ellerimle öldürürüm.”

Kader Ayaz’ın sinirli çıkan sesine gülümsedi. Eskiden bu kadar kıskanç olması sinirlerini bozardı hatta onu malıymış gibi gördüğünü sanırdı. Ama şimdi... Şimdi kadınıymış gibi hissediyordu. Ona aitti.

“Seninim, yalnızca senin.”

Ayaz daha fazla dayanamayarak yarım kalan işini halletmeye koyuldu.

Ayaz raflardaki salçayı alıp market arabasına koydu. Bir yandan da telefonda onu deli gibi arzulamasını sağlayan sevgilisini dinliyordu.

“Salçayı aldın mı?” dedi güzel karısı, Ayaz Ağa şu anki hallerine gülümsedi.

“Aldım, başka ne var?”

“Diş macunu ve diş fırçaları.” dedi kız heyecanla.

“Neden benimle gelmemekte inat ettin ki?” dedi Ayaz huysuzca.

Kader telefonun diğer tarafından gülümsedi. “Evi bir an önce temizlemem lazım...”

“Ben ayarlayacaktım!” diyerek kızdı. Kader’inin yorulmasını asla istemiyordu.

“Buna gerek yok. Hem eve temizlikçi almak gibi bir arzum da yok...”

Kader’in sesini Ayaz kesmişti. Genç adam bir kozmetik reyonunda durmuş ve karısına laf yetiştiriyordu. “Ne demek yok! Ben ne diyorsam o. Yarından tezi yok bu işi halledeceğim.”

“Ayaz...”

“İsrar etme!” diyerek uyardı Ayaz.

“Pekala, senin dediğin olsun.”

“Başka bir şey kaldı mı?” dedi Ayaz.

Kader uzunca düşündü. “Sanırım bu kadar yeter.”

“Pekala, yarım saat içerisinde oradayım ve sakın seni fayans aralarında görmeyeyim!”

Kader kısıp bir şekilde kahkaha attı. Ayaz da gülümsedi, güzel karısı market sırasında bile moralini yerine getirmeyi çok iyi biliyordu. Kader yerden kalkmıştı.

“Merak etme ve hızlı bir şekilde gel...”

Ayaz Ağa tekrar gülümseyip telefonunu ceketinin içerisine koymuştu bile.

Kader elindeki kovaları hızlı bir şekilde ortalıktan kaybetme çabalarına girişmişti. Ayaz’ın o tehdidinden sonra, genç kız merdivenlere ağır ağır yürüdü. Yorgundu, kocasının hiç rahat durmadığı her yerden apaçık bir şekilde belliydi. Kader başının döndüğünü hisseder gibi olmuştu, zorlukla gözlerini kapayıp tekrar açtı. Birkaç adım daha atmıştı ki bu dönme daha da artmıştı. Artık sadece başı dönmüyor, kulakları da çınılıyordu ve kalbi sanki kan pompalamayı kesmiş gibiydi. Yutkunup bir adım attı merdivenlerin ilk basamağına. İkinci basamakta ise daha fazla dayanamayıp yere düşmüştü bile, bedeni yerdeydi şimdi. Islanmışlık hissinden başka hiç bir şey hissetmiyordu...

Ayaz Ağa evin kapısına bir kaç kez vurmıştu, yalnız karısı ya uyukluyordu ya da onu duymadığı bir yerdeydi. Büyük bir ihtimalle uyuyordur dedi genç adam. Uykusunun sebebini elbette ki biliyordu, onu çok fazla yormuş olmalıydı.

Ayaz kızın kapıyı açmayacağını anlayınca anahtarlarını cebinden çıkartıp kapıyı açtı, yere ilk adımını attığında yerdeki deterjanlı suyu görmüştü. Bundan bir şey anlamamıştı, biraz yürüyünce yerde boylu boyunca yarı baygın şekilde duran sevgilini görmüştü. Korkuyu hissetti yüreğinde, onu bırakamazdı. Şimdi değil, daha çok erken...

Ayaz bir çılgılık eşliğinde karısının yanına koştu, yerdeki ıslaklığa hiç aldırmadan yere diz çöküp kızın solgun yüzünü ellerinin içersine almıştı.

“KADER!” diyerek bağırdı.

Kader sessiz bir ölüm yaşar gibiydi. Ayaz Ağa çılgına dönmüş halde düşünme yeteneğini kaybetmişti.

“UYAN!” diyerek bağırdı, bir yandan kızı sarsıyor, onun cansız gibi duran bedenine korkuyla yaklaşıyordu.

“Uyan! Daha çok erken!”

Bu sefer de başarısız olunca hızlı bir hareketle kızı kucağına aldı. En yakın hastaneye gitmek için çabalıyordu. Onsuzluk korkusu yine sarmıştı bedenini lakin bu seferki daha fazla.

Kader’i arka koltuğa yatırıp hemen aracı çalıştırdı. Geç kalmaktan korkuyordu, onun bir anda böylece gitmesinden.

İstanbul’un trafiğine kapılmamak için ara sokaklardan yol alıyor ve sürekli olarak arkada yatan sevgilisini izliyordu. Bedeninde en ufak bir kıpırtı yoktu. Ayaz yüksek sesle aynadan bağırdı.

“Beni bırakamazsın! Buna izin vermem!” Arabanın haki-

miyetini zorlukla sağlayabilmişti. Son kez daha sola dönmüş ve büyük bir hastanenin önünde durmuştu.

Kader'ini kucağına alıp delice bağırmaya başladı acilin önünde.

"Yardım edin! Karım bayıldı!"

Birkaç tane hastane görevlisini sedye getirdi. Hızlıca kızı sedyeye bıraktı, ama elini asla bırakmadı.

Doktor odaya girmeye çalışan Ayaz'ı uyardı.

"İçeriye sizi alamam beyefendi."

Ayaz Ağa ağzından ne çıktığını fark edemedi bağırды.

"Ne demek içeriye giremem! Orada yatan kadın benim KARIM!"

"Bakın beyefendi, karınız bile olsa hastayı muayene ederken bu gibi şeylere izin yok!"

"Odaya gireceğim!"

"Bakın yaptığınız şey belki size göre doğru olabilir ama şu an için yanlış! Eğer zorluk çıkarırsanız ben işimi yapamam ve karınızın durumu tehlikeye girebilir!"

Ayaz sıkıntıyla başını eğdi, şu anda önemli olan tek şey onun iyi olmasıydı. O halde birkaç dakika buna dayanabilirdi. Doktor inatçı adamın tamam anlamında başını sallayışını görünce gülümseyerek odaya girdi.

Kader gözlerini açtığı anda rahatsızca inledi. Gözlerini tam olarak açması çok zordu, üzerindeki floresan lambadan gelen ışıklar gözlerini neredeyse kör edecek konumdaydı. Doktor ve hemşire Kader'in tahlil sonuçlarının inceliyorlardı. Kader kolundaki ince acıyı hissetti. Gözleriyle etrafı tardı, hastane mi? İyi de nasıl?

Başının ve kolunun ağrısına bakmadan uzandığı yataktan doğruldu.

“Burada ne işim var?”

Doktor ayaklanmış olan kıza müdahale etti.

“Uzanmalısınız.”

Kader doktora sadece baka kalmıştı, ne yapacağını bilemeden.

“Ayaz...” diyerek mırıldandı, hemşire gülümsedi. Kader’in kimden bahsettiğini anlamıştı, dışarıdaki genç adam onun kocası olmalıydı.

“Eşiniz dışarıda efendim.”

Kader heyecanlandı. Kim bilir ne kadar korkmuştu onun için, belki de bir delilik bile yapmış olabilirdi. Hızla oturduğu yerden daha hızlıca kalktı bu sefer.

“Aman Allah’ım!” diyerek dert yandı.

Hemşire kızın kolundan nazikçe tutup yatağa tekrar yatırdı.

“Lütfen dikkatli olun. Öyle ani hareketler yapmanız içiniz için de zararlı” diyerek gülümsedi. Kader hiç bir şey anlamadan genç kadına baktı. İkimiz için mi?

“Anlamadım?” dedi kız, hemşire daha çok gülümsedi demek ki kız daha bunu bilmiyordu.

“Tebrikler efendim, iki haftalık hamilesiniz.”

Hamile mi? O mu hamileydi! Ayaz’dan hem de, genç kız fark etmeden elini karnına yerleştirmişti. Bir hareket aradı karnında ama hiç bir şey yoktu. ‘Nasıl?’ diyerek mırıldandı.

Doktor genç annenin bu tepkisine gülümsedi, daha çok erkendi belki de.

“Kendinizi çok yormuşsunuz tabi bu da bebeğiniz için pek olumlu sonuçlar doğurmamış. Bundan sonra kendinize daha çok dikkat etmelisiniz. Düzenli olarak yemek yemeli ve

kendinizi yoracak olan şeylerden sakınmalısınız. Zira bu ikiniz için de pekiyi olmaz” diyerek gülümsedi.

Kader hala olayın şokundaydı, bir bebekleri mi olacaktı şimdi?

“Hıı...” diyebildi. Bu tepki karşısında ikisi de gülümsedi.

“Eşiniz çok sabırsız doğrusu, onu daha fazla heyecanlandırmadan içeriye alalım bence...”

“Affedersiniz!” diyerek araya girdi Kader. Onlardan çok önemli bir şey isteyecekmiş gibi duruyordu.

“Lütfen... Bunu benim söylememe izin verin, ben söylesem daha iyi olur.”

Kızın sıkıntılı haline ikisi de anlam veremedi ama bu teklifi kabul etmek zorunda kaldılar.

Ayaz odaya anında damladı, kaç saattir ne yapıyorlardı içeride?

“Kader!” diyerek yatağa doğru koştu. Kader sevgilisinin heyecanına gülümsedi, kim bilir baba olacağını öğrenince nasıl tepki verecekti? Kader’in uyandığını gören Ayaz rahat bir nefes aldı.

“Durumu nasıl? Bir sorun yok değil mi?” diyerek doktora doğru uzandı.

“Hiç bir sorun yok, sadece çok yormuşum bedenimi o kadar...”

“Sana ne dedim ben? O işler bekleye bilirdi! Ya sana bir şey olsaydı...” diyerek kızını bir çocuk gibi azarladı. Bu durum hemşireyi de doktoru da gülümsetti. Kader utanarak başını eğdi.

“Özür dilerim.”

“Bundan böyle eline süpürge bile almıyorsun!”

Kader ona bu denli ilgiyle bakan adamın karşısında hayrete düşmüştü, onun asi saçlarına uzandı. Ayaz karısının saçlarını okşadığını görünce yutkundu.

Kader aynı bir küçük çocuğun saçlarını okşarmış gibi Ayaz’ın saçlarını okşuyordu. Onun siyah hafif dalgalı saçları parmaklarının arasında kayboluyordu. Onun bebeğini taşıyordu, bu düşünceyle kalbi ısındı, bir anda sevinçle gülümse-di. Anne olmak için belki çok erkendi ama olmuştu işte. Onların bir bebekleri vardı artık. Kader gülümseyerek Ayaz’ın saçlarından ellerini çekti.

“Korkuttum mu seni?”

Genç adam saçlarında hala ellerini hissediyor gibi mut-luydu. Ona şaşkınca baktı.

“Korkuttun elbet!”

Kader tekrar gülümsedi, bu sırada doktor ve hemşire yeni evli çifti yalnız bırakmışlardı. Kader odadakilerin gittiğini fark edince eğilip Ayaz’ın saçlarından öptü. Ayaz Ağa ilk defa bu kadar heyecanlanmıştı, Kader neden böylesine garip davranıyordu?

Kader dudaklarını çekince fısıltıyla konuştu.

“Bir daha korkutmayız. Söz...”

Ayaz bir şey anlamasa da pek üzerine gitmedi. Çünkü şu anda Kader onu olmadığı kadar çok mutlu ediyordu.

“Anamları da boşuna telaşa verdim...” diyerek söylendi.

“Arayıp söyledin mi yoksa?” dedi Kader korkarak. Ayaz Ağa başını salladı.

“Yok, öyle değil sen baygınken aradılar. Dicle tutturunca seni ben de söylemek zorunda kaldım.”

“Arayalım o vakit! Çok meraklanmışlardır şimdi...”

Genç kız hemşirenin ona verdiği test sonuçlarını akıllık edip çantasına atmıştı. Anlamasa da tekrar ve tekrar okudu yazılanları. Hala olanların şokundaydı ve bu heyecanını nasıl atlatacağını bilmiyordu. Ayaz'a söylemeliydi önce, heyecanlandı. Onun tepkisini şimdiden hayal edebiliyordu. Anne olacaktı, ellerini karında buluştu.

"Bebeğim..." diyerek gülümsedi. Çok kısa bir sürede onu benimsediğini fark etti. Sonuçta onun annesiyim diyerek gülümsedi.

Ayaz Ağa yemek masasına tabakları yerleştirirken Kader'in heyecanla merdivenlerden indiğini gördü. Bu kadar heyecanlı olmasına pek anlam veremese de o da mutlu olmuştu. Kader'in mutluluğu onunkiyile eş değerd.

"Ayaz!" diyerek boynuna sarıldı.

Ayaz önce bocalasa da daha sonra ona sıkıca sarıldı. "Ne o?" dedi şaşkınca.

"Çok! Çok mutluyum, hem de çok..."

Ayaz kızın kısılan sesinden ağladığını anlamıştı. Kader'i birazcık uzaklaştırdı, Kader burnunu çekti. Ağlıyordu, lakin mutluluktan.

"Ağlıyorsun..." dedi Ayaz kızın yüzünü avuçlarken. Kader başını salladı. "Mutluluktan..."

"Ağlama" diyerek uyardı sevgilisini. "Dayanamıyorum" diyerek mırıldandı. Kızın iri gözyaşlarını parmaklarıyla yakaladı.

"Sana bir sürprizimiz var!" dedi kız sonunda.

Ayaz '-mız' de tıkanmıştı, kaç kişiydiler ki?

"Sürpriziniz mi?" dedi merakla. Genç kadın kocasının şaşkın bakan gözlerine bakıp tekrar gülümsedi.

"Evet, sevgilim çok beğeneceksin. Hatta bayılacaksın..."

"Merak ettim şimdi" dedi genç adam.

Kader bluzunu kaldırıp Ayaz'ın iri elini alıp çıplak karnına doğru tuttu. Ayaz önce irkildi lakin sonra duruldu, bu da neydi şimdi? Kader hala bir şey anlamayan kocasına bakıp gülümsedi.

"Sanırım sana benzeyecek, çok inatçı..." Genç adam yutkundu. Kim ona benzeyecekti? 'Yoksa?' diyerek tekrar mı rıldandı. Kader karnında bu sefer iki eli birden hissetti. Aya Ağa sanki ilk defa nefes almış gibi nefesini soluksuz bıraktı. Kader'e bakıp onay aldı.

"Yoksa..." diyerek kıza yaklaştı. Kader sevinçle başını salladı.

"İki haftalık hamileyim." diyerek sevinçle kocasına atıldı. Ayaz damdan düşen biriymiş gibi donup kalmıştı. Şimdi baba mı olacaktı? Kader'den bir çocuğu mu olacaktı yani! Kader hala tepki vermeyen Ayaz'a korkuyla yaklaştı.

"Yoksa istemiyor musun?" Kızın gözleri dolu doluydu, eğer evet derse ne yapacağını bilmiyordu.

Ayaz Kader'in sesiyle gerçek dünyaya dönüş yaptı. Baba oluyordu! Ayaz bu fikirle kızın ince belini kendisine doğru çekti, Kader ani bir hareketle çığlık attı.

"Baba oluyorum!" dedi kahkahayla birlikte. Kader onunla birlikte güldü.

"Evet" dedi gözyaşları yere doğru düşerken.

Ayaz kızın lafına aldırış bile etmeden onu kucakladığı gibi döndürdü. Genç kız bir daha çığlık attı, Ayaz'ın çocukları aratmayan mutluluğuna kahkahalarla eşlik etti.

"Ben baba oluyorum!" dedi kızı döndürürken.

Kader kocasına daha sıkı sarıldı. "Ayaz yavaş..." diyerek onu uyardı.

Genç adam karısının bu arzusu üzerine durdu, kızı sakince yere indirdi. Kader birkaç adım geriledi ama Ayaz hala onu sıkı sıkı tutuyordu.

“Bu doğru mu?” dedi heyecanla.

“Evet.” dedi genç kız gururla.

Ayaz kızın nefesini kesercesine dudaklarıyla dudaklarını mühürledi. Kader Ayaz’a hiç itiraz etmeden cevap vermişti. Ayaz kızın kalp atışlarını hissedince ondan birkaç saniyeliliğine ayrıldı.

Dudaklarıyla sadece aralarında birkaç santim vardı, Kader sırtında Ayaz’ın güçlü kollarını hissetti.

“Sevgilim” dedi dudaklarıyla ona yemin edermiş gibi. Kader bunu bir dua gibi hissetti.

“Ayaz...” diyebilirdi sadece.

“Bir bebek mi vereceksin bana?” diyerek gülümsedi. Kader de ona eşlik etti.

“E-evet” diyerek tekrar gülümsedi. “Ne zaman! Ne zaman öğrendin, peki?”

Kader sabırsız kocasına bakarken onun mükemmel bir baba olacağını tekrar doğruladı. Aynı mükemmel bir koca olduğu gibi.

“Bugün, doktor tahlil sonuçlarına bakarken söyledi.”

“Neden bana söylemedin!” diyerek kırılmışlığını belli etti. Kader kırılğan sevgilisine yaklaştı.

“Sürpriz olsun istedim, hem bu özel anı baş başa yaşamak için...”

Ayaz Kader’deki inanılmaz değişimle sarsıldı. Kader’in böylesine güzel konuşacağına ölse bile inanmazdı. Genç adam bunları düşünürken bir gerçekle daha karşı karşıya geldi. Peki ya Kader? O da onun gibi istekli miydi? Ayaz Ağa boğazını temizledi.

“Mutlusun değil mi? Yani bebeğimiz seni rahat...”

Kader işaret parmağını adamın dudaklarına örttü. Ona sus işareti yaptı, genç adam şaşkın bir ifadeyle donakaldı.

"Sus lütfen! Bebekler anne karnındayken her şeyi duyabilirlermiş, böyle konuşup da onu üzmene müsaade edemem!"

Ayaz kızın kızgın bakan gözleriyle daha çok güldü, o da istiyordu demek ki.

"Beni mutlu ettin, benim ömrüme ömrünü kattın. Ve en önemlisi ise benim oldun, her şeyinle..."

Kader kocasının güçlü göğsüne başını yatırıp ona sarıldı.

"Unuttun mu?" dedi fısıltıyla.

"Ben seninim..." Genç adam ise güzel karısının saçlarını okşarken itirafların en güzeliyle aklını kaybedecek kadar olmuştu.

"Doğru, sen benimsin!"

"Sence de bu mucize değil mi?"

Ayaz'la beraber yatakta uzanmışlardı. Gece bütün sessizliğiyle ortadaydı. Genç kız karnına başını dayamış bir ses ya da bir kıpırtı bekleyen kocasına gülümsemeden edemedi. Onunla tekrar doğmuş gibiydi.

"Mucizelere inanırım" diyerek mırıldandı Kader.

Ayaz başını kaldırıp genç karısına baktı, karnı burnunda olacağı zamanları merak içerisinde bekliyordu. Çünkü Kader'i hep zayıftı, 'eminim' dedi kendi kendine, 'ona çok yakışacak.'

"Benim bebeğimi taşıyorsun" dedi fısıltıyla beraber.

"Bizim bebeğimiz..." diyerek ona döndü Kader.

"Belki de bunların hepsi birer rüyadan ibarettir. Ben uyanacağım ve Mardin'de olacağız, sen olmayacaksın, belki de uzaktasındır..."

Ayaz hala bir şeylerden şüphe ediyordu, hiçbir şey bu ka-

dar mükemmel olamazdı. Yıllarca uğraştığı şeyi elde etmişti mesela, sevgilisini. Daha sonra Kader onu seviyordu ve en inanması güç olanı ise bir bebeklerinin olacağı gerçeğiydi.

Kader ince uzun parmaklarını Ayaz'ın yüzüne yerleştirdi. Onu inandırmak istermiş gibi konuştu.

"Gerçek sevgilim. Bu olanların hepsi gerçek. Ben, sen ve o, bebeğimiz gerçek. Biz rüyada değiliz!"

Ayaz Ağa gülümsedi.

"Her şey gerçek" diyerek mırıldandı.

"Hadi uyalım, sabah doktora gitmemiz gerekiyormuş." dedi Kader yan tarafındaki lambayı söndürmek için uzanırken.

Ayaz hastanelerden oldum olası hiç hoşlanmazdı, bu yüzden de hasta olsa bile gitmezdi. Genç kızın telaşlı bir çocuk gibi kıpırdanışlarını gülerek ve eğlenerek izliyordu. Kader Ayaz'ın elini tutmasına bile aldırmamıştı bu sefer, aslında dışarıda toplum içersinde çok utanırdı.

"Randevu saati kaçtaydı?" dedi Ayaz Ağa. "13:15, yaklaşık olarak beş dakikamız var" Kapıyı iki kez tıklatıp öyle girdiler. Doktor yerinden kalkıp onlara gülümseyerek baktı.

"Hoş geldiniz, Kader hanımdı değil mi?"

"Evet" dedi Kader heyecanla. Doktor genç çifte gülümseyerek koltukları işaret etti.

"Buyurun lütfen."

Ayaz karısının elini bırakmadan oturdu. Genç doktor bilgisayardan son kez kontrolde bulundu. Kader sabırsızca kıpırdandı.

"Sanırım ilk defa anne olacaksınız" dedi gülümseyerek, Kader gururla doktora döndü. "Evet..."

"Sizlere öncelikle hamilelikle ilgili bir kaç bilgi vereyim, ondan sonra ultrasondan bebeğinize bakarız."

"Lütfen" dedi genç adam.

"Hamileliğin ilk üç ayı çok önemlidir, genellikle düşük bu aylar içersinde olur. Ağır yük, ani hareketler ve özellikle de düzensiz yemek yeme konusunda sizleri uyarmalıyım. Uyku düzeniniz bile çok önemli." Ayaz ve Kader pür dikkat kadını dinliyorlardı. Genç doktor gülümsedi.

"Çok gençsiniz, sorun değilse kaç yaşındasınız acaba?" Kader tıkanıp kalmıştı.

"Şey on sekiz..."

"Öyle mi? Genç anne olmak sizler için artı aslında." dedi gülümseyerek.

"Kader Hanım bana en son ne zaman bir kadın doğum uzmanına gittiğinizi söyle misiniz?"

"Şey, aslında ben hiç gitmedim" dedi utanarak.

"Peki kaç yıldır evlisiniz?"

"Daha iki ay oldu" dedi Ayaz.

"Anlıyorum, bugünden itibaren aylık kontrolleriniz olacak. Lütfen aksatmadan gelin, şimdi hazırsanız bebeğinize bakalım." Her ikisi de heyecanla kalktılar.

Doktor uzunca bir uğraştan sonra bulabilmişti aradığını.

"İşte burada" dedi gülerek. Ayaz eğilip baktı ama hiç bir şey göremiyordu.

"İyi de burada hiç bir şey yok ki!" Kader telaşlanmıştı.

"Nasıl yok!" diyerek feryat etti. Doktor genç çiftte bakıp gülümsedi.

"Zaten şuanda bir kan pıhtısı, daha gelişmesine uzun bir süre var"

"Oh, bir an için çok korktum" dedi Kader, rahatlamayla beraber.

“Endişelenmeyin sadece sizlere söylediğim hususlar karşında biraz daha dikkat edin yeterli.”

Ayaz Ağa genç karısının başından bir an bile ayrılmaz hale gelmişti, bu durumdan en hoşnut olan ise şüphesiz Kader’di. Aralarından su sızılmıyordu, en güzeli ise onu affetmişti. Ayaz Kader’le birlikte ilk defa market alışverişindeydi.

“Bu çok fazla!” diyerek feryat etti genç kız, marketin orta yerinde.

Ayaz pek umursamıyormuş gibi güldü. “Nedenmiş?” dedi Kader’in zayıf bedenini kollarıyla sarmalarken. Kader herkesin onları izlediğini görünce kocasından kaçma girişimlerinde bulundu. Lakin Ayaz pek de onu bırakmaya niyetli değilmiş gibiydi.

“Ayaz!”

“Söyle sevgilim.”

“Herkes bize bakıyor!” diyerek fısıldadı. “Karım değil misin, sana sarılmam da mı yasak!”

“Hayır ama.” Ayaz tam beş kilo kirazı alacakken, kız onu durdurdu.

“Beş kilo mu? Ayaz biz iki kişiyiz, beş kilo kirazı ne yaparız?”

Ayaz kıza doğru eğilip konuştu, ılık nefesini onun bednine doğru savurdukça genç kız huysuzlandı.

“Biz iki kişi değiliz, üç kişiyiz. Hem senin çok meyve ve sebze yemen gerekiyor.”

“Yine de bu çok fazla, ziyan olacaklar sonra!”

“Pekala, üç kilo olsun lütfen” dedi adama doğru.

“Ayaz! Sen beni dinlemiyor musun?”

“Tamam...”

“İki kilo olsun o halde, sakın bunu da engellemeye kalkma.”

Kader gülümsedi, gerçekten de mutluluk bu olsa gerekti. Her şeye rağmen dünya dönüyor ve hayat devam ediyordu. Belki şimdi farkında değildi ama yakında bebeğini kucağına alınca gerçek bir kadın olacaktı. Ayaz’ın kadını...

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

Genç kız tartının üzerine korkarak baktı. Tam üç kilo daha mı almıştı! Ağlamak istiyordu. Yakında patlayacak kadar olacaktı ve kocası kesinlikle onu boşayacaktı. Ah bir bilseydi Ayaz'ın ona olan aşkını belki de bu kadar şuursuz düşünmezdi. Kesinlikle düşünmezdi.

Aynadan çıplak bedenine baktı, tam üç aylık olmuş ve hızla büyüyen karnına dur diyemediği için deli oluyordu. Elbette ki bu hislerinin altında yatan en büyük etken ise hormonlarıydı. Ayaz'ın çileyle geçen üç ayına diyecek yoktu. Genç adam her gün geç saatlere kadar çalışıyor ve minik sevgilisiyle ilgilenemediği için Kader'in hormonlarıyla uğraşmaktan yoruluyordu. En basiti de kıskançlıktı.

Genç kız ısrarla çalan telefonuna uzandı, Ayaz yazısını görünce istem dışı gülümsedi.

"Ayaz..." dedi heyecanla, genç adam oturduğu koltuktan doğruldu. Genç karısının sesindeki o heyecanla sarsılmıştı.

"Sevgilim. Bugün erken geliyorsun değil mi?"

"Şey... Sanırım geç..." daha cümlesini tamamlanmadan genç kızın çığlıkları aratmayacak sesiyle kulakları sağır oldu.

"Ama söz vermişti! Hani bugün beraber zaman geçirecektik?"

"Biliyorum aşkım, lakin yapacağım hiçbir şey yok..."

“Bizi özlemedin yani?” dedi gözleri dolarak. Genç adam kendisine bir lanet okudu, güzel karısı yine lanet hormonları yüzünden ağlıyordu. Ve onun dayanamayacağı tek şey ise Kader’inin ağlamasıydı.

“Tamam tamam, ağlama lütfen...” dedi yalvarır gibi, genç kız aniden duygu değişimine uğramış gibi gülümsedi.

“Geliyorsun yani?”

“Evet, size hayır demek gerçekten çok zor.”

“Çabuk gel, sana bir sürprizim var.” dedi Kader. Ayaz Ağa nefesini telefona doğru bıraktı, kızın sesindeki o utanç tonu hemen kavramıştı ve eğlenmek onun da hakkıydı. Bilecek mevzuyu uzattı.

“Ya... Neymiş bakalım o sürpriz?” arsızca gülümsedi, genç kız aynadan yanaklarına baktı kıpkırmızıydı gerçekten.

“Gelince görürsün.”

“Beni deli etmek için uğraşıyorsun değil mi?” dedi genç adam.

“Sadece eve gelmeni kolaylaştırıyorum.”

“Yarım saat içersinde evdeyim.” hızla kalkıp ceketini aldı, genç kız bir kahkaha atıp koşarak yatak odasına ulaştı.

“Bu kadar çabuk mu?”

“Şunu on beş dakika yapalım!” dedi anahtarlarıyla arabayı çalıştırırken. “Seni bekliyor olacağım.”

“Ve ben de sabırsızca araba süreceğim.”

Genç kız koşarak üzerine bir elbise geçirdi, yeni yeni uzayan saçlarını dalgalı bir model vererek koşarak aşağıya indi. Mutfakta çalışan iki kadına gülümsedi.

“Bir şey mi isteyecektin kızım” dedi Yasemin.

“Yok, aslında ben bugün erken gidebilirsiniz onu söyleyecektim size Yasemin abla” dedi gülerek. Yasemin Fatma’ya baktı.

“Ayaz Bey daha gelmedi ama...”

“Yok ben konuştum onunla, bu akşam dışarıda yemek yiyeceğiz de ondan.” dedi utanarak. Fatma gülümsedi, Yase-min elini kuruladı.

“İyi o halde, biz de çikalım o vakit. Kendine dikkat et kızım olur mu?”

Genç kız yeni bir yalan söylememek için çırpındı.

“Tabi, tabi. Zaten birazdan gelir Ayaz...”

“İyi, eğer yemek için dışarıya çıkmazsanız, yemekler hazır. Sadece ısıtılması lazım”

“Ben hallederim” dedi gülerek.

“İyi akşamlar kızım” dedi Fatma gülerek.

“İyi akşamlar.”

Kader hızla kapıyı kapatıp koşarak solana indi, masanın üzerine gelişi güzel bir örtü serdi. Bu akşam yemeği beraber yiyecekler ve sohbet edeceklerdi. Bu akşam biraz daha özel olmalıydı.

Hızlıca mutfaktan salata ve diğer yemekleri getirdi, o sırada kapı çaldı. Anlaşılan Ayaz sabredememişti. Genç kız bu düşünceyle gülümsedi.

Ayaz'ın bütün vücudu uyarılmış gibi titriyordu, bir kere hatalı olan sevgilisiydi. Eğer ona umut vermeseydi bu kadar arzulu olmazdı. Pekala bu koca bir yalandı, o zaten her zaman Kader'e karşı bir arzu besliyordu.

Kapının açılmasıyla karşısında melekleri aratmayan sevgilisini gördü. Hafif şişkin karnı ve yeni yeni şişen yüzüyle ona bakıyordu. Kader'e hamilelik tahmininden çok daha fazla yakışmıştı. Kızın utançla inen yüzüne aldırmadan onu kendisine çekti.

“Yollattın mı?” dedi arsızca, Kader bir şey anlamadan Ayaz'a baktı. “Kimi?”

“Yasemin ablayla Fatma ablayı tabi ki de.”

Genç kız utanarak konuştu. “Şey, erken gideceğiz biz de-

diler." Ayaz karısının belinden tutarken güçlü bir kahkaha attı. "Demek erken gidelim dediler he?"

"Eve-t, neden gülüyorsun?" dedi kocasından kaçarken, Ayaz buna izin veremeden onu kucakladı.

"Hiç beceremeyeceksin yalanı, sen göndermiş olmaya-sın?" dedi kızın pancara dönen yüzüne bakarken. Kader gözlerini kaçırarak konuştu. "H-içte bile."

"Tamam, senin söylediğin olsun bakalım. Ama bana sürprizin var, bunu unutma!" diyerek kızın dudaklarına yöneldi, Kader onu hemen durdurdu.

"İndir beni göstereyim" dedi heyecanla. Genç adam sevgilisinden daha da heyecanlıydı, kızı yere bırakırken kesinlikle yeni bir gecelik falan bekliyordu. Ama hayal kırıklığına dönmüştü heyecanı.

Genç kız kocasını çekiştirerek salona götürdü, genç adam özenle döşenmiş masayı görünce bozulmuştu.

"Beğendin mi? Bugün beraber bir şeyler yapalım dedim."

"Çok!"

"Neden yüzün ekşidi?"

"Yeni bir iç çamaşırı değil mi yani? Ya da bir gecelik!" diyerek isyan bayrağını çekti Ayaz.

Kader kocasının yüzüne bakmadan öksürük krizine girmişti. "Yok öyle bir şey!" diyerek azarladı genç adamı. Ayaz Ağa kızı arkasından yakalayıp sıkıca kendisine çekti. Saçlarına başını gömerken ellerini şişkin karnına yerleştirdi. Onu hissedebiliyordu, minik bebeklerini.

"Sence bizi duyuyor mudur?"

Genç kız ince parmaklarını sevgilisinin ellerinin üzerine koydu. Ona gücünden birazcık vermişti. Hafifçe gülümsedi, kocası gerçekten de çok sabırsızdı, bu gidişle erken baba olmak için onu bile sıkıştıracaktı. "Bence bizi hissediyor. Babasının onu ne kadar sevdiğini..."

“Ve annesinin onu ne kadar çok sevdiğini” diyerek devam etti genç adam.

“Sana olan aşkımla bununla baki olacak...” diyerek çıplak omzuna bir öpücük bıraktı. Kader tepeden tırnağa titremişti.

“Hissediyorum...” dedi heyecanla. “O bir erkek, aynı babası gibi güçlü bir erkek”

“Bence kız, senin gibi güzel” diyerek konuştu Ayaz Ağa.

“Hayır! O bir erkek, senin gibi gözleri var ve senin gibi saçları...”

“Nerden biliyorsun?” dedi Ayaz merakla. “Biliyorum çünkü bana söyledi” dedi çocuksu sesiyle Kader.

Ayaz kızı kendisine çevirdi. Yüzündeki şaşkınlık kızı gülümsetti. “Ne zaman?”

“Dün gece, rüyamda çok tatlıydı Ayaz...”

“Ya demek senin rüyalarını artık oğlumuz süslüyor!” dedi hafif bir kızgınlık eşliğinde.

Genç kız güçlü bir kahkaha attı, genç adamın göğsüne uzanıp başını yasladı. “Bizim oğlumuz.”

“Konuyu saptırma, ne dedi o velet sana sen onu söyle bana?” bilerek bir öfke krizine daha girdi, genç kız kıskanç kocasına baktı. “Bizi çok sevdiğini ve en yakın zamanda yanımızda olacağını.”

“Peki, yakışıklı mıydı?” diyerek burun kıvrıdı.

“En az babası kadar.”

“Babasını ben de tanıyor muyum?” dedi Ayaz genç karısına bakarak. Genç kız bu oyundan hoşlanmış gibi güldü. “Bilmem, beni çok sevdiğini söylemeden uyumaz kendisi.”

“Yaa, demek beni aldatıyorsun öyle mi?” genç kızın kahkahası evin içinde yankılandı, Ayaz kızı tekrar yakaladı. “Söyle bana. Kim o adam?”

“Söyleyemem, kendisinin zarar görmesini hiç istemem” diyerek mutfağa kaçtı.

Ayaz da genç kızın peşinden tabi. “Ya, demek o kadar çok seviyorsun o adamı?”

Genç kız eğlenmeye devam ederek konuştu. “Çok, çok seviyorum”

“O adamda seni çok seviyor, canından bile çok” diyerek kızın dudaklarına bir öpücük bıraktı. Kader ince parmakları ile Ayaz’ın yüzündeki hayat çizgilerine dokundu. Bu doku-nuşla içinde bir patlama daha yaşadı genç adam. Genç kızın küçük bedenini kollarıyla sarmaladı. Kader hafifçe geri çekilince daha fazlasını istermiş gibi kıza yakınlaştı.

“Acıktık, sonra...” diyerek utançla gözlerini kaçırdı. Ayaz yeni bir umutla gülümsedi, en azından sonra diyerek umut vermişti sevgilisi.

Kıza doğru nefesini bırakırken ona döndü. “Sonra dedin. Bunu unutma...” Ayaz uzun masanın başına geçmişti, genç kız ise tam yanı başındaydı. Karısının ince parmaklarına baktı.

“Yüzüğün nerde?” dedi merakla, genç kız daha yeni fark etmiş gibi eline baktı. Hemen aklına gelen düşünceyle endişesi kayboldu, yerine rahatlık geldi.

“Hamuru açarken çıkardım.”

“Hani hiç bir şeye elini sürmüyordun!” diyerek kaşlarını çattı Ayaz.

“Bütün gün canım sıkılıyor” diyerek dudak büzdü Kader.

“Sana aldığım kitapları oku” diyerek karısının yüzüne baktı.

“Bitti” diyerek dudaklarını tekrar büzdü. Ayaz Ağa şaşkın bir şekilde dona kaldı.

“Hepsini mi?”

“Hıhı...”

“Daha geçen gün almıştım, ne zaman okudun o kadar romanı”

“Bütün gün yapacak başka şey yok ki” diyerek dudakla-

rını büzdü yeniden genç kız. Genç adam gülerek önündeki salata dan biraz tabağına koydu.

“O halde sana yeni bir uğraş bulalım, mesela kocanı en kolay nasıl ayartabilirsin. Hoş o konuda akademik bir kariyerin bile var” diyerek kıza baktı. Kader utangaç bir şekilde pilavdan bir çatal aldı, Ayaz gerçekten de onu iyi bir şekilde sıkıştırabiliyordu.

“Ama dersin ki benim özel bir ders almam lazım, sana uygulamalı olarak anlatabilirim. Ne dersin sevgilim?” diyerek kıza baktı tekrar. Lakin genç karısı onunla konuşmamaya yeminliymiş gibi görünüyordu.

Ayaz bir kahkaha attı, genç kız hafif bir öfkeyle burun kıvrırdı. Genç adam konuyu başka tarafa çekmek ve karısını konuşturmak için uğraştı.

“Bizim odamızın yanındaki küçük odayı bebek odası yapalım. Yarın beraber bir mobilyacıya gidip sipariş verelim, zaten yarın aylık kontrollerin yok muydu?” diyerek karısına baktı, genç kız şaşkın bir ifadeyle Ayaz’a baktı. Şimdi bebekleri için bir oda mı hazırlayacaklardı? Beraber hem de!

“Yarın oda mı hazırlayacağız?” dedi heyecanla, genç kızın gözlerindeki o heyecan her şeye bedeldi. Genç adam yorgunca gülümsedi.

“Evet, çok yakında yeni bir Beyzade daha katılacak aramıza.”

“Beraber mi hazırlayacağız?”

“Tabi ki de” diyerek kıza gülümsedi. Kader yerinde duramaz hale gelmişti artık.

“Peki ya boya? Boya yapacak mıyız?” diyerek gülümsedi.

“Sen nasıl istersen öyle olacak sevgilim” dedi genç adam kızın elini öperken. Kader gözleri dolmuş bir şekilde kocasına baktı.

“Teşekkür ederim.”

“Ben teşekkür ederim. Bana inandığın ve bir evlat vereceğin için”

“Şöyle buyurun efendim, Nihal Hanım sizi bekliyor” dedi sekreter kız. Ayaz kızın elini tutarak girdi içeriye. Nihal önündeki evraklara son kez baktı, gelen yeni evli çifti gülerek selamladı.

“Hoş geldiniz, buyurun lütfen” diyerek sandalyeleri gösterdi. Kader heyecanla oturdu Ayaz Ağa da tam yanı başına.

“Nasıl gidiyor hamilelik Kader Hanım” dedi genç doktor.

Kader derin bir nefes alıp düşünmeden cevapladı. “Çok güzel” dedi gülerek.

Nihal gülümsedi, anne olacak bütün hastalarında bu heyecanı görürdü.

“Öyle görünüyor zaten, çok iyi görünüyorsunuz. Ağrınız yahut da bir sıkıntınız var mı?” Kader biraz düşündü, daha sonra geçen gün aklına geldi.

“Şey aslında olduğu söylenemez, ama geçen gün bir sorun yaşadım...” dedi kısaca.

Ayaz Ağa genç kıza anında döndü, karısı bir sorun yaşamış ve onun haberi yok muydu yani? Telaşla kıza baktı.

“Benim neden haberim yok?” diyerek azarladı. Kader utançla başını eğdi, eğer Ayaz’a anlatsaydı olayı büyüteceğini çok iyi biliyordu.

“Kısa sürdü zaten...” dedi fısıltıyla beraber, genç adam ikna olamamış gibi bağırdı. “Gene de söylemeliydin!”

Nihal durumu kurtarmak ve Kader’i korumak için konuyu saptırdı. “Kader Hanım bana nasıl bir sorun olduğunu anlatır mısınız?”

“Şe-y, sabah uyandım. Kahvaltımı yaptım daha sonra

kalkacakken ayağa kalkamadım.” dedi kısaca, Ayaz Ağa gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi bakıyordu.

Nihal devam etmesi için konuştu. “Başınız mı döndü?” dedi.

“Hayır!” dedi genç kız kesin bir sesle. “Kalbim duracak kadar çok hızlı atmaya başladı, terlediğimi ve nefessiz kaldığımı hatırlıyorum.” Ayaz zorlukla yutkundu, Kader onu öldürmek için mi öyle davranıyordu?

Nihal olduğu yerden doğruldu, kıza sorgular gibi baktı. “Nefessiz mi kaldınız? Bu ne kadar süre devam etti peki?” dedi heyecanla.

Kader biraz düşündü. “Şey birkaç dakika kadar.”

“Bu ciddi bir şey olabilir” dedi doktor.

Ayaz hırsla kıza bağırdı. “Nasıl söylemezsin bana?”

“O kadar önemli değildi ki” dedi Kader gülümseyerek.

Nihal ise kızın gülümsemesini yarıda bırakacak olan o sözleri dile getirdi. “Ciddi olabilir, keşke önceden gelseydiniz” diyerek konuştu.

Ayaz korkuyla doktora baktı. “Ciddi mi?”

“Ultrasona gidelim anlarınız sorunu.”

Kader dudaklarını ısırdı, bebeğinin bir sorunu mu vardı yoksa? Genç adam karısına güç verirmiş gibi elini sıktı, Kader zorlukla gülümsedi.

Nihal aleti kızın karnında iyice gezdirdi, son kez daha kontrol etti. Tahmini doğruydı, genç kız donuk duran doktora baktı korkarak.

“Bir sorun yok değil mi? Bebeğim iyi.”

“Lütfen peçeteyle karnınızı temizleyin” dedi üzgünce.

Kader’in gözleri doldu, bir sorun vardı. Ayaz Ağa ve Kader korkuyla doktora baktılar. Nihal oturmaları için elini salladı. Genç kız ayaklarına yenik düşüp oturdu aniden Ayaz da ardından.

Ayaz korkarak baktı Nihal'e "Bir problem yok değil mi?"

"Ayaz Bey, öncelikle bana ailenizde kalp hastası olan biri var mı onu söyler misiniz lütfen?"

"Kalp mi?" dedi Kader bağırarak, Ayaz son derece soğukkanlı bir şekilde kafasını salladı.

"Hayır!"

"Peki ya siz de Kader Hanım?"

"Ha-yır! Bebeğimiz de bir sorunu mu var?" dedi ağlayarak. Ayaz genç kızın sesiyle paramparça oldu.

"Bakın böyle sorunlar genellikle anne veya babadan gelir, sanırım bununla alakalı değil"

"Açık konuşun!" dedi hırçınca, Nihal derin bir nefes aldı.

"Bebeğinizin kalp hastalığı olduğunu düşünüyorum. Biz buna tıpta Hipoplastik Sol Kalp Sendromu diyoruz. Anne karnındaki fetus yani bebek, kalp hastası yani kanı yavaş dolanım yapıyor ve bunun sonucunda annede nefessiz kalma, terleme, kusma hatta bayılamaya bile neden oluyor. Bu genellikle akraba evliliklerinde veya genetik halde oluşur. Anladığım kadarıyla sizler için geçerli değil"

Nihal yüzleri bembeyaz olan Ayaz ve Kader'e baktı. Genç kız donup kalmıştı, sol eli bebeğini korumak için karnındaydı, Ayaz ise az evvel ki o duyduklarından sonra beyninden vurulmuşa dönmüştü. Bebekleri hasta ve Kader'e zarar mı veriyordu? 'Benim yüzümden dedi fısıltıyla.'

Nihal bir anlam verememişti, sorgular gibi konuştu.

"Akraba evliliği mi?" dedi kısık bir sesle.

Kader yerden gözlerini zorlukla çekti, ağlamaktan kıpkırmızı olan gözleriyle Nihal'e baktı, başını salladı ve ağzından hafif bir inilti koptu. Doktor "Birinci derece mi yoksa ikinci dereceden mi?" diye sordu. Ayaz Ağa zorlukla nefes aldı, doktora doğru yalvarır gibi baktı. "Amca çocuklarıyız" dedi kuru bir sesle.

“Bu işi daha karmaşık hale sokar” dedi doktor.

Kader yalvarır gibi konuştu “Lütfen, hiç umut yok mu yani, o daha bir bebek”

Ayaz sevgilisine uzanıp elini öptü, Kader kocasına sarıldı. Ona yalvardı bu sefer de. “Onu benden almasınlar Ayaz, hayır istemiyorum!”

“Şştt! Tamam, sevgilim geçti” dedi genç adam sevgilisine sarılırken. Nazıkçe saçlarından öptü onu, onu korumak şimdi daha zordu.

“Kader Hanım sizlerle açık konuşmalıyım, bebeğinizin yaşama oranı çok yüksek ancak...”

“Ancak!” diyerek bağırdı genç adam, bir yandan da Kader’in sırtını okşuyor onu sakinleştirmeye çabalıyordu. Kader Ayaz’ın ne kadar gergin olduğunu sırtındaki ellerden anlayabiliyordu.

“Ancak annenin yaşama oranı bebeğe oranla daha düşük. Bebeğinizi doğurmak gibi bir riske atılacaksanız belirtmeliyim genel olarak yüzde kırk bir ihtimalden bahsediyorum. Bunu açıkça söylemeliydim.”

Dünya o vakit durmuştu artık, Kader’in aklından geçen düşünceleri sanki Ayaz da hissetmiş gibi yüzünü huzursuzca buruşturdu. Bu olamazdı! Olmamalıydı. Genç adam artık yerinde duramaz hale gelmişti. Patlamaya hazır bir volkan gibi kabarıyordu.

Genç kız sevgilisine güç vermek istermiş gibi ellerini sıktı, acı bir ifadeyle gülümsedi. Derin bir nefes alıp doktora baktı.

“Bebeğimin yaşayabileceğini söylediniz az evvel değil mi?”

Nihal başını salladı, her annenin yapacağı şeyi yapıyordu Kader. Bebeğini korumak... Ayaz bu düşünceyle sarsıldı genç kıza yalvarır gibi baktı.

“Evet” dedi doktor.

“O halde sorun yok” diyerek gülümsedi tekrar Kader. Bir damla gözyaşı yere doğru düşmüştü, genç kız zorlukla bir nefes daha aldı.

“Onun yaşamasını her şeyden çok istiyorum Nihal Hanım. Beni anlıyor musunuz?” dedi gülererek. Kadın başını itinayla salladı.

“Anne misiniz?” dedi Kader derin bir nefesten sonra.

“Hayır, değilim.”

“O zaman anlamanıza imkân yok” dedi acı bir yüzle. Nihal kızın lafıyla beraber donup kalmıştı.

Kader uzanıp çantasını almış ve ayağa kalkmıştı, Ayaz’ın da kalkmasını bekledi ama genç adam kalkmadı. Kader gibi düşünmüyordu çünkü.

“Aldırabilir miyiz?” dedi aniden. Kader çılgına dönmüştü; “Hayır!” dedi haykırarak.

Nihal bu durumla sıklıkla karşılaştığı için başını salladı. “Evet, hastanın sağlığı söz konusu olduğu için böyle bir yöntem...” Kader doktorun lafını aniden yarıda kesti. “Benim hayatım söz konusu ya onun? O daha bir bebek ve çok küçük! Ben onun annesiyim!”

Ayaz kesik kesik soluk aldı, Kader’in tepkisini zaten tahmin ediyordu. Karısının elini tuttu onu sakinleştirmek için çabaladı.

“Bırak dedi genç kız öfkeyle, Ayaz Ağa uzun zamandır öfkeyi görmemişti zümrüt yeşili gözlerde.

“Senin de evladın o! Sen de babasın! Nasıl düşünürsün öyle bir şeyi?” diyerek bağırdı tekrar.

Ayaz güç almak istermiş gibi Rabbine sığındı. “Senin hayatın da söz konusu!” dedi keskin bir ses tonuyla.

“Benim kurtulma ihtimalim var! Onu yaratan Allah düşünmüştür beni, sen kadere karşı geliyorsun!” dedi Kader bağırarak.

“Hayır!” dedi genç adam olduğu yerden hışımla kalkarak. Kızın iki omzundan tutup onu sarsarak konuştu. “Ben senin böylesine riske girmene engel olmaya çalışıyorum! Sadece senin canın yanmıyor benim de canım yanıyor! Çocuğu aldirmek zorundayız!”

Kader sevgilisinin kollarından kaçarmış gibi uzaklaştı, başını Nihal’e doğru çevirip son noktayı koydu.

“Ben bebeğin annesiyim. Benim hayatım söz konusu ve benimle ilgili kararlar bana ait! Ben bebeğime dokunulmasına kesinlikle izin vermiyorum ve vermeyeceğim!”

Hırsla çıktı odadan Ayaz yorgun bir ifadeyle nefes aldı, genç kıza yetişmek için o da ardından koştu.

Her şeyin bir bedeli vardır bu dünyada. Yaptığımız en ufak şeylerden bile hesaba çekiliriz Ayaz Ağa ise en büyük hatasının bedelini şimdi ödüyordu. Ona çok uzak olan Kader’i alarak. Amca çocukları olarak...

Amcasının neden akraba evliliğine bu denli karşı olduğu şimdi anlıyordu. Ama aşk yüzünden değil miydi bunca şey? Bunca acı? Bunca hüznü? Kader’i ikna etmek tam bir zulümdü, gece gündüz uğraşıyordu. Onun da canı yanmıyormuş gibi davranıyordu Kader! Sanki o baba değilmiş gibi, sanki onun evladının hayatı söz konusu değilmiş gibi.

Genç kıza olan kırgınlığı ise hayatını hiçe saymasındandı. Hiç bir sorun yokmuş gibi davranıyordu Kader. Sanki hayat dört dörtlükmüş gibi. En kötüsü ise bebeğe daha çok bağlanmıştı.

“Küçük prens ormanın derinlikleri de kaybolurken birden karşısında...”

Karısının bebeğe okuduğu masalı yarıda böldü.

“Yarın doktora gideceğiz”

Genç kız kaçan bütün keyfine üzüntüyle baktı, Ayaz’ın hiç bıkmadan yaptığı konuşmalarından birine daha şahit olacaktı.

“Gelmeyeceğimi açıkça belirttim.”

“Yeter!” dedi geç adam hırsla ayağa kalkarken. Kader biraz korkarak baktı Ayaz’a.

“Senin için nelere katlanıyorum görmüyor musun?” dedi acı acı. Genç kız gözleri dolu şekilde kocasına baktı. Ayaz elini sallayarak devam etti. “Sadece senin mi evladın! Benim de canım yanıyor bebeğimizi hiç görmeyeceğiz belki de seni! Ne yaparım ben, he cevap ver bana! Sen yokken hangi toprak bana yurt olur, hangi şehir mezar! Seni kaybedemem.” dedi hırsla.

Genç kız hıçkıra hıçkıra ağladı. “İzin ver de yaşasın, izin ver o halde, Yaradan yazdığı kader’i bizlere gösterebilirsin.”

“Ya sen yoksan devamında? Hiç düşünün mü? Hiç düşündün mü dedim!”

Kader acı çekermiş gibi gülümsedi, dudakları titremiştii ama hiç kekelemedi. “Düşündüm, düşündüğüm için savaşıyorum ya zaten...”

“Sen savaşıyorsun! Sen kaybetmek için uğraşıyorsun!” dedi bağırarak, bağırmaktan sesi kısılmıştı ama yine de bunu umursamadan kapıya yöneldi.

Tam o sırada Kader zorlukla nefes alıp verdi. Kızın dudaklarından küçük bir inilti koptu. “Ah! Ayaz...” hızlı hızlı nefes alıp verdi. Terler boşalıyordu yüzünden ve yine o boğulma hissi vardı vücudunda.

Ayaz koşarak hızla kucakladı karısını. Kader’in alnına bir öpücük kondurdu. “Tamam, geçti. Nefes al! Nefes al Kader! Benim için al, bebeğimiz için.”

Merdivenlerden dikkatle indi genç adam bir yandan da kızı kontrol ediyordu, nefes alış verişleri daha normaldi sanki.

Kader biraz toparlanınca Ayaz'a baktı, genç adamın ne kadar telaşlı olduğu yüzünden belliydi. Onun telaşını almak için konuşmaya çalıştı.

"A-yaz..."

Ayaz Ağa kızın iyi olduğunu anlayınca onlara korkuyla bakan Fatma'ya bağırdı.

"Su, su getirin!"

Kadıncağzı koşarak mutfığa yöneldi, genç adam kızı nazikçe koltuğa oturttu. Cebinden doktorun numarasını çıkarıp telaşla Nihal Hanımı aradı. Durumu söyleyip kapattı. Şimdi hastaneye gitmeleri Kader için iyi değildi.

"Sakinleş, şimdi gelecek doktor!" diyerek kızın ellini öptü. Kader titreyen ellerinin arasındaki sıcaklığa gülümsedi.

"Biz iyiyiz sadece üzülünce daha belirleniyor."

Ayaz kıza baktı, ona yalvaracak konumdaydı artık. Onun önünde diz çöktü.

"Lüt-fen, lütfen aşkım! Beni seviyorsan yap bunu, eğer gerçekten bir bebek istiyorsan evlat edinebiliriz ama bu yaptığın intihar etmekle eş değer!"

"Hayır! Beni anlamıyorsun Ayaz, o benden bir parça ben ona bağlandım nasıl bırakabilirim?"

"Ama ölebilirsin!"

"Ölmeyeceğim, biz yaşayacağız. Oğlum yaşayacak aynı ben gibi."

"Ya olmazsa! Ya beni bırakırsan!" diyerek tekrar bağırdı.

Genç kız asi kocasının saçlarını okşadı, ona gülümsedi. "Söz veriyorum, bırakmayacağız. Sen her zaman yanımda olacaksın..."

Ayaz yenik düşüp sevgilinin bacaklarına başını yerleştirdi, Kader ince parmaklarıyla kocasının gece siyahındaki saçlarını okşadı.

“Beni dinlemiyor” diyerek bağırdı genç adam, Zümrüt ve Zenan gözleri yaşlı şekilde Ayaz’a baktılar. Haberi ilk Ayaz vermişti, onları telaşlandırmamak için hasta demişti. Haber konağa bir ateş parçası gibi yakarak yayıldı, Zenan evladını kaybetme korkusuyla deliye dönmüştü. Tıpkı diğerleri gibi.

Hanım Ağa mendili alıp sildi gözyaşlarını, Zenan ise yaşanan şeyleri kabul etmiyormuş gibi başını sallıyordu.

“Hayır! Benim kızım daha çok küçük!”

“Zenan sakinleş. Bak böyle yaparak Kaderi de üzüyorsun” dedi Zümrüt. Zenan yalvarır gibi konuştu.

“O benim evladım Zümrüt! İnsan hiç evladını bile bile ateşe atar mı? O çocuğu için çırpınıyor aynı benim de onun için çırpındığım gibi” diyerek daha çok ağladı. Ayaz Ağa derin bir nefes aldı.

“Uyuyor değil mi?” dedi Zümrüt Ayaz’a bakarak.

“Aldığı ilaçlar uyku yapıyor” dedi öfkeyle.

“Ana! Sen de konuş onla! Bak istediği bir bebekse, evlat edinebiliriz! O yeter ki aldırısın” dedi Ayaz Ağa Zenan’a bakarak.

“Hiç insan öz evladını aldırır mı?” diyerek konuştu Zümrüt.

“O da bebeğini koruyor işte, her anne gibi.”

“Ben ne yapayım peki ana? Benim canım yanmıyormuş gibi, onları kaybetmek bende nasıl bir şey yaşıtıyor biliyor musun?”

“Allah bilir oğlum, olacak ve yaşanan her şeyi o bilir.”

“Onu durdurmak için yapmadığım şey kalmadı! Ama dinlemiyor bile, bana bile küstü. Sanki ben canıymışım gibi.”

“Evladını korumak için nereye saldıracağını bilmediği için elbet, erkek baba olmayı çocuk doğduktan sonra anlar.

Lakin kadın daha bebeğini karnında hisseder, ben üç evlat doğurdum. Sor bakalım nasıl?"

"Hepinizi ayrı korudum, besledim. O da sana kızacak elbet."

"Bana kızsın! İstersen bağırıp çağırsın, yaksın kül etsin ama aldırsın! Bile bile ateşe yürüyor!"

Genç kız hızla koştu mağazaya, aynı bir çocuk gibiydi. Yanından geçen her insan ona övünerek bakıyordu, hamile olduğu şişkin karnından belliydi. Bir yandan da karnını tutuyor ve bebeğini koruyordu. Sekiz aylık olmuştu ve bir erkekti. Bunu duyduklarında o ağlamıştı ama Ayaz sadece hafifçe gülümsemişti. Ona kızgın olduğunu çok iyi biliyordu ama yapamazdı. Onu korumak için her şeye katlanabilirdi. Arkasında somurtarak gezen kocasına bile.

Kader durmak bilmez şekilde yemek yiyordu ve enerjisi hiç bitmezmiş gibi sürekli ayaktaydı. Bebeği için İstanbul'daki bütün mağazaları boşaltmıştı yetmemiş Dicle de ona yardım için Mardin'i talan etmişti. Mutluydu, Ayaz'ın aksine.

Her şeyin iyi olacağını düşünüyordu, sadece bebekleri birazcık onları korkutmuştu o kadar. O iyiydi ve küçük Uraz'ı da. Oğlunun adını bile şimdiden koymuştu. Uraz ismi Ayaz ismine benzediği için midir bilinmez bu ismi seçmişti. Küçük oğlu babası gibi olacaktı. Ayaz gibi kalbine taht kuracak ve onu sevecekti.

"Merhaba" dedi mağaza görevlisi. Kader mavi eldivenleri alıp Ayaz'a gösterdi. Ayaz hiç umursamadan başını çevirdi.

"Merhaba" dedi Kader kırılgan sesiyle.

"Galiba bir erkek" dedi genç kız, Kader gülümsedi. "Evet."

“Yardımcı olmamı ister misiniz?”

“Şey aslında gerek yok.”

“Pekala, iyi alışverişler” dedi genç kız uzaklaşırken.

Kader tekrar bir bebek şapkasına baktı. Oğlu beğendiğini belli eden bir tekme attı. Kader gülümsedi, her zaman ki gibi onunla konuşmaya başladı.

“Beğendin mi? Alalım mı bunu oğlum?” diyerek karnını okşadı. Ayaz kıza baktı, bu duruma sıkça rastlıyordu zaten, Kader ondan kopmuş ve oğullarına bağlanmış gibi sürekli onunla konuşuyordu. Kader’in birden aklına ilk tekme attığındaki an geldi. Ayaz inanmamış ve kulağını dayayıp dinlemişti. Güldüğünü görmüştü Kader, işte o zaman onun da bebeklerini sevdiğini anlamıştı. Ama Ayaz birden çekmişti kafasını, üzüntüyle dolan gözleri taşmaya yakınken odadan çıkmıştı.

“Zaten evde bir dünya yok mu?” dedi soğuk sesiyle.

“Yok, oğlum bunu beğendi.”

“Oğlundan başkasını düşünmüyorsun artık!” diyerek kıza baktı. Kader gülmek için dudaklarını ısırdı. Ayaz’ın Uraz’ı kışkırttığına zaten birçok kez şahit olmuştu. “Elbette ki düşüneneğim, benim bir tanecik oğlum” dedi Ayaz’ı kışkırtarak.

“Kader! Benim de kocan olduğum gerçeğini hatırlatırım sana!”

“Kocalık vazifelerini yerine getir o halde. Oğluma bir kere bile iyi davranmıyorsun. Sanki sadece benim bebeğim.”

Ayaz Ağa derin bir nefes alıp gözlerini yumdu, yoruluyordu. Kader’i onu çok yoruyordu.

Genç kız gülümseyerek yeni gördüğü çoraplara koşacakken ağrı saplandı karnına ve daha ne olduğuna anlamadan bacaklarının arasından sıcak bir sıvı boşaldı. Genç adam korkarak yaklaştı sevgilisine, bir şeyler tersti.

Kader sıkça nefes alıp verdi, doğum başlamıştı. Nihal Hanım bunu ona anlatmıştı. Bir ağrı daha saplanınca iki büküm bir halde yere doğru düşecekken Ayaz tuttu kızı. Korkuyla kıza baktı.

“İyi misin?”

“Ahh! Bebek, bebeğimiz geliyor AYAZ!”

“Daha çok erken!” diyerek bağırdı genç adam, Kader bir çığlık daha attı etraftaki insanlar onlara bakıyordu artık.

“Ahhh! Erken doğum, Nihal Hanım bundan bahsetmişti, Ahh! Hastane, hastaneye gidelim!”

Ayaz, Kader’i kolaylıkla kucaklayıp koşarak çıktı mağazadan, bir yandan da dualar ediyordu. Oğlu için sevgilisi için ve kendi için...

FINAL

Yağmur bulutlardan birer birer düşerken yeryüzüne, kimi âşıklar sevgilileriyle bu anın tadını çıkarır. Bazı insanlar ise hiç anlamaz yağmurun hikmetini, bereketini... Oysaki o yüreği taşlaşmış insanları bile yumuşatmaya yetebilir. Bir anenin telaşı gibi indi gökyüzünden yere, Ayaz'ın feryatlarıyla birlikte. Sevmek hiç bir zaman bu kadar zor olmamıştı, hiç bir zaman âşık olmak bu kadar imkânsız değildi. Sevgilisi-ni kaybetme korkusuyla yanıyordu şimdi. Onun yüreğinde bilinmeyen yangınlar vardı. Kalbi ağrıyordu, yorulmuştu, usanmıştı. Bedeni bedenine hapsolmuş bir mahkûmdu. Kendi toprağından koparılmış bir çiçek gibiydi, dalından koparılmış bir elma yahut bir kuş.

Her şey geçerdi yüreğinden lakin Kader'i, bu imkânsızdı. Onu kaybetmek belki de en ağır cezası olurdu. ahirete daha varmadan hüküm giyip cehennem de yanardı. Onun için zaman durmuştu. Ve Kader'i uyanana kadar da akmayacaktı.

Ameliyathane yazan yerin tam önündeydi. Kolları bomboştu. Durumu ciddi olduğu içinde onu içeriye almamışlardı. Belki de bu son dedi kendi kendine. Belki de Kader bana son kez güldü, son kez oyun oynadı. Belki de artık beni bırakacak...

Bu düşünceler gözlerini doldurmuş ve gözyaşları akmaya her an meyilliydi. İnsan en çok sevdiğini kaybedince yeni-

lirdi hayatta. Belki de bugün Ayaz Ağanın yenileceği gündü. Sevgilisinin gözleri geldi aklına, zümrüt yeşili gözleri, her defasında masum masum bakardı ona. Bir gün bile şikâyet etmemişti ondan hep kabullenmişti. Bebeklerini korumak için ölümü dahi göze almıştı. İçindeki sıkıntı büyüdükçe büyüdü, arttıkça arttı sanki elveda deme günü gelmiş gibiydi. Hırsla ayağa kalktı, sinirle soluyup birkaç adım attı koridorda. Ya bugün o delirecekti ya da ölecekti.

Zenan ve Zümrüt gözleri yaşlı şekilde koşarak geldi Ayaz'ın yanına. Zümrüt dağ gibi oğlunun yıkılmış halini seyretti. Ayaz'ı, aslanı aynı bir harabe gibi kırık döküktü. Kanadı kırılmıştı sanki. Hanım Ağa oğlunun yüzünü okşadı, Ayaz annesine yalvarır gibi baktı.

"Anne Kader..." konuşamıyordu, konuştuğunda kelimeler boğazında takılı kalıyor ve canını yakıyordu.

"Onları Allah bize bağışlayacak inşallah, sen canını sıkma. Hiçbir sorun olmayacak."

"Ya olursa, ya beni bırakırsa?"

"Olur mu hiç Ayaz'ım, insan hiç el kadar bebeğiyle deli kocasını bırakır mı? Hem Kader güçlü kızdır, öyle kolay kolay ona bir şey olmaz."

"Olmaz değil mi? Beni bırakmaz, bebeğimizi bırakmaz."

"Bırakmaz benim kızım!" dedi Zenan hiddetle, daha aneanne olamadan kızından olma telaşı sarmıştı onu da.

"Kaç saattir neden çıkmıyorlar? Neden?" diyerek bağırды Ayaz sinirle. Üç saattir hiç bir ses gelmiyordu. Zümrüt telaşlı oğluna bakıp gülümsedi.

"Ben seni tam on iki saatte doğurdum, öyle inatçıydın ki. Kim bilir senden olma çocuk nasıl inatçıdır."

“Kader’e zarar verecekse ona benzesin, benim için mahsuru yok!” dedi keskin sesiyle.

Nihal, Kader’e bağılı cihazdan gelen ani sese yöneldi, Kader’in kalbi durmak üzereydi, genç kız nefes nefese kalmış bir atlet gibiydi. Nihal onu sakinleştirmek için konuştu. Bebeğin kafası görünüyordu artık.

“KADER! Bırakma! Sakın kendini bırakma, sen annesin! Bebeğin ve Ayaz var! Bitti sayılır” Genç kız keskin bir çığlık daha attı zorlukla konuştu.

“Dayanamıyorum!”

“Bitti sayılır, bırakırsan ikinizi de kaybederiz! Ayaz’ı düşün, bebeğini düşün!”

Nihal kızın karnına yaptığı baskıyı arttırdı, hemşire kıza iki dozluk daha iğne yaptı, bu bebeğin doğumunu hızlandıracaktı, ayrıca Kader’in kalbini normale döndürecekti.

Genç kız tırnaklarını bulduğu herhangi bir yere geçirdi, dudaklarından kaçınıcı feryat çıktığı bilmiyordu. Terden yüzü ıslanmıştı ve kalbi göğsünden çıkacak kadar hızlı atıyordu. Sanki bebeği onu bırakmak istemiyormuş gibi ona tutunmuştu.

“Kader on beş saniye sonra son kuvvetimle karnına baskı uygulayacağım, senden tek istediğim nefes alış verişlerini düzenli hale getirmen, Uraz için yap bunu!”

Genç kız tamam anlamında başını sağladı, iğne etkisini göstermeye hafiften başlamıştı, Nihal içinden on beşe kadar saydı ve aniden ellerini kızın kasıklarının biraz üzerine yerleştirip bağdırdı.

“ŞİMDİ!”

Kader var gücüyle direndi, bütün kemikleri sanki bir

kamyonun altında tek tek kırılıp yeniden oluşuyormuş gibi acı veriyordu. Hiç bu kadar canının acıdığını hatırlamıyordu. Kalbini ise hiç duymuyordu.

Bir bebek sesini duydu sonra, gözleri kapanmadan işitti kulakları, güzel oğlu ona geldiğini belli etmek için avaz avaz bağıırıyordu sanki. Ona merhaba dermiş gibi. Kader'in rengi gitmiş beyaz dudaklarında bir tebessüm oluşmuştu, yanaklarından mutluluk gözyaşı indi. Ufacık bir damla süzülürken oğluna baktı.

"Merhaba oğlum..." Sonrası ise karanlıktı.

Ayaz Ağa hışımlla kalktı oturduğu yerden Nihal yanına ulaşınca Ayaz'ın merakı da arttı. Korkarak baktı kadına, sormaya bile korkuyordu.

"Kader..."

"Kader de bebeğinizde çok iyiler. Gerçekten çok dayanıklı çıktı Kader Hanım, onu tebrik etmeliyiz" dedi gülümseyerek.

Zenan Rabbine el açıp şükretti, Zümrüt ise derin bir oh çekti. Ayaz'ın hali ise daha fenaydı, dokuz saattir hissettiği ayakları şimdi ona yenik düşmüş gibi yere devrilmiş ve dizlerinin yüzerinde çömelmişti. Ellerini açıp dua etti. Allah onun dualarını duymuştu işte, sevgilisini de oğullarını da ona bağışlamıştı.

Genç kız elindeki sıcaklıkla açtı gözlerini, kalbinin hafiften acıdığını hissetti. Sıcak elleri görünce Ayaz'ı fark etti, kim bilir genç adam kaç saattir onu bekliyordu.

“Merhaba” dedi utanarak Kader, Ayaz sevgilisine yorgunca gülümsedi sonra eğilip kızın dudaklarına uzun bir öpücük bıraktı. Nefesi kesilen Kader gülümsedi.

“Beni öyle çok korkuttun ki” dedi genç adam sevgilisine doğru.

Kader gülümsedi. “Ama iyiyim işte, Uraz! Uraz nerede?”

“Daha testleri yapılıyor, görünürde bir sorun yok.”

“Ohh! İyi, çok korktum bir an için. Annemler nerede peki?”

“Dışarıdalar saat geç olduğundan uyudular kesin.”

“Saat kaç ki?” dedi genç kız gülümseyerek.

Ayaz Ağa yorgunca gülümsedi. “Üçe geliyor sevgilim.”

“Ne! O kadar saat beni mi bekledin?” dedi Kader tekrar utanarak. Genç adam kızın saçlarından öpüp kokladı, az daha bunlardan artık mahrum kalacaktı, bu fikri aklından hemen sildi.

“Senin gözlerini görmeden uyamazdım, öylesine korktum ki! Bir an için, bir an için bitti zannettim. Sensizliğin verdiği o acı.”

“Bitti, sus lütfen artık bunları düşünme. Artık güvendesiniz, hem artık anne ve baba olduk. Uraz’ın bize ihtiyacı var.”

“O veledi kıskanmaya başlıyorum artık!” dedi genç adam somurtarak. Kader keskin bir kahkaha attı. Ayaz’ın kıskançlığını elbette ki biliyordu ama bu kadarını hiç düşünmemişti.

“Gülme! Çok ciddiym bu konu da” diyerek burun kıvrıldı. Kader’in kahkahası artarken aklına gelen düşünceyle daha çok güldü.

“Sen Azat’ı da bir zamanlar kıskanıyordun değil mi?”

“Kıskanırim tabi! Bende seni kaptıracak göz var mı sen-ce?” diyerek kıza baktı. Kader kıskanç kocasına bakıp gülümsedi, hafifçe başını kaldırıp kocasının dudaklarından öpücük aldı. “Yok...”

“Beni iyi tanımışsın o vakit” dedi gülümseyerek. Kader de yorgunca gülümsedi, yorgunluk bedenine ağırlar verse de Ayaz’ın halleri ona her şeyi unutturuyordu.

“Sence bizi sevecek mi?” dedi genç kız korkarak. Daha çok küçük olduğundan mı yoksa ona bakamama korkusundan mı bilinmez korkuyordu işte. Genç adamın dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm oluştu, genç karısına eğilip nefesini ona aktarır gibi, tıpkı nakış işlermiş gibi onun ruhuna ruhunu işledi.

“Unuttun mu, o bana benzeyecek. Bu demek oluyor ki annesine âşık bir velet beni bekliyor ve ben onunla savaşmak için çok yaşlıyım” diyerek yalandan yüzünü buruşturdu. Kader şen bir kahkaha attı. Gözlerinden yaşlar gelmişti, sol elini Ayaz’ın daha yeni çıkmış sakallarına yerleştirdi. Usul usul okşadı yüzünü. Derin bir nefes alıp konuştu.

“Benim ilk aşkımsensin, en özelimsin.” diyerek güldü.

Ayaz eğlenerek konuştu. “Ya demek öyle. Bak Uraz büyüyünce söylerim bu dediklerini bir bir.”

“Söyle, ben de ona söylerim. Ben babana ilk olduğunu söyledim, son olduğunu değil.”

Ayaz Ağanın yüzündeki gülümseme donuk bir hal almıştı, Kader küçük bir kahkaha atıp çarşafı geçirdi başına. Ayaz sinirle soluyarak karısından hesap sordu.

“Çık çabuk onun altından! Benden kaçacağını mı zannediyorsun? Demek ben son değilim öyle mi?”

“Hayır, çıkmam!” dedi Kader gülerek.

Ayaz’ın kızı rahat bırakmaya hiç de niyeti yoktu. “Çık yoksa bütün hastaneyi başımıza toplarım!”

“Yapmazsın değil mi?” diyerek başını kaldırdı.

Genç adam eğlenir gibi konuştu. “Yaparım, ben senin için bütün o delilikleri yaparım. Kimse de dönüp bir şey demez, dedirtmem. Benim güzel yüzlü sevgilim.”

Kader kıpkırmızı yanaklarını saklamaya niyetli gibiydi, Ayaz ise onunla yaşayacakları daha elli yılı düşündü. Harika bir elli yıl olacaktı, aşk ve mutlulukla geçen bir elli sene.

Genç kız heyecanla bebeğe uzandı, hemşire heyecanlı anneye gülümsedi. Kader ağladığının farkında bile değildi. Simsiyah saçları koyu kahve gözleri ve çatık kaşlarıyla Uraz Beyzade babasının kopyasıydı. Onun gibi kokuyor dedi genç kız ayrılırken bebeğinden. Oğlunun babasıyla şimdilik iyi anlaşmasına sevinmişti. Ama bir bilseydi geçen zaman içerisinde neler olacaktı, o zaman korkuyla feryat edebilirdi. Genç kız oğlunun sıcak elini öptü. Uraz'ın daha bir bebek olduğunu fark ederek telaşla hemşireye baktı çünkü emzirmek hakkın-da en ufak bir bilgisi yoktu. Hemşire herkesi dışarıya alırken Ayaz'ı yerden sürükleyerek çıkarmışlardı. Onlardan ayrılmayı bir an için bile istemiyordu. Kader oğlunun saçlarını okşarken gülümsedi.

"Uraz'ım, baba çok mu inatçı?"

Ah bir bilseydi, Uraz Ağa babasından bile daha inatçıydı...

Genç adam sıkıntıyla masanın üzerindeki saate baktı, daha bire bile gelmemişti. Bir defa daha of çekti, sevgilisinin özlemiyle kavruluyordu resmen. Ne vardı da bugün işe git-tim geldim diye huysuzlandı. Ayaz Ağa daha fazla dayanamayacağını anlayınca hırsıyla kalktı ayağa, koltuğun üzerindeki siyah ceketini hırsıyla aldı. Şimdi! Şimdi görmeliydi güzel karısını, daha fazlasına yüreği dayanmazdı!

Odanın kapısını büyük bir gürültüyle kapattı, bir yandan da asistanına bağırdı.

"Bugünkü bütün toplantı ve işleri iptal et!" Banu hayretler içerisinde kalktı ayağa.

"Ama efendim..." Ayaz asansöre binmeden önce kıza doğru alev püskürten bir bakış fırlattı.

"Ne dediysem o BANU HANIM!"

Genç kız korkarak sindi olduğu yere, patronun gücü onu her zaman hayretler içerisinde bırakıyordu. Bir kere o çok yakışıklıydı; gece gibi siyah saçları hafif kıvrıkcıktı ve her zaman geniş omuzlarıyla insanları kolaylıkla korkutabiliyordu. Sonra çok uzun boyluydu, inatçıydı ve yeni öğrendiği bir bilgiye göre de karısı konusunda çok kıskançtı, onu kimseyle paylaşmaz, bir aslan misali onu korurdu. Hatta duyduğu dedikodulara göre karısına karşı delicesine bir aşkla bağlıydı da. Bir iç çekti Banu, onun gibi bir adama sahip olmak gerçekten de çok güzel bir his olmalıydı. Geçen gün şirkete gelen kadının karısı olduğunu ilk bakışta anlamıştı. Lakin sanki karısı biraz küçüktü, çok zarif ince bir bedene sahipti. Yemyeşil gözleri Banu'nun dilini bile lal etmişti. Şanslı kadın dedi içinde gülerek.

Ayaz Ağa arabanın içine girer girmez telefonuna uzandı. Tuşları heyecanla çevirdi. Kader ısrarla çalan telefona son anda yetişebilmişti. Uraz'ı daha yeni uyutmuştu ve yeniden hamile olduğunu için çok çabucak yoruluyordu.

"Alo..." dedi yorgunca, Ayaz kaşlarını hafifçe çattı. "Yine yorgunsun değil mi?"

Kader sevgilisinin sesiyle aniden uykudan uyanırmış gibi bocaladı, hâlbuki sabah yanındaydı daha.

"Ayaz..." Ayaz Ağa keyifle gülümsedi, kim derdi ki Kader'in günün birinde ona aşkla sesleneceğini.

“Sevgilim... Eve geliyorum”

“Ne? Neden? Ne oldu ki?”

“Bir şey olması gerekmiyor ben karımı oğlumu ve bebeğimizi özledim.”

“Ama daha öğlen bile olmadı” diyerek itirazda bulundu genç kız.

“Yoksa beni evde istemiyor musun?”

Ayaz’ın sesindeki o tonu hemen yakaladı Kader. Kızmıştı. “Hayır ama...”

“Ama?” diye onu sıkıştırdı adam.

“İşlerin yarım kalacak sonra...” dedi Kader evin merdivenlerinden inerken.

“İş benim problemim, senin değil! Sen sadece beni özleyen kadın olamaz mısın?”

Kader hafif bir şekilde gülümsedi. Onu özlediği doğrudu. “Tamam...”

“Bana on dakika ver, on dakika sonra evdeyim.”

Kader telefonu kapatıp mutfığa doğru baktı. Bugün izin günü olduğu için Allah’tan evde kimse yoktu, yoksa kim bilir ne düşünürlerdi. Evet, evli bir çifttiler lakin normal evli bir çift değil. Onların aşkı her zaman özlemi yanında getiriyordu. İki senedir evli olmalarına rağmen hala lise âşıkları gibi her dakika aşk yaşıyorlardı. En basitinden Ayaz her dakika onu yanında istiyordu, bu da aşkın tutkuya dönüşmüş haliydi...

Kader ocağı kapatıp büyük salona girdi, spor koltukların üzerine hafif bir şekilde oturup bacaklarını uzattı. Uraz’a hamileyken bile bu kadar zorlandığını hatırlamıyordu. Bu hamileliğin en güzel yanı ise hiçbir sorunun olmamasıydı. Güzel kızı onları hiç korkutacak şeyler yapmıyordu. Sadece yoruyordu onu, o kadar. Kader başını koltuğun sağ tarafına doğru yatırdı, sadece beş dakika diyerek mırıldandı. Beş dakika sonra kalkacağı.

Genç kız yatakta debelenip duruyordu, ne vardı ki o televizyondaki limonatayı görmesiydi! Huzursuzca bir kere daha dönünce Ayaz'ın güçlü kollarıyla hareketi kısıtlandı. Ayaz Ağa sanki sevgilisin huzursuzlandığını hissetmiş ve onu sakinleştirmek için güçlü kollarıyla sarıp sarmalamıştı. Kader daha fazla dayanamayınca uzanıp küçük gece lambasını açtı, Ayaz'ın dağınık saçlarıyla ne kadar yakışıklı olduğunu görünce gülümsedi. Lakin güzel kızı bunu engellemek istermiş gibi tekme attı karnına. Beş aylık hamileydi lakin aşeriyordu hala.

"Ayaz" dedi sıkıntıyla. Ayaz karısının güzel sesini duyunca daha sıkı sarılmak için kollarıyla ona doğru uzandı lakin boşlukla karşılaşınca gözlerini huysuzca açtı.

"Kader..." dedi uykulu uykulu. Kader odanın içerisinde bir o yana bir buyana dolanıyordu. Ayaz Ağa doğrulup karısına baktı uzunca.

"Uraz mı uyandı?"

"Hayır..."

"Miden mi bulanıyor?"

"O ilk aylarda olur!"

"O halde uyutmuyor bebek?"

"Hayır!"

Ayaz ayağa kalkıp karısının yanına yaklaştı. "O halde sevgilim, sorun ne?"

"Limonata..." dedi Kader utanarak.

Ayaz hiç bir şey anlamamış gibi karısına baktı. "Ne?"

"Limonata işte, şöyle ekşi ekşi nasıl giderdi..."

Ayaz güçlkle siyah saçlarını kaşıdı. Hala hiçbir şey anlamamıştı. "Bir tanem, gecenin üçü, ne limonatası?"

"Off! Aşeriyorum işte. Canım limonata çekiyor." Ayaz'ın

olayı anlaması sadece üç saniyesini almıştı. Gülümsedi önce sonra Kader'in yüzüne doğru döndü ciddi olup olmadığını anlamak için ona baktı. "Şaka? Şaka değil mi?" Kızın pek de şaka yapar gibi bir hali yoktu. "Sevgilim saat gece üç!"

"Bunun belli bir saati yok ki! Ben de anlamadım ama bütün gece kızımız rahat bırakmadı."

Ayaz genç kızın yüzünü avuçlarına geçirdi uzanıp pembemsi dudaklarından uzun bir öpücük aldı. "Bu çok normal aşkım. Şimdi gider alırım."

"Bu saatte?" dedi Kader sorar gibi. "Nöbetçi market yoktur değil mi?" dedi şaşkınca. Kader gülümsedi. "Daha iyi bir fikrim var ama yardım etmen lazım."

Genç adam limonları ikiye bölüyor Kader ise onları robotun içine atıp suyunu çıkarıyordu, bir yandan da gülümsüyordu. Şu halde bile çok tatlılardı, gecenin üçünde limonata yapmak, bu biraz çılgıncaydı.

Ayaz limon suyunu bir cam şişeye boşalttı. Kader şişenin içine şeker ilave etti ve Ayaz şişenin kapağını kapatıp çalkalamaya başladı. O kadar hızlı yapıyordu ki Kader sevimli kocasının bu haline gülümsemeden edememişti. Ayaz limonatayı bir bardağa döküp Kader'e uzatınca genç kız sevinçle uzanıp bir dikişte bitirdi. Ayaz ilk defa minik sevgilisinin gözlerini bu kadar istekle parlarken görmüştü.

"Az evvel çok güzeldin" dedi aniden. Kader kızarıp bozarınca Ayaz Ağa kızın yüzünü avuçladı. Hediyesini almak isteyen 23 Nisan çocuğu gibi ona masumca baktı.

"Ee... Hani benim hediyem?" Kader kapana sıkışmış gibi kocasına baktı, fark etmeden birkaç adım sendeledi.

"Ne... Ne hediyesi?"

“Senden ala bana hediye mi olur sevgilim. Beni uyandırmam ve benim uykumu kaçırmamanın cezasını bana kendini hediye ederek ödeyebilirsin” dedi kızı kucaklarken. Kader ise feryat etti; “Ayaz saçmalama, indir beni aşağıya.”

“Hayatta olmaz” dedi Ayaz Ağa havaya doğru bir kahkaha fırlatarak. Kader keyifle kocasına sokuldu, hediye olmanın verdiği heyecanla tekledi kalbi.

Ayaz kapının ziline bilerek basmadı, oğlu olacak velet en ufak seste uyanmasını çok iyi biliyordu. Onun uykusu saatinde olduğunu da bildiği için dikkatli bir uğraşla açtı kapıyı. Kapıyı yavaşça kapatıp içeriye girdi. Güzel karısı bembeyaz bir elbisenin içinde huzurla uyuyordu, bu manzaranın en güzel yanı ise kahverengi saçlarının etrafa saçılmış olmasıydı. Aynı bir melek gibiydi.

Gülümsedi istemeden, Kader’inin yanına yaklaştı, karısının uzandığı koltuğun yanına diz çöktü. Hafif terlemişti, saçları yüzünden. Uzanıp kızın saçlarını alnından uzaklaştırdı sonra uzanıp Kader’in yüzünü okşadı, genç kız Ayaz’ın sıcak elini hissetmiş gibi mırıldanıp daha rahat bir şekilde yayıldı. Ayaz sessiz bir kahkaha attı, bunu beklemiyordu doğrusu. Güzel sevgilisinin bir yerlerini incitmemesi için onu kucaklayıp merdivenlerden hızlı bir şekilde çıktı. Kader yükseldiğini hissedince korkarak gözlerini açtı, Ayaz’ın kaslı göğsüyle karşılaşınca daha sıkı sarıldı. Ayaz Kader’in uyandığını hemen anlamamıştı.

“Ne zaman geldin?”

“Sen uyurken sevgilim, yoruldu mu?” Ayaz cevap gelmeyince bunun evet olduğunu anlamıştı, kızları abisine benzemiyordu lakin annesini yoruyordu.

Ayaz pratik bir şekilde odanın kapısını açtı. Kader gü-

lüksedi sevgilisine. Ayaz Ağa kızı hemen yatağa yatırdı, sonra uzanıp o da yattı yatağa. Kader sevgilisinin sıcak teniyle hemen kucaklaştı. Göğsüne yatırdığı kadının saçlarını usulca okşadı Ayaz Ağa. Bu duyguyu seviyordu.

"Anamlarla konuştum sabah, gelin dedi."

"Yazın..." dedi Ayaz Ağa kısaca."

"Ama çok özlemişler bizi, hem ben de çok özledim onları..."

"Ben de ama işler yoğun." dedi genç adam. Kader hiç inanmamış gibi kocasının sert yüzüne baktı.

"Tabi, o kadar yoğunsun ki daha öğle bile olmadan evdesin maşallah!"

Ayaz bir kahkaha patlattı, Kader'in hamileyken cesur olduğunu Uraz'a hamileyken öğrenmişti. Karısı hiç korkmadan konuşuyordu onunla.

"Gülme! Yazık değil mi onlara! Hem Uraz da özlemiştir."

"O veledi hiç açma! Daha bir buçuk yaşında ama şimdiden mum diktiriyor bize!"

"Hiçte bile" Ayaz aniden ters döndü yatakta, Kader küçük bir çığlık attı. Şimdi Kader altta Ayaz üstteydi. Genç kız bu konumdan rahatsız olmuş gibi mırıldandı ve Ayaz'a hiç bakmadı. Ayaz Ağa doğrudan kızın gözlerine bakıyordu.

"Sen az evvel o veledi mi korudun?"

"Ha-hayır..."

"Yalan söyleme!" dedi sesini hafif yükseltirken, yalandan kaşlarını çattı. Kader'in ona bakması için de kızın yüzüne ellerini geçirip onu zorladı.

Kader huysuzlandı.

"Evet! Korudum, oğlum değil mi?"

"Oğlumuz..." dedi Ayaz bastırarak. Kader gülümsedi, ne yapıp edip kocası onu hemen yumuşatıyor ve yumuşak bir pamuk şeker kıvamına getiriyordu. Bu duyguya aşık genç

kız. Göğüs kafesini zorlayan kalbinin sesini siyah gözlü adam hemen işitmişti, başını Kader'in soluna doğru yatıp kızın kalp atışlarını dinledi. Kader iyice yumuşamıştı bu hareketle.

Genç adamın başı aniden göğsünden kalkınca korkmadan edemedi. Ayaz'ın yüzünde şaşkın ifadeyle bir kahkaha patlattı.

"Çok hızlı!" dedi heyecanla. Kader uzun ince parmaklarını kocasının hafif kıvrık saçlarında dolaştırdı, içinin ısındığını hissetti genç kız.

"Sen yanımdasın babası, kızımız seni tanıyor"

"Sadece kızımız mı?" dedi Ayaz arsızca gülerken. Kader yanaklarının hafif ısındığını hissetti.

"Sanırım ben de..."

"Sanırım mı?"

"Off! Ayaz, bakıyorum da havandasın bugün..."

Ayaz Ağa havaya doğru bir kahkaha fırlattı, huysuzca hareketlenen karısını hemen durdurmak için ellerini kızın ince beline yerleştirdi. Beş aylık hamileydi fakat hala bir gram almamıştı Kader! Genç adam bunu fark edince kızı hemen azarlamak için işe koyuldu.

"Neden bu kadar zayıfsın! Kilo alman ve kızımızı doyurman gerekmiyor mu?"

"Aldım zaten! Hem de dört kilo"

"Çok almışsın! Uraz efendiye hamileyken tam on bir kilo alan ben miydim?"

"Ayaz! Uraz'ı kıskanmaktan ne zaman vazgeçeceksin, o daha bir bebek!"

"Evlenip bir kadına âşık olunca! Böylece ben de rahat ederim."

"Sana inanamıyorum!" dedi sert Kader bir tonda. Ayaz karısının hareketlendiğini tekrar anlayınca kızı iri bir halat edasıyla sarıp sarmaladı. Kader kapana sıkışmış bir fare gibi huysuzca söylendi.

“Bu kadar gücü nereden buluyorsun?”

“Spor sevgilim. İnsanın senin gibi güzel karısı olunca onu koruması zor oluyor.”

“İyi de benim için bunu yapmana gerek yok ki! Ben zaten sana aşığım...”

“Ne dedin?” dedi adam keyifle. Kader ne dediğini fark edince pancar rengine bulandı. Hayatta yapamayacağı şeyi yapıp lanet olası hormonları yüzünden Ayaz’a âşık olduğunu açıkça söylemişti. Elbette ki o onun kocasıydı fakat hala bunları dillendiremeyecek kadar utangaçtı. Gözlerini Ayaz’dan uzaklaştırıp kekeleyerek işten sıyrılmayı planladı.

“H-Hiç bir şey! Hiç bir şey demedim...”

Ayaz tebessüm etti, az evvel dünyanın en güzel sözlerini işitmişti minik sevgilisinden. “Dedin! Az evvel çok güzel bir şey dedin.”

Kader utançla başını salladı. “Duydun değil mi?”

“Evet” diyerek kakhaha attı genç adam. Kader ise daha çok kızarıp bozardı. Hiçbir zaman âşık bir kadın olmayı başaramayacaktı.

“Off... Çok utaniyorum” diyerek yan taraftaki beyaz çarşafa uzanıp başına geçirdi. Ayaz Ağa hemen engel oldu. “Hayır! Hayır, utanacak bir şey demedin ki, sadece itiraf ettin ve beni dünyanın en mutlu âşık adamı yaptın. Uzun zamandır bunu duymamıştım senden”

Kader daha çok sarıp sarmaladı yorganı kafasına, Ayaz hiç zorlanmadan güzel karısını oradan kurtardı ve ona bakması için zorladı.

“Hey, hey bana bak aşkım. Yalnızca bana bak”

Kader başını Ayaz’a doğru çevirince ona aşkla bakan bir çift gözle karşı karşıya geldi ve bunun ömründe gördüğü en güzel siyahlık olduğuna karar verdi. Ayaz karısını ikna etmek için onun zümrüt yeşili gözlerine hiç gözünü kırpmadan bakıyordu.

“Ne görüyorsun?”

Kader uzanıp adamın daha yeni çıkan sakalarında ellerini gezdirdi.

“Seni...”

“Hayır, beni değil. Şu an karşıdaki adam âşık olan adam. İki çocuk babası olan ve karısına tutkun olan bir adam. Seni her gün hiç çekinmeden öpen ve oğlunu yalnızca karısını rahatsız ettiği için kıskanan adam. Hangi baba oğlunu karısından kıskanır ki? Ben kıskanıyorum, bazen şakaya kayıyor ama bazen gerçek. Her günüm sen olsaydın eğer ben o günü hiç bitirmemek için elimden gelen her şeyi yapardım. Sen benim Rabbimden istediğim tek duasın Kader. Ben sana ilk gördüğümünden beridir aşığım. Sana olan aşkı yüzünden deli bile oldum, bu hiç benim için sorun olmadı. Babamlar bana inanmadıklarında bile bunu hiç takmadım kafama. Yalnızca sen! Yalnızca senin o düşmanca bakan gözlerinden sonra yangını çıkaranları buldum ben. Eğer sen bana öyle bakmasaydın, ben asla sana varamazdım. Şimdi sen bu adama bir seni seviyorum lafını çok mu görüyorsun?”

Kader derin bir nefes aldı, gözlerinin kenarlarında biriken yaşlardan haberdardı ve Ayaz’ı üzmemek için kendisini tutuyordu. O da biliyordu ki Ayaz en çok o ağlayınca üzülüyordu. Genç kız hiç çekinmeden uzanıp adamın dudaklarına bir öpücük kondurdu. Ayaz Ağa bu dokunuşla çıldırıp yanlış bir hareket yapmamak için hafifçe kızı kendisine çekti. Kader nefes nefese ayrılınca Ayaz’ın dudaklarından hafifçe uzandı tekrardan ama öpmeyi sadece şuan çok yakındılar. Sesi oda da hafifçe dalgalandı.

“Hayır aşkı, ‘seni seviyorum’ dan daha fazlasını hak ediyorsun sen. Sen benim kocam, sevgilim ve çocuklarımla babasısın... Sen benim ilkinsin Ayaz ve sonum...”

“Ve sonun...” diyerek mırıldandı Ayaz tekrar. Kader hiç gecikmeden Ayaz’ın gömleğine uzandı ve düğmelerini birer

ikişer açtı. Bir yandan ise kocasını daha da deli edecek o cümleyi kurdu.

“Uraz’ı yeni uyuttum ve yemeğini yeni yedi. En az dört saat uyur” dedi heyecanla. Ayaz işi üstlenir gibi konuştu.

“Şunu beş yapalım...”

Uraz halasını tanımışçasına bir sevinç çılgılığı attı. Dicle hızla yeğenine ulaştı. Ah ne kadar çok özlemişti onu. Uraz halasının amacını anlayınca ona doğru kucak açtı, Dicle hiç çekinmeden onu kucakladı, bir yandan da öpüyordu.

“Oy oy, ben seni yerim yerim! Ne kadar büyümüşsün halacım sen böyle...”

Kader kapının girişinde diğerlerini buyur ediyordu, Dicle’nin önce davranıp eve girdiğini içerideki seslerden anlamıştı. Azat Kader’i görünce gülümsedi, Kader kardeşi gibi sevdiği adama sarıldı.

“Hoş geldiniz...”

“Hoş bulduk” Zenan Azat’tan sonra sarıldı kızına, bir yandan söylendi. “Hiç kilo almamışsın yavrum sen!” Ayaz Ağa anasına onay verirmiş gibi söylendi. “Yemek yediğimi var ana!”

“Kocanı dinle demedik mi biz sana.” dedi Zenan kızına doğru. Kader kızarıp bozardı. Herkes içeriye girince Azat ve Dicle’nin kavgaları başlamıştı.

“Ya ağabey! Sen ne anlarsın bebekten, hem Uraz halasını istiyor. Değil mi küçük ağam?” Dicle’nin küçük ağam diye Uraz’a seslenmesiyle herkes şen bir kahkaha attı. Davut Ağa bile işi gücü bırakıp torunun özlemi yüzünden İstanbul’a kadar gelmişti.

“Ver hele Dicle bana, sevsin dedesi onu.” Dicle istemeye

istemeye uzattı yeğenini babasına. Yusuf ile yan yana oturan Davut Ağa torununu alınca kollarına böbürlenerek gösterdi Yusuf'a Uraz'ı.

"Bak hele şuna Yusuf! Hay maşallah aynı rahmetli babama benzemiyor mu? Aslan gibi maşallah..."

"Koç o ağabey koç!"

Zümrüt oturduğu yerden söylendi eşine doğru. "Ağam biraz da bize verin de babaannesiyile anneanesi sevsin torununu..."

"Dur daha yeni aldık kucağımıza Hanım Ağa! Hem küçük ağamızın keyfi de pek yerinde." Ayaz öfkelenmemek için kendisini zor tuttu. Bir yandan da fısıltıyla söylendi.

"Bütün gece rahat bırakmadı ki anasını!" Kader yanında oturan kocasına sus dermiş gibi baktı.

"Yalan mı?" dedi Ayaz Ağa tekrar fısıltıyla. Kader daha fazla dinlemek istemediğini belli eden şekilde anasıyla Hanım Ağaya baktı.

"Ee ana, nasılsınız? Konak nasıl?"

"İyiiz hiç merak etmeyin. Konakta desen bugünlerde fırtınalar esiyor." Zümrüt cümlesini tamamlar tamamlamaz mavi gözlü oğluna baktı. Azat anasının ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. Bakışlarını kaçırdı hemen anasından, Zümrüt inatla oğluna bakmaya devam etti. Kader hiç bir şey anlamamış gibi konuştu.

"Fırtına mı? Ne fırtınası?"

"Azat Ağanın fırtınası, ne olacak?"

"Ana!" dedi Azat anasına doğru, Zümrüt hemen oğlunu azarlamaya koyuldu. "Geçip de karşıma arsız arsız ana deme! Edepsizliğini ele aldın iyice, durdurmasaydık Gül'ü de sürükleyecekti bizimle. Oğlum hadi bizi geçtim, kızın anasıyla babasına ne diyecektin?"

"Gül mü?" dedi Ayaz Ağa şaşkınlıkla.

“He Gül işte! Kızım yok mu senin şu arkadaşın?”

“Bizim Gül mü?” dedi Kader heyecanla. Ayaz Ağa karısına doğru çemkirdi. “Nereden senin Gül’ün oluyormuş!”

“Oğlum bu kız bizim konakta işe ne zaman başladı, bu evlat kızı bir saniye rahat bırakmıyor! Kıza rahat yüzü göstermedi inan!”

“Ee Hanım Ağa! Bir zamanlar Ayaz Ağanın da Azat’tan ne farkı vardı?”

“O başka!” dedi Zümrüt hemen. Azat bu konuşmalardan rahatsız olmuş gibi homurdandı. Dicle ise tepkisiz bir şekilde izliyordu her şeyi.

“Bir kere Kader’in de gönlü vardı. Ama Gül...”

“Ana!” dedi aniden ayağa kalkan Azat. “Gül’ün sadece akli karışık!”

Azat merdivenlerden çıkıp banyoya yöneldi Zümrüt oğlunun arkasından bakakaldı. Ayaz Ağa durumdan biraz da olsa haberdardı, ama bu kadar âşık olduğunu fark edememişti. Azat Gül’e deli gibi âşıktı demek ki.

“Ana” dedi Ayaz Ağa. Zümrüt oğluna bakarken kimse-den ses çıkmıyordu.

“Bırak seviyorsa sevsin! Karışırırsan daha kötüsü olur, beni hatırla. Babamlar Kader’i benden uzaklaştırdığında bile ben bir tek o diyerek dolanıyordum etraflarda. Bırak seviyorsa sevsin. Kızı rahatsız etmesine de gelecek olursak. Eğer rahatsız etmezse onu elde edemez. Ben Kaderi nasıl kazandım sanıyorsunuz?”

Kader kocasına baktı, eğer kimse olmasaydı belki de onu öpebilecek cesaretle bulunabilirdi. Ayaz ona bakan zümrüt yeşili gözleri hemen hissetti, ona doğru bakarak samimi bir şekilde gülümsedi.

“Benim kaderim yanımda, belki de Azat efendinin de kaderinde o cadı vardır! Belli olmaz” Zümrüt huysuzlandı,

Zenan ise konunun kapanması için konuyu hemen başka bir yöne saptırdı.

“Ee geçen telefonda çok güzel bir tatlı öğrendiğini söylemişti güzel kızım, yaptın mı ondan da?” Kader anasının amacını anlayıp gülümsedi.

“Bademli kurabiye mi? Yaptım, buyurun sofraya hem uzun yoldan geldiniz. Sofra hazır” Ayaz Ağa ayağa kalkarken Davut Ağa hiç istemese de paşa torununu anasına verdi.

“Buyur kızım” Kader Uraz’ı kucaklayacakken Ayaz Ağa kızıdan önce davranıp oğlunu kucakladı, Uraz da keyifle babasına sarıldı. Kader bu manzaraya gülümsedi. Ayaz’ın oğlunu nasıl sevdiğini görünce küçük bir kahkaha attı.

“Hep bu annen yüzünden aramız bozuluyor oğlum” diye Uraz’ın kulağına doğru fısıldadı Ayaz. Uraz babasına onay verirmiş gibi kafasını salladı uzunca. Ayaz bunu görünce şen bir kahkaha attı.

Uraz koca kapıdan içeriye girer girmez bağırdı, Ayşe abisine yetişmek için çırpınıyordu.

“Babaanne!” dedi çocuksu bir sevinçle. Zümrüt kadın torunlarını görünce gözleri dolmuştu, aylardır görmediği yavrularını aniden görünce elleri boşalır gibi olmuştu. Uraz hiç zaman kaybetmeden kadıncağızın boynuna sarıldı, Zümrüt torununun o bebeksi kokusunu içine çekti.

“Babaannen kurban olsun sana.”

Uraz babaannesinden ayrılır ayrılmaz anneannesine sarıldı. Kadın torunlarını kucaklarken gülümsüyordu.

“Anneanne, benim boyum uzadı bak!” dedi gülümseyerek. Zenan şöyle bir baktı çocuğa, gerçekten uzamıştı. Uraz’ın saçlarını okşarken onu övüyordu bir yandan.

“Oh maşallah paşam, baban gibi olmuşsun. Yakında ağa olursun.”

“Annem de öyle dedi.”

Kader çocuklarını keyifle izliyordu. Her Mardin’e geldiklerinde bu mutlu tablo oluşuyordu. Uraz Mardin’i İstanbul’dan bile daha çok seviyordu. Davut Ağa gerine gerine baktı torununa, Uraz dedesine gülümseyerek karşılık verdi.

“Dede, bana bisiklet alacaksın değil mi?”

“Aldım bile koçum, Bilal! Getir hele şu aleti” dedi Davut Ağa gülerek. Bu arada Dicle çoktan Ayşe’yi kucaklamış ve seviyordu.

“Halacım, sana yeni aldığım kıyafetleri bir görsen... Çok beğeneceksin” dedi gülerek. Ayaz Ağa kız kardeşine şüpheyle baktı, sanki eski Dicle gitmiş daha neşeli ve daha canlı Dicle gelmişti. Sorgulamadan edemedi.

Azat abisine sarılırken kulağına doğru fısıldadı.

“Fark ettin değil?”

“Dicle...” dedi Ayaz Ağa kardeşi gibi sessizce. Azat başını salladı, evet kesin bir işler vardı. Kader tek tek herkese sarılınca hep beraber yemek masasına oturdular, genç kız masaya doğru oturmadan önce Hacer ve Emine’yi gördü. Sevinçle sarıldı ikisine de.

“Ah, sizi çok özledim” dedi gülümseyerek. Emine gözü yaşlı bir şekilde duran Hacer’e cimciği bastı.

“Kız ne ağlıyon, aman bakma sen buna kuzum. Pek sulu göz bilirsin” dedi gülerek.

Kader hala birbiriyle uğraşan iki kadına keyifle gülümse-di. “Bıraktığım gibisiniz.”

“Ay sorma Gül de senin gibi pek eğleniyor bizimle.”

“Nerde o?” dedi Kader heyecanla, Emine odadır dedi gülerek. Genç kız uçarak çıktı merdivenleri.

Gül divanın bir köşesinde sessizce oturuyordu. Azat’ı dü-

şünmekten son günlerde başka bir şey yapamıyordu, aklını sürekli karıştırıyordu. Hele ki geçen o banyodaki hali. Düşündükçe ateşi çıkıyordu. Anasının ilaçlarını bir saat önce vermişti ve anası da bu aralar ondaki değişikliğin farkındaydı.

Kader kapıyı çalma zahmetini bile göstermeden girdi odaya, Gül'ün yüreği deli gibi atmıştı. Azat'ın odaya girdiğini falan zannetmişti çünkü. Heyecanla kalktı ayağa. Karşısında ki Kader'den başkası değildi.

"Kader!" dedi sevinçle. Kader coşkuyla sarıldı arkadaşına. Onu çok özlemişti çünkü. İki yakın dost birbirleriyle hasret gidermişlerdi. Kader Uraz ve Ayaz'ın kavgalarını her anlatışında Gül şen kahkahalarla dolduruyordu odayı.

"Ay... Ay dur, gülmekten gözlerimden yaş geldi."

"Hahah, sen bir de yakından görsen. Sanki iki ezeli rakipmiş gibiler, Uraz bir an olsun babasını rahat bırakmıyor. Geçen bizimle yatmak isteyince Ayaz'ın yüzünü görmeliydin."

Gül gözlerindeki birikmiş yaşları silerken bir yandan da karnını tutuyordu. "Desene sana şenlik var."

Kader yüzünü ekşitti. "Ne şenlik ama Ayaz'ın kıskançlığı çığır açtı. Ama yalan yok, benim de bazen hoşuma gidiyor o halleri."

Gül samimi bir şekilde güldü. "Çok şanslısın, seni canından çok sevenlesin. Üstelik ondan iki evladın var."

"Çocuk deme bana, Ayaz bey yeni bir çocuk daha istiyor." Gül şen bir kahkaha daha attı. Kader dudaklarını büzdü daha sonra.

"Ama yok, ben kesin bir şekilde belirttim. İki çocuk neresine yetmiyor sanki?"

"Kader ben senin yerinde olsam beş tane daha yapardım." dedi düşünceli bir şekilde. Kader kıza inanmazmış gibi baktı.

"Yok artık!"

"Niye ki, ne kadar çocuk o kadar eğlence."

“İyi, Azat’la birlikte yedi çocuk yaparsın” dedi gülerek, Gül öfkeyle yüzünü değiştirdi. Kader Gül’e eğleniyormuş gibi baktı.

“Ay, Allah aşkına şu adamın adını ağzına alma. Geçen ne yaptığını duysan delirirsin!”

Kader merakla yaklaştı Gül’e. “Ne yaptı da dalına bastı bu kadar?”

“Ne yapacak, rezil etti beni. Banyoya kilitledi ikimizi de, düşünebiliyor musun? Ya biri girseydi odaya! Düşünsene hahlimi.”

Kader kahkahalar eşliğinde gülerken kapı açıldı. Dicle korkarak girdi odaya. Genç kız deli gibi dönerken odanın içerisinde Kader Gül’e nesi var dermiş gibi baktı. Gül ellerini sallayıp mevzunun uzun olduğunu anlatmaya çalıştı.

Dicle telaştan dudaklarını ısırtıyor ve saçlarıyla oynuyordu. Kader daha fazla dayanamadı. “Neyin var Dicle?”

“Of, sence anlamışlar mıdır?” dedi Dicle umutla bakarken Gül’e. Gül ben bilmem dermiş gibi omuzlarını silkeledi. “Yok! Ağabeyim cin gibidir hiç kaçırmaz”

“Neyi kaçırmaz?” dedi Kader merakla.

Dicle korkarak oturdu Kader’in yanına, ne yapacağını bilmezmiş gibi parmaklarıyla oynuyor ve sıkıntılı halinden kurtulamıyordu.

“Kader” dedi en sonunda. Kader kıza yaklaştı. Hiçbir şey anlamamış gibi bakıyordu. “Şey ben âşık oldum” dedi fısıltıyla, sanki birileri duyacakmış gibi bir hali vardı.

“NE!” diyerek ayağa kalktı Kader, Dicle’ye inanmamış gibi baktı.

“Of, bağırma. Şimdi Ayaz ile Azat ağabeyim gelecek, sonra ayıkla pirincin taşını” dedi korkarak.

Kader kıza bakarken ‘şaka mı?’ diyerek mırıldandı. Gül hayır demiş gibi başını iki yana salladı.

“Ağabeyim fark ettiği anda kurşuna dizer beni, hele ki kim olduğunu öğrenince... Of off” diyerek başını salladı. Kader Dicle’nin gerçekten de âşık olduğunu işte o zaman anladı, aşka inanmayan, tek uğraşı diziler ve magazin olan Dicle ne-redeydi?

“Dicle, sen gerçekten de âşık mı oldun?” dedi sesini alçaltarak. Dicle umutsuz bir vakaymış gibi başını salladı ve ofladı. Gül sorma dermiş gibi baktı. Kader çekinerek devam etti.

“Peki, bunu asla Ayaz öğrenmemeli. Ben kocamın katil olması istemiyorum. Onun ardında iki evladı var.” Kader odanın etrafında bir tam tur atarken sesindeki korku gün gibi ortadaydı.

Gül de bir an endişelendi. “Evet! Azat da öğrenmemeli!” dedi kendinden emin bir ses tonuyla. Az evvel ne dediğini fark bile etmeden. Kader yavaş bir hareketle kıza döndü, Dicle Gül’e bakarken şaşkınlıktan ikisinin de dili tutulmuştu.

“Se-n, sen ağabeyimi önemsiyorsun!”

Gül dudaklarını telaşla ısırırken dikenlerini çıkardı ortaya, kendini savunmaya geçmişti çoktan.

“Ha-yır canım! Ne alakası var?”

“Gül, sen gerçekten de Azat’ı korudun az evvel” dedi Kader şaşkınlıkla.

Gül telaşla kalktı ayağa. “Y-ok öyle bir şey! Hem konumuz bu değil.”

Kader bu mevzuyu bir süreliğine rafa kaldırdı. Dicle’ye doğrudan bakarken onu anlamaya çalışıyordu. “Dicle, bak gözünü seveyim, bu çok ciddi bir şey, farkındasın değil mi? Hem kim bu çocuk, kimlerden?” dedi kıza yönelirken.

Gül başını salladı. “İşte en can alıcı nokta, çocuğun kim olduğunu söyle Dicle” dedi Gül kıza doğru.

Dicle korkarak başını salladı. “Kader, bak bu benim isteminin çok dışında gerçekleşti, nasıl olduğunu bile bilmiyorum, kontrol edemedim.”

“Bu kadar mı kötü?” dedi Kader yüzünü asarken.

“Ayaz ağabeyimin hani bir arkadaşı var, Boran...”

“Boran Ağa mı? Dicle sen delirdin mi?” dedi genç kız telaşla ayağa kalkarken. Gül devamı var demiş gibi mırıldandı.

“Dicle o senden hem yaşça büyük hem ağabeyinin can dostu. Ayaz hayatta izin vermez!” dedi kesin bir sesle.

Dicle ağlayacakmış gibi duruyordu. “Böyle olsun istemedim, inan ki” dedi titreyen sesiyle, Kader kızı teselli etmek istermiş gibi yaklaşp sarıldı ona. Uzun siyah saçlarını sakince okşarken mırıldandı.

“Tamam, zaten kimse isteyerek âşık olmaz.”

“Ben şimdi ne yapacağım?” dedi sessizce. Gül kıza yaklaştı ve ona güç verirmiş gibi ellerini tuttu.

“Savaşacaksın, aşkın için. Hem Boran da seni sevmiyor mu?” Kader sesli bir şekilde yutkundu, ah ne kadar da konun dışındaydı.

“O da mı âşık?”

“E-vet, yani sanırım...” dedi Dicle.

Uraz halasının kollarında derin bir uykuya dalmıştı. Boran Ağa onları çokça uzak bir noktadan izliyordu.

“Uyudun mu halacım?” dedi Dicle ona doğru.

“Uyumuş” dedi Kader gülümseyerek. “Çok yoruldu.”

“Bütün gün amcasının sırtındaydı” dedi Gül.

“Azat çocukları sever” dedi Zenan Gül’e doğru. “Gül de çok sever” dedi Kader hızlıca.

“Bak görüyor musun ne kadar uyumlular” dedi Zümrüt gülerek.

“Öyle” dedi Dicle. Genç kız başını divana doğru yasarken onu uzaklardan seyreden adamla göz göze geldi. Sanki adam yıllardır çektiği hasretlikten kurtulmuş gibi sevindi. Ona umutla bakıyordu. Dicle bir elini pencerenin camına yerleştirdi. Adamın dudaklarından dökülen nameleri hissetti kulaklarında.

“Balca, balcam...”

Kader hasır divandan kalktı ve Dicle’den çocuğu aldı. Uraz annesinin kokusunu tanıdığı için keyifle mırıldanıp ona sıkı sıkı sarıldı.

“Anne...”

“Oy kurban olsun ananesi ona, baksana Zümrüt, rüyasında bile hissediyor anasının kokusunu...”

“Baba diyorum sana Zenan, Ayaz da hemen hissederdin konağa girdiğinde Kader’in varlığını...”

“Yok daha neler Zümrüt Hanım” dedi Zehra kahkahayla.

“Ay vallahi bak” dedi Zümrüt kadın keyifle gülerek.

“Kaç defa dedim ben Davut Ağama bu oğlandaki aşk aşk değil diye. Hocaya bile götürecektim de Ağam izin vermedi...”

“Kara sevda onun ki” dedi Dila gülerek.

Boran elindeki telefonu bir alıp bir bırakıyordu. Bir bahaneye ihtiyacı vardı, onu aramak için sesini bir kez daha duymak için. Nefes alması için. Geceyi zor sabah etmişti, Dicle’yi anlamak çok zordu, duygularını o kadar iyi saklıyordu ki. Onun o saf halleri aklına geldikçe gülüyordu. Yüzünde anlamsız bir ifade beliyordu onu gördüğünde. Boran ne demek istediğini de anlamıyordu. Kahretsin ki, ‘kardeşim’ diyerek sevdiği adamın küçük kız kardeşine âşık olmuştu. Evet, bunu ancak bu açıklardı. Bu kadar alçak olabileceğini hiç tahmin edemezdi. Bir an için Azat’ın misalen bile olsa kız kardeşi Sevdaya âşık olduğunu ve onun neler hissedeceğini düşündü. Ve aklı çıktı, vücudunu büyük bir öfke kaplamıştı! Kim

bilir Ayaz ve Azat nasıl karşılardı bu durumu? Sıkıntıyla masaya koydu telefonunu.

Gülsüm Hanım ağır ağır yürüyerek oğlunun yanına vardı, son günler de pek düşünceli buluyordu onu. Sanki bir sıkıntısı vardı. Asıl en büyük sıkıntıyı o çekiyordu ya, eşek kadar olmuştu hala da evlenmiyordu. Köyün hatta Mardin'in bütün güzel kızlarını sunmuştu oğluna ama yok, nuh diyor peygamber demiyordu. Bir kere inada binmişti Boran, dahası ne mümkündü. Yaşlı kadın kuruldu koltuğa açık havaya doğru bakıp içli içli dert yandı.

"Ah! Ahh..."

Boran anasını karşısında görünce önce afalladı. Ne vakit gelmişti ki? Dicle iyice aklını kaçırmasına, hatta kör olmasına neden olmuştu.

"Ne o ana, hasta falan mısın?" dedi endişeyle.

"Off, off..." dedi bu sefer daha yüksekçe anası, Boran ayağa kalkıp anasının yanına yaklaştı.

"Kalbin falan mı ağrıyor çağırayım mı Muhammet'i? Getirsin arabayı."

Gülsüm oğluna inanmayan gözlerle baktı. Daha çok feriyat etti bu sefer.

"Ya ana bir söyle neyin var?" dedi Boran en sonunda, Gülsüm kadın oğlunu dövecekmiş gibi bakıp çemkirdi.

"Bir de neyim var diye soruyorsun öyle mi? Elalemin senden yaşça küçük oğulları var onlarca da torunu! Ya sen? Sen beni öldürecek misin oğul? Ne vardı o kıza he deseydin? Hem çok güzeldi, terbiyeliydi ve hamarattı." dedi umutla. Boran Ağa anasına yine mi dermiş gibi baktı.

"Ana senin de tek derdin benim, işiniz gücünüz beni evlendirmek!"

"Oğlum, sen ağasın soyumuzun devamısın! Bak ağabeyin öldü, Sevda ve sen varsın, evleneceksin elbet!"

Boran Ağa ayağa kalktı, oflayarak ceketini aldı, sonra da telefonunu, Gülsün Hanım son kozlarını oynuyormuş gibiydi şimdi de.

“Bak hakkımı helal etmem! Evleneceksin dedim Boran, aldırma ayağımın altına kendini!”

“Ya ana hiç usanmaz mısın sen? Koskoca Hanım Ağasın ama tek derdin benim.”

“Nereye gidiyorsun hain evlat? Gel çabuk buraya daha bitmedi konuşmam!”

Boran arkasına dönüp ona öfkeyle bakan anasını ilk defa güldürdü. “Meraklanma, yakında evleneceğim.”

Gülsüm Hanımın kalbi duracakmış gibi oldu. “Ne! Yoksa biri mi var?” dedi heyecanla.

Boran’ın aklına siyah saçlı kız geldi. “Var, yakında tanışacaksın Hanım Ağa, şimdi işim var” diyerek kapıdan dışarıya çıktı.

Gülsüm sevinçle bağırdı, bir yandan duasını etti. “Kızlar koşun hemen yemek hazırlayın, bu akşam ziyafet var.”

Boran karşısındaki adama baktı, yıllardır yanında çalıştığı ve en güvendiği adamıydı.

“Ayaz Ağa gelmiş öyle mi?”

“Evet. Aşam Bilal’i gördüm bu gün o söyledi.”

Boran Ağa keyifle güldü, işte aradığı bahane ayağına kadar gelmişti, ne yapıp etmeli, Dicle’yle konuşmalıydı. Adamın omzunu sıvazladı ve emir verdi.

“Tamam, söyle adamlara arabayı hazırlasınlar.”

“Emrin olur Aşam...”

Boran adamlarını konakta bırakmıştı, oraya yalnız gide-

cekti. Nasıl yapacağını bilmiyordu ama bir kere bile olsun onu görmek, o sesini duymak bile yeterdi ona. Ne zaman o kız hayatına bu kadar yerleşmişti? Ne vakit onun için çıldırır olmuştu?

Konağın içinde herkes keyifle yemek yiyor ve eğleniyordu. Uraz hiç durmadan babasıyla tartışıyor, bu hallerini bütün konak şen kahkahalar eşliğinde izliyordu. Davut Ağa bile torununun o hallerine içten bir şekilde gülüyordu. Konağın kapısı açıldı, daha sonra Ayaz kim geldi diye arkasına doğru bakarken karşısında can dostunu bulunca keyifle ayağa kalktı. Boran kızı aradı önce ama dikkat çekmemek için Ayaz'a yöneldi.

"Oo, hoş geldin Ayaz Ağa."

"Hoş bulduk Boran Ağa, hangi rüzgâr attı seni buraya?" dedi gülerek.

"Adamlarımdan biri görmüş sizi, ben de çok özledim senin ufaklığı, nerde o?" dedi keyifle. Uraz koşarak Boran'ın yanına vardı, ona en son aldığı uzaktan kumandalı arabayı unutamıyordu.

"Küçük Ağa, sen mi buradaydın?"

"Evet, Ayşe de geldi Boran Amca."

"Demek bu sefer kardeşini de getirdin?" dedi onu kucaklarken. Masadakiler gülerek selamladı Boran'ı. Boran Ağa ona hiç bakmayan ve yemeğiyle uğraşan kızı fark edince daha da güldü.

"Buyur geç otur, acıkmışsındır" dedi Zümrüt kadın, Boran otururken masaya Azat'ın yanını seçti çünkü karşısında Dicle vardı.

"Afiyet olsun" dedi gülerek.

Dicle kafasını sadece iki saniyeliğine kaldırmasıyla Boranla göz göze geldi. Kalbi göğüs kafesini zorlarken yapabildiği sadece titremekti. Boran kimsenin onlara bakmadığını

teyit edince dudaklarıyla sessizce mırıldandı. Ve ne demek istediğini Dicle anında anladı. 'Balca!' geçen gün de aynısını söylemişti, anlamını da dün öğrenmişti. Bal gibi, bal damlası... Ah bu adam onu öldürecekti.

Boran kızın anladığını fark edince güldü.

Azat kızın yüzüne aynadan bakarken arsız bir çocukmuş gibi gülümsüyordu.

"Beğenmedin mi hediye mi?"

Gül dili tutulmuş bir vaziyette adama baktı, bunu kabul edemezdi.

"Bu... Ço-k pahalı!" diyerek söylendi, Azat yüzünü buruşturdu. Hiç bir şey ondan daha değerli değildi.

"Senden değerli değil, kabul et lütfen."

Genç kız kolyeye tekrar baktı, kan kırmızısı bir küçük gül figürüydü bu. O kadar mükemmeldi ki Gül dokunamıyordu bile. İnce ve zarıftı.

"Azat, yapma bunu. Kabul edemem!"

Azat kızın aynadan yansımasına baktı ve onun ince beline sarıldı, çıplak omzuna bir öpücük bıraktı. Kulağına doğru yanaşıp nefesini üfledi.

"Kabul et lütfen, benim için" Gül yutkunamadı, zaten şu anda çok yakındılar ve bu yakınlık onu delirtiyordu. Azat kimseyi umursamadan yine onun odasına gelmiş ve arsız bir şekilde ona sarılıyor, öpüyordu!

"Lütfen" diyebildi en sonunda. Azat kızın yüzüne bakarken mavi gözlerini onun koyu kahve gözleriyle birleştirdi.

"Benim Gül'üm, benim yabancı evcilleşemeyen dikenli Gül'üm. Yaban Gül'ü" diyerek kıza son öldürücü darbeyi

indirdi. Gül bedenini verdiği tepkilere sanki yavaş yavaş alışıyordu. Azat'a da alıştığı gibi. Bir eroin gibiydi Azat, önce bütün damarlarına, oradan kalbine ulaşıyor ve bağımlısı oluyordu. Kopamıyordu her geçen gün ondan. Azat kızın kokusunu içene çekerken mırıldandı.

"Bunu hiç çıkarma boynundan, hep orada kalsın, bana söz ver Gül" dedi keskin sesiyle. Gül ne yapacağını bilememiş gibi adama baktı.

"Ama..."

"Aması yok yaban gülü."

Gül başını salladı, Azat aynanın diğer ucunda güldü.

Ayaz Ağa güneş doğarken uyanmıştı, yatağın diğer ucunda kendisine çok yakın duran sevgilisine gülümsedi. Onun varlığı bile kendisi için mutluluk kaynağıydı. Güneş güzel karısının çıplak tenine doğru görsel bir şölen oluştururken Ayaz bu görüntüyle daha fazla güldü. Sevgilisi aynı bir melek gibi uyuyordu, onu uyandırmamaya dikkat ederek omuzlarına vuran sarı ışığı okşadı.

"Benim ömrüm, benim minik sevgilim" diyerek fısıldadı daha sonra.

Kader huysuzca kocasına daha da yaklaştı, sanki kötü bir rüyadan kaçmak istermiş gibi sevgilisine yanaştı.

"Ayaz" diyerek mırıldadı. Ayaz gülümsedi kıza doğru, daha sonra da onun ince belini kollarıyla sarıp sarmaladı ve göğsüne doğru yatırdı.

"Buradayım sevgilim, yanıdayım."

7 YIL SONRA

“Ama babaannem giyebileceğimi söylemişti!”

Ayaz Ağa işaret parmağını yalandan sallayarak minik kızını korkutmamaya çabaladı. Asıl amacı kızına küçük yaştan edindirmeye çabaladığı bazı şeylerdi. Mesela o etek, dizlerin çok çok üzerinde ve ısıltı ısıldı. Zaten minik kız, annesi gibi çok güzeldi ve dışarıdaki bütün veletler onu izliyordu! Kızının dört yaşında olduğunu kabullenmiyordu bile. O kızdı sonuçta, küçük yaşta edindirmeliydi bazı şeyleri ki günün birinde bir çocukla çıka gelmesin. Ayşe dudaklarını büzerek çıktı merdivenlerden.

Ayşe, Uraz’dan hemen sonra dünyaya gelmişti. Minik sevgilisi ona onun kadar güzel bir kız vererek adeta dünyaları bahşetmişti. Ayşe ismini ise ona Ayaz vermişti, büyük annelerinin adını vererek onu yaşatmak için. Minik kız babasının inadına gözlerini ve saçlarını amcası Azat’tan almıştı, masmavi gözleri ve hafif sarı saçlarıyla ailenin en gözdesiydi o. Babasına âşık bir kızdı, annesini Uraz gibi babasından kıskaçınca arada kavgalar çıkabiliyordu. Örneğin minik oğlu Uraz geceleri sevgilisini ondan kaçırıp beraber uyumaları için türlü türlü oyunlar ve yalanlar üretiyordu. En çok da o zaman çıldırıyordu Ayaz Ağa. Uraz da aynı onun gibi iyi oyuncuydu. Ve kesinlikle en büyük rakibi olarak onu görüyordu.

Bahçedeki sevgilisini gördü. Saçlarını örmüş ve kucağındaki Uraz’a masal okuyordu. Kim bilir ne numaralarla çaldı onu benden dedi genç adam hafif bir öfkeyle. Bahçeye açılan cam kapıdan geçti. Kader oğluna verdiği bütün ilgiyi bir kenara bırakıp Ayaz’ına baktı.

“Ayşe nerde, yetişemeyeceğiz sonra” dedi gülerek. Ayaz oğlunu delirtmek ve geçen geceki intikamını almak için Kader’in dudaklarına doğru uzandı. Uraz aniden annesinin yavaş yavaş öpünce de genç adamın çabaları boşa gitmişti elbette ki.

“Annem bana söz verdi baba, bu gece de benimle yatacakmış, öyle değil mi anne?” dedi gülerek, Kader bundan haberi olamadığını belli eden bir yüz ifadesiyle kocasına baktı.

“Şe-y öyle mi demişim...”

“Dedin tabii! Hatta bütün gece gitmem dedin, unuttun mu?”

Ayaz hayır anlamında başını salladı, kaç gün vardı ki karısının kokusuna hasretti, Uraz sağ olsun onu çok iyi çalışıyordu.

“Sakın!” diyerek sıktı dişlerini. Genç kız sesli bir şekilde yutkundu. Bir yan da sevgilisi, bir yanda minik oğlu. Zorlukla konuştu.

“O zaman hep beraber uyuruz, baba, anne ve çocuklar.”

Uraz bundan pek memnun olmadığını belli eden bir şekilde annesine sarılıp başını onun göğsüne koydu. “Babam Ayşe’yle uysun! Ben seni istiyorum sadece.”

Genç adam daha fazla dayanamayarak bağırdı. “Sen beni deli mi edeceksin velet? Karımı özler oldum sayende!”

“Ayaz!” diyerek bağırdı Kader.

“Yok, öyle bir şey! Bu akşam anne ve baba beraber uyacaklar, çocuklar ise odalarında.”

Uraz hırsıyla ayağa kalktı. “Nedenmiş? Annem beni daha çok seviyor diye kıskanıyor musun yoksa baba?”

“Hah! Seni falan sevmiyor, en çok beni seviyor. Söyle ona Kader!”

Kader daha fazla bu kavgaya dayanamadığını belli eden bir bıkkınlıkla kalktı salıncaktan. Ayşe’nin koşarak merdivenlerden indiğini görünce gülümseyerek kucak açtı. Ayşe hiç şüphe etmeden annesinin kollarına atıldı.

“Annee!”

“Canım kızım...” Kader kızının kokusunu içine çekti, aynı baharda açan çiçekler gibiydi kokusu.

“Anne, ağabeyimle babam neden kavgaya ediyorlar?”

“Birbirlerine benzedikleri için” dedi gülümseyerek.

“Babam neden bana kızdı o halde, ben de mi ona benziyorum?”

Kader bir şey anlamadan kıza sordu. “Ne zaman bebeğim? Sana baban ne zaman kızdı?”

“Etek giydiğim için...” dedi masumca.

Kader kızından ayrılarak halaoğluyula çocuk gibi kavga eden sevgilisine baktı. “Ayaz! El kadar çocuğu da mı kıskanır oldun? Ne var yani etek giyse, o daha çocuk!” diyerek feryat etti. Ayaz Ağa sinirle soluyarak konuştu. “Fark etmedim sanma! Geçen gün kreşteki bir velet kızıma bakıyordu!”

“O daha bir çocuk, ne anlar bakmaktan?”

“Olsun, şimdiden alışsın! Ben elin adamına kızımı vermeye hiç niyetli değilim bilesin!”

“Uraz aynısını yapsa ona da aynısını yapar mısın peki?” dedi öfkeyle.

Ayaz Ağa “Ah keşke yapsa, belki sana o zaman doyabilirim!” diyerek arsızca güldü.

Kader utanarak kızına döndü. Dönerken de genç adamı ayıpladı. “Çocukların yanında kaç defa söyledim sana böyle konuşma diye!”

“Ne var! Karım değil misin?”

Ayaz’ın yüzündeki o gülümseme oğlundan gelen o sesle donup kaldı.

“Ben de büyüyünce annemle evleneceğim!”

Kader bahçede şen bir kahkaha atarken Ayaz sinirle oğluna baktı. Onları bekleyen zorlu bir yol vardı ve bu daha başlangıçtı.

Kader minik kızını yatağına yerleştirirken Ayaz Ağa bin bir zorlukla uyuttuğu oğlunu yatağına yerleştirdi. Birlikte odalarına yol alırken, Ayaz sevinçle sokuldu karısına, dudaklarını onun kulağına yerleştirip fısıltıyla konuştu.

“Eee...”

“Ne esi Ayaz, yarın son final sınavım var”

Ayaz karsının ne demek istediğini anlayınca sinirle soludu.

“Ne demek sınavlarım var! Ben kaç gecedir bugünü bekliyorum haberin var mı? O velet yüzünden ne sıkıntılara katlanıyorum.”

Kader her zaman ki gibi şen bir kahkaha daha attı, Ayaz yan odadaki oğullarının uyanmasından korkarak kızın dudaklarını elleriyle kapattı. “Uyanacaklar şimdi...”

Ayaz Ağa yavaşça ellerini çekince Kader’in dudaklarına yapıştı. Kızın ince beline bir halat edasıyla sardığı ellerini sırtında gezdirdi. Kader arzularına cevap vermeye çabalarken Kader’in boynuna yöneldi. Kader kesik kesik nefes alırken Ayaz’ın elleri çoktan bluzundaydı. Hırsla soluyarak kızı yavaşça yatağına boylu boyunca yatırdı. Yandaki ışığı açarken Kader’in pembe yanaklarına baktı. Ona olan aşkı, arzusu hiç bir zaman eksilmeyecekti.

Uraz en sevdiği ballı ekmeğı iştahla midesine indirirken annesine dün gecenin hesabını soruyordu.

“Neden bana zorla süt içirdin anne, hemen uyukum geldi sonra benim.”

Ayaz dün geceyi hatırlayarak arsızca gülümsedi, oğluyla yaptığı savaşı o kazanmıştı. Hem de büyük bir zaferle. Kader oğluna mantıklı bir açıklama yapmaya çabalıyordu.

“Boyunun uzaması için annecim. Baban kadar uzun ol diye, hem boyun hemen uzarsa bana daha rahat sarılırsın.”

Kader'in verdiği o vaatten sonra Uraz'ın koyu kahve gözleri ışıldadı.

"Gerçekten mi? Babam kadar olursam, babama sarılmazsın değil mi?"

Ayaz büyük bir gürültüyle elindeki portakal suyu dolu bardağı bıraktı. Kader ağzı dolu olduğu için ve oğlunu kırmamak için başını salladı. Ayaz sinirle tekrar soludu.

Ayşe yemeğini doğru dürüst yiyemediği için Ayaz kızına türlü türlü oyunlar oynayarak onun ilgisini dağıtıyor ve ağzına ardı ardına yemekleri sıralıyordu. Kızı da aynı halası gibi çok konuşkandı ve ağzından bütün cevizleri alabiliyordu.

"Geçen gün sana sarılan çocuğun adı neydi kızım?"

Ayşe ağzındaki ekmeği çiğnedi ve hiç bilmeden babasını çıldırtacak kadar konuştu.

"Hangisi baba, Ege mi yoksa Burak mı?"

"İki kişiler mi?" diyerek bağırdı Ayaz Ağa, gerçekten işi çok zordu.

"Kızdın mı bana yoksa babacığım?"

Kızının cam gibi parlayan mavi gözlerine baktı, öfkesi bir anda buhar olup uçtu. Zorlukla gülümsedi.

"Hiç sana kızar mıyım ben, sen benim biricik kızsımsın be-beğim..."

"Neden sinirledin o halde?"

"Sadece öldüreceğim kişi sayısı arttı..."

"Anlamadım babacığım?" dedi ve saçlarını karıştırdı. Ayaz gülererek kızın dudaklarındaki reçelleri peçeteyle sildi.

"Şimdi değil zaten babacım, daha on yıl var." Ayşe yine bir şey anlamasa da susmayı yeğledi.

Kader kocasına uyarılarından bir tanesini daha yollayınca Ayaz Ağa masum olduğunu ifade eden şekilde kollarını kaldırdı. Kader önündeki tabağa tekrar döndü.

Uraz sonuncu ballı ekmeğini yerken babasına bakmadan

edemedi. Babası gerçekten de çok güçlüydü, aslında onun kahramanıydı. Uraz bunu hiç bir zaman Ayaz'a hissettirmese Ayaz Ağa oğlunun gözündeki o yerini daima biliyordu. Uraz'a göre her süper kahramanın yanında mükemmel kadınlar olurdu, babasının yanında annesi vardı. Bu demekti ki, babası en muhteşem kahramandı. Ayaz Ağa oğlunun o kaçamak bakışlarından birisini yakalayınca gülümsedi.

"Bugün sinemaya gitmeye ne dersin genç adam?"

Uraz babasının aralarını düzeltmek için her zaman yaptığı tuzağa bile bile düştü, o da biliyordu ki babası onunla her zaman yalandan kavga ediyordu. Ayaz'ın gözünde Uraz en özeldi, aynı Ayşe gibi. Uraz pek umurunda değilmiş gibi konuştu.

"Olabilir..."

"Tamam, o halde akşam bir çizgi filme gideriz. Anlaştık mı?"

Uraz gülümsedi, Ayaz da dünyada ona en çok benzeyene bakıp güldü.

Genç adam koşarak çıktı şirketten, gerçekten de buna inanamıyordu. Tam bir saatlik toplantı iki saat daha uzamıştı ve en önemlisi ise Uraz'a verdiği sözdü. Arabanın gazına iyice yüklendi, bir yandan da dualar ediyordu, Uraz'ın ne kadar alıngan ve zor biri olduğunu kendisinden biliyordu. Sitenin içerisine girer girmez sola ve tekrar sola dönüp evin önüne park etti. Aslında fark etmediği bir şey vardı.

Uraz iki saattir inat edip eve girmemiş ve kapının önünde babasını beklemişti. Biliyordu gelecekti, çünkü o kahramanıydı. Ve kahramanlar asla yalan söylemezlerdi.

Ayaz arabadan çıkar çıkmaz Uraz oturduğu merdivenlerden süratle koştu.

“Babaaa!”

Genç adam daha farkına bile varmadan Uraz kucağındaydı. Onu beklediğini belli eden bir telaş vardı üzerinde. Genç adam özür dilermiş gibi ona sarılıp kucakladı ve en sevdiği şeyi yapıp saçlarını usul usul okşadı.

Uraz rahatladığını belli eden şekilde babasından ayrıldı lakin hala kucağındaydı.

“Uraz” dedi genç adam merakla.

Uraz gülerek konuştu. “Annemler bekleme dedi ama ben bekledim, çünkü geleceğini biliyordum” dedi şen kahkahasıyla birlikte.

Genç adam da onunla birlikte güldü, merakla sordu. “Nereden biliyordun peki?”

“Biliyordum çünkü sen süper kahramansın, süper kahramanlar asla sözlerini unutmazlar!” dedi babasının yanağını öperken.

Ayaz güldü tekrar. “Demek ben bir süper kahramanım he?”

“Şey... Bu aramızda bir sır olarak kalabilir mi baba? Yani annem bilmesin, olur mu?”

“Neden? Onun gözünde yerin mi düşer yoksa?” dedi alayla, Uraz da evet anlamında başını salladı.

Ayaz Ağa eğilip oğlunun kulağına kimseye vermeyeceği çok önemli bir sır verirmiş gibi konuştu. “Sana bir sır vereyim mi evlat. Hayatta anneni sadece bir adamla paylaşırım, çünkü o da aynı benim kadar onu seviyor ve bana benziyor. O adam kim biliyor musun?” dedi fısıltıyla.

Uraz merakla konuştu, heyecandan kalbi duracaktı sanki. “Kim! Kim o kişi baba?”

“Sensin oğlum, anneni sadece seninle paylaşırım. Çünkü sen de benim kanım var ve çocuklar babalarına benzer.”

Uraz sevinçle babasının boynuna sarıldı, Ayaz Ağa daha

ise daha sıkı sarıldı. Genç adamı yere bırakan Ayaz onun ağzından şimdiye kadar duymadığı bir mutluluk yaşadı.

“Bugün Burak denen çocuğu dövdüm baba!”

Ayaz oğlunun elinden tutup eve doğru ilerlerken ona baktı. “Ayşe’ye sarkan velet değil mi o?”

“Ta kendisi, bir daha Ayşe’ye sarılırsan fena olur dedim.”

Genç adam minik oğlunun lafıyla şen bir kahkaha atıp elini oğluna doğru uzatıp konuştu. “Çak bir beşlik evlat, afe-rin sana.” Uzanıp onu saçından öptü ve gururlanarak konuştu. “İşte babasının oğlu, kimmişiz onlara göster!”

Uraz babasının onunla gurur duyduğunu hissedip keyif-le güldü. “Gösterdim baba! Hem de çok fenaaa...”

Ayaz oğlunun saçlarını tekrar okşayıp güldü, eğilip ona bir sır verdi. “Kesinlikle bunları annene söylemeyeceksin ev-lat! Anlaştık mı?”

Uraz babasına gülerek başını salladı. Baba oğul evlerine yürürken ayaklı bir bela onları bekliyordu, çünkü ikisinin ko-rumaları gereken iki güzel bayan vardı. Ne Uraz Ayşe’nin peşindeki adamlardan bıacak ne de Ayaz Ağa.

“Uraz oğlum koşma! Bak sonra nefes nefese kalıyorsun, doktor ne demişti sana?”

Uraz annesini dinlemeden koşarak ilerledi bahçede Ayaz ise yeni aldığı çocuk kalesinin başında oğlunu bekliyordu. Kader huysuzca konuşmaya devam etti, hala Ayaz ve oğluyla uğraşıyordu. Ayaz Uraz’dan daha da çocuktu sanki.

“Neden aldın bunu sanki. Koşması yetmiyormuş gibi.”

Ayaz telaşla söylenen sevgilisine bakıp gülümsedi, Uraz daha beş yaşındaydı. Elbette ki oyun oynayacak ve koşacaktı, o çocuktu.

“Endişelenme sevgilim, Uraz’ımıza bir şey olmayacak.”

Uraz babasının boşluğundan yararlanıp topu ağlara zorlukla gönderdi ve keyifle haykırdı.

“GOLL!”

Ayaz Ağa yenilmiş gibi yere düşerken Kader bu davranışa bir kahkaha attı, o kadar sevimliydi ki... Ayaz ve Uraz birden Kader’e doğru baktı. Genç kızın gülmekten omuzları sallanıyordu, gözleri dolmuştu. Ayaz Ağa ayağa kalkıp sevisine ulaştı ve uzanıp saçlarından öptü. Uraz da onun arkasından koşup babasının bacaklarından çeştirip onu annesinden kurtarmaya çabaladı. Ayaz Ağa sinirle oğluna baktı, bir çocuk bu kadar inatçı olmayı nasıl başarıyordu?

“Baba! Ben annemi öpeceğim, benim hakkım!” Kader gülümseyerek minik oğlunun siyah saçlarını öpüp kokladı, Ayaz öfkeyle gözlerini yumdu. Kader oğluna baktı.

“Ayşe uyanmış mı bak bakalım oğlum?”

Uraz annesinin tuzağına hemen düşmüş ve koşarak eve girmişti Ayaz’ın gözleri hala kapalıydı. Karısını yine aynı şekilde gülümsetmek için konuştu.

“Gitti mi o velet?” Kader şen bir kahkaha daha atınca Ayaz gözlerini açıp karısının ince beline sarmaladı ellerini. Kader daha bir şey anlamadan çoktan kucaktaydı.

“Ayaz! Yapma, çocuklar var evde.”

“Ayşe uyanmıştı, beraber oynarlar. Baba ve anne özel birkaç dakika geçirme hakkına sahip.”

Kader utanarak konuştu. “Olur mu hiç öyle şey.”

“Bal gibi olur, pazarım sayelerinde zehir oluyor. Çok sevgili oğlun seni benden alıyor yetmiyormuş gibi anasından almış olan güzelliğiyle şimdiden herkesleri başımıza toplayan kızın beni yakında katil edecek!”

Kader çatık kaşlı sevgilisine bakıp gülümsedi, Allahtan bugün pazardı ve evde yardımcılardan kimse yoktu, yoksa

utancından yerin yedi kat dibine girerdi. Ayaz'ın yüzünü okşadı. "Çok mu özledin beni..."

"Çok! O okul yüzünden yüzünü de göremez hale geldim, Allah'tan bu sene son senen!"

"Sen oku dedin."

"Dedim dedim de kocanı da ihmal et demedim ki" Genç adam uzanıp kapıyı dirseğiyle açtı.

"Ayaz vallahi çocuklar duyacak!"

Ayaz genç kızın itirazlarını hemen dudaklarına yapışarak bitirdi. Hala ilk günkü gibi heyecan taşıyordu kalbinde ve ruhunda. Kader'i yavaşça indirdi yere. Nefes nefese kalan genç kız Ayaz'ın yüzüne ellerini yerleştirdi. Ayaz çoktan kızın boynuna gömmüştü yüzünü, uzun uzun kokladı gül kokusunu. İçine işliyordu sanki. Kızın ateş gibi teni de ona eşlik ediyordu. Zorlukla ayrıldı ondan Kader'in ince bluzunu hemen çıkardı bir yandan da kendi gömleğini. Kader utanarak tekrar konuştu lakin her şey için çok geçti.

"Ayaz şimdi gelirler bak!" Ayaz uzanıp kızı yatağa yatırdı, bir yandan ona sır verdi.

"Gelmezler sevgilim, şimdiye kadar onuncu oyunlarını oynuyorlardır."

Kader konuşmasına bile fırsat bulamadan Ayaz karısının en hassas bölgesine dokundu, karnına yerleştirdiği elleri sayesinde Kader yenildiğini kabul edip uzandı yatağa.

Ayşe elindeki bebekleri babasına gösterip ondan yeni şeyler isteyeceğini belli etti.

"Bak babacım bunlar yeni gelmiş" Kader hemen itiraz etti, zaten ev ağzına birlik oyuncakla doluydu.

"Olmaz kızım, daha geçen amcan almadı mı sana?"

“Aldı ama Azat’ın ki başka bu başka.”

Ayaz Ağa elindeki telefonda aniden kafasını kaldırdı. Az evvel minik prensesi ne demişti. Kader gülerek bu durumu hemen kapatmaya çabaladı, o da farkındaydı ki Ayşe amcasına karşı bir hayranlık duyuyordu. Tabi bütün bunlardan yine tek habersiz olan Ayaz Ağa’ydı. Kader uzanarak meyve suyunu aldı.

“Azat mı?”

“Ne Azat’ı?” dedi hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi yaparak Kader. Ayaz Ağa minik sevgilisinin yüzündeki o ifadeyi hemen tanıdı, ondan bir şeyler saklıyordu.

“Ayşe az evvel Azat’a Azat dedi?”

“Başka ne diyecek ki zaten sevgilim?”

Ayaz kaşını hemen havaya kaldırdı, ona sevgilim demişti az evvel. Kader hayatta toplum içerisinde özellikle de çocukların yanında utancından sevgilim demezdi. Belli ki bilmediği şeyler vardı ortada. Bütün bu karmaşaya Ayşe sebep olmuştu ama çok da umurunda değilmiş gibi ilerleyerek abisinin yanına vardı.

“Amca demeliydi! Tıpkı Uraz’ın dediği gibi! Ayrıca az evvel bana sevgilim dedin!”

“Demedim! Yani şey demedik...”

“Kader!”

“Off! Tamam tamam, söyleyeceğim ama sakın kızımı zorlama ben de geçen gün fark ettim” Ayaz sabırsızlanıyordu, neyi fark etmişti?

“Söylesene kadın!”

“Ayşe sanırım Azat’a karşı bir hayranlık besliyor.”

Telaşla market arabasını sürerek kocasından kaçtı, eve gittiklerinde büyük bir kıyamet onları bekliyordu! Ayaz ağa beynindeki sesleri sonradan kavradı. Ne? Küçük prensesi Azat’a hayran mıydı? Hem de kendi kızı!

Ayaz Ağa bütün marketi inleterek bağırdı.

“KADER!”

Ayaz minik kızını izledi uzunca bir süre aynadan, en iyisi ondan öğrenmeliydi bu durumu, elbette ki Ayşe’nin çenesi sayesinde. Kader ise korkuyla sinmişti koltukta, Ayaz’ın her an bir şey yapmasından korkuyordu. Sessizliği Ayaz bozdu.

“Meleğim oyuncuğu alamadık diye üzülmedin değil mi? Azat amcan almış zaten ANNEN ÖYLE SÖYLEDİ!” Ayşe tatlı sesiyle arabanın içine renk tattı.

“Hayır babacım, Azat bana yenilerini alacakmış zaten, öyle dedi değil mi anne?” Kızının sesindeki o heyecan Kader’i gülümsetti, Ayaz için aynı şeyler söylenemezdi.

“Azat? Azat AMCA, amcası nerde kızım?” Ayşe dudaklarını büzüp abisine baktı.

“Dememe ne gerek var baba ağabeyim zaten söylüyor.” Ayaz Ağa arabanın kontrolünü zorlukla sağladı, Kader ise kızına içinden kızıp bağıırıyordu her an kocasından olabilirdi.

“Olur mu hiç! Amca demen lazım! DEĞİL Mİ ANNESİ?”

“Öyle, tabi kızım baban haklı.”

Ayşe kafası karışmış gibi konuştu.

“Ama ben Azat’la konuştum gerek yok amca deme dedi.”

Ayaz ani bir fren yapınca herkesin yüreği ağzına geldi. Ayaz’ın başından dumanlar çıkıyordu resmen, öfkesinden kime saldıracığını bilemiyordu.

“Azat!”

Kızının kalbini çaldığı yetmezmiş gibi bir de onu kandırmıştı öyle mi? Kader hemen arkaya bakıp çocukları kontrol etti. “İyi misiniz?”

“Şey iyiyiz anne” dedi Uraz. Ayşe’nin gözleri dolmuş gibiydi, Kader minik prensesine baktı. “Korktun mu annecim?”

“Babam neden bana kızıyor anne, Azat yüzünden mi?”

“Bak hala AZAT DİYOR!”

Ayaz arkasına dönünce minik kızının dolu dolu olmuş gözleriyle karşılaştı, kızının derin deniz mavisi gözleri kardeşini hatırlatmıştı ona. Ve bütün öfkesi bir anda buhar olup kayboldu, kızını üzdüğü için bin pişman olmuştu.

“Ayaz! Burada doktor benim, lütfen kızıma da doğru davran onun üzülmelerini istemiyorum.” Kader hemen onu uyardı.

“Aşkim, tamam ağlama bak amcana ne demek istersen onu söyleme hakkına sahipsin. Tamam mı meleğim?”

Uraz kız kardeşine cebinden selpak mendili uzattı, Ayşe uzanıp bir tanesiyle gözyaşlarını sildi, bir yandan da konuştu. “T-amam.”

“Pekala, bu konuyu uzman kişiyle halledeceğim, bir çocuk psikoloğuyla. Ee... Evimizde bir tane hazır var, ne dersin sevgilim?”

“Böylesi daha mantıklı.”

“Bence de bunun intikamı çok fena alacağımı iyi biliyorsundur umarım.”

“Çocuklar var” dedi Kader utanarak. Ayaz kızın ince elini yakalayıp öptü.

“Bence çocukları buna hiç karıştırmayalım, gece uzun.”

Kader’in yüzü şimdi pancar rengiydi işte.

Genç kız telaşla çıktı okuldan fakültenin önüne vardığında siyah arabanın önündeki Ayaz’ı fark etti, gülerek ona doğru koştu. Nereden esmişti bilinmez sevgilisi dersini ekip onunla kaçamak yapmak istediğini söyleyince hiç çekinme-

den evet demişti. Birkaç ay sonra tamamen mezun olacaktı ve daha çok yakın olacaktı ona.

“Sevgilim” dedi Ayaz kızına sarılırken. Kader üniversitedeki bazı insanların onlara baktığını hissediyordu. “Ayaz, gidelim mi?”

“Hemen.”

Kader için kapıyı açtı ve onun için emniyet kemerini bağladı, bu huyundan hiç vazgeçmiyordu yıllar geçse bile. Kader gülümseyerek telefondan evi aradı Fatma’ya çocukları doyurmasını istedi, bu akşam özel bir şeyler yapacaklardı. Ayaz mutlulukla güzel karısına baktı, saçları uzamıştı sanki.

“Ne yemek istersin sevgilim?” dedi keyifle.

Kader hemen cevap verdi. “Balık! Balık yemeye gidelim mi?”

Ayaz Ağa gülümseyerek arabayı boğaz yoluna soktu, bir yandan da konuşuyordu. “Olur, bir tanem çocuklar gelmiş mi?”

“Evet, sanırım oğlunuz yeni bir vukuata daha karışmış” dedi bıkkınca.

Ayaz tek kaşını havaya kaldırıp karısına baktı. “Benim oğlum mu? Kavga ederse benim, seni severse senin mi?”

Kader utanarak başını cama çevirdi Ayaz da biliyordu ki Uraz ona benliyordu, hatta kopya gibiydiler.

“Pekala bu seferki ne kadar kötü?” genç adamın sesindeki gizli korku Kader’i güldürdü. “Şey sanırım bütün kreşi birbirine katmış.”

“Bırak ne yapmak istiyorsa onu yapsın birkaç hafta sonra Mardin’e gidince dedeleri alır onun enerjisini” dedi büyük bir keyifle. Kader’in aklına en son yaşadıkları macera gelmişti, Davut Ağa ve Yusuf Ağa kırk yaşına bakmadan Uraz’la çocuk olup oyun bile oynamışlardı. Zümrüt ve Zenan kahkahalarla inletmişti konağı.

“Sendeki o ikna onda da var da ondan.”

“Öyle mi? Öyle olmasaydım seni alır mıydım sanki.”

Ayaz genç uzanıp kızın elini tutup öptü, Kader tekrar gülümsedi.

Kader sürekli olarak gazetesinin arkasından ona kaçamak bakış atan adama gülmek için dudaklarını hafif ısırды.

“Aç ağzını annecim” dedi Kader Uraz’a doğru. Uraz mırın kırın etmeye kalmadan Kader büyük bir parçayı onun ağzına tıkadı.

“Doydum ben” dedi çocuk isyan eder gibi. “Çocuk doymuş” dedi Ayaz umursamazmış gibi.

“Şimdi gel beni doyur” dedi Ayaz Ağa gülümseyerek. Kader ekmek sepetinin rengi gibi kıpkırmızı oldu.

“Ayaz!” diye utanarak onu uyardı.

“Karnım aç ama” dedi Ayaz Ağa arsız bir şekilde.

“Anne babaya da ballı ekmek yapsana” dedi Ayşe heyecanlı. Ayaz Ağa daha yeni yeni okula başlayan kızının saçlarını okşadı.

“En sevdiğim evladım Ayşe’m” dedi Ayaz Ağa keyifle.

“Ayrımcılık mı yapacaksın çocuklar arasında?” dedi Kader hırsıyla.

“Ayrımcılık falan değil, oğluna sor! Eminin onun da en sevdiği kişi sensin.”

“Öyle!” dedi Uraz hızlıca. Ayaz ellerini iki yana açtı ve Kader’e gördün mü dermiş gibi baktı.

“Baba?” dedi Ayşe sütünden aldığı büyük bir yudum öncesinde. “Efendim?” Ayaz Ağa peçeteye uzandı ve kızın sütten oluşan bıyıklarını gülümseyerek sildi.

“Ağabeyim annemle evlenecekmiş doğru mu?”

“Bu çocuk beni evlat katili yapacak!” dedi Ayaz Ağa öfkeyle. Uraz babasına dil çıkarmamak amacıyla burun kıvırdı.

“Bu haksızlık! Annemle evlendiğinizde ben yokmuşum! Eğer olsaydım buna engel olurdum” dedi küçük çocuk. Kader hırstan babası gibi kaşlarını çatan oğlana saatlerce güldü.

“Ay çatladım gülmekten” dedi Kader gözlerindeki yaşlarını silerken. Ayaz’ın sinirli hali oğlunun son kurduğu cümleyle yerle bir olmuştu.

“Sahi anne?” dedi Ayşe merakla. “Biz neredeydik?”

“Evet! Biz neredeydik? Neden yoktuk?” dedi Uraz hırsla.

Kader aniden ciddi bir hal alan kahvaltı masasına şaşkınlıkla baktı. Şimdi Uraz yedi Ayşe ise dört yaşını doldurmuştu. Minik kızı kreşte tek ilgi odağıydı. Altın saçları, masmavi gözleriyle görenler onun resmini çekmeye bile kalkıyordu. Ayaz kaç defa kreşi alt üst etmişti bu durum yüzünden.

Uraz ise babası gibiydi. Güçlüydü hem de hiç kimsenin o yaşına inanamayacak kadar. Kimi zaman öyle sorular soruyordu ki Ayaz ve Kader bu sorulara cevap vermek için saatlerce düşünüyordu. Zeki bir çocuktı. Ona saçma gelen şeyleri mantıklı bulmadıktan sonra asla kabul etmiyordu.

“Şey si-z... Siz şeydiniz... Şey...” Kader cümleyi tamamlayacak bir şeyler aradı lakin bulamadı. “Ney?” dedi Ayşe merakla. Çocuk eğitimi almıştı, onların psikolojik sentezlemelerini bile yapmıştı ama bu kendi çocuklarının üzerinde etkili değildi. Söyleyeceği şeyler onların aklına yatmalıydı.

“Siz o zaman birer mercimektiniz, biz annenizle sizi fırına verince...”

“AYAZ!” dedi Kader şaşkınlıkla. Ayaz gülmekten sarsılarak sevgilisine baktı. “Kabul et, bu iyiydi...”

“İyi falan değildi, çocukların yanında beni utandırma” dedi Kader başını tabağa gömmek ve bir daha kaldırmamak istedi. Uraz şaşkınlıkla babasına baktı.

“Mercimek mi? Çorba mıydık biz anne!”

“Öyleydiniz” dedi Ayaz.

“Hayır, oğlum baban seninle şakalaşıyor, hiç olur mu öyle şey.”

“Neydik o zaman?” dedi Ayşe. “Sizi Mardin de bıraktık sonra gelip aldık... Oh vallahi rahatladım” dedi Kader. Ellerini yüzüne doğru salladı. Ayaz kızın bu haline gülümsedi. Uraz pek ikna olmasa da annesini daha fazla rahatsız etmek istemedi.

Kader elindeki kağıdı Ayaz’a doğru uzattı. “Bu ne?” dedi Ayaz şaşkınlıkla.

“Uraz’ın babalar günü programı varmış” dedi Kader gülümseyerek.

“Ya demek ondandı o süper kahraman kıyafetleri falan.”

Kader son iki haftadır evin içinde batman kıyafetiyle dolaşan oğlunu hatırlayıp güldü.

“Sanırım Batman olacak”

“Sanırım mı?” dedi Ayaz kahkahayla.

“Bir haftadır evi batman istila etti sevgilim...” Adam kollarını kızı doğru doladı ve onu yanına çekti. Kader bir hamlede kendisini Ayaz’ın kollarında buldu. Genç kız adama doğru kollarını doladı ve Ayaz burnunu onun saçlarına doğru sürttü.

“Saat kaç?” dedi Ayaz kızı doğru.

“Beşe geliyor” dedi Kader duvarda asılı duran saate bakıp.

“Çocukların gelmesine bir saat var yani” dedi Ayaz eğlenir gibi.

“Uslu dur, Ayşe’nin kıyafetleri ütülemem lazım...”

“Önce babayla ilgilen sevgilim” Genç kız kahkahalarının arasında kendisini Ayaz’ın altında buldu. Ayaz saçları uzayan kıza büyülenerek baktı.

“Çok çabuk uzuyorlar.”

“Öyle” dedi Kader saçlarını okşayan adama doğru.

“Artık kesmem gerekiyor” dedi Kader umutla. Ayaz Ağa hayır demiş gibi kaşlarını çatı.

“Olmaz” dedi sert bir şekilde.

“Ama çok uzadılar, yıkarken bile güçlük çekiyorum.” Kader aniden gözleri parlayan adama şaşkınlıkla baktı ve söylediği şeyleri düşündü. Yanlış yere park etmişti.

“Neden bana söylemiyorsun ki sevgilim. Ben sana seve seve yardım ederim. Bence biraz kirli görünüyorsun” dedi Ayaz kızı kucaklanırken.

“Ayaz! Dur bak çocuklar gelecek...” Genç kız adamın kollarında banyoya doğru yol alırken çığlıklarını kimseler duymadı.

Uraz arka koltukta sıkıntıyla yola bakıyordu. Ayaz ona uzattığı dondurmayı kabul etmeyen oğluna uzun uzun baktı. Belli ki dargındı ona.

“Bana kızdın mı Uraz bey?”

“Evet!” dedi Uraz sert bir şekilde.

“Neden oğlum gene ne yapmışım ben sana?”

“Daha ne olsun ki!” diye haykırdı çocuk. Ayaz biraz düşündü ama bir türlü bir şey bulamadı en sonunda pes dermiş gibi ona baktı. “Anlat bakalım derdini aslanım, erkek erkeğe laflayalım seninle biraz.”

“Ayşe’ye kızmıyorsun” dedi Uraz hızlıca.

“Niye kızayım kardeşine, ne yapmış ki?”

“Geçen gün eve gelen iki çocuğa nasıl izin verirsin baba!” dedi Uraz hızlıca.

Ayaz Ağa aniden gelen şokla arabayı durdurdu. Öfkeyle kemerini yerinden çıkardı ve Uraz’a baktı.

“Ayşe eve erkek velet mi getirdi?”

“Hem de iki tane! Annem onların okul arkadaşı olduklarını söylüyor ama bence numara! Bir tanesi Ayşe’nin peşinden hiç ayrılmadı...”

“Annen biliyor mu?”

“Biliyor tabi! Sana söylersem bir daha onunla uyuyamazmışım! Hıh! Kız elden gidince uyunur sanki!” dedi öfkeyle. Ayaz saniyelik yaşadığı kahkaha arzusunu bastırdı. Uraz yedi yaşında olmasına rağmen oldukça sertti.

“Sen doğru olanı yaptın aslanım, ben şimdi gösteririm eve erkek atmak ne demekmiş!”

“Ayaz saçmala! Çocuklar yalnızca dört yaşında ve anneleri de gelmişti!” diye isyan etti Kader.

“Ben anlamam! Gelmeyecekler efendim, ben kızımı sokakta bulmadım.”

“Kıskançlıkta çığır açacaksın” diye söylendi Kader.

“Kız babasıyım ben! Kıskanırım elbette.”

“Yarın Ayşe birine âşık olduğunda...” Kader yutkundu, bu bakışı iyi biliyordu. Ayaz’ın damarları boğazından aşağıya doğru kabarmıştı. Kader bir adım gerileme arzusuna yenik düştü ama Ayaz Ağa kızın ince beline doladığı elleriyle onu kendisine çekti.

“Şimdi beni iyi dinle sevgilim, Ayşe’mizi bizden alacak adam diye bir şey yok.”

“Kızımız daha bebek sayılacak yaşta, hem ileride neler olacağı nereden belli?”

“İleride öyle bir baba yiğit çıkarsa biraz düşünürüz” dedi Ayaz geçiştirir gibi.

Kader piknik sepetini Ayaz’a uzatırken gülümsedi, Ayaz uzun zamandan beri ilk defa bu kadar yalnız kaldığı için karısıyla güzel bir gün geçirmemin hevesinde ve heyecanıdaydı. Genç kız diğer eşyaları uzatırken sevgilisine baktı.

“Uraz uyumuş, az evvel anam aradı, Ayşe ise halasıyla oyun oynuyormuş.”

“En azından bir rahat yüzü göreceğiz” dedi Ayaz Ağa karısının ince beline sarılırken. Kader tam altı gündür deli gibi kaçtığı adamdan gene kaçmak istermiş gibi çırpındı.

Ayaz kızın bu hoş hareketlerine sadece güldü, gerçekten ondan kaçabileceğini mi zannediordu? Ah ne boş bir düşünceydi bu...

“Benden kaçma!” dedi Ayaz kızın kulağına doğru eğilerek. Kader her an yelkenleri suya indirebilirdi.

“Kaç-mıyorum!” dedi sessizce, heyecandan sesi titremiştii Ayaz Ağa bunu hemen fark etti.

“Kaçıyorsun, hem de benim nefret ettiğimi bile bile...”

“B-en sadece sınır ko-yuyorum...”

Ayaz Ağa daha da delirdi. Sınır mı? Bütün sınırların canı cehennemeydi.

“Sınırlarla işin ne sevgilim?”

Kader adamın güçlü kollarından aniden kurtuldu, Ayaz

bomboş ellerine bakarken gereğinden fazla sinirliydi. Kader kendisine öfkeyle bakan adama laf anlatma derdindeydi.

“Sadece yedi gün, ama sen buna bile katlanamıyorsun!”

Ayaz arabanın bagajını büyük bir gürültüyle kapattı. Keşke o bölümü seçmesini ona söylemeseydi! Çünkü minik sevgilisi bir araştırma yazısı için kendisini hedef almıştı!

“Gerçekten bu yazıyı yazmak zorunda mısın? Benim sağlığım tehlike sinyalleri veriyor.”

Sinirle soludu sonra, öfkeden bedeni uyuşmuştu. Gözlerini kapattı ve ellerini gür saçlarına daldırdı. Kader ne yapacağını bilmeden Ayaz’a bakıyordu, bu yazının önemi çok büyüktü lakin bu yazı yüzünden Ayaz’ı da delirteceği ortadaydı.

“Evli insanlar bir süre birbirlerinden uzak yaşadıklarında yaşadıkları psikolojik...”

Daha cümlesini tamamlamadan Ayaz’ın güçlü kollarındaydı ve onun dudaklarında.

Ona karşı koymaya çalıştı ama başarısız olmuştu, bütün yazıyı bir kenara savurup sevgilisinin dudaklarında kaybolmayı seçti. Onun o ferah, nanemsi kokusunda boğulmayı ve hep böyle kalmayı diledi.

Ayaz Ağa karısının ne kadar direneceğini iyi biliyordu, eninde sonunda ona boyun eğecekti ve eğmişti. Genç adam kadınından kendisini zorlukla kopardı, onun o gül kokusunda ömür boyu yaşamayı isterdi...

Her sabah, her saat ve her gece ona doyamıyordu. Kader kendisinden kopan sevgilisine bakarken alnını sevgilisinin alnına dayadı. Ayaz dudaklarıyla aralarında sadece üç santim kadar mesafede olan sevgilisine gülümsedi.

“Ben ne demiştim sevgilim, bizim için sınır yok.”

Kader tebessümlerle baktı sevgilisine, ona âşıktı işte.

“Seni seviyorum” diyerek mırıldandı. Ayaz en çok bu

cümleyi duyunca eriyordu. Onun dudaklarından dökülen her aşk kelimesinden binlerce kat daha değerliydi bu. ‘Seni seviyorum...’

“Seni çok seviyorum.” dedi karısının elmacık kemiklerini kavrarken avuçlarıyla. Genç kız zümrüt yeşili gözleriyle ıslıl ıslıl adama bakıyordu.

“Benim için, çocuklarım için, her an yanımda ol. Sensizlikten o kadar çok koruyorum ki...”

“Korkma aşkım, ben nefes aldığım sürece senin yanıdayım. Sen benimsin” dedi gülerek. Kader gülümsedi.

“Seninim ve her zaman senin kalacağım...”

Ayaz ve Kader pikniği bile unutmuş şekilde birbirlerine aşk cümleleri kuruyorlardı. Aşkları için yaşamak bu olsa gerek.

Ayaz elindeki sepeti yere koyarken, Kader örtüyü yere seriyordu, genç kızın ne kadar keyifli olduğunu görünce gülümsedi. Burayı çok seviyordu minik sevgilisi, ormanın o sık ağaçlarının altında uzanıp saatlerce gülüyordu kimi zaman. Çocukların ormanın serin havasında hasta olmalarından korktuğu için Kader onları anasına emanet etmişti. Allah’tan Mardin’den dönmüşlerdi de güvenerek bırakabiliyordu çocukları. Elbette ki Ayaz Ağanın çocukları evde tutmasının başka nedeni vardı. Sevgili oğlundan uzak bir gün geçirmek istemesi. Bu tabii ki, çok masum bir düşüneydi. Uraz son günlerde annesine fazla bulaşmıyordu artık altı yaşındaydı. Boyu bile hızla uzuyordu bu sıralar, sanırım boyuyla birlikte aklı da dedi sessizce. Kader yere gelişi güzel bir şekilde oturdu, Ayaz sevgilisinin en sevdiği meyveyi ortaya çıkarınca Kader gülerek ellerini çırttı.

“En sevdiğimden” dedi gülerek. İri bir kirazı ağzına atarken Ayaz Ağa kızın uzun saçlarını arkasına doğru itti. Kader merakla kocasını izliyordu, Ayaz kızın kulaklarına bir kiraz yerleştirdi. Sonra gülümseyerek sevgilisine baktı.

“Çok yakıştı.”

Ayaz minik sevgilisine bakarken hala utandığını görünce gülümsedi. Aynı odayı kullanıyorlardı, hatta en mahrem şeyleri bile yaptıkları halde hala kızaran karısına arsızca baktı.

“Bizim iki çocuğumuz var ve sen hala utanıyorsun öyle mi?”

Genç kız afallayarak adama baktı, nasıl da hemen anlamıştı?

“Ne alaka ca-nım...”

“Kızardın.” dedi Ayaz kızın yüzünü okşarken, Kader yeni bir yakınlaşmayı fark edince ne yapacağını bilemedi.

“Bence yemek olarak seni yemeliyim” dedi aniden, Kader derin bir nefes aldı, “Ana menü olarak seni seçiyorum sevgilim” diye de ilave etti kıza doğru yaklaşırken. Kader utançından yerin yedi kat dibine inmeyi ve bir daha çıkamamayı istedi. “Yok... A-yaz! Saçmalama... Burada mı?”

“Mekânın ve zamanın ne önemi var sevgilim, bu beş günün acısını senden çıkaracağım elbet” diyerek onu yakaladı Ayaz, genç kız çırpınmaya başladı. Ormanda, hem de gündüz! Asla diyerek haykırmak istedi ama artık çok geçti, sevgili çoktan onu altına almıştı ve boynuna sayısız öpücükleri bırakıyordu...

1. ÖZEL BÖLÜM

Alarmin sesi o kadar çok gürültü çıkarıyordu ki az daha çıldıracaktı Ayaz. Her sabah minik sevgilisi iş için alarm kuruyordu ve nedense sadece bu sese o ve oğlu uyanıyordu. Kader hanım mışıl mışıl uyuyor üstüne bir de daha çok yayılıyordu yatakta. Ayaz alarma uzanıp kapattı, Kader'in çıplak omzuna bir öpücük kondurdu. Önce duş aldı daha sonra oğlunun kapısında bitti. Uraz okul için hazırlanıyordu.

"Uyuyor değil mi?" dedi saçlarını karıştırırken, Ayaz Ağa oğluna onay yollayan bir işaretle bulundu. Uraz kalkıp dolaba vardı, her sabah okula geç kaldığından yakında okulda atılacaktı zaten.

"Ayşe'yi de uyandırsana baba."

"Tamam, ama önce dün akşam ki halini konuşalım."

Uraz eyvah diyerek söylendi. Dün okul çıkışı bir kavgaya daha bulaşmıştı ve eve geç gelmişti. Kader oğlunu görünce aklını kaçırmış gibi ağlamıştı. Ayaz Ağa ise bu kavganın ardındaki sebebi merak ediyordu. Tamam, Uraz artık bir genç olmuştu ve elbette ki kavga edecekti ama normal bir çocuk bu yaşlarda taş çatlasın üç kere yaşardı bu durumu. Lakin Uraz efendinin bu vukuatı yedinci olmuştu.

"Konuşsana! Uraz! Anneni zor tuttum, kadıncağız deli oldu. Bana anlat derdini, ben senin babanım, dinlerim ama annen bir kadın, erkek mevzunundan hiç anlamaz. Sanki biz genç olmadık hiç!"

“Zorlarsın değil mi?”

“Babanı tanıyamadın mı oğlum!”

“Tamam, ama annemle Ayşe’ye söylemek yok! Özellikle Ayşe!”

Ayaz Ağanın içindeki şüpheler doğrulanıyor muydu? Yoksa güzel kızı! “Tamam anlat!”

Uraz pencere dibindeki uzun koltuğa oturdu, Ayaz da oğlunun yanına. Uraz başını biraz kaşıdıktan sonra babasını deli edecek sözleri söyledi.

“Ayşe son günlerde biraz garipti ben de anlamak için onu takip ettim.”

“Garip mi?”

“Garip işte baba! Sanki annem gibi davranıyordu”

“Annen mi? Kader gibi mi yani?”

“Ya işte, her sabah ayrıca bir özeniyordu saçlarına, sonra hafta sonu hiç dışarıya çıkmayan deli gibi ders çalışan kız gitti, yerine arkadaşlarıyla sinemaya giden farklı giyinen kız geldi!”

Uraz ona aptal aptal bakan babasının yüzüne öylece bakınca babasının yüzünün yavaş yavaş değiştiğine şahit oldu. Önce kaşları çatıldı sonra dudakları öfkeden dümdüz oldu, daha sonra da öfkeden yüzü kızardı.

“Ayşe hafta sonu dışarıya mı çıkıyor?”

“Bilmiyor muydun?”

“URAZ!” diyerek bağırdı Ayaz Ağa, Uraz babasının her şeyden bir haber olduğunu anca o zaman anlamıştı. Galiba annesi babasından bir gerçeği daha saklamıştı. “Çabuk söyle!”

“Şey işte onu takip ettim.”

“Ee! Sonuç!”

“Eesi, bir çocukla görüşüyormuş!”

“NE! KADER!”

Ayşe'nin ağlamaktan artık gözleri şişmişti Ayaz Ağa salonun orta yerinde bir oraya bir buraya deli gibi yürüyordu. Kader Ayşe'nin uzun hafif sarı saçlarını okşuyor bir yandan da ona yardımcı olmaya çalışıyordu. Uraz başka bir koltukta babasını dikkatle izliyordu.

"Kim dedim Ayşe? Kim o çocuk?"

"Ayaz!" diyerek bağırdı Kader, Ayaz Ağa karısının sesiyle ona yöneldi. Öfkeden kıpkırmızı olan gözleriyle onu tehdit etti.

"Demek bana söylemedin öyle mi? Ne zaman söyleyecektin? Kızımız o çocukla iyice yakınlaşıp bizimle tanıştırdıktan sonra mı? Cevap ver bana? Vermezsen ben Ayşe'den alırım zaten cevabı!"

Kader sakinliğini korumaya çalışırken Ayaz'ı da sakinleştirmeye uğraşıyordu.

"Lütfen sakin olur musun? Ayşe'yi de korkutuyorsun!"

"Sakin falan olamam anlıyor musun, benim kızım daha on yedi yaşında!"

"Öyle mi? Hatırlatırım ben on sekiz yaşında seninle evlendim! Demek ki kızımızın böyle bir erkek arkadaşı olması normal!"

"ERKEK ARKADAŞ!" Uraz ve Ayaz aynı anda bağırmışlardı. Kader kafasını salladı bir süre.

"Hem ben tanıştım çocukla, gayet iyi temiz bir çocuk! Ayşe'yle görüşmesinde hiç bir sakınca yok ki! Uraz Efendi bu kavga mevzusunu seninle ayrıntılı bir şekilde konuşacağız." Ayaz ve Uraz'ın dili lal olmuştu, ne demekti şimdi bu?

"Ne? Ne yaptım dedin az evvel?" Ayaz'ın sinirden elleri boşalmıştı ve deli gibi titriyordu. Uraz annesine inanmayan gözlerle baktı, Ayşe ise annesinin boynuna başını gömmüştü.

“Duydun işte! Ayşe bu durumu ilk bana anlattı ve ben de normal bir anne gibi konuştum ve buluştum, eğer senden korkmasaydı sana da anlatırdı! Lafım sadece sana değil Ayaz, sana çok benzeyen oğluna da!”

“Anne!”

“Dur bir saniye, sen bu çocukla ciddi bir şekilde buluşup konuştun mu? Tanıştın yani?”

“Evet! Uraz’ın kız arkadaşı oluyor, onunla akşam yemek yiyoruz, bu çok normal de bu mu anormal?”

“Aynı şey değil!” diyerek bağırdı Ayaz Ağa. “Aynı şey!” dedi Kader.

“KADER!”

“Bana kızacağına kendine ve oğluna kız! Tamam, bir tanem sen de ağlama artık.” Ayşe daha fazla ağladı, utancından babasının yüzüne bakamıyordu artık.

“Ağlama kız!” dedi Uraz. “Bak Ayaz, Ayşe’nin hiçbir suçu yok. Bu çok normal bir şey, ben de ilk başta çok kızdım ama onlar seviyeli bir ilişki içerisindeler, kıskanç baba olma!”

“Ben kıskanırim! Kız benim kızım, ona ne oluyormuş? Elin ne olduğu belli olmayan adamı gelecek, benim biricik kızımı benden alacak öyle mi?”

Ayaz’ın sesindeki ton Ayşe’yle Kader’i korkutmuştu.

“Bak sakın ol! Hem çocuk çok iyi diyorum, yalan mı söyleyeceğim sana?”

“Nerden biliyorsun iyi olduğunu, açıp içine mi baktın?”

“Anne istersen babama çocuğun yaşını da söyle!” dedi Uraz öfkeyle.

“Uraz!” dedi Kader sesini normal tutmaya çabalarken. Ayaz gözlerini öfkeyle yumdu, kim bilir daha neler vardı da o bilmiyordu.

“Siz ana kız beni mi delirteceksiniz? Söyle çabuk, kaç yaşında?”

“Öncelikle senle benim aramda kaç yaş var?” dedi Kader korkarak, durumu Ayaz’a kabul ettirmeye çalışıyordu.

“Altı”

“Heh ondan üç çıkar o kadar.”

“NE?”

“Ya baba adam benimle yaşıt” diyerek soludu Uraz. Ayşe ağabeysinin sesiyle artık kendini tutamaz hale gelmişti. Hıçkırarak ağlıyordu. Ayaz daha fazla dayanamadı ve bir of çekti. Demek ki minik kızı büyümüştü ve artık kafesinden dışarıya çıkmak istiyordu. O hazırdu özgürlüğüne ama Ayaz. O hazır değildi ki daha, Ayşe’si hala onun gözünde sarı saçlı üç yaşındaki minik meleği idi. Onu paylaşmaya asla gönlü yoktu, paylaşamazdı. Ayaz halının kenarlarında bir tam tur daha attı, bu arada da gür saçlarını kaşıyor işin ciddi olup olmadığını tartıyordu. Kabullen dedi kendi kendine, hayatındaki iki kadından biri senden kopmak istiyor! Bu durum gerçek olamazdı...

Ayaz Ağa her şeyi sildi aklından, sadece minik kızının titreyen bedenine takıldı gözleri uzunca, ağlıyordu. Hem de hayatında hiç ağlamadığı kadar çok! Ayaz kalbini tuttu, kalbi kızının gözyaşlarıyla parçalanıyordu sanki. Sanki ölüyordu. Tam o sırada gözleri zümrüt yeşilinde takılı kaldı, minik karısı ilerleyen yaşına rağmen hala çok güzel ve alımlıydı. Kader Ayaz’a kabullen dermiş gibi gözlerini yumdu, Ayaz yanılmış bir şövalye gibi diz çöktü yere, önce Ayşe’nin ellerini tuttu. Genç kız avuçlarında hissettiği sıcaklıkla sarsıldı, babasının siyah gözleriyle karşı karşıya gelince özür dilermiş gibi baktı.

“B... be-n...”

“Tamam, ağlama artık.” dedi Ayaz kızının saçlarını okşarken. “Olan olmuş bir kere. Ama bu kırgın ve kızgın olduğum gerçeğini değiştirmez!”

Ayşe babasının gözlerinden onu affettiğini anladı, uzanıp

adamin boynuna sarıldı. Ağlayarak konuşuyordu şimdi de. "B-ben çok öz-ür dilerim, bö-yle olsun istemedim..."

Ayaz sabırla kızın saçlarını okşadı oradan da sırtını, Kader olayın tatlıya bağlandığını anlayınca gülümsedi. Uraz ise hala sinirliydi, bir kere o adamın hesabını ona verecekti Ayşe! Adamın iş adamı olduğunu zaten kıyafetlerinden anlamıştı. Ne iş olurdu Ayşe'nin öyle adamlarla?

"Bu çocuk okuyor mu?" dedi Uraz ortamın havasını dağıtırken, Ayşe korkarak babasının kollarından ayrıldı. İşte en korktuğu sahne de buydu, okul!

"Şe-y..." dedi sıkıntıyla genç kız.

"Ney?" dedi Ayaz Ağa. Daha ne kadar kötü olabilirdi ki?

"Kendisi çok büyük bir şirketin sahibi, hem de genç yaşına rağmen değil mi Ayşe?" dedi Kader kıza gülümserken. Ayaz Ağa hırsla ayağa kalktı, işte bu çok ama çok fazlaydı. Kader'in bu ilişkiye nasıl izin verdiği ise soru işaretleriyle doluydu!

"Yok artık!" diyerek bağırdı Ayaz.

"Canım, biz bu mevzuyu seninle daha sonra uzun uzun konuşsak! Hem her şey tatlıya bağlamışken şimdi tekrar olayı açmaya..."

"KADER! Delirdin mi sen? Adamın yaşının büyük olması yetmezmiş gibi bir de şirket sahibi öyle mi?"

"Öyle..." diyecekti ki, Kader'i kocası hemen susturdu.

"Ne demek öyle? Bana cevap ver, sen hayatta böyle bir şeye izin vermezsin, ne oldu da onay verdin?"

"Hayatım sonra konuşuruz dedim, lütfen."

Ayşe babasına yine bakamaz hale gelmişti, gözleri sadece babasına çok benzeyen abisinde takılı kalmıştı. Ondaki öfke sanki babasınınkinin aynıydı.

Ayşe annesinin ona uzattığı tabakları bir bir yerleştirirken hizmetliler içeride çalışıyordu. Genç kız korkarak annesine baktı, Kader kızıyla göz göze gelince elindekileri bıraktı ona kaş işaretiyle bahçeyi gösterdi.

Uraz üniversitedeydi, Ayaz ise şirkette yani evde sadece ikisi ve iki çalışan vardı. Kader sanki bir günde on yıl yaşlanmış gibiydi. Uzanıp kahvesinden bir yudum alırken gözleri kızının ellerinde takılı kalmıştı.

“Ayşe.”

“Efendim?” dedi kız korkarak.

“Ellerin titriyor canım.”

“Öyle mi? Fark etmemişim anne.”

“Ayşe, bana doğruyu söylediğin için teşekkür ederim kızım ama baban da yakında bu gerçeği öğrenince ne olacak peki? Onu nasıl tuttuğumu bir bilsen, bütün gece söylendi durdu.”

“Kızdı değil mi?” dedi gözleri dolarken, Kader uzanıp kızın güzel yüzünü okşadı.

“Kızdı tabi, benim niye haberi yok diye diye yedi bitirdi dün gece beni.”

“Ne yapayım anne, bir kere âşık olunca insan... Onun ne olduğunu fark bile edemiyor, belki çok olgun biri benim için ama ben onun yanında aynı senin gibi mutluyum” dedi gülümseyerek. Kader kafasının karıştığını hissetti.

“Ben gibi?”

“Hani bir keresinde bana babamı anlatmıştın ya, onu görünce neler hissettiğini. Kanatların varmışta sanki ayakların yerden kesilmiş gibi demiştin hatırladın mı? Ben de öyleyim işte, o çok farklı biri ama bütün bunlara rağmen seviyorum onu.”

“O da seni seviyor.” dedi Kader gülümseyerek.

Ayşe heyecanla atıldı. “Ne? Nereden anladın?”

“Ben anlamazsam kim anlasın, bir kere ben âşık bir kadının ayrıntıları asla kaçırmam” dedi Kader keyifle konuşurken, cam gibi parlak derin mavi gözlerinden de âşık olduğu her halinden belliydi aslında.

“Anne ne olur anlat nasıl anladın?”

“Bir kere ona babandan bahsedince, çok ciddi bir şekilde konuştu. Belli ki babandan korkmuyor sonra ona Mardinli olduğumuzu söyledim” dedi, daha sonra kahkaha attı, gülmekten gözlerinden az daha yaş gelecekti. “Ay ben buna Mardinliyiz dedim ya hani, sonra dedim ki aşirete bağlıyız ailecek, ne dese beğenirsin, ‘kızınızı kimseden korkmadan seviyorum’ Çok yaman çıktı, babanın tipini hissettim desem yeridir. Bir kere çok korkusuz, cesur ve güçlü, sonra sanki seni kıskanıyor. Doğru mu?”

Ayşe gülümsedi aklına minik bir anı gelmişti. “Evet, kiskanç Uraz’ı sevgilim zannetmiş ilk zamanlarda biliyor musun? Anne çok komikti görmeliydin” dedi gülerek. Kader de ona katıldı. “Hani okul çıkışlarında hep ağabeyim geliyor, bu da fark etmiş sanırım, bana sorduğunda cevabımdan korkarmış gibi bir hali vardı.”

“Belliydi zaten.” dedi Kader gülümseyerek “Demek kaldırırmda tanıştınız” dedi Kader biraz daha gülümserken.

Ayşe utanmış gibi kaçırdı gözlerini “Kaldırım deme şuna anne ya, bana o arabasıyla çarptı. Sahi bundan babamın da haberi yok, annecim ne olur söyleme! Yoksa Emre’ye kızımı ezdin diyerek canına okur” dedi sıkıntıyla.

Kader kahvesinden bir yudum alırken başını onay verirmiş gibi salladı. “Söyler miyim hiç, bunla da kalmaz bütün Mardin’i toplar başımıza.” Daha sonra alayla gülümsedi. Ayşe annesine bakıp merakla sordu. “Neden güldün anne?”

“Önceden babanıza tek yalan söyleyemezdim, hemen anlardı beni, ama şimdi...”

“Şimdi?” dedi Ayşe.

“Şimdi anneyim ve seni korumak için yalanlar söyler oldum. Baban dün gece bana küstü” dedi üzüntüyle.

“Babam sana dayanamaz ki. O sensiz bir gün geçiremez, insan canından çok sevdiğine küsemez anne” dedi Ayşe gülümseyerek.

“Sabah çaktırmadan baktım hiç öyle görünmüyordu.”

“Sen bakma ona annecim, ben babamı tanırım, o halağ-lunu bile senden kıskanan adam.”

“Sahi geçenlerde yine kıskandı Uraz’dan beni, Allah’tan Uraz Denizle tanıştı. Biraz daha duruldu son günlerde” dedi gülümseyerek.

“Neyse kalkalım artık, birazdan gelirler” dedi Ayşe ayaklanırken.

“Ay ben sana en önemli şeyi söylemeyi az daha unuttuyordum” dedi telaşla Kader. Ayşe annesine korkarak baktı.

“Baban Emre’yle tanışmak istiyor.”

“NE?”

“Ben de senin gibi yaptım sonra daha çok delirdi, ne olur zorluk çıkarma papatyam, hem Emre de çok ciddi biri, bana öyle geldi” dedi Kader gülümsemeye çalışırken, Ayşe ise acı gerçeğe artık karşı karşıyaydı. “Anne! Emre ve babam artı ağabeyim! Sence bunun sonunda babam katil olmaz mı? Hem ağabeyim bana çok sinirli!”

“Ben de senin gibi düşündüm ama sonra babana da hak verdim, önce tanınması lazım değil mi? Hem benim onayımı da benden zorla almış gibi oldun, kızım insan hiç annesini kahve içelim diye kafeye götürüp sonra da erkek arkadaşıyla tanıştırmı mı? Çocuğu görünce nevrime döndü.”

“Ne yapayım, bana olmaz olmaz dedin durdun, ben de tanışmanı istedim, tanışırsan onay vereceğinden emindim. Hem Emre de çok istedi sizlerle tanışmayı.”

“Bizlerle mi! Bunun içerisine baban da giriyor mu?”

“E-evet” dedi Ayşe korkarak.

“Ayşe’m kızım, bu çocuğun babanın av silahlarından hiç haberi var mı? Yoksa sonuç kötü olur.”

“Anne ya, korkutma beni. İlk defa âşık oluyorum ve hissediyorum ilk defa babam ve ağabeyimden sonra hayatıma karşı cinsten birine yer açtım, lütfen.”

“Tamam, ben artık bir şey söylemiyorum.”

“Tamam, o halde Emre’ye haber vereyim Çarşamba akşamı uygun mu?” dedi gülerek. Kader ise sıkıntıyla homurdandı.

“Baban çocukla bu akşam görüşmek istiyor.”

“BU AKŞAM MI?”

“Evet, daha fenası çocuğu beğenmezse seni ilk uçakla Mardin’e postalama ihtimalinden korkuyorum.” Ayşe pembe dudaklarını sıkıntıyla kemirdi, bu akşam kıyamet kopacaktı demek!

2. ÖZEL BÖLÜM

Ayaz ilk defa öfkesini bu kadar yoğun yaşıyordu, ellerinin hafiften terlediği ve boğazının kuruduğu da göze alınırsa gerçekten zorlanıyordu. Minik kızı onu ne hallere sokmuştu. Öfkeyle yanındaki kadına baktı, Kader lütfen dermiş gibi gözlerinin içerisine doğru bakarken öfkesinin yerine sevgi doldu. Bu kadına âşıkı.

Uzanıp onun öperken Uraz ve Ayşe tepkisiz bir şekilde anne ve babasının her gün yaşadıkları aşk dolu sahnelerden birini daha izliyorlardı. Uraz Ayşe'ye kızgın olduğunu belli eden şekilde bakarken, Ayşe abisine minnetle bakıyordu. Uraz'ın bir gün erkek arkadaşıyla tanışma fikrine asla inanmıyordu lakin şu anda... Şu anda aynen onu yapıyorlardı. Ayaz öpücüğünü daha çok derinleştirmek isterken Kader çocukların yanında olmaz dermiş gibi kaçtı kollarında, Ayaz homurdandı.

"Gelmeyecek galiba!" dedi Uraz alayla.

"Gelecek!" dedi Ayşe korkarak. Ayaz Ağa gözlerini tekrar yumdu.

"Gelmeli" diyerek mırıldandı daha sonra Ayşe.

"Gelse iyi olur" dedi Ayaz Ağa havaya doğru, Kader sınırlı olan sevgilisinin elini tuttu. Genç kız tekrar dudaklarını telaştan kemirirken aniden zil çaldı, hepsi bir anda ayağa kalkınca ortamdaki hava iyice gerildi. Ayaz sevgilisine doğru gergince baktı.

“Sen aç kapıyı!”

Kader hemen kapıya yöneldi, sadece akşam yemeği yiyeceklerdi. Sakin ol dedi kendi kendine Ayaz Ağa, Uraz da babası gibi iyice gerilince öfkesiyle kendini kontrol etmeye çalışıyordu.

Kader keyifle gülümsedi Emre’ye doğru, Emre uzun boyunun ona verdiği avantajla eğilip selamladı kadını. Kader’i ilk kez gördüğünde Ayşe’nin güzelliğini kimden aldığını hemen anlamıştı. Lakin hala anlayamadığı bir şey vardı, Ayşe evdeki kimseye benzemiyordu o sarışındı. Bunu ilk fırsatta sevgilisine sormayı aklının bir köşesine yazdı. Kader her zamanki gibi sımsıcak gülümserken Emre elindeki çiçekleri güzel kadına uzattı.

“Bunlar sizin için efendim” dedi gülümseyerek. Kader şaşkın bir ifadeyle güldü, bu çocuğun kibar bir beyefendi olduğunu zaten kıyafetlerinden ve nazik davranışlarından biliyordu. Kader uzanıp çiçekleri kokladı sonra ona bakan kumral adama bakıp gülümsedi.

“Çok teşekkür ederim genç adam, biz de seni bekliyorduk. Buyur geç içeriye.”

Emre şimdiye kadar kimseden korkmamıştı, ailesi olmadığı için bütün zorluklarla savaşmayı tek başına başarmıştı. Genç yaşta iş hayatına atılıp ülkenin en genç girişimcilerin ilk beşinin içerisine girmişti kısa bir sürede, maraton hayatını işle sürdürürken hayatına yağmurlu bir günde masmavi gözlere sahip bir genç kız daha eklenmişti. Onunla tanıştıktan sonra nevre dönmüştü. Ona olan hislerinden kimi zaman korkuyordu, o kadar derindi ki. Ama şimdi korktuğu başka bir şey daha vardı Ayşe’nin babası. Eğer genç kız söylediklerinde ciddiye onu çok zorlu bir rakip bekliyordu. Ayaz’dan korkması yalnızca Ayşe’yle görüşmelerini engelleyebilir diyeydi. Ayşe için onula savaşabilirdi, zaten geçen akşam bunu abisiyle yaptığı kavgada da belli etmemiş miydi?

Ayaz karşısında dikilen adama iyice baktı. Yaşının ona verdiği bir olgunluk vardı, kumral saçları, uzun boyu ve geniş omuzlarıyla Ayşe'ye göre çok çok büyüktü. O bir iş adamı karizmasına sahipti.

"Hoş geldin" dedi Ayşe gülümseyerek, Emre de anında kıza doğru baktı. Üzerindeki mavi kıyafetle tıpkı bir melek gibiydi, içten bir şekilde gülümsedi.

"Hoş bulduk."

Ayaz kızıyla çocuğu birkaç saniye süzdü, kızına nasıl bakıyordu öyle!!

"Hoş geldin!" dedi Ayaz Ağa öfkeyle. Emre hiç çekinmeden eğilip selamladı, Uraz ise öfkeyle soludu. Kader ortamın gerilmemesi için hemen ortaya atıldı.

"Buyurun yemeğe geçelim, acıkmışsınızdır hem."

Herkes yerine oturunca Emre Ayşe'nin karşısına geçti, Uraz'ın da yanına. Uraz geçen akşam ki olayın etkisindeymiş gibi baktı adama, Emre aynı şekilde karşılık verdi. Ayaz Ağa masanın başındaydı, Kader ise yanında.

"Adın Emre'ydi sanırım" dedi sakince.

"Evet, efendim Emre."

"Demek kızım ile arkadaşsınız" dedi sinirli şekilde, Kader masanın altından kocasının elini tutup sakinleşmesi için okşadı. Emre gülümsedi.

"Arkadaşsınız doğru, uzun bir süredir."

"Demek uzun süredir!"

"Evet" dedi sakince, Ayaz öfkeyle soludu, Uraz da babasına katıldı.

"Ayşe bize hiç senden bahsetmedi genç adam, o yüzden biraz şaşırdım!"

"Kader Hanımla daha önceden tanışmıştık, lakin sizinle tanışma şerefine yeni varıyorum."

Ayaz daha da sinirleniyordu aslında. Bir kere çocuğun çok kibar biri olduğunu ve korkusuz olduğunu hemen fark etmişti. Kızının kalbini de galiba böyle kazanmıştı!

“Ya, eşim anlattı! Geçen akşam ki olay olmasaydı sanırım hiç tanışamazdık!” dedi adama doğru.

Emre sakince konuşmaya devam etti. Kavgadan bahsettiğine emindi. “Evet, geçen akşam küçük bir tatsızlık oldu. Uraz’a hak veriyorum, her ağabey kız kardeşini korumak ister. Özellikle böylesine güzel bir kız kardeşe” diyerek Ayşe’ye bakıp gülümsedi.

Uraz Emre’ye doğru bakarken dişlerini sıkmaktan az daha çenesini kıracaktı. “Sanırım senin de bir kardeşin var!” dedi Uraz aniden.

Emre doğrudan Uraz’a baktı. “Ne yazık ki yok.”

“Şey, ağabey tuzluğu uzatır mısın?” dedi Ayşe konuyu kapatmak için, Emre’nin aile konusundaki hassaslığını biliyordu.

Ayaz çocuğun aile konusunda değişen yüzünü görünce konuyu derinlemesine incelemeye karar verdi. “Ailenle mi yaşıyorsun?” dedi Ayaz Ağa.

Emre’nin en çok korktuğu soru gelmişti önüne, sakinliğini korumaya çalışıp konuştu. “Hayır efendim, ailemi çok küçük yaşta kaybettim.” Ayşe Emre’ye özür diler gibi bakınca Emre kıza önemli değil şeklinde gözlerini yumdu.

Ayaz böyle bir cevap beklemediği için sorduğu soru yüzünden pişman olmuştu. “Öyle mi, kusuruma bakma, seni de gerdim sanırım.”

“Yo hayır ben alışkınım bu tarz sorulara, elbette ki soracaksınız. İnsan kızının kiminle beraber olduğunu bilmeli.”

“Bu konuda haklısın, Ayşe şimdiye kadar hep sorumluluk sahibi biri oldu.”

Emre adama hiçbir şey söylemedi, yalnızca onu sessizce dinledi.

"Aslında ilk duyunca delirmedim değil. İnsan kızını başka bir adamla paylaşmayı asla istemez, anladın mı genç adam?" uyarı dolu sesiyle devam etti.

"Anlıyorum lakin sizde beni anlayın, Ayşe'ye çok önem veriyorum." dedi Emre kaşlarını çatarken.

"Yine de bu benim sizin görüşmenize onay verdiğimi göstermez!" dedi Ayaz Ağa aniden.

Emre adamı ikna etmeye yeminliymiş gibi konuştu. "Ama izin vermelisiniz, ben kızınızı çok seviyorum ve onu asla üzecek bir şey yapmam, üzemem!"

"Bunu garantileyemezsin!" dedi Ayaz aniden. Kader gerilen havayı hissediyordu, Ayşe gibi o da her an olası bir kıyametin kopacağından korkuyordu.

"Ayaz" dedi Kader aniden "Yemeğin soğuyacak."

"Soğusun! Şu anda daha önemli bir konu hakkında görüşüyoruz."

"Baba." dedi Ayşe üzgünce

"Bakın, siz Ayşe ile benim görüşmeme engel olursanız ben ne yapar eder onunla tekrar görüşmek için uğraşırım. Bunu sakın bir tehdit olarak anlamayın, ben size olacakları sadece söylüyorum" dedi Emre.

Ayaz'ın damarlarındaki kan aniden iki kat daha hızlı akmaya başlamış, öfkeden gözlerinin etrafı kızarmış ve her an patlamaya hazır bir volkan misali yerinde hareketliydi. "Demek ben izin vermesem bile sen kızım ile görüşeceksin öyle mi! Ve ben buna izin vereceğim!"

"İzin vermenizi umut ediyorum" dedi Emre sakince, Ayşe babasına bakarken Uraz biraz daha keyiflendi.

"Bak genç adam ben istersem sen kızım ile asla görüşmezsin! Ayşe'nin kiminle görüşüp görüşmeyeceğine ben karar veririm!"

"Baba ne olur" dedi Ayşe titreyen sesiyle. Kader daha fazla duramadı ve Ayaz'a baktı.

“Ayaz! Lütfen, akşam akşam tartışmaya ne gerek var, Emre gayet kibar ve beyefendi, ayrıca Ayşe’ye de değer veriyor görmüyor musun? Belli ki Ayşe de ona!”

“Demek KİBAR ve BEYFENDİ öyle mi! Sen de mi düştün bu adamın tuzağına?”

Ayaz Ağanın sesindeki o kıskanç tona az daha Uraz gülecekti, babasının bu kıskanç halleri onu her zaman keyiflendirmişti. Kader ne alaka dermiş gibi nefes alıp verdi. Birden ayağa kalkıp kocasının kolundan tutup mutfığa yöneltti. Masada sadece üçü kalınca Uraz keyifle gülümsedi ve Emre’ye doğru sırtıttı.

“Bak bu akşam ya babam seni vurur ya da öldürür. Anlayacağın bu maç uzatmalara kalır aslanım!” dedi Uraz, Emre sinirle soludu.

Ayaz onu çekiştiren kadına sinirle söyledi. “Ne var! Bakıyorum da çok beğendin çocuğu!”

“Hayatım benden on sekiz yaş küçük çocuğu mu kıskanıyorsun! Ayaz sakinleşir misin artık!”

“Sakin falan olamam! Elin ne olduğu belli olmayan adamı karımı ve kızımı büyüğü altına almışken hatta hiç olamam!”

“Büyü falan yok, Ayşe’yi görmüyor musun? O çok mutlu onun yanında, ayrıca Emre doğruyu söylüyor, ben görüyorum Ayşe’ye verdiği kıymeti ya sen?”

“Ben anlamam benim kızım o adamla asla görüşmeyecek!”

“Ayaz, ne yapmayı düşünüyorsun peki? Kızını ondan uzak tutup kaçırmayı falan mı?” dedi öfkeyle

“Evet, gerekirse onu da yaparım!”

“Öyle mi? Hatırlar mısın bilmem ama babamla amcam seninle görüşmemem için beni Dila Halamın yanına götürmüşlerdi. Hatırladın mı? Bir ayda ne kadar çok ıstırap çektigimi biliyor musun? Peki ya sen? Sen ne yapmıştın ben yokken, benden vazgeçmiş miydin? Vazgeçebildin mi? Emre’nin

ve Ayşe'nin böyle bir şeyi yaşamasını istemiyorum. Emre iyi çocuk, eğer sen onlara engel olursan babamlardan aşağı yanın kalmaz. Hem kızımızın sana olan öfkesi de bu duruma ilave olarak eklenir..."

Ayaz sadece düşündü, o bir ayda ölüp ölüp tekrar dirilmenin ne demek olduğunu öğrenmişti, kalbinde tekrar çektiği acıyı hissetti. Kızının ona olan öfkesini hayal etti bir an.

Hiç bir şey söyleyemeden Kader'e bakıyordu şimdi de.

"Hatırladın değil mi?" dedi Kader.

"E-evet..."

"O zaman şimdi onayla bu ilişkiyi. Emre iyi biri."

"Ama!"

"Aması falan yok sevgilim" dedi Kader gülümseyerek, kocasının bir gram yağ olmayan bedenine uzanırken. Başını Ayaz'ın sımsıcak göğsüne doğru yasladı. "Artık kabul et, küçük kızımız büyüdü."

"Büyüdü değil mi?" dedi Ayaz Ağa acıyla.

"Evet, büyüdü ve bir genç kız oldu"

Ayaz elinde ki kahveyi yanındaki sehpa koyarken bir yandan da Emre'yi süzdü.

"Tamam" dedi en sonunda Emre hayretle baktı adama, nasıl kabul etmişti. O kadar inadına rağmen hem de.

"Onaylıyorum, yalnız! Eğer kızımı üzer ve tek bir gözyaşını dahi akıtırırsan..."

"ASLA!" Dedi Emre gülümseyerek.

"O benim evim gibi, ailem yok ama sanki o yanımdayken varmışgibi. Onu çok güzel yetiştirmişsiniz" dedi gülümseyerek.

"İyi baksan iyi olur!"

"Söz veriyorum" dedi Emre keyifle gülerken.

3. ÖZEL BÖLÜM

İncecik yağmurluğun içine sızan yağmur damlaları içini ürpertirken ayağındaki topuklular canını yakıyordu. Ah Deniz'e uyduğu için o kadar pişmandı ki hele bir de gözlerinden akan siyah rimel... Her an ağlayabilirdi, burnu hep üşüdüğünde olduğu gibi kıpkırmızıydı ve bütün notları ıslanmıştı, daha da kötüsü etrafta hiç taksi yoktu. Gökyüzüne baktı sonra, akan her bir yağmur tanesi yüzüne doğru damlıyor ve kirpiklerinden yanaklarına oradan da ince boynuna süzülüyordu. Ne kadar süre orada öyle durduğunu bilmiyordu. Bildiği tek şey bugün farklı olmak için böyle giyinmişti ve duruma bakın ki kader onun değişmesini hiç istemiyor hatta engel oluyordu. Küçük bir kahkaha attı sonra, her zamanki rutin çalışkan profilinden çıkmak ve farklı olmak bile hakkı değildi öyle mi? Babasının biricigi ve abisinin akıllı kız kardeşi ve annesinin mavişi olmaktan çıkamıyordu. Abisinin ona son konuşmalarında söyledikleri geldi aklına;

“Seni alacak adam daha doğmadı kızım! Hem doğsa bile ben izin vermem, hiç olmadı babam toplar bütün Mardin’i buraya, o zaman görür o adam. Hem seni kim alır ki?”

Uraz bile onun ne kadar çirkin olduğunu söylemişti. Zaten çirkin olmasam şimdiye kadar bir adam benden hoşlanırdı, diyerek söylendi. Ah bir bilseydi Uraz’ın onlara neler yaptığını. Uraz, Ayşe’ye her açılacak gibi olan çocuğa ayrı ayrı Çin işkenceleri uygulamıştı.

Genç kız elinde son kalan sağlam notlara acıyarak baktı, kâğıttan akan mürekkep damlaları bütün emeğinin ziyan olduğunun göstergesi gibiydi. Ağlayarak burnunu çekti. Hıçkırarak ellerinin tersiyle gözlerini temizledi. Ve lanet rimel iyice mahvetmişti yüzünü. İşte tam da o anda çantası yere düştü yaya kaldırımından inip çantayı tam alacakken acı bir fren sesi duydu, sonra sol bacağına hafif bir sızı. Gözleriyle ona çarpan arabaya bakınca, siyah arabanın içindeki uzun boylu adam da endişeyle ona doğru bakıyordu. Ayşe bacağına doğru tekrar bakınca hafif bir kızarıklıkla karşılaştı. Oflamamak için dudaklarını ısırıldı. Gerçekten bugün hayatının en kötü günüydü! Belki de en mükemmel gün...

Emre telefondaki adamı dişlerini sıkarak dinliyordu. Adam utanmazlığı iyice eline almış, açıktan ona ihaleden çekilmezse neler olacağını sıralıyordu. Heh! Korkması lazımken sinirden dudaklarını dişliyordu, salak adam diyerek söylendi.

“Bakın Adnan Bey! Bu ihale şirketiniz için çok önemli olabilir, benim için de önemli. Keşke beni tehdit etmeye başlamadan önce kim olduğumu araştırseydiniz! Ah ne yazık ki sizin söylediğiniz gibi bir annem ya da babam yok! Onlarla beni tehdit edemezsiniz ama duruma bakın ki sizin bir eşiniz ve bir de çocuğunuz var! Küçük kızınızın canının yanmasını istemiyorsanız derhal benden özür dileyin ve bir daha beni aramayın! Bu ihaleyi ben kazandım!”

Adamın şaşkınlıktan donup kaldığının farkındaydı. Aptal adam onun hakkında en ufak bilgisi bile olmadan boş tehditlerle onu vazgeçireceğini zannediyordu. Oysaki o her zaman rakiplerinden bir adım daha ötedeydi. Bu salak adamın onu tehdit edeceğini ihaleyi kaybedince yüz ifadesinden anlamıştı zaten. Ufak bir araştırmayla işleri düzeltmişti. Adam önce öksürdü;

“Kızıma.. do-kunamazsın!”

“Öyle mi? Adı neydi? Aslı! Değil mi?”

Adnan kaybettiğini açıkça ilan edermiş gibi nefesini dışarıya sıkıntıyla bıraktı. Sakince adama kaybettiğini ilan etti.

“Pekala, sen kazandın! Akıllı bir adam olduğunu söylediklerinde sanırım dinlemeliydim”

“Bence benimle uğraşamayacak kadar zavallı olduğunu zu ihaleye girmeden önce anlamalıydınız! İyi günler”

Arabayı kaygan zeminde sürerken her zaman sinirlenince yaptığı gibi hızını arttırdı. 140’ye geldiğini fark edince hafiften düşürmüştü hızını ama gene de hızlıydı. Yan taraftaki çantayı almak için soluna baktığında bir kızın yayadan indiğini gördü ve çok geçte olsa fren yaptı ama gene de kıza çarpmıştı işte.

Telaşla arabadan inerken önce kızın açık sarı saçları ilişti gözlerine, sonra başını hafifçe kaldırıncı masmavi gözleri. Aynı bir okyanus gibi derindi, aynı bir gökyüzü gibi.. Emre kızın sadece iki saniyelik göz temasından bile bu kadar etkileneceğini hiç düşünmezdi.

Genç kız daha sonra acıyan bacağına eğilip baktı işte o zaman yeni bir şeyi daha fark etti, etrafta bir dünya yayılmış kağıt ve dosya vardı. Ayşe tekrar ağlamamak için burnunu çekti.

“Her şey mahvoldu işte” dedi sessizce, uzanıp kağıtları bir bir toplarken, o iri adam yanına geldi. Ona doğru eğilip baktı.

“İyi misiniz bayan?”

Ayşe sesini çıkarmadan hızlıca topladı kağıtları zaten işe yaramayacakları her halinden belli olan dosyalara doğru uzanırken adam ondan önce davranmış ve bütün dosyaları bir hamlede toplamıştı.

“Bakın, az evvel size çarptım. Lütfen arabaya geçin, sizi bir hastaneye götüreyim.”

Ayşe adamın yüzüne bakmak için kafasını kaldırdığında

keskin hatlı bir yüzle karşılaştı. Aynı babası gibi siyah iri gözleri vardı ve saçları ise hafif dalgalıydı. Sonra çığlık atmamak için çırpındı. Ah tam bir salaktı. Şu anda yüzü makyaj yüzünden felaket haldeydi ama o doğrudan bu yakışıklı adama bakıyordu!

Emre şimdiye kadar birçok süs bebeği görmüştü. Sarışın, esmer, kumral, hatta fizikleri de en az yüzleri kadar güzeldi o kızların ama bu kız... O kadar duru güzeldi ki. Doğaldı, yüzünün her yerine bulaşmış olan rimel belli ki ağladığının ispatıydı, sonra o uzun kirpikleri, pembe dudakları ve açık sarı uzun saçları.

Emre kendini kaybetmemek için çırpınırken kız okyanus mavisi gözlerini çekti onun gözlerinden. Nefesi kesilir gibi olmuştu. O kadar güzeldi ki...

"Şey... be-n..." diyerek kekeledi Ayşe uzunca bir süreden sonra. Emre kızın çatallaşmış sesinden ağladığını anlamış oldu. Neden ağlamıştı ki...

Ayşe en sonunda ayağa kalkmak için uğraştı, ama bacağı buna engel oldu ve acı acı inledi.

"Ah!" Emre kızın ne düşüneceğini hiç umursamadan tek hamlede onu kucağına aldı.

"Bacağınız iyi değil, önce bir hastaneye gidelim, sonra da sizden özür dilerim."

Ayşe adamın sıcak göğsünde dondurma gibi ermişti. Adamdan yayılan o yoğun vanilya kokusu ise onu daha da heyecanlandırmıştı. Gözlerini kapatıp adama hayır bile diyemedi onun arabasına bindi. Belki şu anda fark etmiyordu ama hayatının aşkı ona en kötü günüm diye ilan ettiği günde, yağmurlar eşliğinde gelmişti.

Hemşire sargıyı hızlıca kızın bacağına sararken reçeteyi karşısındaki adama doğru uzattı.

"Bir şeyi yok değil mi?" dedi Emre korkuyla. Hemşire endişeli adama gülümsedi.

“Hayır, sadece biraz ezilmiş. Reçetedeki merhemi alın ve sabah akşam sürsün. Birkaç güne kalmaz iyileşir.”

Emre rahat bir nefes alırken gülümsedi. “Tamam, sağ olun.”

Ayşe sedyeden kalkarken açıkta kalan bacağını kapatmak için uzandı. Emre kızın çekingen davranışlarına gülümseyerek bakıyordu. O kadar güzeldi ki, ıslanmış saçları ve yüzündeki o akmuş makyaj bile bu durumu değiştirmiyordu. Genç kız korkarak adama baktı.

“Şe-y... Ben... Teşekkür ede-rim...”

“Hiç önemli değil, ben suçluyum zaten.”

“Yoo! Hayır, aptallık bende. Hiç düşünmeden yolda öylece duruyordum.”

“Ben de hızlı sürüyordum, sizi fark etseydim bunlar gelmezdi başınıza.”

Ayşe gülümsedi, yanağının bir kenarında ufacık bir gamze çıktı ortaya. Emre uzanıp orayı okşamamak için kendisini zor tutuyordu. Genç kız ayaklarındaki topuklu yüzünden zorlukla yürüyordu. Ne vardı da Deniz’e uyup bu ayakkabıları giymişti sanki. Hem üzerindeki bu elbise! Of of...

Emre kızın zorlandığını fark edince kızı yardım etmek için onu kollarının tam altına aldı. Bir koluyla da ona destek olmak için ince belini kavradı. Ayşe hayatında hiç bu kadar centilmen bir adam görmediğini kendisine fısıldarken, Emre çoktan kızı odadan çıkarıyordu.

Genç kız utana sıkıla konuştu. “Şey... Ben... Teşekkür ed-erim tekrar...”

“Sana kahve ısmarlayabilir miyim? Yani özür için” genç adamın sesi istekli çıkmıştı, evet bu kızla baş başa zaman geçirmek istiyordu. Saatlerce onu seyretmek ve gözlerinde kaybolmak... Hiçbir kadına karşı bu kadar istekli ve arzulu olamamıştı.

“Şey bilmem ki...”

“Lütfen” dedi Emre kıza doğru, Ayşe tebessümle adama doğru baktı. Bunun bir evet olduğunu anlayan Emre, hayatında hiç olmadığı kadar samimi bir şekilde güldü. Hiç bu kadar mutlu hissetmemişti kendisini.

Genç kız kahvesinden bir yudum daha alırken yüzündeki akmış olan makyaj hala işkence çekmesine neden oluyordu. Adamın bir an bile gözünü kırpmadan ona doğru bakması ise işleri daha da karmaşık hale sokuyordu.

“Çok mu çirkinim?” dedi korkarak. Emre oturduğu yerden sarsıldı, öylesine dalmıştı ki kızın bedenine sanki onu kendisine hapsetmek istermiş gibi. Kızın sorusuna gülmemek için kendisini zor tuttu. Çirkin mi? Belki de hayatın da gördüğü en güzel varlıktı o.

“Hayır! Çirkin değilsiniz, aksine çok güzelsiniz.” dedi yavaşça kıza doğru bakarken. Gözlerini bir an olsun ondan çekemiyordu, en kötüsü ise kendisini yeni yetme çocukmuş gibi hissediyordu. Ayşe elindeki fincanı dökmek için çırpındı, az evvel ne demişti ona? Güzel mi? Emre kıza doğru bakıp tekrar gülümsedi.

“Daha adınızı bile bana söylemediniz.”

Genç kız afallayarak adama baktı, gözleriyle adamı tararken geniş omuzlarında takılı kaldı. Gerçekten genç adam bir sporcu gibi geniş omuzlara sahipti.

“Şey, Ayşe. Peki ya sizin isminiz?” Emre kıza doğruca eli ni uzattı, Ayşe çekinerek kendisine uzatılan eli tuttu.

“Tanıştığımıza çok memnun oldum, benim adım da Emre, Emre Yücesol.”

Ayşe adama tekrar gülümsedi, hayatında hiç bir erkeğin

yanında bu kadar heyecanlanmamıştı. Emre kızın çekingen tavrını incelerken keyif alıyordu. Mesaj sesini duyan genç kız özür dileyerek baktı ve mesajı sessizce okudu.

‘Limonlu kek yaptım, en sevdiğinden canımın içi (Annem)’

Genç kız gülümsedi daha sonra, annesi en sevdiğini yemekleri, tatlıları hatta diğer her şeyi çok iyi biliyordu.

Emre kızın gülümsemesinde takılı kaldı. Onu bu kadar mutlu eden neydi? Yoksa bir erkek arkadaş mı? Yoksa daha fazlası mı? Genç adam huzursuzlandı, daha birkaç saat önce tanıdığı kız hakkında endişeleniyordu. Bu hiç onun tarzı değildi. Sorup sormama arasında kaldı önce, ama sonra sormaya karar verdi.

“Sizin için çok önemli bir mesajdı sanırım” dedi kıza doğru şüpheyle bakarken. Ayşe adama kayıtsızca bakıp gülümsedi ve o lanet gamzesi yine ortaya çıkmıştı. Genç adam içindeki o sıcaklığa dur demek için mücadele etti.

“Bir kek meselesi.”

Emre kıza şaşırarak baktı, kek mi? “Kek?”

“Evet, hem de en sevdiğimden, limonlu” dedi gülerek. Emre hala kıza bir şey anlamamış gibi bakınca Ayşe durumu aydınlattı. “Annem en sevdiğim tatlıyı yapmış da onun için bana mesaj atmış. Siz sever misiniz kek?” dedi gülerek, Emre şu ana kadar hiç tatlı yemediğini hatırlamıştı. Kek sevmezdi ama bu kız için onun tadına bile bakabilirdi. Onu bu kadar mutlu eden şeyi merak etti.

“Şey, ben tatlı sevmem” dedi keskin sesiyle, Ayşe adama üzülerek baktı.

“Çok yazık, ben çok severim, babam da çok sever, o yüzden Fatma abla bize her gün tatlı yapar.” dedi heyecanla. Emre kızın o çekingen hallerinden kurtulduğuna gözleriyle şahit oluyordu. Genç kız karşısında hiç susmamış gibi heyecanla bir şeyler anlatıyor ve gülümsüyordu. O kadar tatlıydı

ki. Onun hakkında daha fazla bilgi edinme istediği doldu bedenine.

“Öyle mi? Peki Fatma kim? Ablanız mı?”

“Yo, hayır benim ablam yok, yalnızca ağabeyim var. Fatma abla evdeki yardımcımız” dedi.

Emre kıza doğru kahkaha attı, o kadar samimi ve içten bir kızdı ki bu. Gülmemek elde değildi. Ayşe utanarak dudaklarını ısırды. Yine çok konuşmuştu işte, hem de hiç fark edemeden. Ah neler neler anlatmıştı iki dakika içerisinde öyle. Emre kızın yanaklarının kızardığını görünce biraz sakinleşti. Onu utandırmıştı galiba.

“Şey... Be-n... Sanırım çok konuştum.” dedi sessizce.

Emre kıza doğru eğilip kesin bir şekilde reddetti. “Hayır, aksine çok tatlıydınız, ben sadece uzun zamandır sizinkadar doğal biriyle karşılaşmamıştım. O kadar doğal ve sadesiniz ki...”

Ayşe gözlerini kaçırdı adamdan, bugün hayatının en tuhaf günüydü.

Emre arabayı üniversitenin önünde durdurdu. Yağmur dinmişti ve yerler ıslaktı. Ayşe Emre’ye samimi bir şekilde bakıp gülümsedi.

“Her şey için teşekkür ederim. Getirmenize hiç gerek yoktu.”

“Gerçekten ben teşekkür ederim, sizin gibi güzel bayanla uzun zamandır karşılaşmamıştım” dedi gülerek, ah ne büyük yalandı. Onun kadar güzeliyle şimdiye kadar karşılaşmamıştı aslında!

“İyi günler...” dedi kapıyı açacakken. Emre kızın ondan böylece kopmasını istemedi, kızın kolundan tutup ona bakması için zorladı.

“Bana telefonunuzu verin lütfen, Fatma Hanımın kekini merak ediyorum” dedi, aklına gelen ilk saçma bahaneyi kızın önüne sunarken. Ayşe gülerek minik bir kağıda yazdı numaray.

“Beni ararsanız sizin için yaptırırım...”

“Arayacağım...” dedi sessizce.

Deniz kitapları tek tek raflara yerleştirirken cezasını veren adam onu izliyordu. Kıza, ödevi teslim etmediği için bütün kütüphaneyi temizlettiriyordu zalim adam! Sıkıntıyla yanaklarını şişirdi, hepsi o hiç bir şeyi umursamayan Uraz yüzünden olmuştu. Eğer onu hiç durmadan rahatsız etmeseydi şimdiye onuncu kez teslim ederdi ödevi. Bölümünün ağırlığı sanki kitaplara da yansımış gibiydi. Koca koca ve ağır kitapları taşımak bir zulümdü. Bu zulmün elbette acısını sevgilisinden misliyle çıkaracaktı!

Deniz topuz yaptığı uzun saçlarını tekrar düzeltti, uzun saçla yaşamak bir ölümdü ama çok sevgili Uraz bey kızın saçlarını böyle istiyordu...

Deniz en az on metre uzunluğundaki rafa çıkmak için merdivenleri kullandı. Tek tek ve ağır ağır çıktı, elindeki kitaplar sanki her basamakta daha da ağırlaşıyordu en son basamağa geldiğinde dengesini kaybeder gibi oldu. Keskin bir çılgık eşliğin de yere yuvarlandı. Gözlerini öylesine sımsıkı kapatmıştı ki açması imkânsız gibiydi, sonra bir şey fark etti. Hiç canı acımamıştı, hatta yumuşaklık hissi vardı bedeninde. Ve bu sıcaklık, bu koku... Bu koku aynı Uraz'dı! Deniz gözlerini açar açmaz bağırdı.

“Uraz!”

Uraz mavi gözlü sevgilisine gülümsedi.

“Prenses...”

“Sen ne-za-man geldin?”

“Seni tutmadan on dakika kadar önce.”

Deniz gülümseyen sevgilisine uzanıp dokunacakken odanın içerisindeki profesörü hatırladı. Kim bilir neler düşünüyordu şimdi?”

“İndir beni!” dedi hızlıca kız, Uraz pek aynı fikirde değilmiş gibi omuzlarını silkeledi.

“Hayır, doğru yerdesin prenses.”

Deniz daha da kızarıp bozardı, uzanıp Uraz’ın kulağına doğru yaklaştı. Fısıltıyla onu azarlıyordu şimdi de.

“Sana kaç defa söyledim toplum içinde bana prenses deme diye! İndir lütfen!”

Uraz kızı deli etmek istemiş gibi güldü ve onu deli edecek şeyler söylemeye devam etti. “Aa, bizim evde unutmuşsun diş fırçası. Ben de getireyim dedim ama bu gece de bende kalacağını söyleseydin getirmezdim.”

Deniz Uraz’ın sıcak göğsüne doğru yumruklarını ardı ardına atarken utancından kızarmış olan bedenini de saklamaya çalışıyordu. Öfkeyle bacaklarını salladı, Uraz’a fısıltıyla tehditler savurdu ama yok! Uraz’ın inadı tutmuştu bir kere.

“Hadi eve gidelim, karnım çok acıktı. Benim sevgilim bana yemek yapsın.”

Deniz tekrar küfürler eşliğinde bağırırken adam ikisini de durdurdu.

“Uraz Beyzade! Deniz Hanımın cezası daha bitmedi!”

Uraz kızı hala kollarında taşıyordu, hiç çekinmeden adama doğru döndü.

“Öyle mi? Ama ben acıktım dedim, yani bitmiş demek ki.”

“Terbiyesizliğin âlemi yok! Bırak kızı!”

Uraz adama karşı omuzlarını silkeledi, umursamadığı her halinden belliydi.

“Kolaysa gel de al!”

Deniz hocasına utancından bakamadı bile, kesin bu sene onu bütünlemeye bırakırdı. Kesin! Deniz Uraz’a öfkeyle bakarken bir yandan bağıırıyordu.

“Ya! Sen az evvel ne yaptın? Beni ne kadar kötü bir duruma soktuğunun farkında mısın? Ya bütünlemeye bırakırsa beni?”

Uraz kıza doğrudan bakarken saçlarına bir öpücük konurdu, huysuz bir çocukmuş gibi söylendi.

“Neden topladın sanki saçlarını, açık sevdiğimi biliyorsun.”

Deniz’in gözlerinden şimdi de alevler yükseliyordu, onu öldürmemek için deliriyordu.

“Bütünleme dedim lanet adam, bütünlemeye kalırsam ne olur biliyor musun? Ben tıp okuyorum!”

“Doktor olmazsın olur biter, zaten erkenden evlenmeliyiz ben şimdi seni altı yıl falan bekleyemem. Çok yaşlanırsız o zaman”

“Uraz! Neden böyle davranıyorsun?”

“Hem bak, annem babamla on sekiz yaşında evlenmiş. Güzel değil mi sence?”

“Of of!!” diyerek haykırdı kız havaya doğru..

Uraz kızı arabaya oturturken emniyet kemerini de bağladı. Deniz her defasında Uraz’a bu davranışı yüzünden bir farklı bakıyordu. Uraz arabayı sürünce Deniz merakını giderme peşindeydi.

“Uraz?”

“Hım?” dedi genç adam yola doğru bakarken.

“Bir şey soracağım...”

“Sor prenses...”

“Neden her arabaya bindiğimizde benim emniyet kemerimi bağılıyorsun, yani her seferinde hiç unutmadan.”

Uraz gülümsedi. “Babamla ben küçükken pek anlaşılmazdık, onu kıskanırdım. Anne aşığımıdır her zaman, tabi bu seninle tanışmadan önce daha şiddetliydi.” diyerek şen bir kahkaha attı Uraz. Deniz sevgilisini izlerken ne kadar da şanslı olduğunu düşünüyordu. O da onun şen kahkahasına eşlik edip güldü. Uraz arabayı sola doğru çekti ve freni hızlıca çekti. Kıza doğru döndü.

“Evet, babanla aranızda hep bir rekabet varmış. Ayşe biraz anlatmıştı.”

“O daha görünen kısmı, bir de diğer yüzü var, neyse babam her gezmeye gittiğimizde annemin emniyet kemerini bağlardı, bir keresinde babama sordum, neden hiç usanmadan annemin kemerini sen bağılıyorsun diye. Beş yaşındaydım ve aldığım cevabı ömrüm boyunca hiç unutmam, o benim kalbimi taşıyor onu korumalıyım. O benim, ben de onunum. İnsan hiç sevdiğine zarar gelsin ister mi? Ben istemiyorum oğlum hem de hiç. Sen de isteme, bir gün annen gibi bir kadın çıkar-sa karşına, onu koru, bu kemer gibi sar onu.”

Deniz Uraz’a bakarken gözlerinin dolduğunu hissetti. Uraz’ın ne kadar kötü çocuk olduğunu, hatta ondan önce ki çapkın, hovarda yaşamını biliyordu. Ama şimdi. Şimdi onun içindi bu kadar şey, onu sevdiği ve korumak istediği için.

Genç kız adamın yeni çıkmış sakallarını okşadı bir süre, sonra ona uzanıp kısacık bir öpücük bıraktı dudaklarına. Uraz hiç bir şey demeden onu öpen kıza hayretler eşliğinde bakıyordu. Deniz dudaklarını sevgilisinden çekerken Uraz uzun elleriyle kızın kaçmasına izin vermedi. Gözlerini kıstı ve nefesini ona doğru üfledi.

“Nereye prenses, daha bademciklerime bakacaktın.”

Deniz Uraz’a inanmayan gözlerle baktı, gerçekten de çok sapık bir sevgilisi vardı.

“Ya, hala diş fırçasını unutmuş değilim!”

“Yapma sevgilim, o ahmak adamı umursuyorsun? Bence sen benim bademciklerimi falan umursa ya da dudaklarımı, hiç olmadı kalb...” Genç kız daha fazla kızarmamak için adamı susturdu.

“Tamam! Yeter bu kadar tantana, şimdi lütfen beni eve bırak. Ayşe gelecekti.”

“Öyle mi, bence sen bize gel. Hem sana yeni aldığım pantolonu gösteririm o kadar beğen...”

“URAZ!” Uraz kızın öfkelenince şişen yanaklarına baktı, öfkeli olduğu her halinden belliydi. Genç adam işte en çok bu halde seviyordu onu, utanmış, öfkeli ve şaşkın. O öfkelendiği zamanlarda derin nefes alıp verirken onun nefesi olmayı diliyordu. Bir nefes gibi onun içine girmek ve asla çıkmamak.

“Sen! Çok edep-siz-sin!”

“Ben edepsiz değilim sevgilim, sadece seni beklemek beni deli ediyor, bak istersen sana dediğimi yapalım. Hem ayrı eve çıkmak ne kadar kötü olabilir ki?” dedi çocuksu bir heyecanla, Deniz hala büyümemiş ve sapıkça hareketlerde bulunan sevgilisine baktı. Onunla uğraşmak gerçekten çok zordu...

“OLMAZ!”

“Neden? Çoraplarımı ve diğer eşyalarımı toplamam, ortalık dağılır diye mi?” sanki cevabını bilmiyormuş gibi kızı baktı.

“Uraz saçmalama, biz daha evli bile değiliz. Hem ben aneme babama ve diğer insanlara ne diyeceğim?”

“Bir şey dememize gerek yok ki” dedi tebessümle, Deniz oflayarak cama baktı.

“Off off!”

4. ÖZEL BÖLÜM

Ve çıkmıştı. Emre o babayığitliği yıllar sonra gösteren tek erkekti. Ayaz'ın karşısında dimdik durmuş ve başını eğmeden Ayşe'ye olan duygularını anlatmıştı. Genç kız babasından kaçak bir şeyler yapmak istemiyordu ama kimi zaman buna mecbur kalıyordu. Ağabeyinin olan olanaklar kimi zaman ona sunulmuyordu. Deniz ile her zaman el ele yan yanaydılar ama babası söz konusu o olduğu zaman zor birisi olup çıkıyordu. Çok zor görüşmesine izin veriyordu.

Ayşe en büyük sıkıntısını ise Emre cephesinde veriyordu. Emre işinde gücünde iyi bir iş adamıydı ve onunla sık sık görüşmek istiyordu. Ama onun girmesi gereken dersleri, Ağa Babası ve bir ağabeyi vardı. Annesi her ne kadar ona yardımcı olsa da kimi zaman olmakta güçlük çekiyordu şu anda olduğu gibi.

"Söz verdim ama" dedi Ayşe dolan yaşlı gözlerini peçeteyle silerken. Kader sıkıntıyla mutfak tezgâhına ellerini yerleştirdi.

"Babana ne söyleyeceğim peki? Biliyorsun akşam altı olduğu zaman seni arıyor hemen."

"Ama sadece sinemaya gideceğiz biz" dedi Ayşe hızlıca. Kader ellerini kızın saçlarına daldırdı ve onu kucakladı.

"Ah ağlama bak ben de üzülüyorum. Tamam, tamam! Ben bir şeyler bulacağım en kötü ihtimalle söylerim ama bak en geç sekizde evde ol tamam mı annecim?"

“Annem sen harikası” dedi Ayşe gülerek.

Genç kız koşarak merdivenlere yöneldi. Ayşe üzerine geçirdiği kot cekete aynadan baktı. Aynı lise öğrencilerine benzemişti. Oysaki Emre onun yanında oldukça olgun biriydi.

“Bizi ağabey kardeş sanacaklar!” dedi kız üzüntüyle. Hızlıca üzerine Deniz’in doğum gününde ona hediye ettiği elbiseyi giydi ve evden çıktı. Bahçenin önündeki arabaya baktı. Emre arabaya doğru yaslanmış bir vaziyette onu bekliyordu. Kim bilir kaç saat önce gelmişti. Genç kız adama doğru koştu. Adam kızı görür görmez kollarını açtı ve ona sarıldı.

“Gelmeyeceksin zannettim.”

“Gelmeseydim çok şey kaçırırdım” dedi Ayşe gülerek. Genç adam kızın mavi gözlerine baktı ve mırıldandı.

“Özel kuvvetler yok sanırım.”

“Babam işte, ağabeyim ise Deniz’in peşinden hastane de”

“Desene bugün benim günüm.” Genç kız adamın söylediği şeyle kahkahayı bastı.

Emre sinema biletlerini kıza doğru salladı.

“Hangi salon?” dedi heyecanla.

“Salon beş”

“Şuradan” dedi Ayşe hızlıca. Emre kızın elinden tuttu ve onu sürükledi. Genç kız kabalık salona bakıp gülümsedi. Emre kızı koltuklara doğru yönlerdi, Ayşe aniden önlerinde oturan çifte bakıp korkuyla Emre’ye işret etti. Emre kızın gösterdiği yere bakıp küfür etti.

“Yok, kardeşim!” dedi öfkeyle. “Hiç şansım yok benim!” diye devam etti. Ayşe önlerinde birbirlerine sarmaş dolaş dolaşmış çifte bakmadan çıkmak için çırpındı.

“Ayşe, filimi izleyelim sonra bakarız çaresine” dedi adam.

“Ağabeyim bizim çaremize bakar asıl! Çıkalım Emre, val-laha görür falan...”

Emre hızlıca ayaklandı lakin yanlarına geçen çifti fark et-tiği zaman yutkundu.

“Ee gençler salonu mu beğenmediniz?” dedi Adam sert bir şekilde. Ayşe gözlerini kocaman açıp inledi.

“BABA!” Ayaz hiçbir şey yokmuş gibi Kader’in elinden tuttu ve rahat bir şekilde oturdu.

“Ayşe, babana ben söylemedim kızım” dedi Kader hız-lıca. Emre şaşkınlıkla etrafına bakındı. Daha tanıdık kimler vardı acaba?

“Zaten sen söylemediğin için öfkem hala geçmiş değil” dedi Ayaz Ağa sert bir şekilde.

“O zaman nasıl öğrendiniz?” dedi Emre şaşkınlıkla.

“Takip cihazı sayesinde” dedi Ayaz Ağa telefonu sallayarak.

“Ayşe’nin telefonuna koyduğum cip yolu bana rahatlıkla göstermiş oldu!” diye devam etti.

“Baba sana inanamıyorum!” dedi Ayşe haykırır gibi. Uraz ön koltuktan arkasına döndü.

“Sessiz olun! Film başlıyor” dedi heyecanla.

“Ailecek burada film seyretmemiz ne güzel” dedi Ayaz Ağa imalı bir şekilde.

“Seni yedi yirmi dört takip ediyorum küçük hanım, eğer beni kandırmaya kalkarsan anlarım!” dedi adam sert bir şekilde. Genç kız babasına korkuyla baktı ve Emre’nin son söylediği şeyle başını salladı.

“Ben en iyisi seni bir an önce kaçırayım...”

“Kaçır ben de senin başını o gövdenden ayırayım!” Ayaz öfkeyle Emre’ye baktı.

“Ayaz!” dedi Kader adama doğru.

“Hiç Ayaz deme, bunun hesabını evde görüşeceğiz...”

Emre ışıkların sönmesiyle rahat bir nefes alıp verdi. En azından sevgilisinin elini tutabilirdi, elini kızın olduğu koltuğa doğru uzattığında soğuk erkeksi ellerle karşılaştı.

“Sen beni aptal mı belledin!” dedi Ayaz Ağa.

“Estağfurullah efendim...”

“Kes! Bunun hesabını senden almayacağımı sanıyorsan yanılıyorsun, benden habersiz kızım la sinemaya gidebileceğini mi zannettin?”

“Aslında evet” dedi Emre gülererek.

“Dua et ki karım ve Ayşe burada!”

“Ediyorum efendim” dedi Emre.

GEÇMİŞTEN ÖZEL BİR BÖLÜM

Genç kız çocuklarının üzerine örtülerini örterken tereddüt etti. Hava çok sıcaktı, ya terlerse diye korkuyordu. Ayaz kızın derdini sanki anlamış gibi daha ince olan bir çarşafı ona uzattı.

“İnce bu, üşütüp hasta da olmazlar hem”

“Sağ ol.” dedi Kader gülerek. Ayaz Ağa yatağa yavaşça oturdu Kader de onun yanına. Genç kadın yorgunlukla başını adamın geniş omzuna yasladı.

“Çabuk büyüyorlar” diye isyan etti Kader.

“Şimdi daha bebekler ama” dedi Ayaz Ağa.

“Ama bir gün büyüyecekler o zaman ne olacak?” dedi Kader korkuyla.

“O zaman biz seninle torunlarımızı seveceğiz, oğlumuzun ona benzer oğulları olacak senin peşinde dolanırken ben yaşlı ihtiyar söylenip duracağım” dedi gülerek. Kader bu sahneyi canlandırdı ve kahkahasına engel olamadı. Ayaz Ağa kızı güldürdüğü için sevindi.

“Sonra benim bastonum olacak sen bana yardım edeceksin, ben sana hep sarılacağım. Sevgilim diyeceğim. Kader'im derim kimi zaman. Sonra ben bahçeye kocaman bir salıncak kurarım saatlerce sallanırız...”

“Salıncak mı? Ayaz hemen yapsak ya, böyle Uraz falan

çok sever hem..." dedi heyecanla. Ayaz Ağa biraz geri çekildi ve onun alnından öptü.

"Sen dile, ben harikalar diyarını kurarım o küçücük bahçemize..."

Genç kız adamın dudaklarına çekinerek masum bir öpücük kondurdu. Önlerinde uyan iki yavruları ve uzun bir ömür onları bekliyordu. Kimi zaman zorluklar kimi zaman bol kahkahalar vardı. Hayat onlar için uzun bir denizdi ve onlar yalnızca şu anda birer su damlacığıydı.

